

Quà tặng vô giá
của cuộc sống

PGS.TS. Trịnh Văn Biều
sưu tầm và biên soạn

NHỮNG CÂU CHUYỆN CẢM ĐỘNG

TP. HCM 28.6.2010

MỤC LỤC

Tiếng nói của cuộc sống	8
Bí mật của cuộc sống	8
Để có một cuộc sống hạnh phúc... ..	8
Hãy sống cho trọn vẹn một ngày	9
Sống trọn vẹn từng ngày	9
Có những điều không thể quên trong cuộc sống.....	10
Một chút trong cuộc đời.....	11
Cách nhìn cuộc sống	12
Đời người trong một câu!	12
Bài học cho cuộc sống	13
Tất cả là cuộc sống.....	14
Cuộc sống là một điều tuyệt vời	15
Cách sống.....	15
Hãy yêu cuộc sống.....	16
Thứ quý nhất của cuộc đời.....	16
Cuộc sống hoàn hảo	17
Những điều ta cần quan tâm trong cuộc sống.....	17
Nếu tôi có thể sống thêm một lần nữa	19
Tiếng vọng	19
Bốn người vợ của nhà vua	19
Bức tranh tuyệt vời *	20
Định nghĩa từ “ Family”	21
Đạo Hiếu trong ca dao Việt Nam.....	21
Tình mẫu tử.....	25
Mẹ và con.....	25
Sức mạnh của người mẹ.....	26
Lời nhắn của một người mẹ *	27
Sự tích lễ Vu Lan và lễ cúng cô hồn.....	27
Vu lan cho Cha Mẹ	28
Ý Vọng Vu Lan.....	29
Tô mì của người lạ	31
Hoá đơn.....	32
9 ân đức của Cha Mẹ	32
Chuyện cây táo.....	33
Cha tôi.....	34
Mẹ tôi	34
Cổ tích người cha.....	35
9 quan điểm của một người cha vĩ đại	35
6 hình ảnh người cha.....	37
Thư gửi con trai.....	38
Thư cho con gái	38
Những lời khuyên của người cha.....	39
Ba chúc con đủ.....	40
Cảm ơn ba	41
Bức thư của một người cha.....	42
Những điều ba ước cho con	42
Làm cha nên nhớ.....	43
Lá thư của người cha.....	44

2 đô la và 1 giờ.....	45
Lời con *	46
Những dấu chân	46
Tình mẹ bao la	46
Hai anh em	48
Tình yêu	48
Tình yêu có nghĩa là gì?	51
Lí do cho một tình yêu	53
Tình yêu và đôi cánh.....	53
Tình yêu và lý trí.....	54
Tình yêu, giàu sang và sự thành công.....	54
Khi ta yêu.....	55
Tỷ lệ của tình yêu.....	56
Sự yêu thương và nghĩa vụ *	57
Sự yêu thương không mệt mỏi.....	57
Thử yêu lần nữa	58
Mối tình già.....	59
Sức mạnh tình yêu	60
Nếu không có tình yêu	60
Tình yêu thật sự là gì?.....	61
Lòng nhân ái	62
Vợ chồng đánh nhau	62
Giết chó khuyên chồng	63
Câu chuyện cho những ai đã là vợ chồng	64
Tình bạn là mãi mãi	65
Bài học về tình bạn	65
Người bạn thật sự.....	66
Ai là người bạn nghĩ đến đầu tiên?	66
Bài học cho thầy cô.....	67
Hạnh phúc là gì?	68
Hạnh phúc ở đâu?	69
14 cách để cảm nhận hạnh phúc *	69
26 điều dẫn đến hạnh phúc *.....	71
Đi tìm hạnh phúc.....	71
Thần Hạnh Phúc.....	73
Tham vọng và hạnh phúc *	73
Bí mật của hạnh phúc.....	74
Hạnh phúc vô biên	74
Nụ cười *	75
Tiếng cười.....	75
Giá trị của nụ cười	76
Khóc!.....	77
Giải mã nụ cười.....	77
Sức mạnh của nụ cười.....	77
Khi người ta gửi một nụ cười.....	78
Nụ cười	79
Cánh đồng của những niềm vui	79
Truyền thuyết hoa hồng	79
Hoa Lưu ly	82
Hoa Phong Lan	82

Sự tích hoa Quỳnh và hoa Mẫu Đơn.....	84
Hoa lay ơn.....	85
Hoa tử đinh hương Ba tư	86
Hoa hướng dương	88
Đoá hoa đẹp nhất!	89
Tặng hoa.....	89
Truyền thuyết về trái Đào	90
Cổ tích về loài bướm.....	90
Phần nào là quan trọng nhất trên cơ thể ?	91
Bức chân dung	92
Tha thứ mãi mãi	93
Hãy đọc những dòng này và hãy nghĩ về nó *	94
Phím hồng *	94
Hãy thả lên một que diêm	94
Hãy theo đuổi tới cùng những khát vọng của đời mình *	96
Nhân quả	96
Trái tim – bộ óc và cái lưỡi.....	97
Hãy biết an ủi và chia sẻ	97
Món quà vô giá	98
Chúng tôi là những thằng ngu.....	99
Chiếc lá cuối cùng.....	100
Điều đó rồi cũng qua đi *	104
Hắt nó xuống và bước lên trên *	104
Hãy làm ngay! *	105
Trẻ em học được gì từ cuộc sống *	105
Cái kén bướm *	105
Con bò và con lợn *	106
Bài ngữ pháp cho bạn trẻ	106
Thật buồn cười *	106
Bạn có nghèo không ?.....	107
Chiếc bình nứt.....	107
7 kì quan.....	107
Hãy luôn mơ ước và hy vọng.....	108
Những nguyên tắc ứng xử và mã số thành công ở mỗi người	113
Thế giới tâm lý bí ẩn của con người	116
Hai chiếc gương *	119
Những hòn sỏi.....	121
Cầu mong.....	121
Tâm sự con ốc *	121
Câu chuyện cát đá	122
Sơ sót hoàn hảo	123
Hãy cảm ơn	123
Lắng nghe tiếng thì thầm *	124
Bỏ hoa và tấm thiệp	124
Về hưu.....	125
Cảm ơn.....	128
Những câu nói ý nghĩa	128
Ba điều	129
Người cười ngựa	129
Những cậu bé ăn kem	130

1001 cách để nói mình mến bạn	131
Đôi dép.....	132
Bánh nào ngon	133
Điều ưu tiên hàng đầu	134
Bốn ngón tay	135
Gai hoa hồng	136
Tha thứ cũng là một nghệ thuật	136
Bài học về cách chấp nhận.....	137
Tôi đã bắt đầu biết... nói dối	137
Hãy can đảm bước đi	139
Stephen Glenn.....	139
Rũ bỏ.....	140
Quan sát và lắng nghe	140
Hoa hồng tặng Rose	140
Một bức tranh đẹp *	141
Một hoàn cảnh hai cuộc đời.....	142
Ngư phủ hả dạ.....	142
Đừng	143
Cầu mong.....	144
Thành công và thất bại.....	144
Hạc giấy	145
Đừng thay đổi thế giới	145
Miệng tiếng thị phi *	146
Được phép vấp ngã	146
Niềm vui và nỗi đau.....	147
Hãy nhìn đời như một ly cocktail	148
Nên và không nên	149
Lòng tin.....	150
Món quà cuối cùng.....	151
Cái nhìn nghệ thuật	152
Tất cả sức mạnh	153
Ngẩng cao đầu.....	153
Đường Tăng.	154
Hạc giấy	155
Câu chuyện bát mì	157
Cho và nhận	161
Dễ và Khó	162
Bài học về sự đánh giá *	162
Thư của Thượng Đế gửi cho phụ nữ.....	163
Sự khác biệt.....	164
Người duy nhất	165
Túi sỏi	165
Những cảm giác bình thường tuyệt vời	166
Tôi là người rất xấu!	167
Điều tôi muốn biết	168
Nỗi lo ời, đi chơi chỗ khác!	168
Phép lạ.....	170
Có một chiếc vòng *	171
Đại bàng và Gà.....	171
Lầm lẫn về sự thành đạt *	172

Thời gian.....	172
Bài thuyết giảng.....	173
Cái máy bơm.....	173
Tìm lá cây.....	174
Kiểm tra sự tự tin.....	174
Sỏi hay Kim cương?.....	175
Cơ hội.....	176
Thiên thần đẹp nhất.....	177
Viết cho Ngày Lễ tạ ơn.....	177
Muối.....	178
Mài lại “ vũ khí”.....	179
Nghề nghiệp.....	179
Người mù.....	179
Điều đáng sợ nhất.....	180
Đánh nhau bằng gậy.....	180
Gì là xa nhất?.....	181
Món quà từ trái tim.....	181
Chúng ta thật giàu có.....	182
Món quà cho người nhút nhát.....	182
Câu thần chú.....	184
Giáng sinh có từ bao giờ?.....	184
Đôi tay đẹp nhất.....	184
Bức tranh.....	185
Cuộc nổi loạn của bọn số 0.....	186
Số 1.....	186
Thỏ con và Rùa con.....	187
20 điều về bạn -.....	187
Bạn đã bao giờ.....	188
Đừng.....	189
Đến 1 ngày.....	189
Đôi khi.....	190
Nhỏ nhất, lớn nhất.....	190
Đôi cánh thiên thần.....	191
Ý Thượng đế *.....	192
Sắc màu của tình bạn.....	192
Sự động viên.....	193
Lung linh trong từng câu chúc.....	193
Hình phạt thích đáng!.....	195
Vì sao mình mến bạn.....	195
Hãy là chính mình!.....	196
Những quyển sách dạy nấu ăn.....	196
Những điều nghịch lý *.....	197
Những cái chạm tay.....	198
Cùng nhau vượt qua bão tố.....	198
Bước ngoặt.....	199
Ngôi nhà của người thợ mộc.....	200
Đen hay trắng.....	200
Tại sao Phụ nữ khóc?.....	201
Tự nhủ.....	202
Lòng tốt.....	202

Phụ nữ thực sự muốn gì	202
Hãy học cách tha thứ.....	203
Mê cung	204
Vận rủi, vận may.....	204
Nhân cách: Món quà vô giá	205
Hai chiếc hộp	206
Đừng	206
Không cần tìm đâu xa	207
Chuyện thứ 1000 !	207
Lòng biết ơn và niềm mơ ước.....	208
Đôi bàn tay.....	208
Giá trị của... 20 đồng.....	209
Bức thông điệp yêu thương thầm lặng.....	210
Sức mạnh của lời nói	210
Nhân vô thập toàn	211
Con quái vật trong hang sâu.....	211
Ngày hạnh phúc nhất đời	212
Một ngàn hòn bi	212
Vàng thật.....	213
Sức mạnh của đàn ông *	214
Một ngôi sao định mệnh	215
Cám ơn những điều nhỏ nhất.....	216
Lịch để bàn.....	216
Người thắng và kẻ thua.....	217
Bí mật của Thiên đàng và Địa ngục.....	217
Căn nhà 1.000 gương	218
Đuổi thỏ	218
Người học trò và con chó đá.....	220
Câu chuyện về 4 ngọn nến!.....	220
Kịch Cầm	221
Ngày xui xẻo	222
Con rối muốn làm người.....	223
Vẻ đẹp	227
Cuộc thi sắc đẹp	227
Hoàng hậu đẹp nhất	228

NHỮNG CÂU CHUYỆN CẢM ĐỘNG

Các bạn thân mến!

Tôi đã được đọc những câu chuyện rất cảm động về những tình cảm cao quý của con người và có những câu chuyện khi đọc xong tôi đã khóc vì xúc động... Và có những điều mà tôi không thể diễn đạt được thành lời nên tôi muốn post lên đây để các bạn cùng đọc và cùng suy ngẫm...

-----***-----

Tiếng nói của cuộc sống

Xin chào! Tôi là cuộc sống đây. Hôm nay tôi sẽ cố giải quyết mọi vấn đề bạn đang gặp phải để bạn đừng than trách tôi nữa...

Nếu bạn bị tắc đường và kẹt xe, đừng thất vọng. Còn rất nhiều người trên thế giới này, mà đối với họ, lái xe là một niềm mơ ước không thể thực hiện.

Nếu bạn cảm thấy học hành thật chán ngán. Hãy nghĩ đến người đã hàng năm trời rồi không được đi học.

Nếu bạn thất vọng vì một chuyện tình cảm đang đến hồi tan vỡ. Hãy nghĩ đến người chưa bao giờ biết yêu thương và được yêu thương là như thế nào.

Nếu bạn buồn vì một cuối tuần nữa lại sắp trôi qua. Hãy nghĩ đến những người phụ nữ ở môi trường làm việc khắc nghiệt, phải làm việc 12 tiếng một ngày, 7 ngày một tuần để nuôi con.

Nếu bạn cảm thấy mất mát và tự hỏi mình cuộc sống là gì và có mục đích gì. Hãy nghĩ đến những người bệnh tật, biết trước mình không còn sống được bao lâu nữa, và không còn cơ hội để tự hỏi mình nữa.

Nếu bạn cảm thấy khùng khiếp khi là nạn nhân của những trò đùa, những sự nhỏ mọn... của người khác. Hãy nhớ: Thế vẫn chưa là gì đâu, vì tồi tệ hơn nữa là khi bạn có thể là chính những người đó!

Bí mật của cuộc sống

Một cậu bé tám tuổi lại gần một người đàn ông đứng tuổi và ngược mắt hỏi:

-Cháu biết chú là người rất thông thái. Cháu muốn biết bí mật của cuộc sống là gì? Chú nói cho cháu biết đi?

Người đàn ông cúi xuống bên đứa trẻ và đáp:

-Chú đã nghĩ rất lâu trong suốt cuộc đời mình. Và bí mật của cuộc sống tổng kết trong 4 từ:

“ Từ thứ nhất là “ suy nghĩ”. Hãy suy nghĩ về những giá trị mà cháu muốn cuộc sống của cháu có.

Từ thứ hai là “ tin tưởng”. Hãy tin tưởng vào bản thân mình dựa trên những việc cháu làm vì giá trị cháu muốn có.

Từ thứ ba là “ mơ ước”. Hãy mơ ước về những điều có thể đến, dựa vào niềm tin vào bản thân và những giá trị mình muốn có.

Từ cuối cùng là “ can đảm”. Hãy can đảm để biến ước mơ thành hiện thực, dựa trên những niềm tin vào bản thân và những giá trị của chính mình”.

Và đó là những điều mà Walt Disney lừng danh nói với cậu bé: *suy nghĩ, tin tưởng, mơ ước và can đảm*.

Để có một cuộc sống hạnh phúc...

Đây là những lời khuyên của các tu sĩ Tây Tạng để có một cuộc sống hạnh phúc, nhưng không phải lời khuyên nào cũng thích hợp với bạn. Dù vậy bạn cũng nên đọc và suy ngẫm.

1. Hãy luôn ghi nhớ rằng tình yêu và thành công luôn bao gồm cả rủi ro.
2. Khi bạn trắng tay, cái bạn còn lại là những bài học.
3. Hãy luôn tuân thủ nguyên tắc 3T:
Tôn trọng chính bản thân mình, tôn trọng người khác, và chịu trách nhiệm về tất cả những gì bạn đã làm.
4. Không đạt được những điều mình muốn có khi cũng là một điều may.
5. *Hãy nghiên cứu những quy tắc để biết cách phá vỡ chúng một cách hợp lệ.*
6. *Đừng để bất đồng nhỏ làm tổn thương mối quan hệ lớn.*
7. Khi bạn nhận ra bạn đã phạm phải sai lầm, hãy sửa chữa ngay.
8. Hàng ngày, hãy dành một ít thời gian ngồi một mình.
9. Hãy dang rộng vòng tay để đón nhận những giá trị mới, nhưng đừng làm mất đi giá trị của bạn.
10. Im lặng đôi khi là cách trả lời hay nhất.
11. Hãy sống một cuộc đời tử tế đáng kính. Để mai này, khi bạn già nua ngồi nhìn lại, bạn sẽ có cơ hội được tận hưởng cuộc đời thêm một lần nữa.
12. Bầu không khí chan hòa tình yêu thương trong gia đình bạn là nền tảng tốt nhất cho cuộc đời bạn.
13. Khi tranh cãi với những người bạn yêu thương, chỉ đề cập đến chuyện đang xảy ra. Đừng bao giờ bới lại chuyện cũ.
14. *Hãy chia sẻ kiến thức của bạn. Đó là cách để bạn sống mãi trong lòng những người khác.*
15. Mối quan hệ tốt nhất mà bạn có được là mối quan hệ mà trong đó, tình yêu thương dành cho nhau nhiều hơn gấp mấy lần sự cần thiết có nhau.

Hãy sống cho trọn vẹn một ngày

Trong một tuần có hai ngày mà chúng ta không cần phải bận tâm về chúng, có hai ngày chúng ta không nên vướng bận, lo âu hay sợ hãi.

Ngày đầu tiên chính là ngày hôm qua, với tất cả lỗi lầm, với tất cả những sai sót, với những nỗi buồn và cả những niềm đau. Ngày hôm qua đã qua rồi, và mãi mãi tuột khỏi tầm tay của chúng ta.

Chẳng có bất kì điều gì có thể thay đổi được ngày hôm qua. Chúng ta chẳng thể lấy lại những thứ đã cho đi, cũng chẳng thể xóa đi dù chỉ là một lời chúng ta đã nói - bởi ngày hôm qua đã qua rồi.

Ngày còn lại chính là ngày mai, với những thử thách mà chúng ta chẳng thể biết được. Những phiền muộn hay niềm vui của ngày mai cũng ở ngoài tầm tay chúng ta.

Mặt trời ngày mai sẽ mọc. Dù toả sáng rực rỡ hay bị che khuất sau những đám mây thì Mặt trời ngày mai vẫn mọc. Và cho đến tận lúc đó chúng ta chẳng thể nào đánh cuộc chuyện gì sẽ xảy ra, bởi ngày mai vẫn chưa đến.

Chúng ta chỉ còn lại một ngày – đó là ngày hôm nay. Bất cứ một người bình thường nào cũng có thể vượt qua mọi thử thách chỉ trong một ngày hôm nay. Nhưng anh ta lại thường ngã gục khi phải cộng thêm vào gánh nặng của ngày hôm qua và những gánh nặng của ngày mai.

Con người thường đau khổ không phải vì hiện tại và chính vì những nỗi tiếc trong quá khứ và nỗi lo âu cho tương lai. Vì thế, chúng ta hãy sống cho trọn vẹn một ngày.

Sống trọn vẹn từng ngày

Trong một buổi diễn thuyết vào đầu năm học, Brian Dison-tổng giám đốc của tập đoàn CocaCola- đã nói chuyện với sinh viên về mối tương quan giữa nghề nghiệp với những trách nhiệm khác của con người.

“Bạn hãy tưởng tượng cuộc đời như một trò chơi tung hứng. Trong tay bạn có năm quả bóng mang tên là: công việc, gia đình, sức khỏe, bạn bè và tinh thần. Bạn đang tung chúng lên không trung. Bạn sẽ hiểu ngay rằng ***công việc là quả bóng cao su***. Vì khi bạn làm rơi nó xuống đất, nó sẽ nảy lên lại.

Nhưng bốn quả còn lại- ***gia đình, sức khỏe, bạn bè và tinh thần- đều là những quả bóng bằng thủy tinh***. Nếu bạn lỡ tay đánh rơi một quả, nó sẽ bị trầy xước, có tí vết, bị nứt, bị hư hỏng hoặc thậm chí bị vỡ nát mà không thể sửa chữa được. Chúng không bao giờ trở lại như cũ. Bạn phải hiểu điều đó và cố gắng giữ cho được sự quân bình trong cuộc sống của bạn.

Bạn làm thế nào đây?

Bạn đừng hạ thấp giá trị của mình bằng cách so sánh mình với những người khác. Đó là vì mỗi chúng ta là những con người hoàn toàn khác nhau, chúng ta là những cá nhân đặc biệt. Bạn chớ đặt mục tiêu của bạn vào những gì mà người khác cho là quan trọng. Chỉ có bạn mới biết rõ điều gì là tốt nhất cho chính mình.

Bạn chớ nên thờ ơ với những gì gần gũi với trái tim của bạn. Bạn hãy nắm chắc lấy như thể chúng là

những phần trong cuộc sống của bạn. Bởi vì nếu không có chúng, cuộc sống của bạn sẽ mất đi ý nghĩa. Bạn chớ để cuộc sống trôi qua kẽ tay vì bạn cứ đắm mình trong quá khứ hoặc ảo tưởng về tương lai. Chỉ bằng cách sống cuộc đời mình trong từng khoảnh khắc của nó, bạn sẽ sống trọn vẹn từng ngày của đời mình.

Bạn chớ bỏ cuộc khi bạn vẫn còn điều gì đó cho đi. Không có gì là hoàn toàn bế tắc mà nó chỉ thật sự trở nên bế tắc khi bạn thôi không cố gắng nữa.

Bạn chớ ngại nhận rằng mình vẫn chưa hoàn thiện. Đó chính là sợi chỉ mỏng manh ràng buộc mỗi người chúng ta lại với nhau.

Bạn chớ ngại mạo hiểm. Nhờ mạo hiểm với những vận hội của đời mình mà bạn biết cách sống dũng cảm.

Bạn chớ khóa kín lòng mình với tình yêu bằng cách nói bạn không có thời gian yêu ai. *Cách nhanh nhất để nhận được tình yêu là hãy cho đi. Cách chóng nhất để đánh mất tình yêu là níu giữ thật chặt, còn cách tốt nhất để giữ tình yêu là bạn hãy chấp cho nó đôi cánh.*

Bạn chớ băng qua cuộc đời nhanh cho đến nỗi không những bạn quên mất nơi mình sống mà còn có khi quên cả bạn định đi về đâu.

Bạn chớ quên nhu cầu tình cảm lớn nhất của con người là cảm thấy mình được đánh giá đúng.

Bạn chớ ngại học. Kiến thức không có trọng lượng. Nó là kho báu mà bạn có thể luôn mang theo bên mình một cách dễ dàng.

Bạn chớ phí phạm thời gian hoặc lời nói một cách vô trách nhiệm. Cả hai điều đó một khi mất đi sẽ không khi nào bắt lại được. Cuộc đời không phải là một đường chạy mà nó là một lộ trình mà hãy thường thức từng chặng đường mình đi qua.

Quá khứ đã là lịch sử. Tương lai là một màu nhiệm. Còn hiện tại là một món quà của cuộc sống, chính vì thế chúng ta gọi đó là tặng phẩm (*).

* Chú thích: Present -cách chơi chữ trong tiếng Anh- có nghĩa là hiện tại, đồng âm với tặng phẩm.

Có những điều không thể quên trong cuộc sống

1. Cho mọi người nhiều hơn là họ mong chờ và hãy làm điều đó thật nhiệt tình.
2. Ghi nhớ những bài thơ bạn yêu thích.
3. Đừng vội tin những gì bạn nghe.
4. Khi bạn nói yêu ai đó, hãy hiểu hết nghĩa của những từ ngữ ấy.
5. Khi bạn nói xin lỗi, hãy nhìn vào mắt người bạn đang xin lỗi.
6. Hãy đính hôn ít nhất là 6 tháng trước khi bạn kết hôn.
7. Tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.
8. Đừng bao giờ cười vào những ước mơ của người khác.
9. Hãy yêu một cách sâu sắc và đam mê. Có thể bạn sẽ bị tổn thương, nhưng đó là cách duy nhất bạn học sống một cách hoàn hảo.
10. Khi không đồng ý điều gì, hãy đấu tranh một cách công bằng.
11. Đừng phán xét ai qua nhân thân hay hoàn cảnh xuất thân của họ.
12. Hãy bắt chính mình nói chậm nhưng suy nghĩ nhanh.
13. *Khi ai đó hỏi bạn những câu hỏi mà bạn không muốn trả lời, hãy mỉm cười và hỏi lại “ Tại sao bạn lại muốn biết điều đó?”*
14. Một tình yêu lớn và những khám phá vĩ đại cũng bao gồm những rủi ro to lớn.
15. Hãy liên lạc với mẹ bạn thường xuyên nếu bạn sống xa nhà.
16. Theo đuổi 3 điều: tôn trọng bản thân, tôn trọng người khác và có trách nhiệm với những việc mình làm.
17. Đừng để 1 cuộc đấu khẩu nhỏ làm tổn thương 1 tình bạn lớn.
18. Khi bạn nhận ra bạn vừa gây ra lỗi lầm, hãy nhanh chóng sửa sai.
19. Mỉm cười khi nhắc điện thoại lên, người gọi sẽ nghe được điều đó trong giọng nói của bạn.
20. Tranh thủ thời gian ở một mình.
21. Hãy mở rộng đôi cánh tay bạn để thay đổi, nhưng đừng để mất đi giá trị của chính mình.
22. Hãy nhớ sự im lặng thỉnh thoảng là câu trả lời tốt nhất.
23. Đọc nhiều sách. Tivi không thay thế được điều này.
24. Sống 1 cuộc sống tốt và đức hạnh, để sau này về già nghĩ lại, bạn sẽ muốn sống 1 cuộc đời như thế

lần thứ hai.

25. Mức độ tình yêu trong gia đình bạn luôn là nền tảng cuộc sống của bạn. Tất cả những gì bạn làm là tạo một mái nhà thanh bình và hoà thuận.

26. Khi bạn bất đồng với người yêu, hãy chỉ đề cập đến vấn đề hiện tại, đừng đụng chạm đến quá khứ.

27. Đừng chỉ nghe những gì người ta nói, hãy nghe tại sao họ nói như vậy.

28. Chia sẻ kiến thức của bạn. Đó là cách để khám phá ra sự bất tử.

29. Hãy đối xử tử tế với thiên nhiên.

30. Đừng bao giờ làm gián đoạn khi bạn đang được khen ngợi.

31. Ý thức được công việc của mình.

32. Đừng tin ai đó khi người ấy không nhắm mắt trong lúc bạn hôn người ấy!

33. Mỗi năm 1 lần, hãy đi đến nơi nào mà bạn chưa từng đến.

34. Nếu bạn làm ra nhiều tiền, hãy giúp đỡ mọi người. Đó là tài sản giá trị nhất.

35. Hãy nhớ, 1 mối quan hệ tốt nhất là khi tình cảm của bạn dành cho người đó vượt lên trên những gì bạn cần ở họ.

36. Hãy chiêm nghiệm thành công của bạn dựa trên những gì bạn phải từ bỏ để có được nó.

37. Sống với sự hiểu biết và kiến thức.

38. Đôi lúc cũng phải yêu và... nấu ăn một cách liêu lĩnh

Chúng ta tồn tại, chúng ta chết đi.

Và tôi muốn nói với bạn rằng bạn thật sự là một người bạn của tôi.

Nếu ngày mai tôi chết đi, bạn sẽ luôn trong trái tim tôi!!! Và tôi sẽ mãi trong tim bạn chứ?

Bạn có thể là người bạn tốt nhất của tôi trong một năm, một người bạn tốt vào năm sau, và những năm sau nữa... nhưng tôi không muốn nói về điều đó...

Điều tôi muốn nói với bạn ngay lúc này là thậm chí nếu tôi không bao giờ nói chuyện với bạn một lần nào nữa trong suốt cuộc đời của mình, thì bạn vẫn là một người bạn đặc biệt đối với tôi; và bạn đã tạo nên một sự khác biệt trong cuộc đời tôi; tôi luôn dõi theo bạn, tôn trọng bạn và thật sự yêu mến bạn.

Yêu thương, Thảo Quý

Tặng riêng chị IceCreamChic:

Nếu một ngày bạn muốn khóc

Hãy gọi cho tôi nhé..

Tôi không dám chắc là tôi có thể làm bạn vui nhưng tôi có thể khóc cùng bạn

Nếu một ngày bạn muốn bỏ đi thật xa

Hãy gọi cho tôi nhé..

Tôi không dám chắc là tôi có thể giữ bạn ở lại nhưng tôi sẽ đi cùng bạn

Nếu một ngày bạn không muốn nghe ai

Hãy gọi cho tôi nhé...

Tôi không dám chắc là tôi có thể làm bạn vui nhưng tôi sẽ im lặng
(nghe bạn)

Nếu một ngày bạn gọi cho tôi nhưng không thấy tôi trả lời

Hãy đến ngay bên tôi nhé, vì có thể lúc đó tôi rất cần bạn.

Em ChipHN!

Một chút trong cuộc đời

Một chút những viên đá nhỏ có thể tạo thành một ngọn núi lớn.

Một chút những bước chân có thể đạt đến ngàn dặm.

Một chút hành động của tình yêu thương và lòng khoan dung cho thế giới những nụ cười tươi tắn nhất.

Một chút lời an ủi có thể làm dịu bớt những đau đớn to tát.

Một chút ôm siết ân cần có thể làm khô đi những giọt nước mắt.

Một chút ánh sáng từ những ngọn nến có thể làm cho đêm không còn tối nữa.

Một chút ký ức, kỷ niệm có thể hữu ích cho nhiều năm sau.

Một chút những giấc mơ có thể dẫn đường cho những công việc vĩ đại.

Một chút khát vọng chiến thắng có thể mang đến thành công.

Đó là những cái “một chút” nhỏ bé có thể mang đến niềm vui hạnh phúc lớn nhất cho cuộc sống của chúng ta.

Và bây giờ chúng mình sẽ cùng gặp những ai đã trao tặng cho chúng mình những cái một chút trong cuộc đời để nói với họ rằng: “Cảm ơn bạn vì tất cả những một chút mà bạn đã giúp đỡ cho tôi”.

Cách nhìn cuộc sống

John là một ông lão ít nói và thông thái. Ông thường ngồi trên chiếc ghế bành cũ kỹ trước hiên nhà, nhìn mọi người qua lại. Đôi khi ông vẫy tay chào họ. Một hôm, cô cháu gái nhỏ của ông John ngồi xuống cạnh ông mình, và cả hai cùng nhìn những người qua lại trước nhà họ.

Một người đàn ông lạ, cao lớn, anh ta nhìn quanh như tìm một nơi nào đó để dừng chân, rồi tiến đến gần hỏi ông John:

- Trong ngôi làng này người ta sống kiểu gì hả ông lão?

Ông John chậm rãi hỏi lại:

- Vậy nơi mà anh vừa đi khỏi, người ta sống ra sao?

Người lạ nhăn mặt:

- Nơi ấy hả? Mọi người chỉ toàn chỉ trích nhau. Hàng xóm thì ngồi lê đôi mách và nói chung là một nơi rất đáng chán!

John nhìn thẳng vào mắt người lạ và nói:

- Anh biết không, nơi này cũng như thế, hết như nơi anh vừa đi khỏi vậy!

Người đàn ông không nói gì, anh ta quay đi. Một lát sau, một chiếc ô tô dừng lại bên vệ đường. Người đàn ông trên xe đỡ vợ con mình xuống xe. Người vợ hỏi ông John có thể mua một ít thức ăn cho bọn trẻ ở đâu, còn người đàn ông ở lại chỗ chiếc xe. Anh ta lại gần ông John và hỏi:

- Thưa ông, nơi này sống có tốt không ạ?

Vẫn như lần trước, ông John hỏi lại:

- Vậy nơi mà anh vừa đi khỏi thì thế nào?

Người đàn ông tươi cười:

- Ở đó, mọi người sống rất thân thiết, luôn sẵn lòng giúp đỡ nhau. Chúng tôi không muốn ra đi chút nào, nhưng vì điều kiện làm việc nên phải chuyển tới đây.

Ông John nở một nụ cười âm áp:

- Đừng lo, nơi này cũng giống như nơi anh vừa đi khỏi đấy mà, cũng tốt lắm!

Vợ con người đàn ông quay lại, họ cảm ơn và tạm biệt hai ông cháu John rồi lái xe đi. Khi chiếc xe đã đi xa, cô cháu nhỏ cất tiếng hỏi ông:

- Ông ơi, tại sao ông nói với người thứ nhất là nơi đây không tốt lành còn với người thứ hai ông lại nói là một nơi tuyệt vời?

Ông John âu yếm nhìn vào đôi mắt xanh bần khoăn của đứa cháu nhỏ và bảo:

- Cháu ạ, dù có đi đến đâu, mỗi người vẫn mang thái độ của chính mình đối với cuộc sống đi theo. Chính thái độ của riêng mình, cộng với phản ứng của những người xung quanh với thái độ đó thì nơi mới đến có thể rất tồi tệ, hoặc rất tuyệt vời theo cảm giác của riêng họ mà thôi.

Đời người trong một câu!

Nhà vua ấy, ngay từ lúc lên ngôi báu đã giao cho một viên đại thần cái trọng trách suu tầm dưới các bầu trời xa lạ những tinh hoa rải rác trong vũ trụ và những triết lý của cuộc đời. Ý cửu trùng muốn thu nhập những cái hay ở đời để dựng một nguyên tắc trị dân.

Ba mươi năm trời đã qua, vị thanh niên anh tuấn ấy, chờ đợi tóc đã điểm bạc. Lễ Khánh thọ ngũ tuần đã cử hành long trọng trong hoàng cung. Lúc ấy quan đại thần cũng về với đoàn lạc đà, bốn vó trắng bụi đường xa, và trên lưng chất hơn nghìn sách quý mà vị đại thần đã có công kết

tập.

“ Trăm đã nhiều tuổi rồi, tinh hoa của trời đất nhiều đến thế. Trăm làm sao xem cho hết. Khanh mang về rút ngắn lại cho trăm đủ thời gian xem. ”

Đoàn lạc đà lại chở những pho sách đi và mười năm sau nữa, bộ sách rút ngắn lại còn năm trăm quyển được dâng lên ngự lãm. Nhà vua vuốt chòm râu bạc phau ngần ngại phán:

“ Hãy còn nhiều quá. Tuổi trăm đã lớn, đọc sao cho kịp, khanh chịu khó về gạn lọc một lần nữa những tư tưởng huyền diệu trong ấy. ”

Viên đại thần tận trung không hề nghĩ đến số năm tháng đã tàn tạ trên đầu, lui về một nơi u tịch kết tinh kho tư tưởng. Sau năm năm triền miên, với bao nhiêu tinh hoa và tư tưởng cổ kim đông tây, viên quan già nua mừng rỡ khi thấy kết quả: năm trăm cuốn dồn lại chỉ còn một pho sách dày. Một pho sách dày chứa tất cả triết lý của một cuộc đời! Cuốn sách dày ấy, một buổi sớm được mang vào ngự lãm. Nhưng nhà vua đã nằm trên giường bệnh, chung quanh ngự y châu chực. Vua mở mắt nhìn vị đại thần tận tâm và cuốn sách quý giá. Một nụ cười nhàn nhạt nở trên môi vua như ánh hoàng hôn. Vua thở ra một giọng yếu nhỏ, viên đại thần quý xuống lẳng tai đón lấy:

“ Trăm yếu lắm, một trang sách còn chưa thể xem được huống chi là cả cuốn.. Song trước khi nhắm mắt, trăm háo hức muốn biết qua những tư tưởng gì, những triết lý gì, đã chi phối cả đời người, đã điều khiển cả một vận mệnh.. Khanh khá rút ngay quyển sách này thành một câu hay vài chữ cho trăm xem kịp và đủ sức hiểu.. ”

Nét mặt viên đại thần trở nên trầm ngâm và hai mắt già nheo lại. Từ thần đã chờn vờn đầu đó. Các ngự y cúi đầu trước số mệnh. Nhà vua nằm yên khắc khoải chờ. Thời gian như ngưng hẳn lại. Không khi trở nên nặng nề và nghiêm trọng. Vàng son nội điện tự nhiên cũng hóa rầu rĩ. Mọi người chăm chú và kính cẩn nhìn viên đại thần đang lặng lẽ đem cuộc đời thu vào một câu. Sau một hồi suy nghĩ, viên đại thần từ từ bước đến bên án. Cả bộ văn phòng tứ bảo hình như run khi bàn tay già đưa ra. Bàn tay kính cẩn nâng cây bút, và nhẹ nhàng vạch trên mảnh hoa tiên những nét buồn lung linh. Mọi người đều ngó theo. Thần chết lúc ấy đã chấp chờn đầu long sàng. Đã mấy lần nhắm mở. Vua mới cất được mấy tiếng cuối cùng: “ SINH LÃO BỆNH TỬ ”.

Bài học cho cuộc sống

Đôi khi có một số người lướt qua cuộc đời bạn và ngay tức khắc bạn nhận ra rằng sự có mặt của họ ý nghĩa như thế nào. Họ đã dạy bạn những bài học, đã giúp bạn nhận ra giá trị của chính mình hoặc trở thành con người mà bạn từng mơ ước. Có lẽ bạn sẽ không biết được những con người này từ đâu đến (bạn cùng phòng, người hàng xóm, vị giáo sư, người bạn mất liên lạc từ lâu hay thậm chí là một người hoàn toàn xa lạ). Nhưng khi bạn thờ ơ với họ, hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời bạn.

Ban đầu sự việc xảy ra trông có vẻ kinh khủng, đau khổ và bất công, nhưng khi lấy tấm gương của cuộc đời ra để đối chiếu, bạn sẽ hiểu được là nếu không có những giây phút ấy để bạn vượt qua mọi khó khăn thì bạn khó có thể thấy được tài năng, sức mạnh, ý chí và tấm lòng của bạn. Mọi việc đều diễn ra có chủ đích mà không có gì gọi là tình cờ hay may rủi cả. Bệnh tật, tổn thương trong tình yêu, giây phút tuyệt vời nhất của cuộc sống bị đánh cắp hoặc mọi thứ ngu ngốc khác đã xảy đến với bạn, hãy nhớ rằng đó là bài học quý giá. Nếu không có nó cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp, một con đường mà không hề có đích đến cũng như bạn sống từng ngày mà không hề ước mơ. Thật sự con đường đó rất an toàn và dễ chịu, nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa.

Những người bạn gặp sẽ ảnh hưởng đến đến cuộc đời bạn. Thành công hay thất bại, thậm chí là những kinh nghiệm tồi tệ nhất cũng chính là bài học đáng giá nhất, sẽ giúp bạn nhận ra được giá trị của chính mình. Nếu có ai đó làm tổn thương bạn, phản bội bạn hay lợi dụng tấm lòng của bạn, hãy tha thứ cho họ bởi vì chính họ đã giúp bạn nhận ra được ý nghĩa của sự chân thật và hơn nữa, bạn biết rộng mở tấm lòng với ai đó. Nhưng nếu có ai thương yêu bạn chân thành, hãy yêu thương họ một cách vô điều kiện, không chỉ đơn thuần là họ đã yêu bạn mà họ đang dạy bạn cách để yêu.

Hãy trân trọng khoảnh khắc và hãy ghi nhớ từng khoảnh khắc những cái mà sau này bạn không còn có cơ hội để trải qua nữa. Tiếp xúc với những người mà bạn chưa từng nói chuyện, và biết lắng nghe. Hãy để trái tim biết yêu thương người khác. Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên, tự tin vào bản thân. Hãy lắng nghe nhịp đập của trái tim mình: ” Bạn là một cá nhân tuyệt vời. Tự tin lên và trân trọng bản thân bạn, vì nếu bạn không tin bạn thì ai sẽ làm điều ấy?”.

Hãy sở hữu cuộc sống của bạn và đừng bao giờ hối tiếc về lối sống ấy. Nếu bạn thương yêu ai đó thì hãy nói cho họ biết, dù rằng sẽ bị từ chối nhưng nó có thể làm cho một trái tim tan nát có thể đập trở lại.

Tất cả là cuộc sống

Bài này là Chip hướng ứng theo mấy bài của các bạn chứ không phải rút trong tập sách Trái tim nhân ái 😊💕

- Có những ước mơ sẽ vẫn chỉ là ước mơ dù cho ta có nỗ lực đến đâu nhưng nhờ có nó ta mạnh mẽ hơn, yêu cuộc sống hơn và biết cố gắng từng ngày.
- Có những lời hứa cũng vẫn chỉ là lời hứa dù ta có mãi chờ đợi bởi người hứa đã không còn nhớ, nhưng nhờ có nó ta biết hi vọng và mong chờ.
- Có những ước hẹn cũng sẽ chỉ là ước hẹn nếu một mai một người đã bỏ đi, nhưng nhờ có nó đã có những giây phút thật sự tuyệt vời.
- Có những nỗi đau vẫn mãi là nỗi đau một khi ta không thể thoát khỏi chúng, nhưng nhờ có nó ta đã trưởng thành hơn.
- Có những sai lầm sẽ mãi là sai lầm và ta đau khổ khi nhận ra mình sai lầm nhưng nhờ có nó bỗng giật mình: điều sai lầm duy nhất của ta là phủ nhận những gì trái tim ta thật sự cảm nhận.
- Có những lần tình cờ gặp nhau đơn giản chỉ biết mặt nhau hay thậm chí chẳng để ý tới, nhưng nhờ có nó ta chợt nhận ra: vô tình gặp nhau ba lần đó là nhân duyên.
- Có những người bạn đơn giản chỉ là người quen, nhưng nhờ có họ ta nhận rằng tên bạn thân của ta tuyệt vời lắm.
- Có một người sẽ luôn chỉ là một của thể giới nhưng mãi mãi là cả thế giới của một người và nhờ có người ấy ta đã có một tình yêu.
- Có những cuộc tìm kiếm đơn giản chỉ là tìm kiếm nhưng nhờ có nó ta hiểu rằng tình yêu là giữa một biển người vẫn tìm thấy nhau.
- Và sẽ có những người làm nên tất cả vì họ có ước mơ; họ tin vào lời hứa; họ có những lời ước

hẹn; họ đã trưởng thành từ nỗi đau; họ nhận ra sai lầm; họ có một người bạn thật sự và vì bên họ còn có một tình yêu.
Tất cả là cuộc sống.

Cuộc sống là một điều tuyệt vời

Cuộc sống là điều kỳ diệu, đừng để nó trôi qua vô ích. Hãy mở rộng trái tim, mở rộng tâm hồn bạn với những người xung quanh; hãy thể hiện chính mình mỗi ngày.

Hãy nhìn thấy vẻ đẹp của mỗi người, bất kể họ từ đâu đến và họ là ai. Mỗi cuộc hành trình đều có một chút khó khăn và bạn thật sự cần có một người bạn ở cạnh bên.

Hãy biết sẻ chia món quà của thời gian và tài năng của mình, hãy lắng nghe trái tim bạn. Hãy làm những việc mà bạn hằng mong ước nhưng đừng quá tốn thời gian cho sự bắt đầu.

Hãy tặng hoa cho người mà bạn quan tâm. Hãy sống nhân từ và khoan dung. Cũng đừng quên rằng cuộc sống này không bao giờ công bằng cả. Và hãy luôn can đảm để sẵn lòng vượt qua những khó khăn trong cuộc sống.

Nếu bạn biết ứng dụng những điều đó vào cuộc sống, dù cho bạn có đi đến nơi đâu, bạn cũng có thể tìm thấy ánh mặt trời rực rỡ và cả những cơn mưa mát dịu. Nhưng bạn sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn.

Cách sống

Khi tôi nhìn những con đường đầy những bông hoa dại, tôi lo ngại đám cỏ ấy sẽ phá đi mảnh vườn của mình.

Đám trẻ thì lại tìm hái những bông hoa ấy tặng mẹ và vui đùa với những bông cỏ may.

Khi tôi gặp một kẻ say khướt đang mỉm cười, tôi chỉ nghĩ thấy mùi rượu và sự kinh tởm, những kẻ khiến tôi phải quay mặt.

Nhưng đám trẻ của tôi thì nhìn và mỉm cười lại với họ.

Khi tôi nghe những đoạn nhạc mà mình thích tôi chẳng để tâm chút gì, chỉ ngồi lì và lắng nghe. Đám trẻ nhà tôi lại nhún nhảy theo nhịp điệu, hát to lên dù chỉ với những lời mà chúng tự nghĩ ra.

Khi gió thổi qua mặt, tôi thu người lại, bực mình vì chúng làm rối mái tóc của mình và những bước chân thêm khó khăn.

Lũ trẻ thì nhắm mắt lại, dang hai tay như bay lên cùng với chúng, sau đó thì phá lên cười.

Khi tôi gặp một vũng bùn, tôi cố bước qua nhanh, lo sợ chúng sẽ làm bẩn giày và day lên những tấm thảm.

Đám trẻ thì ngồi quanh lại, chúng cố xây các đập nước, các dòng sông và nô đùa với những con giun.

Khi cầu nguyện, tôi luôn mong Chúa sẽ ban cho mình nhiều thứ.

Lũ trẻ thì khẽ nói: “Chúa ơi, cảm ơn vì đã cho con đồ chơi và nhiều bạn bè. Con cũng chưa muốn lên Thiên đàng với Người vì con nhớ ba và mẹ con lắm!”

Phải chăng chính trẻ con mới là những người chỉ cho chúng ta cách sống, và có lẽ vì thế những thiên thần luôn ở bên chúng.

Và hãy tận hưởng những quà tặng dù nhỏ nhỏ của cuộc sống. Một ngày nào đó, khi nhìn lại bạn sẽ nhận ra rằng đây mới chính là những khoảnh khắc đích thực của mình!

Hãy yêu cuộc sống

Người ta yêu không yêu ta vì: chúng ta không biết chúng ta có cái gì cho đến khi chúng ta mất nó, và chúng ta cũng không biết chúng ta còn thiếu cái gì cho đến khi nó đến.

Cuộc sống đôi khi quá phẳng lặng, buồn tẻ, đơn điệu vì: đó là những khoảng lặng. Bạn tắt bật, bạn vội vã; cuộc sống cho bạn những khoảng lặng để bạn nghỉ ngơi, để bạn có thời gian nhìn lại những gì bạn đã làm, đã trải qua. Để bạn nhận ra rằng: đừng chạy qua cuộc sống nhanh đến mức bạn không chỉ quên mất bạn đang ở đâu, mà còn quên mất bạn đang đi đến đâu.

Cuộc sống không chỉ có niềm vui mà còn có nỗi đau vì: Bạn là con người. Bản chất cuộc sống là không gì cả. Chính bản thân chúng ta tạo ra cuộc sống. Cảm nhận nỗi đau là do bạn. Vậy sao không nở nụ cười để thấy đời đẹp hơn.

Con người phải yêu nhau vì: chúng ta sinh ra với một trái tim để sống. Mỗi người có riêng một trái tim. Sao không dùng nó để yêu, để nhận tình yêu từ những trái tim không thuộc về ta mà ta vẫn có.

Ta phải nhớ những kỉ niệm vì: kỉ niệm là do bạn tạo ra. Nhớ những điều mình tạo ra để biết cách sống cho hôm nay, cho ngày mai mà bạn không phải hối tiếc. Hãy nhớ rằng: bạn nhớ những kỉ niệm không phải để buồn, để tiếc mà để tạo kinh nghiệm cho một tương lai tốt đẹp hơn. Bạn không thể xây tương lai bằng quá khứ.

Những từ ngọt ngào có thể rất ngắn và dễ nói, nhưng tiếng vọng của nó thật sự không có điểm dừng. Vậy hãy nói “tôi yêu” cho đến khi thời gian ngừng chảy.

Và điều cuối cùng tôi muốn nói là không có gì là thực sự kết thúc cho đến khi bạn ngừng cố gắng. Chấp nhận những cái bạn đang có không có nghĩa là ngừng đấu tranh.

Sống để cho và nhận lấy yêu thương.

Thứ quý nhất của cuộc đời

Tại một làng chài nọ, có một chàng thanh niên hiền lành và tốt bụng, làm việc rất chăm chỉ.

Ngày nọ, trên đường về nhà, chàng lượm được một cái chai nhỏ. Vì tò mò, chàng tìm cách tháo bưng được nắp chai ra. Bất ngờ từ trong chai bay ra một làn khói trắng và vị thần khổng lồ xuất hiện.

Vị thần liền cất tiếng nói: “Đừng sợ! Ngươi là ân nhân của ta, ta cho ngươi ba điều ước. Nào! Hãy ước đi hỡi chàng trẻ tuổi”.

Ước gì nhi? Chàng đắn đo và trả lời: “Thần cho tôi thời gian để suy nghĩ nhé!”.

- Được thôi. Từ đây đến chiều ngươi phải nghĩ ra đây.

Chàng đi dọc theo bãi biển và suy nghĩ. Trên đường đi chàng gặp một đám trẻ con hồn nhiên, vô tư chơi đùa say mê. Nhìn những gương mặt thiên thần, chàng thấy cuộc đời mới đẹp làm sao. Đi tiếp, chàng gặp một chàng trai trẻ liêu minh cứu những người nghèo khổ thoát khỏi một nhóm trộm cướp. Tấm lòng nghĩa hiệp đó khiến chàng khâm phục.

Chàng lại tiếp tục đi và thấy một đám đông vây quanh một cụ già. Thì ra có một con cá voi mắc cạn trôi dạt vào bờ. Mọi người định giết nó để lấy thịt bán. Cụ già nói: “Những gì thuộc về biển cả hãy trả về cho biển cả”. Thế là chú cá voi được cứu sống.

Hoàng hôn buông xuống. Vị thần hiện ra hỏi: “Ngươi đã nghĩ ra chưa?”. Chàng trai trả lời: “Vâng, xin thần hãy ban cho tôi sự ngây thơ, hồn nhiên của trẻ thơ; một trái tim nghĩa hiệp, dũng cảm của tuổi trẻ và một tấm lòng nhân ái, vị tha của người từng trải”.

Vị thần nói: “Hỡi chàng trai, ngươi làm ta bất ngờ đấy, bởi vì ngươi đã nhận ra những thứ quý giá nhất của cuộc đời”.

Cuộc sống hoàn hảo

Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé nhỏ luôn mong muốn tìm kiếm được cho mình một cuộc sống vẹn toàn. Một hôm, cô cầu xin Thượng Đế ban cho cô mọi thứ cô ao ước.

Thế là Thượng Đế xuất hiện và bảo với cô bé rằng: “ Con hãy đi theo con đường lộng gió phía trước, ở đó có hàng trăm triệu hòn đá nhỏ. Ta cho con kỳ hạn là 365 ngày để nhặt một hòn đá lớn nhất mà con có thể tìm thấy. Hòn đá càng to thì ta càng ban cho con nhiều hơn. Điều kiện đặt ra là khi con đi qua rồi thì không được quyền quay lại. Vì vậy, hãy suy nghĩ thật cẩn thận trước khi con chọn hòn đá cho mình”.

Cô bé cảm thấy thất vọng và bắt đầu bước vào hành trình của mình trên con đường lộng gió để tìm kiếm “ hạnh phúc lớn nhất” cho cuộc đời cô. Tuy nhiên, mỗi khi bắt gặp một hòn đá to dọc lối đi, cô lại do dự và tự nhủ với lòng mình “ chắc hòn đá kế tiếp sẽ to hơn nhiều”. Nhiều ngày, nhiều tuần và nhiều tháng trôi qua rồi cô cũng đi gần hết con đường và chợt nhận ra rằng cô đang không còn đủ thời gian và cơ hội để chọn những hòn đá to. Vì vậy cô đành phải nhặt vội vàng một hòn đá nhỏ ven đường.

Cuộc sống cũng y như vậy. Chúng ta luôn tìm kiếm một người bạn đời hoàn hảo, một công việc hoàn hảo, một căn nhà hoàn hảo, một chiếc xe hoàn hảo... và không bao giờ nhận ra được rằng ta đang bỏ phí biết bao thời gian và cơ hội.

Không bao giờ có cái gọi là “ hết sức đúng lúc” để nói một cách chính xác những gì bạn muốn bày tỏ vào chính xác một thời điểm nào đó với chính xác một người nào đó, hay làm một cách chính xác một công việc mà bạn muốn làm trong đời. Vậy thì, sao bạn lại không sống “ cho hôm nay” và tận hưởng mỗi phút giây bạn có được trên cõi đời này.

Những điều ta cần quan tâm trong cuộc sống.....

CHẤP NHẬN

Hãy biết chấp nhận người khác, con người thật của họ và những lựa chọn của họ cho dù có khi bạn khó mà hiểu được niềm tin, động cơ hay hành động của họ.

KẾT BẠN

Hãy tạo ra một nhóm bạn có thể chia sẻ với mình những hy vọng, ước mơ, nỗi buồn và niềm vui sướng.

NIỀM TIN

Hãy tin tưởng vào chính mình, tin rằng mình sẽ thành công, hạnh phúc và những điều tốt đẹp sẽ đến với mình.

Những rào chắn chỉ là những chướng ngại nhỏ trên đường và bạn sẽ vượt qua chúng thôi.

KHÁM PHÁ

Hãy luôn tìm tòi, khám phá và thử nghiệm. Cuộc sống luôn có nhiều điều kỳ lạ.

Mỗi khi bạn thử một cái gì đó mới mẻ, bạn sẽ nhận được thêm nhiều điều hay.

THA THỨ

Hãy tha thứ và quên đi những điều không hay. Sự giận dữ, thù hận chỉ làm lòng bạn thêm trĩu nặng và muộn phiền.

Hãy để lòng mình rộng mở và nhớ rằng, ai cũng có thể mắc sai lầm.

TRƯỞNG THÀNH

Hãy để lại sau lưng những điều không hay từ thời thơ ấu. Hiện tại là ở đây và tương lai là phía trước, hãy chỉ sống hết mình cho hôm nay mà thôi...

HY VỌNG

Hãy hy vọng vào những điều tốt đẹp nhất và đừng bao giờ quên rằng bất cứ điều tốt đẹp nào cũng có thể đến với bạn,

miễn là bạn luôn sống và cố gắng hết sức mình.

BỎ QUA

Hãy bỏ qua những suy nghĩ tiêu cực trong đầu bạn. Thay vào đó, hãy tập trung vào mục đích chính của mình và hãy nghĩ đến những điều tốt đẹp.

TIẾN LÊN

Hãy mở ra những cuộc hành trình mới, những cuộc thử thách mới bằng cách luôn khát vọng vươn lên,

và mở rộng lòng mình.

Cố gắng học một cái gì đó mới mẻ mỗi ngày và bạn sẽ trưởng thành hơn.

CHỖ ĐỢI

Hãy kiên nhẫn, bạn phải biết rằng dù cho sự việc tệ đến thế nào đi nữa thì nó rồi cũng sẽ tốt hơn thôi.

Hơi ấm của mùa xuân luôn đến sau mùa đông khắc nghiệt nhất.

YÊU THƯƠNG

Hãy để tình yêu lấp đầy trái tim bạn. Khi sự căm ghét ngự trị trong tim thì chẳng còn chỗ cho bất kì thứ gì khác,

nhưng nếu có tình yêu hiện diện ở đó, bạn sẽ nhận ra rằng niềm hạnh phúc, niềm vui, thành công đều ở cả nơi đây.

QUẢN LÝ

Hãy quản lí thời gian và chi tiêu của mình một cách khôn ngoan, bạn sẽ ít bị căng thẳng, lo lắng.

Như vậy, bạn có thể tập trung vào những việc quan trọng hơn trong cuộc sống của mình.

CHÚ Ý

Đừng bao giờ phớt lờ những người bệnh tật, đang tuyệt vọng, yêu đuối hay đau đớn đáng thương.

Hãy giúp đỡ khi có thể và luôn luôn giúp bằng lòng từ tế và sự hiểu biết của mình.

ĐÓN NHẬN

Hãy mở mắt nhìn và đón nhận tất cả vẻ đẹp xung quanh bạn.

Thậm chí ngay cả vào thời điểm khó khăn nhất cũng còn nhiều thứ khiến bạn phải mỉm cười, và mang ơn.

ĐÙA VUI

Đừng bao giờ quên đùa vui khi làm việc, thành công chẳng có ý nghĩa gì nếu không có tiếng cười và niềm vui sướng.

ĐẶT CÂU HỎI

Hãy luôn luôn đặt nhiều câu hỏi vì bạn có mặt ở đây, trong cuộc sống này, là để học hỏi, để tìm hiểu cuộc sống và học cách sống.

THƯ GIÃN

Đừng để sự lo lắng và căng thẳng chiếm lĩnh cuộc đời bạn và hãy nhớ rằng cuối cùng mọi việc luôn luôn có cách giải quyết.

CHIA SẺ

Hãy chia sẻ tài năng, kỹ năng, kiến thức và thời gian của bạn với người khác.

Mọi thứ bạn đầu tư vào người khác sẽ quay về với bạn gấp nhiều lần hơn thế.

CỐ GẮNG

Hãy cố gắng, cố gắng không ngừng. Thậm chí ngay cả khi ước mơ của bạn dường như không thể thực hiện được thì bạn cũng cứ thử xem sao.

Bạn sẽ kinh ngạc trước những gì bạn có thể đạt được.

SỬ DỤNG

Hãy sử dụng năng khiếu của bạn theo khả năng tốt nhất.

Tài năng bị lãng phí chẳng có giá trị gì, tài năng được sử dụng sẽ mang đến nhiều phần thưởng bất ngờ.

ĐÁNH GIÁ

Hãy quý trọng bạn bè và thành viên trong gia đình, những người đã ủng hộ và động viên bạn và nhớ rằng, hãy sẵn lòng giúp họ.

LÀM VIỆC

Hãy làm việc chăm chỉ mỗi ngày để trở thành con người tốt nhất mà bạn có thể, nhưng đừng bao giờ cảm thấy bản thân mình tội lỗi nếu bạn gặp thất bại hay lỗi lầm. Mỗi lần mặt trời mọc báo hiệu một ngày mới đều cho bạn cơ hội thứ hai.

NHÌN VÀ LẮNG NGHE

Hãy nhìn sâu vào lòng những người xung quanh bạn và lắng nghe họ nói, bạn sẽ thấy những điều tốt đẹp hiện hữu nơi họ.

BAY ĐI

Hãy bay đến những miền hạnh phúc khi những kỉ niệm buồn hay nỗi buồn bắt đầu... ngừng cái đầu xấu xí của nó lên.

Đừng để điều gì can thiệp vào mục tiêu cuộc đời của bạn. Thay vào đó, bạn hãy tập trung vào công

việc, ước mơ của mình và nghĩ về một ngày mai tươi đẹp hơn...

Nếu tôi có thể sống thêm một lần nữa

Tôi sẽ lắng nghe nhiều hơn và sẽ nói ít đi.

Tôi sẽ mời bạn tôi đến ăn tối mặc dù thảm đã dính vết bẩn hay ghế sofa đã bạc màu.

Tôi sẽ ăn ngô rang trong phòng khách “quý” và không thêm lo nghĩ về đồng bụi tro khi người nào muốn đốt lò sưởi lên.

Tôi sẽ bỏ chút thời giờ ra để lắng nghe ông của tôi kể nhiều chuyện về khi ông còn trẻ

Tôi sẽ không bao giờ muốn phải quay kính xe lên vào một ngày mùa hè vì sợ gió sẽ làm hỏng bộ tóc đẹp vừa chải của tôi.

Tôi sẽ thấp cái nền màu hồng trầm trồ thật đẹp như một đóa hoa hồng trước khi nó chảy ra trên gác xếp.

Tôi sẽ ngồi lê lết xuống sân cỏ để chơi với các con tôi mà không sợ lấm bẩn quần áo.

Tôi sẽ khóc và cười ít đi khi xem truyền hình, và khóc và cười nhiều hơn khi nhìn cuộc đời

Tôi sẽ chia sẻ và gánh vác thêm trách nhiệm với chồng tôi nhiều hơn.

Tôi sẽ không bao giờ mua một cái gì chỉ vì nó thực tiễn, không làm bẩn, hay được đảm bảo là sẽ không hỏng suốt cuộc đời.

Tôi sẽ nằm trong giường khi mỗi bị bệnh thay vì nghĩ rằng quả đất sẽ đứng lại nếu thiếu tôi một ngày.

Thay vì ước ao chín tháng mang bầu tan biến đi, tôi sẽ tận hưởng từng giây phút và nhận biết rằng bảo thai đang lớn lên trong bụng tôi là cách duy nhất để giúp Thượng Đế về một phép lạ.

Khi con cái lại ôm hôn tôi một cách mạnh bạo, tôi sẽ không bao giờ nói, “Đề lát nữa đi, bây giờ con hãy vào rửa tay đi ăn cơm nào”.

Tôi sẽ nói tiếng yêu thương và xin lỗi nhiều hơn... nhưng nhất là, nếu được một cơ hội làm lại cuộc đời, tôi sẽ nắm lấy từng phút một... sẽ nhìn.. và nhìn thật kỹ... sống từng phút... và không bao giờ trả lại phút đó.

Đừng thêm đề ý đến những chuyện không đáng kể. Đừng lo nghĩ về ai không thích bạn, ai có nhiều hơn bạn, ai đang làm gì. Thay vì thế, hãy tận hưởng những mối quan hệ với những người thương yêu mình.

Hãy nghĩ là mình con may mắn hơn vạn người khác.

Erma Bombeck

Bà Erma Bombeck, một nhà bình luận gia lỗi lạc, rất nổi danh vì lối viết dí dỏm của bà, đã chờ để được ghép một cơ phận trên người, bà có thể yêu cầu dời tên bà lên trước trong danh sách chờ đợi vì bà rất nổi tiếng và giàu có, nhưng bà đã từ chối không làm vậy và bà đã qua đời sau cơn bạo bệnh.

Tiếng vọng

Có một cậu bé nghịch thường bị mẹ khiển trách. Ngày nọ giận mẹ, cậu chạy đến một thung lũng cạnh khu rừng rậm. Lấy hết sức mình, cậu hét lớn: “Tôi ghét người”. Từ khu rừng có tiếng vọng lại: “Tôi ghét người”. Cậu hoảng hốt quay về sà vào lòng mẹ khóc nức nở. Cậu bé không sao hiểu được từ trong rừng lại có người ghét cậu. Người mẹ nắm tay con, đưa cậu trở lại khu rừng. Bà nói: “Giờ thì con hãy hét thật to: “Tôi yêu người”. Lạ lùng thay, cậu vừa dứt tiếng thì có tiếng vọng lại: “Tôi yêu người”.

Lúc đó người mẹ mới giải thích cho con hiểu: “Con ơi, đó là định luật trong cuộc sống của chúng ta.

Con cho điều gì, con sẽ nhận điều đó. Ai gieo gió thì gặt bão. Nếu con thù ghét người thì người cũng thù ghét con. Nếu con yêu thương người thì người cũng yêu thương con.

Bốn người vợ của nhà vua

Ngày xưa ngày xưa, có một vị vua giàu có trị vì một vương quốc hùng mạnh. Ông có đến bốn người vợ, bà hoàng nào cũng xinh đẹp. Nhà vua yêu người vợ thứ tư nhất và luôn chiều theo mọi sở thích của bà, không bao giờ từ chối. Kế đến là người vợ thứ ba, nhà vua lúc nào cũng sợ mất bà, đi đâu cũng luôn muốn đưa bà đi theo. Bà vợ thứ hai là chỗ dựa tinh thần của nhà vua, bà rất tử tế, dịu dàng và kiên nhẫn. Mỗi khi nhà vua gặp chuyện khó khăn, ông thường tâm sự với bà và thường nhận được những lời khuyên quý giá.

Người vợ thứ nhất của vua là người trung thành nhất, giúp vua trị vì và làm cho đất nước ngày càng giàu có nhưng nhà vua lại không dành nhiều tình cảm cho bà. Nhà vua luôn nghĩ rằng bà

có thể tự chăm sóc lấy mình nên ít khi để ý đến bà.

Không may, một ngày nọ vua lâm bệnh và biết rằng mình không còn sống được bao lâu nữa. Ông nghĩ: “ Ta có đến bốn người vợ, nhưng khi ra đi, e rằng lại hoàn toàn cô đơn!”.

Nghĩ vậy, nhà vua gọi người vợ thứ tư đến bên cạnh và nói: “ Ta yêu thương nàng nhất, luôn dành mọi thứ tốt đẹp cho nàng. Giờ đây ta sắp chết, nàng có theo ta để ta không cô đơn không?”. Nhà vua nhận được câu trả lời: “ Bệ hạ rất tốt với thiếp, nhưng yêu cầu đó quá khó, thiếp không thể làm được!”. Nhà vua lặng đi một lúc rồi cho gọi người vợ thứ ba, bà trả lời: “ Không, thưa đức vua, cuộc sống còn đẹp lắm, sẽ có một vị vua khác đến để tiếp tục che chở và chiều chuộng thiếp!”. Trái tim vị vua cảm thấy lạnh buốt vì buồn bã và thất vọng. Ngài lại gọi người vợ thứ hai: “ Ta luôn được nàng giúp đỡ và khuyên giải, nàng sẽ theo ta chứ?” - Nhà vua hỏi. “ Lần này thiếp không thể giúp được gì hơn, thưa đức vua” - người vợ thứ hai đáp- “ Nhưng thiếp hứa sẽ chăm sóc bệ hạ đến những giây cuối cùng, rồi sẽ đưa bệ hạ đến nơi yên nghỉ và sẽ luôn nhớ đến bệ hạ!”. Nhà vua hoàn toàn tuyệt vọng.

Nhà vua không hề nhớ ra người vợ thứ nhất, cho đến khi ngài nghe thấy một giọng nói cất lên bên cạnh: “ Thiếp sẽ theo ngài đến bất cứ nơi đâu ngài đi tới, dù đó là cõi chết”. Đó chính là người vợ thứ nhất của ông. Trông bà mệt mỏi và gầy yếu. Buồn bã và nuối tiếc vô hạn vì cách đối xử của mình, nhà vua thốt lên: “ Lẽ ra ta đã phải chăm sóc và thương yêu nàng nhiều hơn mới phải!”.

Bạn vừa được đọc một câu chuyện cổ tích, trong đó có vua và các bà hoàng. Chúng ta không sống trong thế giới cổ tích, nhưng bạn biết không, nếu coi mỗi chúng ta cũng giống như nhà vua đó, thì bạn hãy để ý xem, mỗi chúng ta cũng có đến bốn “ người vợ” đấy.

“ Người vợ” thứ tư của chúng ta là cơ thể. Hầu như ai cũng lo lắng, chăm sóc đến bản thân, đến cơ thể mình nhiều nhất, làm sao để trông thật đẹp đẽ. Nhưng khi chúng ta ra đi, cơ thể ấy cũng tan biến, không để lại gì trên đời.

“ Người vợ” thứ ba có tên là “ địa vị và của cải” – đây chính là những thứ dễ mất nhất, vì dù sao chúng cũng chỉ là vật chất. Khi chúng ta không còn sống, “ địc vị” không còn và “ của cải” sẽ thuộc về người khác.

“ Người vợ” thứ hai là gia đình và bè bạn. Họ luôn quan tâm và giúp đỡ, luôn an ủi và khuyên giải, nhưng họ chỉ có thể chăm sóc ta đến những phút cuối cùng và nhớ thương ta.

“ Người vợ” thứ nhất chính là TÂM HỒN. Không phải ai cũng nhớ đến nó khi sống trong một thế giới mọi người đều phải chạy đua với của cải, địa vị để thỏa mãn cho cái “ tôi” của mình. Thế nhưng TÂM HỒN là điều duy nhất luôn đi cùng với chúng ta đến bất cứ nơi nào chúng ta đến, và chính là thứ để mọi người nhớ mãi đến ta dù ta có ở nơi nào.

Bức tranh tuyệt vời *

Một họa sĩ suốt đời ước mơ về một bức tranh đẹp nhất trần gian. Ông đến hỏi vị giáo sĩ để biết được điều gì đẹp nhất. Vị giáo sĩ trả lời: “ Tôi nghĩ điều đẹp nhất trần gian là niềm tin vì niềm tin nâng cao giá trị con người.

Họa sĩ cũng đặt câu hỏi tương tự với cô gái và được trả lời: “ Tình yêu là điều đẹp nhất trần gian, bởi tình yêu làm cho cay đắng trở nên ngọt ngào, mang đến nụ cười cho kẻ khóc than, làm cho điều bé nhỏ trở nên cao trọng, cuộc sống sẽ nhàm chán biết bao nếu không có tình yêu. ”

Cuối cùng họa sĩ gặp một người lính mới trở về từ trận mạc. Được hỏi, người lính trả lời: “ Hoà bình là cái đẹp nhất trần gian, ở đâu có hoà bình là ở đó có cái đẹp.” Và họa sĩ đã tự hỏi mình: “ Làm sao tôi có thể vẽ cùng lúc niềm tin, hoà bình và tình yêu?... ”

Khi trở về nhà, ông nhận ra niềm tin trong ánh mắt các con, tình yêu trong cái hôn của người vợ. Chính những điều đó làm tâm hồn ông ngập tràn hạnh phúc và bình an. Họa sĩ đã hiểu thế nào là điều đẹp nhất trần gian. Sau khi hoàn thành tác phẩm, ông đặt tên cho nó là: “ Gia đình”.

Thật vậy, gia đình là nơi đầy ắp tiếng cười của trẻ thơ, tiếng hát của người mẹ và sức mạnh của người cha. Nơi đó có hơi ấm của những con tim biết yêu, là ánh sáng của đôi mắt tràn đầy hạnh phúc, là sự ân cần, là lòng chung thủy.

Gia đình là ngôi thánh đường đầu tiên cho tuổi thơ học những điều hay lẽ phải, niềm tin và lý tưởng sống.

Đó là nơi chúng ta tìm về để được an ủi, nâng đỡ.

Đó là nơi những món ăn đơn sơ cũng thành mỹ vị.

Đó là nơi tiền bạc không quý bằng tình yêu.

Đó là nơi ngay cả nước sôi cũng reo lên niềm vui hạnh phúc.

Định nghĩa từ “ Family”

Tôi va phải một người lạ trên phố khi người này đi qua. “ Ô xin lỗi”, tôi nói. Người kia trả lời: “ Cũng xin thứ lỗi cho tôi, tôi đã không nhìn cô”. Chúng tôi rất lịch sự với nhau.

Nhưng ở nhà thì mọi chuyện lại khác. Tối nọ, lúc tôi đang nấu bếp thì cậu con trai đến đứng sau lưng. Tôi quay người và đụng vào thằng bé làm nó ngã chúi xuống sàn nhà. “ Tránh xa chỗ khác” - tôi cau mày nói. Con trai tôi bước đi, trái tim bé nhỏ của nó vỡ tan. Tôi đã không nhận ra là mình đã quá nóng nảy.

Khi đã lên giường tôi nghe một giọng nói thì thầm: “ Khi đối xử với người lạ con rất lịch sự, nhưng với con mình con đã không làm như vậy. Hãy đến tìm trên sàn nhà bếp, có những bông hoa đang nằm ở cửa. Đó là những bông hoa mà con trai con đã mang đến cho con. Tự nó hái lấy những bông hoa này: nào hoa hồng, màu vàng và cả màu xanh nữa. Nó đã yên lặng đứng đó để mang lại cho con điều ngạc nhiên, còn con thì không bao giờ thấy những giọt nước mắt đã chảy đầm lên trái tim bé nhỏ của nó”.

Lúc này thì tôi bật khóc. Tôi lặng lẽ đến bên giường con trai và quỳ xuống: “ Dậy đi, con trai bé nhỏ, dậy đi. Có phải những bông hoa này con hái cho mẹ không?”. Thằng bé mỉm cười: “ Con tìm thấy chúng ở trên cây kia. Con hái cho mẹ vì chúng đẹp như mẹ. Con biết là mẹ thích lắm, đặc biệt là bông hoa màu xanh”.

Thế bạn có biết từ family có nghĩa là gì không?

FAMILY = Father And Mother, I Love You!

Đạo Hiếu trong ca dao Việt Nam

Chữ Hiếu là một trong những nét đạo đức của nền phong hóa Việt, Hiếu có nghĩa là đức hạnh của một người biết thờ kính, chăm sóc mẹ cha. Khi còn bé thì phải biết tuân theo lời dạy bảo của cha mẹ, khi cha mẹ còn sinh tiền thì phải biết chăm sóc, hầu hạ, phụng dưỡng cho trọn đạo làm con; đến khi cha mẹ mãn phần thì phải để tang, thờ cúng và nguyện cầu cho cha mẹ được vãng sanh; siêu thoát.

Trong đạo Phật, đạo Hiếu đã được đức Phật dạy cho hàng đệ tử phải lấy chữ hiếu làm trọng. Ân cha mẹ là một trong tứ ân cần phải luôn luôn giữ gìn và tu tập. Trong kinh Vu Lan, Đức

Phật đã dạy cho chúng ta gương hiếu hạnh của Đức Mục Kiền Liên và từ đó đã khai nguồn cho mùa Vu Lan thắng hội vào dịp rằm tháng bảy âm lịch. Mùa Vu Lan còn được gọi là mùa báo hiếu, lễ tiết Vu Lan rằm tháng bảy là một trong những ngày lễ vía quan trọng của sinh hoạt Phật giáo. Nương theo tinh thần báo hiếu của ngày lễ Vu Lan, căn cứ theo sự tích Đức Mục Kiền Liên cầu xin Đức Phật dạy cho phương cách cúng dường trai tăng và nhờ vào nguyện lực của chư tăng mà đã cứu được mẹ thoát khỏi ngục hình. Do đó ngày Vu Lan còn được xem như là “Ngày của Mẹ”. Vì thế trong lãnh vực Đạo Hiếu đã có sự gắn gũi, gắn bó giữa sinh hoạt của đạo Phật và nền văn hóa Việt tộc.

Một trong những nét thể hiện cho nền văn hóa phong phú của dân tộc Việt, đó là những nét giáo huấn thuần túy trong dân gian được chắt chứa trong những vần điệu ca dao. Trong bài này, chúng tôi xin được đề cập và trích dẫn một số câu ca dao Việt Nam đã được truyền tụng nói về lòng hiếu thảo của con cái đối với mẹ cha, cũng như đề cao đến công ơn sanh thành dưỡng dục của cha mẹ đã hiệu trọn đời mình cho cuộc sống và hạnh phúc của đàn con.

Nói đến ca dao trong đạo hiếu của dân tộc Việt, hầu hết người Việt chúng ta đều thuộc và thường dạy con cái những câu ca dao sau đây để khuyên dạy chúng ta làm người phải biết nghĩ đến công ơn cao dày của cha mẹ. Hình ảnh để sánh ví với công cha nghĩa mẹ thường được nêu ra như:

“ Công cha như núi Thái Sơn
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra
Một lòng thờ mẹ kính cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con”

hay là:

“ Công cha như núi ngất trời
Nghĩa mẹ như nước sáng ngời biển đông
Núi cao, biển rộng mênh mông
Cù lao chín chữ thuộc lòng con ơi”

- Công ơn cha mẹ vô cùng cao rộng như thế, đạo làm con trước hết là phải biết vâng lời cha mẹ:

“ Cá không ăn muối, cá ươn
Con cãi cha mẹ trăm đường con hư “

hay là:

“ Mẹ cha là biển, là trời
Làm sao con dám cưỡng lời mẹ cha”

- Lớn lên khi ý thức được công ơn sanh thành dưỡng dục khó nhọc của mẹ cha thì phải ghi lòng tạc dạ ơn nghĩa cao dày của đấng sanh thành:

“ Nuôi con khó nhọc đến giờ
Trưởng thành con phải biết thờ hai thân”

Công nuôi dưỡng của cha, ơn mang nặng đẻ đau của mẹ, sự đáp đền của phận làm con cũng chỉ trong muôn một:

“ Ôn cha nặng lắm ai ơi
Nghĩa mẹ bằng trời, chín tháng cưu mang”

Không những chỉ mang nặng, đẻ đau mà ơn sâu của mẹ thật vô cùng trời biển, từ khi bú mớm cho đến lúc nhai cơm sù nước cho con:

“ Ngồi buồn nhớ mẹ ta xưa
Miệng nhai cơm búng, lưỡi lừa cá xương”.

Từ miếng ăn giấc ngủ, từ giọng hát ầu ơ ru con với chiếc quạt nồng, nhịp võng tào nôi đã ru êm cho tình mẫu tử thiêng liêng, vòng tay êm ái của mẹ hiền là hình ảnh muôn đời gắn bó trong tâm thức của những ai trong đời đã được làm con và đã được nâng niu trong tình thương ấp ủ của mẹ hiền:

- Con ơi, con ngủ cho ngon

Để mẹ đi gánh nước non tang bỗng.

Ngoài tình thương mẹ đã dành cho con, vai trò của người mẹ Việt Nam vẫn còn ưu tư cho vận nước, những hình ảnh của Hòn Vọng Phu, của nàng Tô Thị, của những anh hùng liệt nữ vẫn chói ngời trong từng trang sử Việt kiêu hùng, phận làm con, đã được nuôi dưỡng lớn lên không phải chỉ toàn bằng cơm áo, mà đã được lớn khôn trong tình thương bao la của mẹ của cha, nhất là Mẹ - tất cả đều dành để cho con. Mẹ đã hun đúc cho con những đạo đức, tình người, ơn của mẹ làm sao mà kể xiết. Đến khi lớn lên con lại chấp cánh bay xa, trai thì ra đời bôn ba với sự nghiệp, gái thì khăn áo vu qui, cất bước theo chồng, xa mẹ, xa cha. Và đến khi những đứa con lại làm vai trò cha mẹ thì mới ý thức thêm rằng công ơn của mẹ cha thật là vô bến, vô bờ:

“Lên non mới biết non cao

Nuôi con mới biết công lao mẫu tử”.

- Bao giờ cá lý hóa long

Đền ơn cha mẹ ăm bồng ngày xưa

Nhất là trong hoàn cảnh nào đó, phải đành sống xa cha mẹ, lòng yêu thương lại càng thấm thiết hơn:

- Một mai gặt lúa đem về

Thờ cha, kính mẹ nhiều bề hiếu trung.

- Ôn cha nghĩa mẹ nặng trù

Ra công báo đáp ít nhiều phận con.

Cho dầu trong hoàn cảnh nghèo nàn của thân phận, nỗi lòng của mẹ vẫn vô biên trong tình thương thấm thiết, đậm đà và tình cảm của người con thương yêu mẹ là một tình thương tôn kính vô biên:

“Mẹ già ở túp lều tranh

Sớm thăm, tối viếng mới đành dạ con”.

Đạo lý làm người là đạo lý của Lạc Hồng Việt tộc, lời khuyên răn trong đạo lý của dân tộc Việt vẫn là: “Thờ mẹ kính cha!”.

- Liệu mà thờ mẹ kính cha

Đừng tiếng nặng nhẹ, người ta chê cười

Phụng dưỡng mẹ cha thì phải biết lòng chăm lo cho tròn chữ Hiếu:

- Cau non khéo bửa cũng dày

Trầu têm cánh phượng để Thầy ăn đêm

(Thầy: Người miền Bắc thường gọi cha mẹ là Thầy mẹ)

Người con trai khi đi lấy vợ, thường cũng phải chọn lựa người vợ mình phải là người con hiếu thảo với mẹ cha:

“Hôm xưa anh đến chơi nhà,

Thấy mẹ nằm võng, thấy cha nằm giường

Thấy em nằm đất anh thương

Vội ra kẻ chợ đóng giường tám thang”

Và người con gái khi đi lấy chồng, cũng thường đòi hỏi người chồng mình phải là bậc hiếu trung:

“Ngó lên rừng, thấy cặp cu đương đá

Ngó xuống biển, thấy cặp cá đương đua

Chàng về lập miếu thờ vua

Lập lăng thờ mẹ, lập chùa thờ cha”

Bốn phận của người chồng không những chỉ thờ phượng cha mẹ riêng mình, mà phải trọn lòng hiếu thảo với cha mẹ vợ:

- Em về anh gởi buồng cau

Buồng trước kính mẹ, buồng sau kính thầy

Em về anh gởi đôi giày

Phòng khi mưa gió để thầy mẹ đi

Cả hai vợ chồng cùng đồng một lòng thờ kính cha mẹ chung của cả hai người:

“ Em thì đi cấy ruộng bông,
Anh đi cấy lúa để chung một nhà
Đem về phụng dưỡng mẹ cha
Muôn đời tiếng Hiếu người ta còn truyền”

Nhưng nỗi lòng của người con gái khi cất bước theo chồng thường mang trong tâm, nỗi niềm thương cha, nhớ mẹ khôn nguôi:

- Thương mẹ, nhớ cha như kim châm vào da
Nghĩ đến chùng nào, lụy hạ tuôn rơi.

Bổn phận của nàng dâu thường chăm sóc cho cha mẹ chồng hơn cha mẹ mình, vì không được cận kề hôm sớm, nên thường tủi hổ than thầm.

- Gió đưa cây cửu lý hương
Từ xa cha mẹ thất thường bữa ăn
Sầu riêng, cơm chẳng buồn ăn,
Đã bụng lầy bát, lại dần xuống mâm

Và cũng vì thương cha mẹ, nên một số người đã không chịu lấy chồng phương xa, mà chỉ muốn ở gần để được phụng dưỡng cha già mẹ yếu:

- Con cá đối, nằm trong cối đá,
Con chim đa đa, đậu nhánh đa đa
Chồng gần bầu không lấy, bầu lấy chồng xa,
Mai sau cha yếu, mẹ già
Chém cơm, bát nước, bộ kỷ trà ai bụng ?

Đó là khi cha mẹ còn sinh tiền, nhưng rồi đến một tuổi đời nào đó thì:

- Mẹ già như chuối chín cây
Gió đưa mẹ rụng, con rày mò côi.

Chỉ còn mang trong lòng nỗi nhớ thương và phụng dưỡng khi cha mẹ còn sống ra sao, thì khi mẹ cha khuất núi vẫn một lòng nhớ thương, yêu kính và phụng thờ:

- Quyết lòng lập miếu chạp rông
Đền ơn phụ mẫu ẩm bông ngày xưa.

hoặc:

- Thờ mình đĩa muối tương rau
Còn nhớ phụ mẫu, mâm cao cỗ đầy

Trong những vắn ca dao xung tụng lòng hiếu thảo của những người con biết thờ cha, kính mẹ; bên cạnh đó chúng ta còn được nghe những câu ca dao có tính chất mỉa mai, châm biếm cho những ai không tròn đạo hiếu trung:

- Cha mẹ nuôi con, bằng trời, bằng bể
Con nuôi cha mẹ, con kể từng ngày.
- Mẹ cha còn sống, thì chẳng cho ăn
Đến khi thác xuống làm văn tế ruồi
- Mẹ cha còn sống, chẳng chịu dưỡng nuôi
Đến khi khuất núi ngâm ngùi khóc than.

Nhìn chung lại, ca dao Việt Nam vốn đã vô cùng phong phú, lại càng phong phú hơn khi đã dùng phương tiện của những câu hò, điệu hát dân gian truyền khẩu để nói lên tấm lòng hiếu thảo của những người con và đề cao công lao trời biển của mẹ cha, đã với bao la của tình thương để dành tất cả cuộc đời mình cho cuộc sống và niềm vui của những đứa con.

Trong hoàn cảnh ly hương hôm nay thiết nghĩ những câu ca dao trung hiếu sẽ vô cùng thấm thiết cho tâm trạng những ai đang cách xa người mẹ hiền còn ở lại chốn quê xưa:

- Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một như đường mía lau.
- Chiều chiều ra đứng ngõ sau

Trông về quê mẹ ruộc đau chín chiều
 - Chiều chiều ngó ngược ngó xuôi
 Ngó trông thấy mẹ, ngùi ngùi nhớ thương.

Tình mẫu tử

Một cậu bé mời mẹ tham dự buổi họp phụ huynh đầu tiên ở trường tiểu học. Điều cậu bé sợ đã thành sự thật, mẹ cậu bé nhận lời. Đây là lần đầu tiên bạn bè và giáo viên chủ nhiệm gặp mẹ cậu bé và cậu rất xấu hổ về vẻ bề ngoài của mẹ mình. Mặc dù cũng là một người phụ nữ đẹp, có một vết sẹo lớn che gần toàn bộ mặt bên phải của cô. Cậu bé không bao giờ muốn hỏi mẹ mình tại sao bị vết sẹo lớn vậy.

Vào buổi họp mặt, mọi người có ấn tượng rất đẹp về sự dịu dàng và vẻ đẹp tự nhiên của người mẹ mặc cho vết sẹo đập vào mắt, nhưng cậu bé vẫn xấu hổ và giấu mình vào một góc tránh mặt mọi người. Ở đó, cậu bé nghe được mẹ mình nói chuyện với cô giáo. “Làm sao chị bị vết sẹo như vậy trên mặt?” Cô giáo của cậu hỏi. Người mẹ trả lời, “Khi con tôi còn bé, nó đang ở trong phòng thì lửa bốc lên. Mọi người đều sợ không dám vào vì ngọn lửa đã bốc lên quá cao, và thế là tôi chạy vào. Khi tôi chạy đến chỗ nó, tôi thấy một xà nhà đang rơi xuống người nó và tôi vội vàng lấy mình che cho nó. Tôi bị đánh đến ngất xỉu nhưng thật là may mắn là có một anh lính cứu hỏa đã vào và cứu cả hai mẹ con tôi.” Người mẹ chạm vào vết sẹo nhẵn nhúm trên mặt. “Vết sẹo này không chữa được nữa, nhưng cho tới ngày hôm nay, tôi chưa hề hối tiếc về điều mình đã làm.”

Đến đây, cậu bé chạy ra khỏi chỗ nấp của mình về phía mẹ, nước mắt lưng tròng. Cậu bé ôm lấy mẹ mình và cảm nhận được sự hy sinh của mẹ dành cho mình. Cậu bé nắm chặt tay mẹ suốt cả ngày hôm đó.

Mẹ và con

Phần 1: Những ngày thơ ấu

Lúc con mở mắt chào đời. Mẹ ôm con trong vòng tay
 Con cảm ơn mẹ bằng những tiếng khóc thét lên
 Lúc con lên 1, Mẹ bú mớm cho con và tắm rửa cho con mỗi ngày
 Con cảm ơn mẹ bằng những tiếng khóc quấy suốt đêm dài
 Lúc con lên 2, Mẹ dắt con chập chững từng bước đi
 Con cảm ơn mẹ bằng cách bỏ chạy thật xa khi mẹ cất tiếng gọi con
 Lúc con lên 3, Mẹ chăm sóc từng bữa ăn cho con với tất cả tình yêu thương
 Con cảm ơn mẹ bằng cách hát tung mọi thức ăn xuống sàn
 Lúc con lên 4, Mẹ cho con những cây bút chì màu
 Con cảm ơn mẹ bằng cách bôi màu lung tung lên bàn ăn
 Lúc con lên 5, Mẹ sửa soạn quần áo thật đẹp cho con đi kỳ nghỉ hè
 Con cảm ơn mẹ bằng cách nhảy tồm vào vũng bùn đầu tiên con gặp
 Lúc con lên 6, Mẹ nắm tay dắt con đến trường
 Con cảm ơn mẹ bằng cách hét toáng lên “Không đi đâu, không đi đâu”
 Lúc con lên 7, Mẹ mua cho con một quả bóng để con chơi đùa
 Con cảm ơn mẹ bằng cách ném bóng vỡ cửa kính nhà kế bên
 Lúc con lên 8, Mẹ mua cho con một que kem
 Con cảm ơn mẹ bằng cách để nó chảy nhỏ giọt ướt bẩn cả vạt áo
 Lúc con lên 9, Mẹ mời cô giáo đến nhà dạy dương cầm cho con
 Con cảm ơn mẹ bằng cách chẳng hề bận tâm đến việc luyện tập
 Lúc con lên 10, Mẹ suốt ngày đưa đón con, từ sân chơi bóng đến sân tập đến những bữa tiệc sinh nhật
 Con cảm ơn mẹ bằng cách nhảy ra khỏi xe, chẳng bao giờ ngoái lại nhìn mẹ
 Lúc con lên 11, Mẹ dẫn con và lũ bạn nghịch ngợm đi xem chiếu bóng
 Con cảm ơn mẹ bằng cách đòi ngồi ở dãy ghế khác
 Lúc con lên 12, Mẹ căn dặn con không được xem những bộ phim không phù hợp lứa tuổi
 Con cảm ơn mẹ bằng cách chờ đến lúc mẹ vắng nhà là xem đến thoả thích

Mẹ và con (phần 2): Thời niên thiếu

Khi con 13 tuổi, Mẹ bảo đã đến lúc con phải cắt tóc không được để đầu bù xù như vậy
 Con cảm ơn mẹ bằng cách bảo rằng Mẹ chẳng biết gì về mode tóc cả
 Khi con 14 tuổi, Mẹ trả tiền cho chuyến đi trại hè một tháng của con
 Con cảm ơn mẹ bằng cách chẳng hề viết dù chỉ là một lá thư cho mẹ
 Khi con lên 15 tuổi, Mẹ tan sở làm về nhà mong chờ vòng tay ôm chặt của con
 Con cảm ơn mẹ bằng cách ở lì trong phòng và chốt cửa lại
 Khi con 16 tuổi, Mẹ tập cho con lái chiếc xe của mẹ
 Con cảm ơn mẹ bằng cách lấy nó đi bất kỳ khi nào con có thể
 Khi con 17 tuổi, Mẹ ngồi đợi một cuộc điện thoại quan trọng
 Con cảm ơn mẹ bằng cách tán chuyện cùng với chúng bạn trên điện thoại suốt đêm
 Khi con 18 tuổi, Mẹ khóc vì sung sướng trong ngày lễ con tốt nghiệp
 Con cảm ơn mẹ bằng cách vui chơi cùng chúng bạn trong tiệc chia tay đến tận sáng hôm sau

Mẹ và con (phần 3): Lớn khôn và trưởng thành

Con 19 tuổi, Mẹ đóng học phí cho con vào đại học, chở con đến ký túc xá, mang vắc hành lý giúp con
 Con cảm ơn mẹ bằng cách chào tạm biệt mẹ ở bên ngoài cổng ký túc xá để khỏi phải xấu hổ trước mặt bạn bè
 Con 20 tuổi, Mẹ hỏi han con rằng con đã hẹn hò với một ai chưa
 Con cảm ơn mẹ bằng cách đáp lại rằng “ Chẳng phải việc của mẹ”
 Con 21 tuổi, Mẹ gợi ý một vài công việc cho bước đường tương lai của con
 Con cảm ơn mẹ bằng cách đáp rằng “ Con chẳng muốn giống như mẹ”
 Con 22 tuổi, Mẹ xúc động ôm chặt con trong ngày lễ con tốt nghiệp đại học
 Con cảm ơn mẹ bằng lời xin thưởng cho một chuyến du lịch châu âu
 Con 23 tuổi, Mẹ sắm sửa những đồ đạc cho căn hộ đầu tiên của con
 Con cảm ơn mẹ bằng cách bảo với chúng bạn rằng những đồ đạc ấy trông thật xấu xí
 Con 24 tuổi, Mẹ hẹn gặp người bạn sắp cưới của con và hỏi han về những dự định tương lai của hai đứa
 Con cảm ơn mẹ bằng ánh mắt nhìn giận dữ và tiếng cầu nhàu “ thôi đi mẹ, xin mẹ”
 Con 25 tuổi, Mẹ giúp con trang trải chi phí cho tiệc cưới, rồi mẹ khóc và bảo con mẹ yêu con biết dường nào
 Con cảm ơn mẹ bằng cách dọn nhà tới tận một vùng đất xa xôi khác của đất nước
 Con 30 tuổi, Mẹ gọi điện thoại dặn dò con vài điều về cách chăm sóc trẻ sơ sinh
 Con cảm ơn mẹ bằng lời đáp “ Mẹ ơi, thời buổi bây giờ đã khác xưa rồi”
 Con 40 tuổi, Mẹ gọi điện nhắc con về ngày sinh nhật của một người họ hàng
 Con cảm ơn mẹ bằng cách bảo rằng “ mẹ ơi thực sự con rất bận”
 Con 50 tuổi, Mẹ ngã ốm và cần đến sự chăm sóc của con, con cảm ơn mẹ bằng cách đọc những sách vở về gánh nặng của cha mẹ đối với con cái
 Rồi một ngày kia mẹ lặng lẽ ra đi. Và mọi điều mà con đã chẳng bao giờ làm vì mẹ đổ ập xuống như một tiếng sét ngang trời
 “ Gió mùa thu mẹ ru con ngủ
 Năm canh chày thức đủ năm canh”

Mỗi chúng ta chỉ có một người mẹ, chẳng có gì có thể thay thế được người. Hãy luôn yêu kính mẹ hơn cả chính bản thân bạn, mỗi một phút giây trong cuộc đời bạn. Cuộc sống sẽ trở nên vô nghĩa nếu vắng mẹ. Một khi mẹ ra đi, những gì còn lại trong bạn chỉ là những kỷ niệm đau yêu về mẹ và cả nhiều hối tiếc.

Thân ái, Hải Ngọc

Sức mạnh của người mẹ

Ngày xưa có hai bộ lạc xung khắc với nhau cùng sống trong dãy Andes, một bộ lạc sống ở ngọn núi thấp còn bộ lạc kia sống trên ngọn núi cao. Một ngày nọ, bộ lạc ở trên núi cao xuống xâm lược bộ lạc ở ngọn núi thấp và họ đã bắt cóc một đứa bé đem về lãnh địa của mình. Những cư dân ở vùng núi thấp không biết làm thế nào để leo lên núi cao. Họ không biết đường đi nào mà người trên núi cao thường dùng, không biết làm thế nào để lũng ra được những người của bộ lạc

vùng núi cao trong địa hình đồi dốc như thế.

Họ cố gắng dùng hết cách này đến cách khác để leo lên núi cũng như cố gắng tìm đường lên núi để tìm đem đứa bé trở về... Sau vài ngày nỗ lực tìm kiếm, họ chỉ lên được vài trăm mét. Cảm thấy vô vọng và không thể lo liệu được, những người trong bộ lạc dưới núi thấp xem như vô phương tìm kiếm, và họ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc để trở về làng.

Đúng lúc ấy, họ nhìn thấy mẹ của đứa bé đang đi về phía họ. Họ nhận ra cô đangịu đứa bé trên lưng đi xuống từ một ngọn núi mà bọn họ đã không tìm ra đường để leo lên.

Một người đàn ông không khỏi ngạc nhiên: “ Nhờ đâu mà cô có thể làm được như thế khi ngay cả chúng tôi - những người đàn ông tài ba và mạnh mẽ nhất làng - cũng không thể làm được?”

Cô từ tốn trả lời: “ Bởi vì nó là con của tôi !”

Lời nhắn của một người mẹ *

Trong cuộc sống luôn có những niềm vui, nỗi buồn, sự đau khổ hay thất vọng mà chúng ta cần phải vượt qua, với những lời khuyên và sự động viên của người mẹ sẽ giúp ta có thêm nghị lực trong cuộc sống, để trở thành một người có ích trong xã hội. Sau đây là lời nhắn của một người mẹ gửi đến con mà tôi đã đọc được và thấy rất ý nghĩa, mời các bạn cùng đọc và suy nghĩ.

- Mẹ có thể cho con cuộc sống, nhưng mẹ không thể sống mãi với con.
 - Mẹ có thể chỉ đường cho con, nhưng mẹ không thể luôn ở bên cạnh để dẫn con đi.
 - Mẹ có thể dạy con về cuộc sống, nhưng mẹ không thể làm cho con luôn có lòng tin.
 - Mẹ có thể mua cho con quần áo đẹp, nhưng mẹ không thể làm cho con luôn giữ được tâm hồn đẹp.
 - Mẹ có thể cho con sự yêu thương, nhưng mẹ không thể bắt con phải yêu thương tất cả mọi người.
 - Mẹ có thể dạy con chia sẻ, nhưng mẹ không thể làm cho con không có một chút ích kỷ.
 - Mẹ có thể dạy con sự tự trọng, nhưng mẹ không thể bắt con phải tôn trọng người khác.
 - Mẹ có thể khuyên con về bạn bè, nhưng mẹ không thể cho bạn cho con.
 - Mẹ có thể dạy con về những điều không tốt trong cuộc sống, nhưng mẹ không thể nói “ không” thay cho con.
 - Mẹ có thể nói cho con về những ước mơ và mục đích sống, nhưng mẹ không thể đạt được chúng giúp con.
 - Mẹ có thể dạy con về sự tử tế, nhưng mẹ không thể bắt con phải cư xử đúng trong mọi trường hợp.
- Nhưng mẹ có thể yêu thương con vô điều kiện trong suốt cuộc đời... và mẹ sẽ luôn như thế.

Sự tích lễ Vu Lan và lễ cúng cô hồn

Rằm tháng 7 Âm lịch hàng năm là ngày xá tội vong nhân, dân gian gọi một cách nôm na là ngày cúng cô hồn. Nhưng đây cũng còn là ngày báo hiếu mà giới tăng ni Phật tử gọi là ngày lễ Vu Lan. Vậy lễ này và lễ cúng cô hồn có phải là một hay không ? Và đâu là xuất xứ của hai tiếng “ Vu Lan “ ?

Lễ Vu Lan bắt nguồn từ sự tích về lòng hiếu thảo của Ông Ma Ha Một Đặc Già La, thường gọi là Đại Mục Kiền Liên, gọi tắt là Mục Liên. Vốn là một tu sĩ khác đạo, về sau Mục Liên đã quy y và trở thành một đệ tử lớn của Phật, đạt được sáu phép thần thông rồi được liệt vào hàng thần thông đệ nhất trong hàng đệ tử của Phật. Sau khi đã chứng quả A La Hán, Mục Liên ngậm ngùi nhớ đến mẫu thân, bèn dùng huệ nhãn nhìn xuống các cõi khổ mà tìm thì thấy mẹ đã đọa vào kiếp ngạ quỷ (quỷ đói) nơi địa ngục A Tì. Thân hình tiêu tụy, da bọc xương, bụng ỏng đầu to, cổ như cọng cỏ. Mẹ Mục Liên đói không được ăn, khát không được uống. Quá thương cảm xót xa, Mục Liên vận dụng phép thần thông, tức tốc đến chỗ mẹ. Tay bưng bát cơm dâng mẹ mà nước mắt lưng tròng. Mẹ Mục Liên vì đói khát lâu ngày nên giật vội bát cơm mà ăn. Tay trái

bưng bát, tay phải bốc cơm nhưng chưa vào đến miệng thì cơm đã hóa thành lửa. Mục Liên đau đớn vô cùng, khóc than thảm thiết rồi trở về bạch chuyện với Đức Phật để xin được chỉ dạy cách cứu mẹ.

Phật cho Mục Liên biết vì nghiệp chướng của các kiếp trước mà mẹ ông mới phải sanh vào nơi ác đạo làm loài ngạ quỷ. Một mình Mục Liên thì vô phương cứu được mẹ dù ông có thần thông đến đâu và dù lòng hiếu thảo của ông có thấu đến đất trời, động đến thần thánh. Phải nhờ đến uy đức của chúng tăng khắp các nẻo đồng tâm hiệp ý cầu xin cứu rỗi cho mới được. Bởi vậy, Phật dạy Mục Liên phải thành kính đi rước chư tăng khắp mười phương về, đặc biệt là các vị đã chứng được bốn quả thánh hoặc đã đạt được sáu phép thần thông. Nhờ công đức cầu nguyện của các vị này, vong linh mẹ Mục Liên mới thoát khỏi khổ đạo. Phật lại dạy Mục Liên sắm đủ các món đồ dâng cúng các vị ấy, nào là thức thức thời trân, hương dầu đèn nến, giường chõng chiếu gối, chăn màn quần áo, thau rửa mặt, khăn lau tay cùng các món nhật dụng khác. Đúng vào ngày rằm tháng 7 thì lập trai đàn để cầu nguyện, thiết trai diên để mời chư tăng thọ thực. Trước khi thọ thực, các vị này sẽ tuân theo lời dạy của Đức Phật mà chú tâm cầu nguyện cho cha mẹ và ông bà bảy đời của thí chủ được siêu thoát. Mục Liên làm đúng như lời Phật dạy. Quả nhiên vong mẫu của ông được thoát khỏi kiếp ngạ quỷ mà sanh về cảnh giới lành. Cách thức cúng dường để cầu siêu đó gọi là Vu Lan bồn pháp, lễ cúng đó gọi là Vu Lan bồn hội, còn bộ kinh ghi chép sự tích trên đây thì gọi là Vu Lan bồn kinh.

Ngày rằm tháng 7 do đó được gọi là ngày lễ Vu Lan. Vậy lễ này có phải cũng là lễ cúng cô hồn hay không ? Không ! Đây là hai lễ cúng khác nhau được cử hành trong cùng một ngày. Sự tích lễ cúng cô hồn đại khái như sau: Cứ theo “ Phật Thuyết Cứu Bạt Diệm Khẩu Ngạ Quỷ Đà La Ni Kinh” mà suy thì việc cúng cô hồn có liên quan đến câu chuyện giữa ông A Nan Đà, thường gọi tắt là A Nan, với một con quỷ miệng lửa (diệm khẩu) cũng gọi là quỷ mặt cháy (diệm nhiên). Có một buổi tối, A Nan đang ngồi trong tịnh thất thì thấy một con ngạ quỷ thân thể khô gầy, cổ nhỏ mà dài, miệng nhả ra lửa bước vào. Quỷ cho biết rằng ba ngày sau A Nan sẽ chết và sẽ luân hồi vào cõi ngạ quỷ miệng lửa mặt cháy như nó. A Nan sợ quá, bèn nhờ quỷ bày cho phương cách tránh khỏi khổ đồ. Quỷ đối nói: “ Ngày mai ông phải thí cho bọn ngạ quỷ chúng tôi mỗi đứa một hộc thức ăn, lại vì tôi mà cúng dường Tam Bảo thì ông sẽ được tăng thọ mà tôi đây cũng sẽ được sanh về cõi trên “. A Nan đem chuyện bạch với Đức Phật. Phật bèn đặt cho bài chú gọi là “ Cứu Bạt Diệm Khẩu Ngạ Quỷ Đà La Ni”, đem tụng trong lễ cúng để được thêm phước. Phật tử Trung Hoa gọi lễ cúng này là Phóng diệm khẩu, tức là cúng để bố thí và cầu nguyện cho loài quỷ đói miệng lửa, nhưng dân gian thì hiểu rộng ra và trại đi thành cúng cô hồn, tức là cúng thí cho những vong hồn vất vờ không nơi nương tựa vì không có ai là thân nhân trên trần gian cúng bái. Vì tục cúng cô hồn bắt nguồn từ sự tích này, cho nên ngày nay người ta vẫn còn nói cúng cô hồn là Phóng diệm khẩu. Có khi còn nói tắt thành Diệm khẩu nữa. Diệm khẩu, từ cái nghĩa gốc là (quỷ) miệng lửa, nay lại có nghĩa là cúng cô hồn. Điều này góp phần xác nhận nguồn gốc của lễ cúng cô hồn mà chúng tôi đã trình bày trên đây. Phóng diệm khẩu mà nghĩa gốc là “ thả quỷ miệng lửa “, về sau lại được hiểu rộng thêm một lần nữa thành “ tha tội cho tất cả những người chết “. Vì vậy, ngày nay mới có câu: “ Tháng bảy ngày rằm xá tội vong nhân “.

Vậy lễ Vu Lan và lễ cúng cô hồn là hai lễ cúng khác nhau. Một đằng thì liên quan đến chuyện ông Mục Liên, một đằng lại liên quan đến chuyện ông A Nan. Một đằng là để cầu siêu cho cha mẹ và ông bà bảy đời, một đằng là để bố thí cho những vong hồn không ai thờ cúng. Một đằng là báo hiếu, một đằng là làm phước.

Vu lan cho Cha Mẹ

Cứ mỗi năm Vu Lan về lòng người con Phật lại rộn ràng, xao xuyến. Vu Lan là ngày kỷ niệm

lớn nhắc về tình Mẹ qua tích chuyện xưa có thật của Ngài Mục Kiền Liên. Người con đại từ, đại hiếu đó đã cứu Mẹ ra khỏi ách khổ trầm luân trong địa ngục A Tỳ.

Lòng hiếu thảo của Ngài đã được nhắc nhở, truyền tụng cách đây hơn hai ngàn năm trăm năm, mà bây giờ vẫn còn mãi, và có lẽ sẽ mãi mãi mà thôi. Bởi hình ảnh hiếu hạnh cao đẹp như vậy, nên người Phật tử nào cũng đều ít nhiều nghĩ về Vu Lan trong mùa tháng bảy. Và hẳn nghĩ về Vu Lan hẳn phải nghĩ về Mẹ. Nghĩ về Mẹ để được uống lại mật ngọt tình thương; nghĩ về Mẹ để được no đầy dòng sữa thương cảm.

Em bé, trẻ nhỏ thương Mẹ, yêu Mẹ đã đành, mà người lớn, trưởng thành cũng thương Mẹ không kém em bé. Em nhỏ thương Mẹ để được gần Mẹ đòi quà, đòi bánh. Người lớn thương Mẹ, gần Mẹ để được ngắm, được nhìn. Tình thương của em nhỏ bộc lộ rõ ràng. Tình thương của người lớn đối với Mẹ thì âm thầm, sâu kín. Em nhỏ giận Mẹ thì khóc. Người lớn giận Mẹ bỏ đi. Nhưng em nhỏ sẽ không khóc mãi và người lớn cũng phải quay về thăm Mẹ.

Tình Mẹ là một thứ tình thương thật bình thường, mộc mạc không khó hiểu, sâu xa, khúc mắc. Vì tất cả mọi người ai cũng có Mẹ. Ai cũng thấy Mẹ mỗi ngày có gì đâu là lạ. Nhưng có một điều không phải bình thường dễ hiểu là mỗi người chỉ có mỗi một Mẹ mà thôi ! Nếu chẳng may có gì xảy ra với Mẹ, thì không ai có thể thay thế cho Mẹ được, cho dù có đi hết cả vòng trái đất để tìm.

Do vậy tình thương Mẹ nghe thật đơn sơ nhưng không đơn sơ, nghe thật bình thường nhưng không bình thường, mà phải nói tình thương về Mẹ là huyền diệu, cao cả nhất trên thế gian này.

Trong Kinh Tương Ưng Bộ, đức Phật có nhắc nhở, dạy cho các vị Tỳ Kheo về công lao to lớn của Mẹ, ví qua những hình ảnh không thể nghĩ bàn: “Này các Tỳ Kheo, sữa Mẹ mà các thầy đã uống trong suốt quá trình cuộc sống luân hồi nhiều hơn nước trong đại dương”. (1)

Nghe qua lời dạy của đức Phật, có thể nói không bút mực nào tả được hết tình Mẹ.

Đã biết về Mẹ, nhưng còn tình Cha thì sao! Tình Cha cũng lại vô cùng. Có ai mất Cha mà đã không buồn khóc chẳng? Có ai đã dần được xúc động khi bất chợt thoáng nhìn nét nhăn lo lắng hằn trên mặt của Cha vì buồn lo cho vợ con chẳng? và có ai lại không sung sướng khi được Cha xoa đầu thương nựng chẳng?

“Công Cha như núi thái Sơn, nghĩa Mẹ như nước trong nguồn chảy ra...”

Vậy thì tình Mẹ càng sâu thì tình Cha càng rộng. Nhắc đến hai đấng sanh thành đức Phật lại dạy thêm, theo Kinh Tăng Chi:

“Này các Tỳ Kheo, Như Lai nói có hai hạng người khó thể trả ơn được là Mẹ và Cha. Này các Tỳ Kheo nếu để Cha Mẹ trên đôi vai suốt cả năm, đấm bóp, thoa xức, tắm rửa và dù Cha Mẹ có phóng uế trên người cũng không nhòm gớm, làm như vậy cũng chưa gọi là đền ơn tròn đủ...” (2)

Thế thì còn hạnh phúc nào hơn khi được cả Cha Mẹ còn sống trên cõi đời!

Vu Lan trong ý nghĩa hiếu hạnh trọn vẹn không riêng nhắc về Mẹ, mà còn có Cha bên cạnh nữa. Cầu chúc tất cả mọi người may mắn còn Cha Mẹ, cũng như những ai sớm vắng Cha Mẹ sẽ luôn luôn nhận hưởng dòng suối tình thương ngọt dịu trong ngày Đại Lễ Vu Lan.

Ý Vọng Vu Lan

Mỗi độ thu về, lá vàng lác đác rơi vào báo hiệu chúng ta biết để chuẩn bị hành đại lễ Vu Lan báo hiếu. Ngày lễ này ngày nay không còn là ngày lễ riêng cho Phật Giáo mà đã自然而然 trở thành ngày lễ truyền thống của dân tộc Việt, bởi vì hiếu đạo không phải di sản đặc thù của người Phật tử mà là một nghĩa vụ thiêng liêng của tất cả mọi người

Từ các Đấng Thánh Nhân cao cả cho đến một người dân tầm thường không một ai không do cha mẹ sinh ra. Chính cha mẹ đã san sẻ một phần máu thịt để tạo nên hình hài của chúng ta. Nếu không do công ơn bề trời của hai đấng sinh thành thì làm sao chúng ta hiện hữu trên cõi đời này. Cha mẹ biết bao công lao, mồ hôi, nước mắt rơi bao khó nhọc, để cưu mang nuôi nấng,

dạy dỗ con nên người hữu ích cho xã hội, nhân quần.

Sự hy sinh của cha mẹ đối với con cái không giới hạn, vị kỷ, vị lợi và hoàn toàn quên mình. Tình thương của cha mẹ dành cho con là thứ tình cảm thiêng liêng không có bất cứ một thứ tình cảm nào trên cõi đời này có thể so sánh được. Do đó, báo hiếu cha mẹ cũng chính là nghĩa vụ cần yếu nhất, cao đẹp nhất mà chúng ta cần phải trân trọng tuân thủ. Đáng ra, phúc đức những người con hiếu thảo may mắn có được, chỉ có người chí hiếu mới hoàn thành được cái nhân cách đích thực của một con người, một con người đúng với ý nghĩa là một sinh vật ưu việt nhất trong muôn vật. Đức Phật đã từng dạy “ Tâm Hiếu là tâm Phật, đạo Hiếu là đạo Phật “ Vì vậy mà Đức Phật đã xác định “ Tối cao điều thiện không gì hơn hiếu, cùng cực điều ác không gì hơn bất hiếu “

Chúng ta thường nghe nhạc người đời ca tụng tình yêu, cho đó là thứ tình cảm cao cả nhất. Nhưng giả sử bất hạnh một ngày nào đó người yêu phải vĩnh biệt chúng ta trong lúc tuổi đời còn son trẻ thì chúng ta vẫn còn hy sinh tìm kiếm được một tình yêu thứ nữa trên cõi đời này. Còn đối với cha mẹ thì lại không thể, một khi cha mẹ đã khuất núi lìa đời thì dù cho chúng ta có tìm kiếm khắp mặt đất và suốt cả kiếp người, chúng ta vẫn không thể tìm lại được một người mẹ thứ hai, thứ ba nào khác. Bởi vì “ Mỗi người chỉ một mẹ mà thôi “

Thế thường có con không thể thương cha mẹ chứ không có một cha mẹ nào mà lại không thương yêu con mình. Tục ngữ có câu “ Cọp dữ không ăn thịt con “ Thế thì, người có óc suy nghĩ, có lương tâm rộng xét thì không thể không biết ơn, báo cho cha mẹ, Đức Phật dạy “ “ Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta lang thang trong bao nẻo luân hồi, bỏ thân này, nhận thân khác, sinh đi, sinh lại nhiều lần, sữa mẹ mà ta đã bú còn nhiều hơn nước bốn biển “ Điều đó nhắc nhở chúng ta rõ thấy công ơn cha mẹ to lớn đến ngàn nào !

Trong nhân gian có những câu ca dao, tục ngữ thường ví công ơn cha mẹ thăm thẳm như trời, mênh mông như bể cả, chót vót như núi non, dang dặc như sông dài, rực rỡ như mặt trời, tỏ rạng như ánh trăng sao...

“ Ôn cha lành như núi Thái
Đức mẹ hiền sâu tựa bể khơi
Dù cho dâng cả một đời
Cũng không trả được ơn người sinh “

“ Ru hời, ru hời, ru ời
Đố ai đếm được mấy tầng trời cao
Đố ai đếm, được ngàn sao
Đố ai đếm được công lao mẹ hiền”

“ Đêm Vu Lan trăng tròn vành vạnh
Như mẹ cha canh cánh biển lòng
Cha còn như ngọn đèn chong
Mẹ còn như ánh trăng mùa thu “

Rồi cũng thấy trong Kinh Đại Báo Phụ Mẫu Ân, Đức Phật kể ra mười công đức của mẹ đối với con và nên bao khôn khó vì con..... bởi thế nên phận làm con phải rắp tâm báo đền ân đức vô lượng đó qua 6 bồn phận làm con

Trong trường bộ Kinh Thiện Sanh, Đức Phật cũng dạy “ phận làm người phải có 5 bồn phận đối

với cha mẹ” và trong Tăng Chi Bộ Kinh, Đức Phật cũng nhắc nhở 4 trách nhiệm mà người con phải làm để báo đáp công sinh thành cao cả của cha mẹ. Nhưng tiêu biểu vẫn là Kinh Vu Lan Bồn, Kinh này xướng minh tấm gương báo hiếu rất đặc biệt của Tôn giả Mục Kiền Liên, một sự điển hình suốt cả nghìn đời mà Đức Phật đã minh định di chúc cho hàng Phật tử, và chúng ta phải lấy đó làm gương. Người con muốn báo hiếu cha mẹ đã quá cố, phải gieo chút phước điền, mà đám ruộng phước thích hợp nhất cho Phật tử trồng cấy và uy đức nhất cho Phật tử về nương đó cho Phật tử trồng cấy và uy đức nhất cho Phật tử về nương đó là Chúng Tăng Đức mười phương trong ngày tự tứ vì phải trải qua 3 tháng an cư, chúng Tăng đã nghiêm trì tịnh giới, thức liễm thân tâm, huân tu tam nghiệp, nên phần lớn đạt được những kết quả đáng kể, một khi Tăng chúng cùng nhau hoà hợp u học nghiêm trì giới luật thanh tịnh, đó chính là hiệu trưng cho sự hưng thịnh của chánh pháp. Thế nên ngày rằm tháng bảy cũng là ngày Chư Phật hoan hỷ, ngày tự thành công phu tu tập, ngày chúng Tăng tự tứ và Phật tử phải thực hiện thiên chức cao cả để báo ân thâm cha mẹ

Nhân ngày Vu Lan Báo Hiếu, để hồi hướng công đức báo đáp công ơn trời bể của cha mẹ quá khứ, nương nhờ uy lực hộ trì của Tam Bảo mà được vĩnh viễn thoát khỏi trầm luân động lạc, thường hằng an vui nơi tịnh cảnh. Nguyên cầu cha mẹ và lục thân quyến thuộc hiện tiền đạo tâm kiên cố, phước huệ tăng long, cùng phổ nguyện cho thế giới hòa bình, Phật nhật tăng huy, Pháp luân thường chuyển, muôn loài sinh linh đồng hưởng lợi lạc

Tô mì của người lạ

Tối hôm đó Sue cãi nhau với mẹ, rồi không mang gì theo cô dùng dùng ra khỏi nhà. Trong lúc đang lang thang trên đường, cô mới nhớ ra rằng mình chẳng có đồng bạc nào trong túi, thậm chí không có đủ mấy xu để gọi điện về nhà.

Cùng lúc đó cô đi qua một quán mì, mùi thơm bốc lên ngào ngạt làm cô chợt cảm thấy đói ngấu. Cô thèm một tô mì lắm nhưng lại không có tiền!

Người bán mì thấy cô đứng tần ngần trước quầy hàng bèn hỏi: “Này cô bé, cô có muốn ăn một tô không?”.

“Nhưng... nhưng cháu không mang theo tiền...” - cô thẹn thùng trả lời.

“Được rồi, tôi sẽ đãi cô - người bán nói - Vào đây, tôi nấu cho cô một tô mì”.

Mấy phút sau ông chủ quán bung tới cho cô một tô mì bốc khói. Ngồi ăn được mấy miếng, Sue lại bật khóc.

“Có chuyện gì vậy?” - ông ta hỏi.

“Không có gì. Tại cháu cảm động quá!” - Sue vừa nói vừa lấy tay quẹt nước mắt.

“Thậm chí một người không quen ngoài đường còn cho cháu một tô mì, còn mẹ cháu, sau khi cháu cự cãi đã đuổi cháu ra khỏi nhà. Chú là người lạ mà còn tỏ ra quan tâm đến cháu, còn mẹ cháu... bà ác độc quá!” - cô bé nói với người bán mì...

Nghe Sue nói, ông chủ quán thở dài: “Này cô bé, sao lại nghĩ như vậy? Hãy suy nghĩ lại đi, tôi mới chỉ đãi cô có một tô mì mà cô đã cảm động như vậy, còn mẹ cô đã nuôi cô từ khi cô còn nhỏ xíu, sao cô lại không biết ơn mà lại còn dám cãi lời mẹ nữa?”.

Sue giật mình ngạc nhiên khi nghe điều đó.

“Tại sao mình lại không nghĩ ra nhỉ? Một tô mì của người lạ mà mình cảm thấy mang ơn, còn mẹ mình đã nuôi mình hàng bao năm qua mà thậm chí mình chưa bao giờ tỏ ra quan tâm đến mẹ dù chỉ một chút. Mà chỉ vì một chuyện nhỏ mình lại cự cãi với mẹ?”

Trên đường về, cô thầm nghĩ trong đầu những điều cô sẽ nói với mẹ: “Mẹ ơi, con xin lỗi. Con biết đó là lỗi của con, xin mẹ tha thứ cho con...”.

Khi bước lên thềm cửa, cô nhìn thấy mẹ đang mệt mỏi và lo lắng vì đã tìm kiếm cô khắp nơi.

Nhìn thấy Sue, mẹ cô mừng rỡ nói: “Sue, vào nhà đi con. Chắc con đói bụng lắm rồi phải không? Cơm nước mẹ nấu xong này giờ rồi, vào mà ăn ngay cho nóng...”.

Không thể kèm giữ được nữa, Sue òa khóc trong tay mẹ.

Trong cuộc sống, đôi khi chúng ta dễ cảm kích với những hành động nhỏ mà một số người chung quanh làm cho chúng ta, nhưng đối với những người thân thuộc, nhất là cha mẹ, chúng ta lại xem sự hy sinh của họ như chuyện đương nhiên...

Tình yêu và sự quan tâm lo lắng của cha mẹ là món quà quý giá nhất mà chúng ta được tặng từ khi mới chào đời. Cha mẹ không mong đợi chúng ta trả công nuôi dưỡng, nhưng...

Liệu có bao giờ chúng ta biết quý trọng sự hy sinh vô điều kiện này của cha mẹ chúng ta chưa?

Hoá đơn

Peter là con trai của một chủ cửa hàng bách hóa nhỏ đầu phố. Cậu thường đến cửa hàng của mẹ chơi. Mỗi ngày cửa hàng đều có không ít những hóa đơn trả tiền hoặc thu tiền hàng cần thanh toán hoặc chuyển đến khách hàng. Peter thường được mẹ giao nhiệm vụ đem những hóa đơn đó đến bưu điện gửi. Dần dần việc này khiến cậu cảm thấy dường như mình cũng đã trở thành một nhà kinh doanh nhỏ.

Ngày kia Peter nghĩ: Mình cũng viết một hóa đơn gửi cho mẹ, trong đó viết rõ những khoản mà mẹ phải trả cho mình về những gì đã giúp mẹ mỗi ngày.

Sáng hôm sau, mẹ cậu nhận được hóa đơn trong đó ghi rõ:

“Mẹ cần thanh toán cho con trai Peter những khoản sau:

- Vận chuyển đồ dùng về nhà: 2 đồng
 - Đem thư đến bưu điện gửi: 1 đồng
 - Giúp người lớn dọn dẹp vườn hoa: 2 đồng
 - Cả tuần lễ con đều ngoan ngoãn và vâng lời: 1 đồng
- Tổng cộng: 6 đồng”

Mẹ Peter xem hóa đơn và không nói gì cả.

Đến bữa tối, Peter phát hiện dưới khay ăn của mình 6 đồng tiền công. Cậu rất vui, nhưng vừa định bỏ tiền vào túi thì thấy kèm theo một hóa đơn thu tiền khác mà tên người nhận là cậu. Peter rất ngạc nhiên. Peter cần thanh toán cho mẹ những khoản sau:

- Sống 10 năm hạnh phúc trong ngôi nhà của mẹ: 0 đồng
 - Khoản chi phí cho việc sinh hoạt ăn uống trong 10 năm: 0 đồng
 - Khoản tiền mẹ chăm sóc Peter mỗi khi đau bệnh: 0 đồng
- Từ đó đến nay Peter luôn có một người mẹ thương yêu và chăm sóc: 0 đồng
- Tổng cộng: 0 đồng

Peter đọc đi đọc lại tờ hóa đơn. Cậu hồi hận đến đỏ cả mặt. Lát sau, Peter đến bên mẹ và rúc vào lòng mẹ, nhẹ nhàng bỏ 6 đồng tiền vào túi mẹ.

9 ân đức của Cha Mẹ

Sinh: người Mẹ phải khó nhọc cưu mang hơn chín tháng, chịu sự đau đớn trong lúc đẩy thai nhi ra khỏi lòng mẹ

Cúc: Nuôi dưỡng, nâng đỡ, chăm nom, săn sóc hài nhi cả vật chất lẫn tinh thần. Tình cảm rất tự nhiên nhưng gần bó ân cần, nên khi Cha Mẹ nhìn con thêm hân hoan vui vẻ, bé nhìn Cha Mẹ càng mừng rỡ cười tươi.

Súc: Cho bú mớm, lo sữa nước cháo cơm, chuẩn bị áo xống ấm lạnh theo thời tiết mỗi mùa ; trông cho con lần hồi biết cử động, điều hòa và nên vóc nên hình cân đối xinh đẹp.

Dục: Dạy dỗ con thơ động chân cất bước linh hoạt tự nhiên ; biết chào kính người lớn, vui với bạn đồng hàng ; tập con từ câu nói tiếng cười hồn nhiên vui vẻ. Khi trẻ lớn khôn thì khuyên rằng dạy dỗ con chăm ngoan, để tiến bước trên đường đời.

“ Dạy con từ thuở còn thơ,
Mong con lanh lợi, mẹ cha yên lòng “

Vũ: Âu yếm, nâng niu, vuốt ve, bế ẵm... để con trẻ vào đời trong tình cảm triu mến thân thương.

Cổ: Chăm nom, thương nhớ, đoái hoài, cố cặp con trẻ từ tấm bé đến khi không lớn, lúc ở gần cũng như lúc đi xa:

“ Con đi đường xa cách; Cha Mẹ bóng theo hình; Ngày đêm không ngại nghỉ; Sớm tối dạ nào khuây”

Phúc: Giữ gìn, đùm bọc, che gió, chắn mưa, nhường khô, nắm ướt, hay Cha Mẹ quên mình chống đỡ những bạo lực bất cứ từ đâu đến, để bảo vệ cho con.

Phục: theo khả năng và tâm tính của trẻ mà uốn nắn, dạy dỗ, tìm phương pháp hướng dẫn trẻ vươn lên hợp tình đời lẽ đạo, tránh cho con bị lôi cuốn bởi tiền tài ảo vọng, vật chất và thị hiếu bên ngoài.

Trưởng: Lo lắng tận tình, đầu tư hợp lý, cho con học tập để chuẩn bị dần thân với đời; cố vấn cho con nên vợ thành chồng xứng hợp với gia phong, thế đạo. Dù không cố chấp vấn đề “ môn đăng hộ đối”, nhưng vợ chồng so le về tuổi tác, trình độ, sức khỏe và khả năng thu hoạch tiền tài... cũng thiếu đi phần nào hạnh phúc lứa đôi, mà tuổi trẻ thường vì tiếng sét ái tình, làm lu mờ lý trí, khi tình ngộ xem như chén nước đã đổ, khó mà lấy lại đủ!

Chuyện cây táo

Cách đây rất lâu, ở 1 làng nọ có một cây táo cổ thụ. Hàng ngày có 1 cậu nhỏ hay ra chơi đùa với cây. Cậu leo trèo lên ngọn cây, hái táo để ăn và khi đã mệt mỗi cậu ngủ thiếp đi dưới bóng râm của nó. Cậu rất yêu quý cây táo và cây táo cũng thích chơi đùa với cậu.

Thời gian trôi đi, cậu nhỏ ngày nào đã lớn và không còn chơi đùa với cây táo nữa. Một ngày nọ cậu xuất hiện với vẻ mặt rất buồn bã. Cây táo muốn cậu chơi đùa với nó, nhưng cậu từ chối:

- Tôi không còn nhỏ nữa và tôi không muốn chạy xung quanh cây. Tôi muốn chơi đồ chơi kia nhưng tôi không có tiền để mua chúng.

- Tôi cũng không có tiền - Cây táo nói - nhưng cậu có thể hái các trái táo để bán và cậu sẽ có tiền.

Cậu trai rất mừng khi nghe đề nghị như vậy. Cậu hái hết các quả táo mang đi bán và không trở lại nữa. Cây táo rất buồn vì nhớ cậu.

Một ngày kia, cậu bé ngày nào đã trở thành 1 chàng trai, đến bên cây táo. Nó rất vui mừng và đề nghị cậu chơi đùa với nó. Nhưng chàng trai từ chối và đề nghị cây táo hãy cho chàng 1 ngôi nhà để gia đình của chàng trú ẩn.

-Tôi không có nhà để cho cậu - cây táo nói - nhưng cậu có thể chặt những tán cây của tôi để làm nhà.

Và thế là chàng trai chặt hết các tán cây, vui vẻ mang đi. Cây táo rất hạnh phúc khi thấy chàng trai vui nhưng không thấy chàng quay lại. Nó trở nên buồn bã và cô độc.

Vào 1 ngày hè nóng nực rất lâu sau đó, người đàn ông- cậu bé lại xuất hiện. Và cây táo lại rất vui mừng. Nó muốn chơi đùa, nhưng người đàn ông ấy từ chối vì mệt mỏi. Ông ấy muốn có 1 chiếc thuyền để nghỉ ngơi và muốn cây táo giúp mình. Cây táo đề nghị người đàn ông hãy đốn thân cây to lớn của nó để làm thuyền. Người đàn ông đốn cây và không xuất hiện nữa.

Cuối cùng, vào 1 buổi chiều, ông lão - cậu bé đã xuất hiện.

- Ôi con trai, bây giờ thì ta không còn gì để cho con nữa rồi - cây táo nói -

Không còn những quả táo chín ngọt..

- Con không còn răng để ăn táo..

- Cũng không còn cảnh để con leo...
- Con không đủ sức để làm việc đó.
- Thật sự ta không còn gì nữa, chỉ còn mỗi gốc cây - Cây táo khóc..
- Con không cần cái gì nữa cả. Chỉ cần 1 chỗ để nghỉ ngơi thôi. Nói rồi ông lão ngồi lên gốc cây. Cây táo rất đổi vui mừng. Nó cười qua làn nước mắt.

Đây chỉ là 1 câu chuyện ngụ ngôn. Cây táo là cha mẹ chúng ta. Khi chúng ta còn bé chúng ta rất thích chơi đùa với Bố, Mẹ. Nhưng khi chúng ta lớn thì chúng ta rời bỏ họ và chỉ quay về khi chúng ta cần lấy thứ gì hay chúng ta có những nỗi phiền muộn. Cha mẹ vẫn sẵn sàng tha thứ đón nhận chúng ta và làm tất cả những gì miễn là chúng ta được hạnh phúc.

Cha tôi

Thứ bảy, ngày 17.

Enricô ơi ! Chắc hẳn những bạn con như Côrêtti và Garônê không bao giờ trả lời cha mẹ một cách vô lễ như con đã đối với cha con chiều qua. Con phải hứa cùng mẹ rằng từ nay con sẽ không thế nữa. Mỗi khi cha con mắng con là y như con nói trả những câu rất vô lễ. Con nên tưởng tượng đến một ngày kia - mà ngày ấy không thể tránh được - cha con hấp hối trên giường bệnh gọi con lại giường để trời trăng. Khi đó, nghe những câu nói cuối cùng của cha, chắc lòng con sẽ phải thổn thức, ân hận vì đã có điều ở tệ với cha. Lúc bấy giờ con mới hiểu rằng: trước kia cha con thực là một người bạn tốt của con; mỗi khi bắt đắc dĩ phải phạt con thì lòng cha đau đớn hơn con và chỉ muốn cho con sửa lỗi nên cha mới phải làm cho con khóc.

Trừ lòng yêu con, thương con, còn ngoại giả cha con giấu hết. Nào con có biết: những khi phải lao tâm lao lực quá, tưởng mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, cha con lại lo buồn cho con sau này sẽ phải chơ vơ, không nơi nương tựa! Nào con có biết: bao phen bị mối ưu phiền ấy ám ảnh, cha con đã vào giường con đang giấc ngủ say, đứng đó nhìn con mà nghĩ ngợi ! Nào con có biết: lắm khi cha con đang chán nản về việc đời không được như ý, chợt nhìn thấy con là mọi nỗi sầu đều tiêu tan cả vì người cha vất vả ấy cần đến tình yêu của con mới được yên lòng và trở nên can đảm.

Trong lúc cha con đang trông mong vào lòng hiếu thảo của con; bỗng thấy con mang lòng lãnh đạm, tệ bạc thì cha con khổ thống biết là đường nào ? Con đừng lầm lạc vào con đường bội nghĩa vong ân ấy. Con nên nghĩ rằng ở đời này không có cái gì là vững bền cả, con có thể mồ côi cha lúc còn bé... Con có thể mất cha trong một năm nữa, một tháng nữa hay ngày mai cũng không biết chừng !

Ôi ! đến lúc bấy giờ con sẽ thấy cảnh vật ở xung quanh con thay đổi cả, con sẽ nhìn thấy nhà ta vắng vẻ quanh hiu, con sẽ trông thấy mẹ con đầu tang tóc rồi, âm thầm chua xót ! Thôi ! Con ơi. Mẹ nói đã nhiều. Con hãy lên nhà tìm cha con, ôm gối cha mà xin lỗi Mẹ con.

Mẹ tôi

Sáng nay, cô giáo Đan Cát Tiên lại chơi, cha tôi nhận thấy tôi đã nói một câu vô lễ với mẹ tôi. Vì thế, cha tôi răn tôi bằng lá thư sau đây, đọc rất cảm động:

“ Trước mặt cô giáo của em con, con đã tỏ ra vô lễ với mẹ con. An ơi! Lần sau không được thế nữa! Thái độ hỗn hào của con đã xuyên thấu trái tim cha như một mũi dao. Cha còn nhớ mấy năm trước đây, mẹ con đã thức suốt đêm ở cạnh giường con, nghe hơi con thở, mẹ con đã lo lắng vỗ người và mỗi khi nghĩ đến nỗi phải “ bỏ” con thì lại sụt sùi. Con ơi! Con nên nghĩ đến những lúc ấy và không tệ với mẹ con, một người mẹ sẽ sẵn lòng đem một năm hạnh phúc của mình để chuộc một giờ đau đớn cho con, một người mẹ sẽ vui lòng đi ăn xin để nuôi con và sẵn

lòng hy sinh tính mệnh để cứu con sống! Con ơi! Trong đời con, con sẽ có những ngày buồn rầu, thăm đạm, nhưng cái ngày buồn thảm nhất, chính là ngày con mất mẹ con.

Rồi đây, con sẽ trưởng thành, những cuộc phấn đấu sẽ rèn con nên người mạnh mẽ. Con sẽ không bao giờ quên được hình ảnh mẹ con và con sẽ ước gì lại được nghe thấy tiếng êm ái và trông thấy nét mặt hiền từ của mẹ con, vì dù lớn đến mức nào, khỏe đến mức nào, con vẫn thấy là một đứa trẻ trơ vơ và yếu đuối. Con sẽ hồi tưởng lại những lúc đã làm cho mẹ con phải méch lòng mà con buồn. Lòng hối hận sẽ cắn rứt con. Hình ảnh dịu dàng và từ ái của mẹ con sẽ làm cho con thêm rầu rĩ. Con nên nhớ rằng lòng hiếu thảo là một bổn phận thiêng liêng của con người. Kẻ nào giày xéo lên chữ hiếu là kẻ khôn nạn. Quân giết người nếu biết tôn kính cha mẹ, cũng còn một điểm thành thực trong tâm; con người dù sang trọng tuyệt vời, nếu làm rầu lòng mẹ, xúc phạm đến mẹ, cũng là kẻ không có nhân cách.

An ơi! Con van mẹ con đi, để mẹ con hôn con cho cái hôn ấy xóa sạch vết vô ơn ở trên trán con. Con ơi! Lòng cha vẫn yêu con, vì con là mối hy vọng quý báu nhất đời của cha, nhưng cha thà không con còn hơn là có đứa con ở bạc với mẹ!”
Cha con!

Cổ tích người cha

Khi ông Trời bắt đầu tạo ra người cha đầu tiên trên thế gian, ngài chuẩn bị sẵn một cái khung thật cao. Một nữ thần đi ngang qua ghé mắt coi và thắc mắc: “Thưa ngài, tại sao người cha lại cao đến như vậy? Nếu ông ta đi chơi bi với trẻ con thì phải quỳ gối, nếu ông ấy muốn hôn những đứa con mình lại phải cúi người. Thật bất tiện!”. Trời trầm ngâm một chút rồi gật gù: “Người nói có lý. Thế nhưng nếu ta để cho người cha chỉ cao bằng những đứa con, thì lũ trẻ sẽ biết lấy ai làm tầm cao mà vươn tới?”.

Thấy Trời nặn đôi bàn tay người cha to và thô ráp, vị nữ thần lại lắc đầu buồn rầu: “Ngài có biết đang làm gì không? Những bàn tay to lớn thường vụng về. Với đôi bàn tay ấy, người cha chắt vật lắm mới có thể găm kim bằng đóng tã, cài nút áo cho con trai, thắt chiếc nơ hồng cho con gái. Bàn tay ấy không đủ khéo léo để lấy những mảnh dằm nằm sâu trong da thịt mềm mại của trẻ”. Ông Trời mỉm cười đáp: “Nhưng đôi bàn tay to lớn vững chãi đó sẽ diu dắt bọn trẻ qua mọi sóng gió, cho tới lúc chúng trưởng thành”.

Vị nữ thần đứng bên cạnh nhìn Trời nặn người cha với một đôi vai rộng, lực lưỡng. “Tại sao ngài phí thế?”, nữ thần thắc mắc. “Thế người cha sẽ đặt con ngồi đâu khi phải đưa nó đi xa? Lấy chỗ đâu cho đứa con ngủ gật gối đầu, khi đi xem xiếc về khuya?”. “Quan trọng hơn, đôi vai đó sẽ gánh vác cả gia đình”, ông Trời đáp.

Ông Trời thức trắng đêm để nặn cho xong người cha đầu tiên. Ngài cho tạo vật mới ít nói, nhưng mỗi lời phát ra là một lời quyết đoán. Tuy đôi mắt của người cha nhìn thấu mọi việc trên đời, nhưng lại bình tĩnh và bao dung. Cuối cùng khi đã gần như hoàn tất công việc, Trời thêm vào khoe mắt người cha vài giọt nước mắt. Nhưng sau một thoáng tư lự, Ngài lại chùi chúng đi. Thành ra người đời sau không mấy khi thấy được những giọt lệ hiếm hoi của người cha, mà chỉ có thể cảm và đoán được rằng ông ta đang khóc.

Xong việc, ông Trời quay lại nói với nữ thần: “Người thấy đó, người cha cũng đáng yêu như người mẹ mà ta đã dồn bao công sức để tạo ra”

9 quan điểm của một người cha vĩ đại

TTO - “Bất cứ ai cũng có thể là một người cha, nhưng chỉ những người đàn ông thực sự mới là

người cha tốt” (vô danh).

Một người cha tốt có thể tạo ra tất cả sự khác biệt trong cuộc sống của một đứa trẻ. Anh ta là trụ cột sức mạnh, nâng đỡ và rèn luyện con cái hình thành nhân cách. Công việc của người cha là bắt tận, và thường thường, không đòi hỏi sự biết ơn. Nhưng để là một người cha tốt, đôi lúc cũng không phải dễ dàng.

Sau đây là những quan điểm của một người cha vĩ đại - một người cha bình thường trong cuộc đời của những đứa con.

1. Cha là người chấp hành kỷ luật tốt. Một người cha tốt sẽ yêu con mình nhưng anh ta không cho phép con mình phạm lỗi. Người cha sẽ kịch liệt phản đối những việc làm không tốt của con mình, sẽ dùng tình yêu thương để bày tỏ quan điểm. Người cha làm điều này bằng sức mạnh của ngôn ngữ, chứ không phải bằng roi vọt.
2. Người cha cho phép con mình... phạm lỗi. Một người cha tốt nhận ra rằng con mình cũng chỉ là những người bình thường, và chuyện phạm lỗi là một phần trong quá trình phát triển của chúng. Tuy nhiên, người cha cũng thể hiện rõ ràng là nếu con mình cứ lặp lại những sai phạm một cách thiếu trách nhiệm thì người cha sẽ không tha thứ.
3. Tư tưởng cởi mở. Người cha tốt sẽ hiểu rằng mọi thứ đều thay đổi theo thời gian và không cố gắng ép buộc con phải theo một tiêu chuẩn nào như thời của mình. Ông ta sẽ không mong đợi con mình sống giống cách sống của mình, và làm những công việc như mình. Người cha cũng tôn trọng những giá trị và những ý kiến của con cái - nếu điều đó không tổn hại đến gia đình và những người khác.
4. Người cha dạy con mình nhận thức đúng giá trị mọi thứ. Một người cha tốt không bao giờ để con mình sống mãi trong sự trợ cấp. Người cha sẽ đòi hỏi con mình có công việc để ý thức được giá trị của đồng tiền và tầm quan trọng của học vấn.
5. Người cha dành thời gian cho con cái. Người cha biết sẽ thú vị như thế nào nếu cùng con mình vui đùa, xem phim hay cổ vũ con cái trong những trận thi đấu nào đó... Người cha sẽ dành thời gian lắng nghe những đứa con mình và có những cuộc chuyện trò vui vẻ, dễ chịu với chúng. Người cha cũng sẽ dành thời gian để giúp con mình làm bài tập nhà mỗi tối nếu cần thiết.
6. Người cha đem lại sự thông cảm. Mặc dù người cha có thể là một fan của bóng đá, nhưng nếu con trai của ông không cùng sở thích thì ông vẫn sẵn sàng chấp nhận. Người cha có thể trung thành với những ước mơ của ông nhưng nếu con trai ông ta có những ước mơ không như cha mình, người cha vẫn ủng hộ sự quyết định của con và giúp con vạch ra con đường khác để đi.
7. Người cha... thách thức con mình. Người cha muốn con mình phải đạt đến mức tốt nhất mà chúng có thể và cho chúng những sự thách thức để giúp chúng phát triển hơn. Điều này có ý nghĩa rằng, người cha sẽ cho chúng những tự do để đối diện và giải quyết những xung đột trong cuộc sống của chúng.
8. Gia đình đối với người cha là vô giá. Không cần phải đắn đo, người cha sẽ bảo vệ gia đình mình bằng bất cứ điều gì mà ông ta có thể làm được. Người cha cũng sẵn sàng làm thêm công việc để giúp cho cuộc sống gia đình tốt hơn.
9. Tình thương của người cha luôn mênh mông - vô điều kiện. Đây là phẩm chất vĩ đại nhất của

một người cha tốt. Dù rằng người cha có thể thất vọng trước những lỗi lầm của con cái, về những hy vọng dành cho chúng không thành, nhưng người cha vẫn yêu thương con mình mà không cần quan tâm đến những điều đó...

6 hình ảnh người cha

1. Có một người cha giữ hai cuốn nhật ký viết về con gái. Trong đó có một cuốn anh viết khi con đang còn trong bụng mẹ. Chín tháng mười ngày trải dài trong 100 trang viết khắc khoải mong chờ đứa con đầu lòng.

2. Có một người cha giữ một kỷ vật trong hộp đồ nữ trang gia bảo. Đó là một miếng kẽm hình tròn có đục lỗ đeo dây. Trên cả hai mặt đều ghi chữ số 34. Ít ai biết vật này có giá trị gì mà anh sợ mất nó hơn bất cứ món nữ trang quý giá nào.

Những ngày đầu con gái chào đời là những ngày anh phấp phỏng “lên” vào phòng sơ sinh mỗi ngày chục bận, để âu lo dòm vào đứa bé mỏng mảnh đang nằm trong lồng kính và chưa chịu mở mắt. Đứa bé mang số 34. Và những lần cô hộ lý đưa con anh đi tắm là một lần anh mong ngóng hỏi hộ nhìn con số 34 để biết chắc rằng con anh không bị “lạc”. Ngày đón con từ bệnh viện về, khi thay áo cho con gái, anh mừng rú lên khi thấy người ta bỏ quên “vật báu” 34 vẫn còn đeo ở cánh tay con. Anh biết đó sẽ là vật quý còn theo anh mãi mãi.

3. Có một người cha khắc những vết khắc lên cột, vạch những vạch vôi lên tường để đo con gái lớn dần trong niềm vui và nỗi lo. Những vết khắc, vạch vôi là những bức tranh nhân bản đẹp tuyệt vời trong bất cứ ngôi nhà nào.

4. Có một người cha cứ trồng thêm một cây khi con thêm một tuổi. Và vườn cây cho con gái cứ nhiều lên trong hạnh phúc đón đầu của người cha khi nghĩ về cái ngày con lên xe hoa về nhà người khác.

5. Tất cả những việc tưởng chừng như “ngớ ngẩn” của người cha dành cho con, để làm gì?

Để một ngày kia con về cùng hạnh phúc
Ba đôi lúc nhìn quanh cho đỡ nhớ nhà mình

Đó là câu thơ của một nhà thơ, anh đã giải thích hộ cho mọi người cha yêu con gái. Rằng đối với cha, con gái có ý nghĩa thân thiết ngự trị vào tất cả là gia đình, là ngôi nhà. Đến mức nếu không còn có con trong ngôi nhà này thì có nghĩa là ngôi nhà cũng không còn, đã xa lạ như nhà của người khác mất rồi. May mắn sao những kỷ vật kia, những vạch vôi, vết khắc kia, “vườn cây-con gái” kia là hiện thân của con qua năm tháng, vẫn còn ở lại. Và thế là cha nhìn quanh, nhìn lên những “hiện thân” ấy để gập lại một chút nhà mình, cho đỡ nhớ nhà mình.

6. Một ngày nọ vào bệnh viện, thấy một cô bạn gái đang đút cháo cho bố ăn, tôi chợt thấy thảng thốt với câu nói của nhà thơ Thanh Tịnh “Bố cho con ăn, con cười, bố cười. Con cho bố ăn, bố khóc, con khóc”. Mới thấy vòng đời ngắn ngủi làm sao!

Mỗi người đều lưu giữ trong tim hình ảnh một người cha. Hình ảnh thứ 7, thứ 8, thứ 7 ti xin dành cho bạn, cho những ai được may mắn sinh ra trên Trái Đất này.

Chiều nay đưa tiễn thân phụ một người bạn về bên kia dương gian, chợt thấy mọi thứ tình yêu đều cần phải vội vàng, đâu cứ chỉ tình yêu lứa đôi. Mau lên chứ vội vàng lên với chứ...

Thư gửi con trai

Gửi con của bố,

Hai bố con đã cãi vã với nhau. Con đã rất bức tức và bố cũng thế. Bố đã mất bình tĩnh, thế là hai bố con ta to tiếng với nhau. Con biết đấy, rốt cuộc là ai hét chẳng giúp ích được gì ngoại trừ làm cho mọi thứ đều trở nên tồi tệ hơn.

Bố rất vui khi tối qua con đã đến và xin lỗi bố. Điều đó bố biết không dễ dàng chút nào, đặc biệt là khi ai cũng nghĩ rằng mình đúng.

Bố cũng xin lỗi con. Bố đã sai khi mất bình tĩnh như thế. Con biết đó, làm một điều sai thì rất dễ dàng, nhưng lấy lại điều sai đó thì vô cùng khó. Bố cũng cảm thấy rất khó khăn khi nói xin lỗi con, con trai. Nhưng bố thật mừng vì cuối cùng bố cũng đã xin lỗi.

Có lẽ con không biết đâu, khi con nổi nóng bố cảm thấy như mình mất hết quyền lực. Bố sợ hãi ! Bố không còn điều khiển được cảm xúc nữa. Hoặc là bố phải đấu tranh, hoặc là bố phải trốn chạy. Bố đã chọn cách thứ nhất.

Nói lời xin lỗi quả khó thật, nó cưỡng lại quy luật tự nhiên về lòng tự ái của con người. Ai cũng luôn nghĩ là mình đúng, trong khi xin lỗi nghĩa là công nhận mình sai. “ Xin lỗi”, nó cần một sự thay đổi trong tư tưởng, cần phải chấp nhận rằng mình đã sai, cần sự nhún nhường, nghĩa là khước từ những gì mình đã nghĩ trong đầu trước đó.

Nhưng xin lỗi cũng có cái hại của nó, vì đã xin lỗi rồi thì khi khác, nếu trường hợp y như thế này lại tái diễn thì lời xin lỗi không còn chút giá trị gì hết. Nhưng bố biết rằng xin lỗi là đúng đắn. Bố và con phải rút kinh nghiệm, phải làm thế nào, cư xử thế nào trong tương lai. Và vì vậy hai bố con phải quên đi những lỗi lầm của nhau. Hai bố con không thể mang cái sai trong suốt hành trình còn lại của đời mình.

Bố rất vui, con trai, con đã đến xin lỗi bố và cho bố cơ hội để xin lỗi con. Hai bố con đã cho nhau cơ hội để tha thứ lẫn nhau, để cả hai bố con mình biết: Bố yêu con như thế nào và con cũng yêu bố đến mức nào.

Bố của con.

Đây là bức thư của một người bố gửi một người con sau cuộc cãi vã. Có thể bố mẹ không nói lên thành lời như thế này, nhưng hãy tin rằng trong đầu bố mẹ luôn có một bức thư tương tự như thế. Mỗi khi bạn quá buồn bã và bị tổn thương vì những lời nói của bố mẹ trong lúc giận dữ, hãy đọc bức thư này để xoa dịu lòng mình... Để biết rằng cha mẹ thương yêu chúng ta biết bao nhiêu!

Thư cho con gái

Con yêu mến!

Việc chọn lựa người chồng phải do con tự định đoạt vì việc đó quan hệ trọn đời con. Ý kiến của ba chỉ là để hướng dẫn con phần nào thôi.

Ba hân hoan tưởng tượng tới một ngày nào đó, con gái ba với cặp má ửng hồng e lệ, giọng nói run run cảm động báo cho ba biết một chàng trai sắp sửa đến xin ba được cưới con.

Khi ấy ba sẽ hoàn toàn sung sướng với hy vọng rằng chàng rể của ba không phải là một anh

chàng quá bảnh trai và khéo nói. Vì một chàng trai như thế thường là được nhiều cô gái si mê và tính tình của họ thường kiêu kỳ, thiếu thủy chung.

Ba không ưa những anh chàng quá chải chuốt bề ngoài. Sự chải chuốt ấy chiếm quá nhiều thời giờ trong đời họ, đâu còn chỗ dành cho hạnh phúc của kẻ khác.

Ba không ưa những anh chàng quá lập dị, ăn mặc, cử chỉ lố lằng. Họ đâu biết thích ứng với hoàn cảnh và cư xử cho hợp với xung quanh?

Ba không ưa những anh chàng tỏ ra quá thông thái. Không ai có thể làm vừa lòng họ. Họ tự phụ với sự hiểu biết của mình, song thực ra họ thường không quyết đoán và kém phần khẳng khái. Trí óc đa tạp của họ dễ làm người khác thán phục nhưng không sưởi ấm được ai.

Ba không ưa những anh chàng quá ham công tiếc việc. Họ không còn thời giờ để thường thức thiên nhiên, không biết sống hồn nhiên đơn giản, và không còn đủ tâm trí khoáng đạt để yêu thương. Công việc của họ chẳng khác gì những vực sâu vùi lấp tâm hồn họ.

Ba không ưa những anh chàng tỏ ra quá ư đạo đức. Thế giới quan đạo đức của họ che mắt cả thế giới hữu hình làm họ thiếu thực tế. Họ thường đòi hỏi quá đáng với người vợ và ít quan tâm đến giá trị của miếng cơm manh áo.

Ba không ưa những anh chàng quá giàu sang, họ còn bận lo cho sản nghiệp ngày một lớn, của cải ngày một nhiều. Như thế còn đâu cho tình gia đình?

Ba không ưa... ba không ưa...

Có lẽ con sẽ nghĩ thầm: thế người ta cũng không ưa ba thì sao?

Khoan đã! Người chồng của con gái ba thì thế nào mà ba chẳng ưa. Miễn là họ chân thành, nhất là phải quân bình. Đừng quá thiên lệch về một đức tính nào ba vừa kể trên. Ba chỉ cầu mong ở họ một tâm hồn cao thượng, quả cảm, một ý chí kiên cường và một lòng tận tụy với bổn phận dù ở bất kỳ địa vị nào. Và nhất là phải thật lòng yêu con gái của ba...

Thôi nhé con yêu. Đường đời là phía trước dưới bước chân con, ba chỉ là cột mốc bên vệ đường hướng con đến với bến bờ hạnh phúc. Mọi quyết định đều do bởi con mà thôi. Hãy bình tĩnh và tự tin con nhé...

Ba của con.

Regards, Guest!

Những lời khuyên của người cha

H. Giắcxon Brao

Mỗi ngày con hãy nhớ dành lời khen tặng vài ba người.

Mỗi năm ít nhất một lần con hãy chờ xem mặt trời mọc.

Nhìn thẳng vào mắt mọi người.

Nói lời “cám ơn” càng nhiều càng tốt.

Cũng vậy, nói lời “làm ơn” càng nhiều càng hay.

Hãy sống dưới mức con kiếm được. Đối xử với mọi người như con muốn được họ đối xử như thế.

Kết thêm những người bạn mới nhưng trân trọng những người bạn cũ.

Hãy giữ kỹ những điều bí mật.

Con đừng mất thì giờ học các mánh khoé doanh nghiệp. Hãy học làm doanh nghiệp chân chính.

Dám chịu nhận những lầm lẫn của mình.

Con hãy can đảm. Nếu tự con không được can đảm lắm thì cũng phải tỏ ra can đảm. Người ta không phân biệt một người can đảm với một người tỏ ra can đảm.

Con phải dành thì giờ và tiền bạc làm việc thiện trong cộng đồng của con.
 Đừng bao giờ lường gạt một ai.
 Học cách lắng nghe. Cơ hội trong đời nhiều khi đến gõ cửa nhà con rất khẽ.
 Đừng bao giờ làm cho ai mất hy vọng, nhiều người chỉ sống nhờ hy vọng đẩy con ạ.
 Con đừng cầu mong của cải, mà phải cầu mong sự không ngoan, hiểu biết và lòng can đảm.
 Đừng hành động khi con đang giận dữ.
 Con phải giữ tư thế đàng hoàng. Muốn đến một nơi nào đó phải có mục đích và tự tin rồi hãy đến.
 Đừng bao giờ trả công cho ai trước khi họ xong việc.
 Hãy sẵn sàng thua một trận để chiến thắng một cuộc chiến.
 Đừng bao giờ ngồi lê đôi mách.
 Cẩn thận với những kẻ nào mà họ không còn gì để mất.
 Khi gặp một nhiệm vụ khó khăn, con hãy hành động như không thể nào bị thất bại.
 Đừng giao du quá rộng. Phải học cách trả lời “không” một cách lễ phép và dứt khoát.
 Đừng mong chờ cuộc đời đối xử sòng phẳng với con.
 Đừng đánh giá thấp sức mạnh của sự tha thứ.
 Thay vì dùng từ “có vấn đề”, con hãy thay bằng từ ngữ “có dịp may”.
 Cẩn thận về đồ đạc và áo quần. Nếu con định dùng thứ gì trên năm năm thì phải sắm thứ tốt nhất có thể được.
 Con hãy mạnh dạn trong cuộc sống.
 Khi nhìn những quãng đời đã qua, hãy tiếc những gì chưa làm được chứ đừng tiếc những điều đã làm xong.
 Đừng quan tâm đến bè nhóm. Những ý tưởng mới mẻ, cao thượng và có tác động đến cuộc sống luôn luôn là những ý tưởng của các cá nhân biết làm việc.
 Những nhạc sĩ trình diễn bên đường thường có nhiều điều đáng trân trọng. Con hãy dừng lại, lắng nghe và nhớ tặng gì đó cho họ.
 Khi gặp vấn đề trầm trọng về sức khỏe, con hãy nhờ ít nhất ba vị thầy thuốc khác nhau xem xét.
 Hãy chiến đấu chống thói vô trật tự.
 Gặp hàng hoá xấu, hay sự phục vụ tồi, con phải báo ngay cho người có trách nhiệm để họ nắm biết.
 Những nhà quản lý tốt rất mong được hiểu biết mọi điều.
 Đừng tập thói trì hoãn công việc.
 Làm ngay những gì cần phải làm vào đúng lúc phải làm.
 Không ai chờ đến lúc hấp hối để nói “giá như tôi còn thêm được thời gian...”.
 Đừng sợ phải nói “Tôi không biết”.
 Đừng sợ phải nói “Xin lỗi, rất tiếc...”.
 Hãy ghi sẵn những điều gì con muốn được trải qua trong cuộc đời. Luôn luôn mang theo trong túi áo bảng ghi những điều đó, và thường xuyên tìm cơ hội có thể được để thực hiện.
 Hãy gọi điện cho mẹ con.

Ba chúc con đủ

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại mất nhiều thời gian của cuộc đời mình ở các sân bay đến thế. Tôi vừa thích lại vừa ghét việc đó !?!Tôi thích được ngắm nhiều người. Nhưng đó cũng là lý do tôi ghét: phải nhìn mọi người “ chào “ và “ tạm biệt “. Nó làm tôi xúc động đến phát mệt.
 Cho nên, mỗi khi gặp 1 thử thách trong cuộc sống, tôi vẫn thường ra sân bay thành phố nhìn mọi người “ tạm biệt “. Để tôi thấy rằng mình vẫn hạnh phúc khi không phải nói lời chia tay với những người thân yêu của mình. Nhìn mọi người cố níu kéo nhau, khóc... tôi cảm thấy mình còn rất nhiều điều quý giá khác. Những gia đình, những người yêu nhau cuối cùng cũng phải xa cách, nhìn họ sải rộng cánh tay để nắm tay nhau, cho đến khi chỉ còn 2 đầu ngón tay của 2 người chạm vào nhau... đó là những hình ảnh mãi mãi nằm trong tâm trí tôi.
 Và tôi cũng học được nhiều điều từ những giây phút “ tạm biệt “ đấy. Có 1 lần, tôi nghe loáng thoáng tiếng 2 cha con đang bên nhau trong những phút giây cuối cùng. Họ ôm nhau và người cha nói: “ Ba yêu con, ba chúc con đủ “. Rồi cô gái đáp lại: ” Con cũng yêu ba rất nhiều và chúc ba đủ “. Và cô gái quay đi, tôi thấy người cha cứ đứng nhìn theo, thấy ông ấy muốn và cần khóc. Tôi lại gần, nhưng lại không muốn xen vào giây phút riêng tư của ông ấy nên không nói gì. Bỗng ông quay lại chào tôi và:
 - Đã bao giờ anh nói lời tạm biệt với 1 người, và biết rằng mãi mãi không gặp nữa ?

+Xin ông cho tôi hỏi, có phải ông vừa vĩnh biệt với con gái ông ? Tại sao vậy ?

-Tôi già rồi, mà con tôi sống cách tôi đến nửa vòng trái đất -Người cha nói - Thực tế, tôi biết lần sau con tôi quay về đây nhưng lúc đó có thể tôi đã mất.

+Khi tạm biệt con gái ông, tôi nghe ông nói: ” Ba chúc con đủ “. Tôi có thể biết điều đó có ý nghĩa gì không ?

Người cha già mỉm cười: Đó là lời chúc gia truyền của gia đình tôi, đã qua nhiều thế hệ rồi - Nói đoạn ông dừng lại, ngược nhìn lên cao như thể cố nhớ lại từng chi tiết, và ông cười tươi hơn - Khi tôi nói: ”

Ba chúc con đủ “, tôi muốn chúc con gái tôi có cuộc sống đủ những điều tốt đẹp và duy trì được nó.

Rồi ông lẩm nhẩm đọc: ” Ba chúc con đủ ánh sáng mặt trời để giữ cho tâm hồn con trong sáng. Ba chúc con đủ hạnh phúc để giữ cho tinh thần con luôn sống. Ba chúc con đủ những nỗi đau để biết yêu quý cả những niềm vui nhỏ nhất. Ba chúc con đủ những gì con muốn để con hài lòng. Ba chúc con đủ mất mát để con yêu quý những gì con có. Và ba chúc con đủ lời chào để có thể vượt qua được lời “ tạm biệt “ cuối cùng.

Ông khóc và quay lưng bước đi. Tôi nói với theo “ Thừa ông, tôi chúc ông đủ “

Và các bạn, khi các bạn đã đọc xong mẩu chuyện này, tôi cũng chúc các bạn như vậy. Chúc chúng ta đủ.

B. Gates999: Cảm ơn bạn nhiều lắm.

Những câu chuyện đó sẽ cho chúng ta những bài học quý giá. Nó làm cho chúng ta quý trọng cuộc sống hơn, yêu quý những người xung quanh hơn, v. v...

Khi đọc nó, chúng ta mới biết được rằng trên thế giới này, điều quan trọng không thể thiếu đối với mỗi chúng ta đó chính là tình yêu thương giữa người với người.

“ Chỉ khi chúng ta mất đi một điều gì đó, chúng ta mới thực sự thấy được cái đó đáng quý biết nhường nào”.

Thú thật tôi đã chột lặng đi nhiều lần khi đọc những câu chuyện như vậy.

Cảm ơn bạn nhiều lắm.

Gửi B. Gates999: Khi đọc câu “ Chỉ khi chúng ta mất đi một điều gì đó, chúng ta mới thực sự thấy được cái đó đáng quý biết nhường nào” của bạn mình chợt nhớ đến một câu danh ngôn như thế này:

“ When one door of happiness closes, another opens but often we look so long at closed door that we don’t see the one that has been opened for us. I wish your fingers were caught in the process!”

“ Khi một cánh cửa hạnh phúc đóng lại, một cánh cửa khác mở ra. Nhưng thường ta cứ ngẩn mẫn cánh cửa đã đóng để rồi không thấy cánh cửa đang mở ra. Chúc bạn biết mở cửa. “

Bạn thấy thế nào?

Cảm ơn ba

Cảm ơn ba đã hỏi con câu hỏi đó, từ thuở con còn học lớp chồi lớp lá. Ba đón con về cuối mỗi ngày với chỉ một câu hỏi đó. Và ân cần, và chăm chú đợi câu trả lời. Mười hai năm con cắp sách đến trường với cũng chỉ một câu hỏi đó mỗi ngày “ Hôm nay con đến trường có vui không?”

Cảm ơn ba đã không hỏi con hôm nay con được mấy điểm, con đạt được danh hiệu gì? cảm ơn ba đã không đặt nặng sức ép bài vở học hành lên đôi vai con vốn đã quá nặng về chiếc cặp sách. Cảm ơn ba đã lòng thành mong mỏi cho con mỗi ngày đến lớp thực sự là một ngày vui.

Cảm ơn ba đã nuôi dưỡng trong con những cảm xúc vui, buồn biết quan tâm trắc ẩn trước những cảnh đời. Cao - thấp, giàu - nghèo, da trắng - da màu. Biết se thắt nỗi buồn và nhen nhóm niềm vui. Biết mái trường là nơi cho chúng con cơ hội: Cơ hội của sự bình đẳng tri thức nơi học đường, chấp đôi cánh cho mỗi số phận trẻ thơ, không phân biệt sang hèn

Con cảm ơn ba đã tôn trọng niềm vui thơ trẻ, không ép điểm cao không chạy điểm thấp. Không bắt con phải trở thành người này người nọ, Không để “ giấc mơ cha đè nát cuộc đời con” Không như những đứa bạn con mỗi ngày đi học là một ngày “ thùng thùng trống đánh ngũ liên, bước chân xuống trường nước mắt như mưa...”

Và cho đến bây giờ khi đã bước vào năm thứ 2 của đại học con vẫn luôn luôn thầm cảm ơn ba vì tất cả mọi điều ba đã làm để con đủ tự tin nuôi nấng giấc mơ của mình...

con cảm ơn ba

Bức thư của một người cha

Đây là bức thư của một người cha gửi cho con gái của mình trước khi từ bỏ cuộc sống của mình để đi về cõi vĩnh hằng. :

“.... Con ơi, dù con sợ tình yêu nhưng tình yêu cứ đến. Nếu đây là niềm vui thì con cứ nâng niu như người mẹ ôm ấp đứa con thơ. Nếu đây là vết thương lòng cũng có thể tâm hồn con vương vấn. Con đừng bao giờ tự hỏi con rằng người con đang yêu có xứng đáng với con không?. Cái thứ tình yêu mà mặc cả như món hàng ngoài chợ thì cái đó không còn là tình yêu nữa. Khi con yêu con đừng đắn đo tính toán. Nếu người yêu con là người nghèo khổ thì con sẽ cùng người ấy lao động xây đắp tổ ấm cho tình yêu. Nếu người yêu con già hơn con thì con sẽ làm cho người ấy trẻ lại với con. Nếu người yêu của con bị cụt chân thì con sẽ là cái nạng vững chắc của họ.

Tình yêu đẹp nhất sẽ đến với con nếu như con làm đúng theo lời cha dạy. Con phải luôn cảnh giác xem thử người đó yêu con vì cái gì?

Nếu người đó yêu con vì sắc đẹp thì con nên nhớ rằng: Sắc đẹp của con rồi sẽ tàn.

Nếu người đó yêu con vì con có chức cao thì con hãy khẳng định rằng: Người đó không yêu con. Con hãy tự bảo họ rằng: ” Địa vị không bao giờ đem lại hạnh phúc cho con người, chỉ có tự túc chân chính mới thoả mãn lòng người chân chính. “ Con phải độ lượng và giàu lòng tha thứ nếu như họ hối hận thật sự.

Con hãy chung thuỷ với người yêu xây dựng cuộc đời riêng. Nếu con làm mất hai chữ quý báu đó thì con sẽ hổ thẹn và không được quyền tự hào với chính con, với xã hội. Nếu con để cho một người nào khác chồng con đặt cái hôn ranh mãnh bẩn thỉu lên môi con thì trước khi hôn họ sẽ khinh con và nhất là sau khi hôn họ sẽ càng khinh con hơn.

Ai sẽ vì con mà chăm sóc đời con, vui khi có tin mừng, buồn khi con gặp sự không may? Đó chính là chồng của con.

“ CON HÃY YÊU ĐI, YÊU THA THIẾT NHƯ NGÀY XƯA MẸ ĐÃ YÊU CHA”..... !!!!!

Những điều ba ước cho con

Ba mong con biết thế nào là mặc lại quần áo cũ của anh chị, là ăn lại thức ăn thừa của ngày hôm qua... là đói, là mệt, là đổ mồ hôi.... Ba thật sự mong như thế.

Ba mong con biết thế nào là thất bại để học lấy sự khiêm tốn, biết thế nào là thành công để học lấy sự tự tin, và cư xử trung thực ngay cả những chuyện chỉ mình con biết.

Ba mong con biết lau dọn nhà cửa và biết rửa xe, và ba mong đừng ai tặng con một món quà đắt tiền.

Ba mong con một lần nhìn thấy chú heo con ra đời, và biết chăm sóc con chó già ốm yếu, xấu xí thường nằm bẹp ở góc nhà.

Ba mong con đánh nhau đến sưng mắt để bảo vệ một điều mà con hằng tin và cho là giải pháp đúng.

Ba mong con chia sẻ phòng của con với em con. Cũng được nếu con kẻ một vách phên để ngăn đôi căn phòng, nhưng nếu em con muốn chui vào chăn ngủ cùng con vì nó sợ cái gì đó lúc nửa đêm thì ba mong là con hãy ôm lấy em. Và khi con muốn chơi trò chơi điện tử, còn em con muốn con chơi cùng nó thì ba hy vọng là con sẽ chọn em con.

Nếu con muốn một chiếc xe hơi đồ chơi, ba mong con tự lấy đất sét để làm, thay vì xin tiền mẹ để mua nó. Ba mong con biết đào hố trồng cây và đọc sách. Và khi con sử dụng máy tính con vẫn biết tính nhẩm. Ba mong con bị bạn bè chê cười khi con xếp hàng xô đẩy, trêu chọc một bạn gái. Và khi con chạy về mách mẹ con thì mẹ con sẽ yêu cầu con đi xin lỗi bạn.

Ba mong con bị trầy da khi leo lên cổng để nhặt chiếc nón cho bạn, bỏng tay khi nấu bếp giúp mẹ khi ba chưa đi làm về.

Những bài học nho nhỏ ấy sẽ dạy con rất nhiều điều về sự cẩn trọng và giữ an toàn cho bản thân con, vì con và những người yêu thương con.

Ba ước gì con thấy khó chịu khi ai đó phì khói thuốc lá vào mặt con. Ba cũng chẳng ngại nếu con thử một chén rượu nhưng ba mong con không thích nó. Và nếu như một người bạn rủ con

thử một loại ma túy nào đó thì ba mong con đủ thông minh để nhận ra rằng người đó không phải là bạn của con. Ba thật sự mong con dành thời gian đi câu cá với ông nội.

Đó là những điều ba mong con nhận được mỗi ngày.

“ Mỗi ngày một lần con hãy dành lời khen tặng vài người. Mỗi năm một lần con hãy xem mặt trời mọc. Nhìn thẳng vào mắt mọi người và nói “ Cảm ơn” càng nhiều càng tốt, càng nhiều càng hay.

Đối xử với mọi người như con muốn được họ đối xử như vậy. Kết thân với những người bạn mới nhưng trân trọng những người bạn cũ. Hãy giữ những bí mật.

Phải biết can đảm đừng bao giờ lừa gạt, đừng tự lừa dối mình. Học cách lắng nghe, đừng làm ai mất hy vọng, vì có nhiều người chỉ sống được nhờ vào hy vọng, con ạ.

Đừng hành động khi con đang giận dữ, phải giữ tư thế đàng hoàng. Muốn đến một nơi nào đó thì phải có mục đích và tự tin rồi hãy đi. Hãy sẵn sàng thua một trận đánh nhỏ để thắng một trận chiến. Đừng bao giờ ngồi lê đôi mách. Cẩn thận với những người không còn gì để mất.

Khi gặp một việc khó khăn, con hãy làm như không thể thất bại. Hãy học cách trả lời “ Không” một cách dứt khoát. Đừng mong cuộc đời đối xử sòng phẳng với con. Đừng đánh giá thấp sức mạnh của sự tha thứ. Hãy mạnh dạn trong cuộc sống. Hãy tiếc những điều mình chưa làm được chứ đừng tiếc những điều đã làm xong. Đừng tập thói trì hoãn công việc, hãy làm ngay những việc phải làm. Đừng sợ phải nói “ Tôi không biết”, “ Xin lỗi” và “ Rất tiếc”.

Hãy yêu thương tất cả mọi người, dù đó là kẻ thù của con. Phải biết im lặng đúng lúc, đúng chỗ và phải biết tha thứ, con của ta ạ... ”

Làm cha nên nhớ...

Đây là một bức thư của một người cha gửi cho con trai của mình có nhan đề là: “ Làm cha nên nhớ... ”

“ Con ơi ! Con ngủ, má đỏ kè tay, tóc mây dính trên trán. Cha mới lên vào phòng con... Cha muốn thú tội với con: lúc nãy khi đọc báo bên phòng sách đột sóng hồi hận xâm chiếm tâm hồn cha. Cha đã hơi nghiêm khắc với con hôm nay. Sáng ngày, trong khi con sửa soạn sách vở đi học, cha đã rầy con chỉ vì con quệt chiếc khăn ướt lên đầu mũi con thôi, cha đã mắng con vì giày con không đánh bóng, cha đã la con khi con ném đồ chơi của con xuống đất.

“ Trong lúc điếm tâm cha lại khiển trách con nữa: con đánh đổ sữa, con nuốt vội mà không nhai, con tỳ khuỷu tay lên bàn, con phết bơ lên bánh nhiều quá... Khi đi, con quay lại chào cha: “ Thừa cha con, con đi !” và cha đã cau mày: “ Ngay người lên !”..

“ Buổi tối, khi đi làm về, cha thấy con đang chơi bi ngoài đường, đầu gối quỳ xuống đất, tất rách hở cả chân. Cha đã làm nhục con trước mặt bạn bè, bắt con đi trước mặt cha đến tận nhà... “ Tất đất tiền, nếu mày phải bỏ tiền ra mua, mày mới tiếc của mà giữ gìn nó !” (Con thử tưởng tượng xem, có ai là cha mà lại mắng con như vậy không?).

“ Rồi con nhớ không? Tối đến, trong khi cha đọc sách, con rón rén vào phòng cha. Cha ngừng lên, giọng bất bình hỏi: “ Cái gì ?”.

“ Con không trả lời gì hết, nhưng trong một lúc xúc động không nén lại được, con chạy lại, bá cổ cha, ôm cha với tình yêu thương mà trời phật đã làm nảy nở trong lòng con, mà sự lạnh lùng của cha đã không làm nó héo hon được... Rồi thì con lại chạy lên cầu thang.

“ Con ạ ! Chính cái lúc đó quyển sách ở trên tay cha rơi xuống và một nỗi sợ ghê gớm xâm chiếm tâm

hồn cha. Cái thói hay chỉ trích, trách mắng đã làm cho cha thành như vậy đó: thành một người cha gắt gông. Cha đã phạt con vì con còn quá trẻ con mà cha bắt con làm như người lớn. Không phải cha không thương con đâu, nhưng cha đã đòi hỏi ở một đứa trẻ như con nhiều quá, cha đã xét con theo gần bốn mươi năm kinh nghiệm sống của cha.

“Mà tâm hồn của con đại lượng, cao thượng, trung thực biết bao! Trái tim của con tuy nhỏ bé mà mệnh mông biết bao. Chỉ một sự hăm dọa tự nhiên chạy lại hôn cha trước khi đi ngủ cũng đủ chứng minh điều đó. Thôi, cha con mình quên những chuyện khác đi... Tối nay cha hôn hận lắm, ngồi nép bên giường con.

“Cha biết nếu con có nghe những lời cha nói với con đây thì con cũng chẳng hiểu gì nhưng ngày mai, con sẽ thấy, cha sẽ thật sự là một người cha; cha sẽ là bạn của con, khi con cười cha sẽ cười, khi con khóc cha sẽ khóc. Và nếu cha có muốn trách mắng con thì cha sẽ mím chặt môi, và sẽ lặp đi lặp lại rằng: -Con chỉ là một đứa trẻ con... một đứa trẻ con!

“Cha có lỗi, cha đã coi con như người lớn. Bây giờ nhìn con nằm trên giường, mỗi một, tro tro, cha biết rõ ràng con chỉ là một đứa trẻ con.

“Mới hôm qua, con còn nằm trong tay mẹ, ngả đầu trên vai mẹ con... Cha đã đòi hỏi con nhiều quá, nhiều quá lắm...”

Livingstone Larnod

Lá thư của người cha

Giờ trả bài tập làm văn luôn là giờ sôi động nhất vì thầy giáo thường đọc cho cả lớp nghe hai bài, bài được điểm cao nhất và bài có điểm thấp nhất.

Tất nhiên, bài cao điểm được những tràng pháo tay và bài điểm thấp là những trận cười, chưa kể sau đó còn hình thành nên nhiều giai thoại từ những câu mà thầy nhận xét là “què, cụt, thiếu sức thuyết phục...”

Và giai thoại này đôi khi còn lan truyền ra cả các lớp khác mà tác giả của nó chỉ còn cách là lấy cả hai tay mà che mặt lại. Cả lớp đứa nào cũng hồi hộp khi xấp bài trên tay thầy đã vui nhiều rồi mà bài của mình còn chưa thấy đâu.

Hôm nay, như thường lệ, thầy mở cặp lấy xấp bài ra là cả lớp nhấp nhòm. Với đề ra là “Hãy kể lại một kỉ niệm sâu sắc của em”, thầy đã nói rằng lớp có bốn mươi học sinh thì chắc chắn sẽ có bốn mươi kỷ niệm khác nhau, không như khi chứng minh trích đoạn nào đó bị thầy chê là đơn điệu, chúng tôi thường chống chế “Thầy ơi, học cùng nhau thì làm sao mà dẫn chứng không trùng lặp nhau được.”

Khác thường, là thầy đưa xấp bài cho lớp trưởng chỉ giữ lại một bài. Chỉ một! Đứa nào cũng nhón người nghênh cổ cho cao lên một chút để cố nhìn cho ra tên của ai và được mấy điểm nhưng không được. Bài hay nhất? Dở nhất?

Giỏi văn nhất lớp là Kim Chi. Nhưng rồi dự đoán của chúng tôi tiêu tan khi Kim Chi với tay nhận bài của mình từ tay lớp trưởng. Vậy là thầy giữ lại bài dở nhất rồi! Cả lớp chuyển ánh mắt nhìn về phía Cường với tiếng cười khúc khích. Cường thường có những câu văn kiểu như “Đi một ngày đàng học một sàng khôn, vậy nên chúng ta phải đi nhiều ngày hơn nữa...” Nhưng rồi Cường cũng nhận được bài của mình.

Vậy thì của ai? Hay? Dở? Làm sao biết trước được bài sẽ đọc lên hôm nay là của ai! Trời, môn văn... Có khi bài trước mới được 6 điểm với lời phê “Lối hành văn trong sáng, nên đọc nhiều để dẫn chứng phong phú hơn” thì bài sau nhận được ngay điểm 4 với lời phê “Quá lan man dông dài!” Điểm bày môn văn của thầy là một ước mơ xa! Ngay cả Kim Chi cũng nói vậy. Chúng tôi nhìn theo tay của lớp trưởng cho đến khi bài cuối cùng được phát ra. Chỉ mình Dũng

là chưa có. Không hẹn mà cả lớp đều ngạc nhiên nhìn về phía Dũng, tác giả bài văn trên tay thầy.

Tránh cái nhìn của cả lớp, Dũng ngoảnh ra cửa sổ. Không thấy mặt Dũng nhưng có thể thấy rõ hai vành tai và cổ của Dũng đỏ ửng.

Dũng là học sinh trường huyện mới chuyển về lớp tôi được hai tháng nay. Không có gì nổi trội, nơi Dũng cái gì cũng bình thường và chưa có gì tỏ vẻ ra là đặc biệt về môn văn cả. Vậy mà điểm 8. Phải, điểm 8! Chúng tôi nhìn rõ số 8 đỏ chói trong ô điểm khi thầy đưa tay sửa lại cặp kính trên sống mũi, cứ chỉ quen thuộc mỗi khi thầy xúc động. Giọng thầy trầm trầm:

“ Kỷ niệm sâu sắc nhất của em là khi nhận được thư của ba em. Nhà em nghèo lắm nhưng ba má cho em ra phố học để sau này em có thể làm được điều gì đó tốt đẹp hơn. Cho em ra phố, ngoài việc phải kiếm tiền làm thêm để có tiền trang trải chuyện học hành của em, ba em còn phải làm những việc mà khi ở nhà em có thể đỡ dần được cho gia đình. Chưa bao giờ ba má viết cái gì cả. Hồi em còn ở nhà, mỗi khi cần viết thư về quê hay viết đơn từ là em viết... ”

Thầy ngừng đọc, nhìn cả lớp:

- Các em, thầy sẽ viết lại nguyên văn lá thư của ba bạn Dũng lên bảng cho chúng ta cũng đọc.

Một chuyện lạ! Tất cả chúng tôi hồi hộp tò mò từng chữ hiện ra dưới tay thầy.

“ Con iu thương của ba. Chiu hôm qua ba kiu người bán con heo để có tiền gười cho con con nhớ nhà khôn? Cả nhà nhớ con nhìu lắm cố học nge chừn nào mùa màn song ba má xẻ ra thăm con”

Lá thư vắn vắn 45 chữ.

Khi thầy quay lại thì Dũng đã úp mặt xuống bàn, hai vai run run. Mắt thầy cũng hoe đỏ.

Cả lớp im phăng phắc trước lá thư đầy lỗi chính tả trên bảng, lá thư yêu thương và gởi gắm của một người cha vốn chỉ quen với cày cuốc lần đầu cầm bút viết thư cho con.

2 đô la và 1 giờ

Một người cha đi làm về rất muộn, mệt mỏi và bức bối sau một ngày bận rộn ở cơ quan. Ông vừa về đến nhà, đứa con trai năm tuổi đã ngồi chờ từ lúc nào và hỏi:

- Bố ơi, con hỏi bố một câu được không?

- Được chứ, con hỏi gì - Ông bố đáp.

- Bố ơi, bố làm được bao nhiêu tiền một tiếng đồng hồ?

- Đó không phải là việc của con. Mà tại sao con lại hỏi một việc như thế hả ? - Ông bố hết kiên nhẫn.

- Con muốn biết mà - đứa con nài nỉ.

- Nếu con cứ khăng khăng đòi biết, thì bố sẽ nói. Bố làm được hai đôla một giờ đồng hồ.

- Ôi - đứa bé rụt rè hỏi - bố cho con vay một đôla được không?

Ông bố rất bức mình:

- Nếu lý do duy nhất con muốn biết bố làm được bao nhiêu tiền chỉ là để vay mà mua mấy thứ đồ chơi vớ vẩn, thế thì mời con đi ngay vào phòng mình và ngủ đi. Hãy nghĩ xem tại sao con lại ích kỷ đến thế! Bố làm việc vất vả cả ngày, và không có thời gian cho những chuyện ấy đâu!

Đứa bé đi vào phòng đóng cửa. Ông bố ngồi xuống còng nghĩ còng cẩu. Tại sao đứa con lại dám hỏi mình một câu như thế chứ?

Một giờ sau, khi đã bình tĩnh lại, ông bố nghĩ có thể đứa con rất cần tiền để mua một thứ gì đó, và nghĩ rằng mình đã quá nghiêm khắc với nó. Ông đi vào phòng con:

- Con ngủ chưa?
- Chưa ạ, con còn thức! - cậu bé nằm trên giường đáp.
- Bố suy nghĩ rồi, có thể bố đã quá nghiêm khắc. Đây là một đôla cho con.

Cậu bé cầm lấy rồi thò tay xuống dưới gối, lôi ra thêm mấy tờ tiền lẻ nữa.

Ông bố thấy con có tiền từ trước lại cáu. Khi đưa con xếp thành một xếp tiền ngay ngắn, ông bố cầu nhàu:

- Tại sao con lại vay thêm tiền khi con đã có rồi?
- Vì con chưa có đủ ạ! - Bỗng đứa trẻ ngẩng lên vui sướng - Bây giờ thì con có đủ rồi! Bố ơi, đây là hai đô la, con có thể mua một giờ trong thời gian của bố không?

Lời con *

Con viết những dòng này để nói về một điều mà con chưa nói với cha, rằng con thương cha, cha ạ! Những khi còn nhỏ, nhiều lần cha tặng những món quà cho con, con đã không bao giờ chú ý những món quà đó vì con đã so đo quà của con không bằng của chúng bạn.

Con nào biết đâu cha rất buồn nhưng mỗi khi có ít tiền cha vẫn dành dụm chút ít để mua cho con những món quà nhỏ, tuy quà không đắt giá như của chúng bạn nhưng đó là tình thương cha dành cho con. Mãi đến bây giờ khi con trưởng thành, con mới nhận ra rằng, mọi thứ cha cho con vì cha yêu con và muốn tốt nhất cho con mặc dù con chưa hiểu hết tấm lòng cha.

Bây giờ con có thể thấy những món quà của cha có nhiều ý nghĩa cho con. Như con nhìn xung quanh, con thấy nhiều bậc cha mẹ chăm sóc những đứa con của mình không chu đáo. Trong đôi mắt những đứa trẻ này, con có thể thấy vết thương, nỗi buồn hằn sâu trong mắt. Cha đã tặng cho con nhiều hơn con xứng đáng.

Con muốn cảm ơn tất cả những món quà và tình thương mà cha đã dành cho con. Cha truyền nó trong con với mỗi cái ôm chặt, sự la rầy, sự hiểu biết thế giới, sự trách mắng khi con có lỗi, và... con thương cha! Con muốn nói với cha rằng con mãi mãi biết ơn cha, và con yêu cha rất nhiều như biển hồ không bao giờ cạn!

Những dấu chân

Một đêm nọ, tôi nằm mơ thấy mình được cùng cha đi dạo trên bãi biển. Những kỷ niệm trong đời như một cuộn phim chiếu chậm khẽ lướt qua đầu tôi. Từng việc từng việc qua đi để lại trên cát hai hàng dấu chân, một của tôi và một của cha.

Khi cảnh cuối của bộ phim sắp hết, tôi ngoái đầu nhìn lại. Tôi nhận thấy đôi lúc trên con đường ấy chỉ có một hàng dấu chân. Đó chính là những khoảng thời gian buồn bã và thất vọng nhất của cuộc đời tôi.

Điều này khiến tôi rất thất vọng. Tôi đã không kèm được lòng và thất mắc với cha: “ Cha ơi, cha đã nói rằng một khi con trải lòng mình ra với cha thì cha sẽ cùng con đi hết mọi nẻo đường. Nhưng tại sao trong những giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời con, chỉ còn 1 mình con bước đi. Tại sao khi con cần cha nhất thì cha lại rời bỏ con hả cha?”

Cha tôi âu yếm nhìn tôi và trả lời: “ Con yêu quý của ta! Ta yêu con và không bao giờ để con phải chịu đựng một mình. Con chỉ nhìn thấy một hàng dấu chân là vì khi ấy ta đang công con trên lưng ta, con ạ!”

Tình mẹ bao la

Mẹ thương thương,

Con muốn viết một bài thơ để kính tặng mẹ, muốn viết một bài văn thật hay để kính dâng lên mẹ, nhưng mãi mãi đó chỉ là một giấc mộng con ấp ủ trong tim, và có lẽ chẳng bao giờ thực hiện được. Biết bao lần

con đã viết, viết rồi lại xóa, trí óc con tràn ngập những lời muốn viết, muốn nói riêng cho mẹ nhưng vốn liếng từ ngữ của con quá nghèo nàn, tài viết văn của con quá kém cỏi, nên mãi mãi con không tài nào diễn tả được điều con muốn nói, muốn viết. Ngày mai là ngày Mothers' Day, tự dưng con muốn viết, viết riêng những dòng chữ để tặng Mẹ thương yêu, dù vẫn biết thơ con không hay, văn con không bay bướm, ông chuột. Nhưng, mẹ đâu bao giờ chê những điều con đã viết với cả tấm lòng con, phải không mẹ

Mẹ, con muốn gọi mẹ cả vạn lần, dù chỉ để cho mẹ biết là con yêu mẹ, con sung sướng và hạnh phúc khi còn được ấp ủ trong tình thương bao la của mẹ. Có lẽ với mọi người xung quanh, con đã bước vào cái tuổi trưởng thành, đủ chính chắn để ý thức được những điều hay lẽ phải nên theo, và những điều xấu nên tránh. Có lẽ với mọi người, con đã đủ lớn để không cần sự chăm sóc, lo lắng của mẹ. Có lẽ với mọi người, con hết còn trong cái tuổi để mà xả vào lòng mẹ, làm nũng vùi vãnh mẹ những điều vặt vãnh. Vâng, có lẽ mọi người nghĩ đúng. Nhưng, có một điều, có lẽ mọi người không tài nào hiểu được, đó là dù con có lớn đến đâu, có đi đến bất cứ phương trời nào thì tấm lòng con cũng hướng về mẹ, mẹ muôn đời là một hình ảnh đẹp trong con, một hình ảnh mà con luôn gìn giữ trong tim. Mẹ, mẹ có biết, chúng con luôn hãnh diện với đời là chúng con có được một người mẹ tuyệt vời như mẹ. Con thật hạnh phúc khi được ấp ủ trong tình thương và sự săn sóc của mẹ, khi được mẹ dạy dỗ con từ cách đi đứng đến lời ăn tiếng nói, khi được mẹ khen cũng như khi mẹ la rầy, dù đôi khi con bị rầy oan, nhưng con không bao giờ trách mẹ cả, mẹ có biết không? Có những lần con đã vô tình khiến mẹ buồn, những khi đó con đã thấy lòng con đau xót vô cùng, con tự trách con, con đã nhỏ những giọt nước mắt hối hận vì con đã làm mẹ buồn, con đã viết cho mẹ những lá thư thật là dài để xin lỗi mẹ, mong chuộc phần nào những lỗi của con, mẹ còn nhớ không hở mẹ?? Có những lần con đã sung sướng khi thấy mẹ vui khi con được lãnh những phần thưởng và được mọi người vỗ tay khen ngợi. Mẹ có biết, khi đó con không sung sướng vì những tiếng vỗ tay, những lời khen của những người xa lạ, của thầy cô, mà con chỉ sung sướng, vui mừng vì con đã mang một niềm vui tặng mẹ, dù niềm vui của con quá nhỏ bé nếu đem so với tình mẹ cho con. Có những lần con từ trường về nhà, mệt mỏi vô cùng vì những bài vở chồng chất, vì những buổi học kéo dài lê thê suốt từ sáng đến sẩm tối, vì những xô đẩy, chen lấn trên xe bus, vì những trận gió lạnh buốt xương, nhưng khi về đến nhà, được thấy mẹ và nghe những lời mẹ ân cần hỏi han lo lắng, những sự mệt nhọc của con tan biến thật là nhanh. Có những lần con làm bài không được đúng như ý mong muốn, con đã tự cảm thấy xấu hổ vô cùng khi mẹ hỏi han về kết quả bài làm, con không muốn nói dối với mẹ, nhưng con cũng không muốn làm mẹ buồn lòng. Có những lần con thức thật khuya, hay dậy thật sớm để học bài thi, nhưng dường như mẹ còn thức khuya và dậy sớm hơn cả con, để lo cho con những món ăn bồi bổ sức khỏe. Con đã cảm động lắm, dù con không bao giờ cảm ơn mẹ cả, nhưng có lẽ mẹ hiểu lòng con nhiều hơn là những lời con nói mà mẹ nghĩ. Có những tối con về trễ vì bài vở chưa xong, mẹ đã lo lắng thấp thòm, không an tâm mãi đến khi con bình yên về đến nhà, cất tiếng gọi mẹ, mẹ lo nhưng lại cố giấu không muốn cho con biết vì sợ con không an tâm học hành. Mẹ ơi, con thương mẹ vô cùng chính vì những sự tế nhị như thế đó mẹ ạ.

Có lẽ con đã quá sơ ý trong những lúc mẹ cảm thấy không khỏe trong người mà mẹ vì sợ tụi con lo lắng nên cố giấu. Và chúng con thì lại quá vô tâm chỉ biết phá chọc nhau, đùa giỡn, cười nói mà quên không để ý thấy nụ cười của mẹ kém tươi hơn mọi ngày, giọng mẹ nghe yếu hơn mọi ngày. Và, dường như tụi con chẳng biết săn sóc mẹ chu đáo như những khi mẹ lo cho tụi con những khi có đứa nào bị cảm cúm. Con có thể đếm trên đầu ngón tay được những lần con săn sóc cho mẹ, nhưng những lần mẹ săn sóc cho con thì có lẽ không có một cái máy tính tối tân nhất trên đời này có thể đếm được. Giờ này con mới thấy thấm thía những lời trong bài hát “Lòng Mẹ” của nhạc sĩ Y Vân, con mới thấy thương xót cho những người bạn vì một lý do gì đó mà không được bàn tay của mẹ họ săn sóc, có lẽ những người bạn của con đã buồn lắm vì con hay vô tình kể cho họ nghe những sự săn sóc của mẹ, những sự săn sóc quá sức ân cần đôi khi khiến con bị bạn bè trêu chọc, đôi khi khiến con hơi thấy phiền phức, nhưng, mẹ ơi, con thật sự sung sướng khi còn được có mẹ ở bên con, còn được nghe tiếng mẹ cười, lời mẹ nói, còn được nghe những lời mẹ dạy dỗ, còn được ăn những món ăn mẹ nấu, còn được mặc những tấm áo len mà mẹ đã cặm cụi ngồi đan, còn được những tối quây quần bên mẹ nghe mẹ kể lại những kỷ niệm xa xưa thưở mẹ còn nhỏ, thưở bố mẹ mới quen nhau, hay thưở mà tụi con còn nhỏ xíu, rồi mẹ lại kể từng tính xấu của mỗi đứa, cho tụi con có dịp mà trêu chọc nhau chí chóe làm âm ỉ cả nhà. Những ngày lễ Vu Lan, con đã hãnh diện, tự hào và sung sướng khi được hưởng niềm hạnh phúc để cài một bông hồng đỏ thắm lên ngực áo bên trái, phía trái tim con, để được nghe hoà thượng trụ trì thuyết pháp về tình thương bao la của mẹ. Có lẽ con còn quá trẻ con, mỗi khi có người bạn nào của con khen mẹ đẹp, mẹ tài, là con lại cười

thật tươi, thật sung sướng, y như cái thưở mới chập chững vào trường vậy mẹ ạ. Mà dường như mẹ có một điểm chi thật đặc biệt khiến tất cả bạn bè của con, dù quen thân hay chỉ một vài lần gặp mẹ, đều nhớ đến mẹ và đôi khi, những người bạn phương xa của con gọi điện thoại thăm hỏi, họ đều hỏi thăm mẹ, con có kể cho mẹ nghe dù con biết chưa chắc mẹ đã nhớ được người bạn đó ra sao. Mà dường như mẹ có thật là nhiều ưu điểm mà con không có được, mẹ tài giỏi quá, khiến đôi khi con phải rên rĩ rằng sao mẹ giỏi quá nên con thật là ngu dốt, vụng về khi so sánh với mẹ.

Mẹ, còn muôn vàn lời con muốn nói, muốn viết, nhưng sao con quá vụng về khi tìm những từ ngữ để diễn tả lòng con, nhưng sao con thật là dở quá, mẹ ơi, những gì con đã viết sao chẳng nói lên hết được những điều con đang nghĩ, nhưng có lẽ mẹ hiểu con nhiều hơn những gì mẹ đọc, đúng không mẹ, con tin tưởng như thế vì mẹ là mẹ của con mà. Mẹ, con muốn gọi mẹ hoài hoài, muốn mẹ luôn vui vẻ và sung sướng, nhưng dường như ngoài những niềm vui con có thể kính tặng mẹ qua những lần con được thưởng, hay được người ta khen thì con cũng đã nhiều lần làm mẹ buồn, có khi mẹ phải khóc vì con, dù lòng con thật sự không muốn. Con biết mẹ luôn luôn thương yêu chúng con, và luôn tha thứ cho chúng con dù chúng con có phạm lỗi chi đi nữa, nhưng, con cũng mong nói với mẹ điều này: Con yêu mẹ vô cùng, yêu mẹ với một tình yêu không có thứ gì so sánh được, dù con không nói ra bằng lời, nhưng mỗi điều con làm, con đều mong mẹ vui, không bao giờ muốn mẹ phải buồn. Và, con hạnh diện được có một người mẹ như mẹ, mẹ ạ.

Con của Mẹ
Tứ Diễm

Hai anh em

Hai anh em nhà kia cùng làm việc trên cánh đồng của gia đình. Một người đã kết hôn và có một gia đình lớn, người kia vẫn còn sống độc thân. Cuối mỗi ngày, hai anh em thường chia đều cho nhau mọi thứ thu hoạch được.

Đến một ngày nọ, người em độc thân tự nhủ: “ Chia đều nhau là không công bằng. Ta chỉ sống có một mình nên nhu cầu cũng đơn giản hơn”. Thế là mỗi tối người em lấy một bao thóc từ phần của mình lên khuôn qua cánh đồng nằm giữa hai nhà, bỏ vào kho chứa của anh mình.

Trong khi đó người anh lại nghĩ: “ Chia đều nhau như thế là không công bằng. Ta đã có gia đình, có vợ con chăm sóc khi về già. Em ta thì chẳng có ai lo lắng cho tương lai”. Mỗi tối người anh lại khuôn một bao thóc bỏ sang kho chứa của người em độc thân.

Suốt trong nhiều năm, hai anh em đều không hiểu tại sao thóc của họ không giảm đi. Rồi một đêm, hai anh em va phải nhau. Họ chợt hiểu điều gì đã xảy ra. Cả hai bỏ bao thóc xuống ôm chầm lấy nhau.

Tình yêu

1. Có người nói, cuộc sống là một quá trình tìm kiếm Tình Yêu, mỗi một người đều phải tìm thấy 3 người. Người thứ nhất là người mình yêu nhất, người thứ hai là người yêu mình nhất và người thứ ba là bạn đồng hành trong suốt cuộc đời (người bạn đời). Trước tiên mình sẽ gặp được người mình yêu nhất & hiểu được cảm giác yêu... sau đó, hiểu được cảm giác “ bị yêu” mới có thể phát hiện ra người yêu mình nhất... Khi đã trải qua cảm giác yêu và bị yêu, mới có thể biết được mình cần điều gì, và cũng sẽ tìm thấy người bạn đời thích hợp nhất trong suốt cuộc đời còn lại.

Thật đáng tiếc, trong cuộc sống thực tế hiện tại, cả ba người này thường không cùng là một người...

Người bạn yêu nhất không chọn bạn... người yêu bạn nhất lại không phải là người bạn yêu nhất... và người bạn đời luôn luôn không phải là người bạn yêu nhất, cũng không phải là người yêu bạn nhất... Đó chỉ là người xuất hiện vào lúc thích hợp nhất !!!

“... “ sẽ là người thứ mấy trong cuộc sống của tôi ???

Không ai muốn thay đổi Tình Yêu của mình... Khi anh ta yêu bạn, đó là lúc anh ta thật sự yêu bạn...

Nhưng khi anh ta không yêu bạn thì cũng thật sự là không yêu bạn... Anh ta không thể giả vờ không yêu khi anh ta đang yêu bạn, cũng như anh ta không thể giả vờ yêu khi không yêu bạn.

Khi một người không còn yêu mình muốn rời xa mình, mình cần hỏi lại bản thân mình có còn yêu anh ta

nữa không... Nếu bạn không còn yêu người ấy nữa thì xin đừng bao giờ vì bất cứ lý do gì mà không chịu rời xa người ấy !!!

Nếu như bạn vẫn còn yêu người ấy, lẽ đương nhiên bạn sẽ hy vọng người ấy có được một cuộc sống Hạnh Phúc, vui vẻ... Đừng bao giờ ngăn cản khi người ấy muốn ra đi !!! Nếu bạn ngăn cản người ấy có được Hạnh Phúc thật sự... nghĩa là bạn không yêu & không biết hy sinh cho anh ta nữa !!! Và nếu như bạn không yêu & không biết hy sinh cho Tình Yêu thì bạn lấy tư cách gì chê trách anh ta bạc tình... ??? Yêu không phải là chiếm hữu... !!! Bạn thích mặt trăng, không thể đem mặt trăng cất vào trong hộp... nhưng ánh sáng của mặt trăng lại có thể chiếu sáng vào tận trong phòng bạn... Cũng như bạn yêu một người, bạn vẫn có thể có được người ấy mà không cần chiếm hữu... Hãy để người ấy ra đi & giữ tất cả những kỷ niệm giữa bạn với người ấy trở thành một hồi ức vĩnh hằng trong cuộc sống...

Nếu bạn thật sự yêu một người, phải yêu con người thực của anh ta, yêu mặt tốt cũng yêu cả mặt xấu, yêu cái ưu điểm lẫn khuyết điểm... Tuyệt đối không nên vì yêu anh ta mà hy vọng anh ta trở thành mẫu người mình mong muốn... Yêu một người nào đó thật sự không nói ra được nguyên nhân vì sao yêu... bạn chỉ biết rằng, bất cứ lúc nào, cho dù tâm trạng tốt hay xấu, khi Hạnh Phúc hay khi đau khổ, thì bạn cũng đều mong muốn người ấy ở bên cạnh bạn....

Chia tay cũng là một thử nghiệm Tình Yêu... Tình Yêu chân chính & đích thực sẽ chẳng bao giờ trở thành Tình Yêu oán hận... ngay cả khi đã phải xa nhau !!! Hai người yêu nhau, thích nhất là bắt người yêu mình phải thề, phải hứa... Tại sao chúng ta lại bắt đối phương làm như vậy ??? Tất cả chỉ vì chúng ta không tin đối phương... Làm gì có chuyện biển cạn đá mòn, trời hoang đất lở... nếu có thì cũng không ai sống được đến ngày ấy... Cuộc

đời không thể nói trước được điều gì... Đừng nói mai sau ta luôn bên nhau... !!!

Bạn đã tìm được người thứ mấy cho cuộc đời của bạn ???

2. Nếu ta yêu một người mà người đó không yêu lại mình, hãy cứ dịu dàng với bản thân vì ta không làm điều gì sai trái cả. Tất cả chỉ vì tình yêu đã không chọn chỗ dừng nơi trái tim người ấy mà thôi.

Nếu một người nào đó yêu ta nhưng ta lại không yêu người ấy, hãy tôn trọng điều đó vì tình yêu đã đến gõ cửa trái tim ta, nhưng hãy nhẹ nhàng từ chối nhận món quà mà mình không thể đáp lại. Đừng nhận, để không gây đau khổ.

Cách ta cư xử với tình yêu chính là cách ta cư xử với chính mình, mọi con tim đều có cùng cảm nhận về nỗi đau và niềm hạnh phúc ngay cả khi cách sống và con đường chúng ta đi có khác nhau.

Nếu ta yêu một người và họ cũng yêu ta, nhưng rồi tình yêu lại ra đi, thì cũng đừng nên níu kéo hay đổ lỗi mà hãy để nó ra đi. Mỗi lý do đều có ý nghĩa riêng của nó. Và rồi ta sẽ hiểu. Hãy nhớ rằng ta không lựa chọn tình yêu, mà là tình yêu lựa chọn ta.

Tất cả những gì chúng ta thực sự có thể làm là hãy đón nhận tình yêu với tất cả những điều kì diệu của nó khi tình yêu đến. Khi tình yêu ngập tràn trong tâm hồn ta, hãy cảm nhận từng hơi thở của nó ; nhưng rồi hãy dang rộng tay để cho nó ra đi, một khi tình yêu đã muốn thế.

Hãy mang tình yêu đến cho người đã làm sống lại tình yêu trong ta, mang đến cho những ai thiếu thốn tình cảm trong tâm hồn, mang đến cho thế giới xung quanh mình bằng mọi cách mà ta có thể làm được. Có những người đang yêu đã sai lầm, sống một cuộc sống không tình yêu lâu ngày, họ cho rằng tình yêu chỉ là một nhu cầu. Họ cho rằng con tim là một chỗ trống mà tình yêu có thể lấp đầy, họ bắt đầu nhìn tình yêu như là một điều sẽ phải đến với mình hơn là một điều xuất phát từ chính bản thân họ. Họ quên đi điều kì diệu nhất của tình yêu, đó là -tình yêu là một món quà - mà chỉ có thể đắm chìm nếm lộc khi được trao tặng đi. Hãy nhớ lấy điều này và giữ gìn nó trong tim mình.

Mãi mãi tình yêu là một điều bí mật. Hãy tận hưởng niềm hạnh phúc khi tình yêu đến ngự trị trong ta dù chỉ trong một khoảnh khắc nào đó của cuộc đời.

3. Sẽ rất đau đớn khi bạn yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng còn đau đớn hơn khi bạn yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã yêu như thế nào.

Có thể chúng ta phải gặp một vài người nào đó, nhằm một vài lần như vậy trước khi gặp đúng người mình yêu, và bạn phải trân trọng vì điều đó.

Tình yêu là khi bạn lấy đi tất cả mọi đam mê, cuồng nhiệt, lãng mạn mà cuối cùng bạn vẫn biết rằng mình vẫn luôn nhớ về người đó.

Sẽ rất buồn khi bạn gặp một ai đó mà bạn cho rằng vô cùng có ý nghĩa đối với bạn, chỉ để cuối cùng bạn nhận ra rằng tình cảm đó sẽ chẳng bao giờ được đáp lại và bạn là người phải ra đi. Nhưng khi một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa khác lại mở ra. Điều bạn cần làm là thôi không chờ đợi nơi cánh cửa đã đóng, hãy tìm một cánh cửa khác đang mở ra cho mình.

Người bạn tốt nhất là người mà bạn có thể ngồi cùng ở bất cứ đâu, cùng đung đưa mà không nói một lời, để khi bước đi, bạn lại cảm thấy như đã nói hết mọi điều.

Có một sự thật là bạn sẽ không biết bạn có gì cho đến khi đánh mất nó, nhưng cũng có một sự thật khác là bạn cũng sẽ không biết bạn đang tìm kiếm cái gì cho đến khi có nó.

Trao cho ai đó cả con tim mình không bao giờ là một sự đảm bảo rằng họ cũng yêu bạn, đừng chờ đợi điều ngược lại. Hãy để tình yêu lớn dần trong tim họ, nhưng nếu điều đó không xảy ra thì hãy hài lòng vì ít ra nó cũng đã lớn lên trong bạn.

Có một vài thứ mà bạn rất thích nghe nhưng sẽ không bao giờ được nghe từ người mà bạn muốn nghe, nhưng nếu có cơ hội, hãy lắng nghe chúng từ người nói với bạn bằng cả trái tim.

Đừng bao giờ nói tạm biệt khi bạn vẫn còn muốn thử. Đừng bỏ cuộc khi bạn cảm thấy vẫn còn có thể đạt được. Đừng nói bạn không yêu ai đó nữa khi bạn không thể rời xa họ. Tình yêu sẽ đến với những người luôn hy vọng dù họ đã từng thất vọng. Đừng chạy theo vẻ bề ngoài hào nhoáng, nó có thể phai nhạt theo thời gian. Đừng chạy theo tiền bạc, một ngày kia nó cũng sẽ mất đi. Hãy chạy theo người nào đó có thể làm bạn luôn mỉm cười bởi vì chỉ có nụ cười là tồn tại mãi. Hy vọng rằng bạn sẽ tìm ra người đó.

Đôi khi trong cuộc sống, có lúc bạn cảm thấy bạn nhớ ai đó đến nỗi muốn chạy đến và ôm chầm lấy họ. Mong rằng bạn sẽ luôn mơ thấy họ. Hãy mơ những gì bạn muốn, đi đến nơi nào mà bạn thích, hãy là những gì bạn thích vì bạn chỉ có một cuộc sống và một cơ hội để làm tất cả trong cuộc đời. Mong rằng bạn luôn có đủ hạnh phúc để vui vẻ, đủ thử thách để mạnh mẽ hơn, đủ nỗi buồn để bạn trưởng thành hơn và đủ tiền để mua quà cho bạn bè.

Hãy luôn đặt mình vào vị trí người khác, nếu điều đó làm tổn thương bạn thì nó cũng sẽ tổn thương người khác. Một lời nói vô ý là một xung đột hiểm họa, một lời nói nóng giận có thể làm hỏng cả một cuộc đời, một lời nói đúng lúc có thể làm giảm căng thẳng, còn lời nói yêu thương có thể chữa lành vết thương và mang đến sự bình yên.

Tình yêu bắt đầu bằng cách yêu con người thật của họ, chứ không phải là yêu họ như yêu một bức tranh bạn vẽ ra, bằng không bạn chỉ yêu sự phản chiếu của chính bạn nơi họ.

Người hạnh phúc nhất không cần phải có mọi thứ tốt nhất, họ chỉ là người làm cho mọi việc, mọi chuyện đều diễn ra theo ý họ. Hạnh phúc thường đánh lừa những ai khờ dại, những ai bị tổn thương, những ai đã tìm kiếm và đã thử. Nhưng nhờ vậy, họ mới biết được giá trị của những người chung quanh họ.

Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười, lớn lên bằng nụ hôn và thường kết thúc bằng nước mắt.

Tương lai tươi sáng thường dựa trên quá khứ đã quên lãng, bạn không thể sống thanh thản nếu

bạn không vứt bỏ mọi nỗi buồn đã qua.

Khi bạn sinh ra đời, bạn khóc còn mọi người xung quanh cười. Hãy sống sao cho khi bạn qua đời, mọi người khóc còn bạn, bạn cười.

Tình yêu có nghĩa là gì?

Một nhóm trẻ con, khoảng từ 4 đến 8 tuổi đang bàn luận sôi nổi để trả lời câu hỏi: “Tình yêu có nghĩa là gì?” Một vài câu trả lời rất buồn cười. Nhiều câu hơi phạm tục. Một số câu cho thấy sự già trước tuổi của các cô bé, cậu bé. Và theo chúng thì tình yêu có nghĩa là...

Tình yêu là cảm giác đầu tiên cậu cảm nhận được trước khi các ngón nghề được dịp trở tài.

Khi bà ngoại của tớ bị thấp khớp, bà không thể cúi xuống sơn những móng chân của mình được nữa và ông tớ tình nguyện sơn móng chân cho bà tớ bất cứ lúc nào, ngay cả khi những ngón tay của bà bị thấp khớp. Đó có phải là tình yêu?

Khi một người nào đó yêu cậu, cái cách mà họ gọi tên cậu rất khác. Và cậu biết tên cậu sẽ an toàn khi được phát ra từ miệng của họ.

Tình yêu là khi một cô gái xịt nước hoa thơm phức, chàng trai cạo râu bằng xà bông thơm sau đó họ cùng nhau đi dạo và... ngửi lấy mùi thơm của nhau.

Tình yêu là khi cậu đi ăn nhà hàng và cậu nhường hết phần cá hồi kiểu Pháp của mình cho người đó mà không đòi hỏi được chia phần ăn của họ.

Tình yêu là khi có một ai đó làm cậu tổn thương nhưng cậu không muốn “nguyên rủa” người ấy bởi vì cậu biết làm thế người ấy sẽ đau lòng.

Tình yêu là điều có thể làm cậu mỉm cười khi mệt mỏi.

Tình yêu là khi mẹ tớ pha cà phê cho bố tớ và mẹ đã nhấp thử một ngụm trước khi đưa cho bố tớ để biết rằng vị của nó thật tuyệt.

Tình yêu là lúc cậu đang tận hưởng những nụ hôn, rồi khi cảm thấy mệt là vì chúng, cậu vẫn muốn ở bên cạnh người đó và nói chuyện mãi. Bố mẹ tớ cũng giống như vậy. Họ trông rất khủng khiếp khi hôn nhau.

Tình yêu là những gì ở bên cạnh cậu trong đêm Giáng Sinh nếu cậu chịu ngưng mở quà và lắng nghe.

Nếu cậu muốn học cách yêu thương, hãy bắt đầu với người mà cậu ghét nhất.

Tình yêu là những cái ôm thật chặt. Tình yêu là những nụ hôn ngọt ngào. Tình yêu có nghĩa ngay cả khi cậu trả lời “không”.

Tình yêu là khi cậu nói cho ai đó biết những điều tồi tệ về mình và cậu lo sợ người đó sẽ không yêu cậu nữa nhưng rồi cậu ngạc nhiên khi nhận ra rằng họ không chỉ vẫn yêu cậu mà còn yêu nhiều hơn trước.

Có 2 loại tình yêu: tình yêu của chúng ta và tình yêu của Thượng đế, nhưng Ngài là người đã tạo ra cả 2 loại tình yêu đó.

Tình yêu là khi cậu nói với cậu bạn trai rằng cậu thích chiếc áo sơ mi của cậu ta và cậu ta đã mặc nó mỗi ngày.

Tình yêu giống như tình bạn của một cụ ông và một cụ bà, họ vẫn mãi là bạn của nhau ngay cả khi họ đã biết quá rõ về nhau.

Trong buổi biểu diễn piano của tớ, khi một mình trên sân khấu trước hàng trăm cặp mắt, tớ thật sự hoảng sợ. Tớ nhìn xuống phía dưới và tớ thấy bố tớ đang vỗ tay và mỉm cười. Ông ấy là người duy nhất làm thế. Và tớ không cảm thấy sợ nữa.

Mẹ của tớ yêu tớ hơn bất cứ ai. Cậu có bao giờ thấy ai hôn tớ trước khi đi ngủ ngoài mẹ tớ chưa?

Tình yêu là khi mẹ tớ gấp cho bố tớ miếng ngon nhất của món gà mẹ nấu.

Tình yêu là khi mẹ tớ thấy người bố tớ vã mồ hôi và còn nặng mùi nữa nhưng mẹ tớ vẫn nói rằng bố tớ đẹp trai hơn cả Robert Redford.

Tình yêu là khi chú cún con mừng rỡ nhảy lên liếm mặt cậu ngay cả khi cậu bỏ mặc nó ở nhà một mình cả ngày.

Tớ biết chị cả của tớ yêu tớ bởi vì chị ấy đã cho tớ tất cả số áo quần cũ của chị ấy và chị ấy phải đi ra ngoài để mua quần áo mới.

Tớ để cho chị thứ của tớ chọn trước những cái tốt nhất bởi vì mẹ tớ nói khi chị ấy đá vào mông tớ là vì chị ấy yêu tớ. Vậy khi tớ đá vào mông thằng em tớ đó là vì... tớ yêu nó đấy nhé!

Khi cậu phải lòng một ai đó, mắt cậu sẽ nhấp nháy liên hồi và từ đó những ngôi sao nhỏ sẽ sáng rực lên.

Tình yêu là khi mẹ tớ thấy bố tớ trong “toilet” và không cho rằng đó là điều kinh khủng. Cậu không nên nói “Tôi yêu thương bạn” trừ khi cậu yêu họ. Nhưng nếu cậu thật sự

Đừng e ngại khi nói với người nào đó rằng bạn yêu họ. Nếu bạn nói, họ có thể làm bạn tổn thương, nhưng nếu bạn không nói, bạn có thể làm họ thương tổn.

Có bao giờ bạn quyết định sẽ không trở thành “một cặp” với người ấy bởi vì bạn sợ sẽ mất những gì đã có với người đó?

Trái tim bạn quyết định người nó thích và người nó không thích.

Bạn không thể bắt trái tim làm theo những gì bạn muốn.

Có bao giờ bạn muốn yêu một ai đó với tất cả những gì bạn có nhưng người đó không thể đón nhận tình cảm của bạn bởi vì họ quá e ngại?

Quá nhiều người trong chúng ta tự dựng lên quanh mình những bức tường bởi vì họ lo sợ đối phương sẽ không yêu mình nhiều bằng mình yêu người ta và thậm chí là... chẳng thêm “ngó ngang” gì đến tình cảm của họ.

Có bao giờ bạn phủ nhận cảm xúc của mình dành cho một ai đó bởi vì nỗi sợ bị từ chối khiến bạn không thể mở lời?

Chúng ta nói dối khi chúng ta nói rằng chúng ta sợ... sợ cái điều mà chúng ta không hề biết, sợ những người chúng ta nghĩ đến, sợ những gì sẽ khám phá ra chính chúng ta.

Khi chúng ta nói rằng chúng ta sợ, nỗi sợ trong ta sẽ ngày càng lớn.

Cuộc sống bao hàm những hiểm nguy và nó đòi hỏi ta phải vượt qua.

Đừng trở thành người luôn nhìn về phía sau và tự hỏi ta phải làm gì hay ta có thể làm gì?

Bạn sẽ làm gì nếu chính giây phút bạn cảm nhận được thế nào là tình yêu thì cũng là lúc bạn phải nói lời chia tay?

Bạn sẽ làm gì nếu mỗi khi bạn cần một ai đó thì người đó lại không hề ở bên bạn?

Bạn sẽ làm gì nếu người bạn thân của bạn sẽ lìa xa bạn vào ngày mai và bạn không bao giờ có cơ hội nói với họ những gì bạn thật sự cảm nhận về họ? (cho dù bây giờ điều đó không còn quan trọng đối với bạn nữa).

Bạn sẽ làm gì nếu bạn yêu một ai đó hơn bất cứ ai nhưng bạn lại không thể có họ?

Bạn sẽ làm gì nếu bạn không bao giờ có cơ hội để nói “tôi luôn là một thành viên trong gia đình và họ biết tôi mãi mãi yêu thương họ?”

Chúng ta tồn tại, chúng ta chết đi.

Và tôi muốn nói với bạn rằng bạn thật sự là một người bạn của tôi.

Nếu ngày mai tôi chết đi, bạn sẽ luôn trong trái tim tôi!!! Và tôi sẽ mãi trong tim bạn chứ?

Bạn có thể là người bạn tốt nhất của tôi trong một năm, một người bạn tốt vào năm sau, và những năm sau nữa... nhưng tôi không muốn nói về điều đó...

Điều tôi muốn nói với bạn ngay lúc này là thậm chí nếu tôi không bao giờ nói chuyện với bạn một lần nào nữa trong suốt cuộc đời của mình, thì bạn vẫn là một người bạn đặc biệt đối với tôi; và bạn đã tạo nên một sự khác biệt trong cuộc đời tôi; tôi luôn dõi theo bạn, tôn trọng bạn và thật sự yêu mến bạn.

Yêu thương, Thảo Quý

Tặng riêng chị IceCreamChic:
 Nếu một ngày bạn muốn khóc
 Hãy gọi cho tôi nhé..
 Tôi không dám chắc là tôi có thể làm bạn vui nhưng tôi có thể khóc cùng bạn

Nếu một ngày bạn muốn bỏ đi thật xa
 Hãy gọi cho tôi nhé..
 Tôi không dám chắc là tôi có thể giữ bạn ở lại nhưng tôi sẽ đi cùng bạn

Nếu một ngày bạn không muốn nghe ai
 Hãy gọi cho tôi nhé..
 Tôi không dám chắc là tôi có thể làm bạn vui nhưng tôi sẽ im lặng
 (nghe bạn)

Nếu một ngày bạn gọi cho tôi nhưng không thấy tôi trả lời
 Hãy đến ngay bên tôi nhé, vì có thể lúc đó tôi rất cần bạn.
 Em ChipHN!

Lí do cho một tình yêu

Một cô gái hỏi bạn trai của mình:

- Tại sao anh yêu em?
- Sao em lại hỏi như thế, làm sao anh tìm được lí do chứ! – Chàng trai trả lời.
- Không có lí do gì tức là anh không yêu em!
- Em không thể suy diễn như vậy được.
- Nhưng bạn trai của bạn em luôn nói cho cô ấy biết những lí do mà anh ta yêu cô ấy.
- Thôi được, anh yêu em vì em xinh đẹp, giỏi giang, nhanh nhẹn. Anh yêu em vì nụ cười của em, vì em lạc quan. Anh yêu em vì em quan tâm đến người khác.

Cô gái cảm thấy rất hài lòng.

Vài tuần sau, cô gái gặp một tai nạn khủng khiếp nhưng thật may, cô ấy vẫn còn sống. Bỗng nhiên cô trở nên cầu kinh vì cảm thấy mình vô dụng. Vài ngày sau khi bình phục, cô gái nhận được một lá thư từ bạn trai của mình:

“Chào em yêu!

Anh yêu em vì em xinh đẹp. Thế thì với vết sẹo trên mặt bây giờ anh không thể yêu em được nữa.

Anh yêu em vì em giỏi giang nhưng bây giờ em có làm được việc gì đâu. vậy thì anh không thể yêu em được.

Anh yêu em vì em nhanh nhẹn nhưng thực tế là em đang ngồi trên xe lăn. Đây không phải là lí do giúp anh yêu em.

Anh yêu em vì nụ cười của em nhưng cả tháng nay rồi anh chẳng thấy em cười. Anh có nên yêu em nữa không?

Anh yêu em vì em lạc quan. Bây giờ anh không yêu em nữa vì lúc nào em cũng nhăn nhó, than vãn.

Anh yêu em vì em quan tâm đến người khác nhưng giờ đây mọi người lại phải quan tâm đến em qua nhiều. Anh không nên yêu em nữa.

Đây, em chẳng có gì khiến anh phải yêu em vậy mà anh vẫn yêu em. Em có cần một lí do nào nữa không, em yêu?”

Cô gái bật khóc và chắc chắn cô không cần biết một lí do nào nữa. Còn bạn, bạn có bao giờ hỏi những người thân của bạn lí do vì sao họ yêu bạn không?

Tình yêu đôi khi không nhất thiết phải cần một lí do.

Tình yêu và đôi cánh

Ngày xưa có một cô gái sống cô đơn trong một ngôi nhà cạnh một cánh rừng. Hôm nọ, trong lúc dạo chơi cô bỗng thấy hai chú chim non mất mẹ đang thôi thóp trong tổ trên một chạc cây. Lập tức cô đem chúng về nuôi trong một cái lồng rất đẹp. Với sự chăm sóc chan chứa tình thương của cô, hai chú chim non ngày càng khoẻ mạnh và xinh đẹp. Mỗi sáng chúng cất tiếng líu lo để chào đón cô.

Một ngày kia cô quên cài cửa lồng chim. Thế là một chú chim liền bay ra khỏi lồng, nhưng nó không bay đi ngay mà lại lượn vài vòng quanh cô như muốn chào cô lần cuối. Cô gái buồn bã nhìn theo. Cô không muốn phải rời xa nó. Cô không muốn tình yêu của cô bay mất, nên khi con chim bay thật gần cô liền với tay tóm lấy nó thật mạnh. Cô sung sướng và giữ chặt nó trong tay. Nhưng một lúc sau, cô cảm

thấy con vật yêu quý bỗng trở nên mềm nhũn trong tay cô, Cô hoảng hốt xoè tay ra và bàng hoàng nhận thấy con chim đã khép mắt qua đời. Nó đã chết bởi chính tình yêu mà cô dành cho nó. Cô thần thờ nhìn con chim lẻ bạn còn lại trong lồng và bắt đầu mừng rỡ tưởng rằng nó cần có tự do bay vút lên bầu trời xanh thẳm. Cô liền tiến tới chiếc lồng và nhẹ nhàng tung chú chim vào không trung. Nó lượn quanh cô một vòng, hai vòng, rồi ba vòng. Cô đón nhận niềm vui của nó bằng ánh nhìn rạng rỡ và triu mến. Những muộn phiền trước đó không còn nữa. Bỗng nhiên chú chim dịu dàng đáp đậu trên vai cô và hót vang những giai điệu mượt mà mà chưa bao giờ trong cuộc đời cô được thưởng thức. Qua tiếng hót diệu kỳ kia, cô chợt hiểu rằng cách nhanh nhất để đánh mất tình yêu là khi ta nắm giữ nó thật chặt. Trái lại, để giữ mãi sự yêu thương thì ta phải ân cần trao cho tình yêu một đôi cánh tự do.

Tình yêu và lý trí

Ngày xưa ngày xưa, trước khi loài người xuất hiện, các tính cách sống lơ lửng xung quanh nhau và cuộc sống đối với chúng vô cùng chán nản khi chẳng tìm thấy việc gì đó để làm. Một ngày nọ, chúng tập trung lại và bàn về một trò chơi nào đó.

Thông minh đề xuất: “ Chúng ta cùng chơi trốn tìm nào!”. Tất cả đều đồng ý và vui vẻ bắt đầu trò chơi. Lý trí la lớn “ Này các bạn, tôi xung phong làm người tìm, các bạn trốn đi nhé!”

Lý trí tựa vào một gốc cổ thụ và bắt đầu đếm: ” Một, hai, ba... ”, Đức hạnh và Thối xấu cuống cuống đi kiếm chỗ để nấp. Dịu dàng nấp sau mặt trăng. Phản bội nấp sau những vườn bắp cải. Yêu mến cuộn tròn giữa những đám mây. Nồng nàn trốn ngay giữa trung tâm trái đất. Nói dối giấu mình phía sau của tảng đá nằm bên dưới một hồ lớn. Tham lam trốn trong một bao tải... Và Lý trí đã đếm đến bảy mươi, tám mươi... chín mươi. Lúc này tất cả đều tìm được chỗ ẩn nấp cho mình, ngoại trừ Tình yêu. Tình Yêu không thể tìm cho mình một chỗ để trốn. Và đó cũng lý giải vì sao thật khó khăn để che giấu Tình yêu trong trái tim mình.

Khi Lý trí đếm tới một trăm, Tình yêu nhảy đại vào một bụi hoa hồng gần đó và bị những gai nhọn đâm. Tình yêu cố nén đau mà không lên tiếng nhưng lại được tận hưởng hương thơm quyến rũ của từng đóa hoa hồng...

Lý trí bắt đầu tìm kiếm. Lười biếng được tìm thấy đầu tiên bởi vì Lười biếng không có đủ năng lượng để tìm cho mình một chỗ nấp tốt. Sau đó lần lượt Dịu dàng, Nói dối, Nồng nàn, Yêu mến... cũng được tìm thấy, chỉ trừ Tình yêu. Ghen ghét với Tình yêu, Ghen tỵ đã thì thầm vào tai Lý trí: “ Tôi biết bụi hoa hồng đang ẩn giấu bạn Tình yêu đấy”.

Lý trí bước lại gần và bắt đầu tìm kiếm. Lý trí đã xới tung cả bụi hoa mà chẳng thấy bạn mình đâu bèn sử dụng một cành cây để tìm và dừng lại khi trái tim của Lý trí bị những gai hoa hồng làm cho rỉ máu. Tình yêu xuất hiện với hai tay ôm mặt và hai dòng máu chảy ra từ đôi mắt. Trong lúc tìm kiếm, Lý trí đã làm hỏng đôi mắt của Tình yêu. Lý trí khóc thét lên: “ Tôi phải làm gì đây? Tôi phải làm gì đây? Tôi đã làm cho bạn mù. Làm cách nào khiến cho bạn thấy đường trở lại bây giờ?”

Tình yêu nói: “ Bạn chẳng có cách nào làm cho tôi thấy đường lại. Bây giờ nếu bạn muốn giúp tôi, hãy làm người dẫn đường cho tôi”. Và đó là lý do vì sao Tình yêu là mù quáng và luôn đồng hành với Lý trí.

Tình yêu, giàu sang và sự thành công

Một người phụ nữ ra khỏi nhà và nhìn thấy ba người đàn ông râu dài bạc trắng đang ngồi trên băng ghế đá ở sân trước. Bà không hề quen ai trong số họ. Tuy nhiên, vốn là người tốt bụng, bà nói: “ Tôi không biết các ông nhưng chắc là các ông đang rất đói, xin mời các ông vào nhà ăn một chút gì đó”.

- Ông chủ có nhà không? - họ hỏi
- Không, chồng tôi đi làm rồi - bà trả lời.
- Thế thì chúng tôi không thể vào được.

Buổi chiều, khi chồng trở về, bà kể lại câu chuyện cho chồng nghe. Chồng bà muốn biết họ là ai nên bà ra mời ba người đàn ông - vẫn chờ từ sáng - vào nhà.

- Ba chúng tôi không thể vào nhà bà cùng một lúc được - họ trả lời.
- Sao lại thế? - người phụ nữ ngạc nhiên hỏi.

Một người giải thích: “ Tên tôi là Tình yêu, ông này là Giàu sang, còn ông kia là Thành công. Bây giờ hai vợ chồng bà quyết định xem ai trong chúng tôi sẽ là người được mời vào nhà”.

Người phụ nữ đi vào và kể lại toàn bộ câu chuyện. “ Tuyệt thật! - người chồng vui mừng - Đây đúng là một cơ hội tốt. Chúng ta hãy mời ngài Giàu sang. Ngài sẽ ban cho chúng ta thật nhiều tiền bạc và của cải”.

Người vợ không đồng ý. “ Thế tại sao chúng ta lại không mời ngài Thành công nhỉ? Chúng ta sẽ có quyền cao chức trọng và được mọi người kính nể”.

Hai vợ chồng tranh cãi một lúc lâu mà vẫn chưa ai quyết định được. Cô con gái này giờ yên lặng đứng nghe trong góc phòng bỗng lên tiếng đề nghị: “ Chúng ta nên mời ngài Tình yêu là tốt hơn cả. Nhà mình tràn ngập tình thương yêu ấm áp và ngài sẽ cho chúng ta thật nhiều hạnh phúc”.

“ Có lẽ chúng ta nên nghe lời khuyên của con gái - người chồng suy nghĩ rồi nói với vợ - Em hãy ra ngoài mời ngài Tình Yêu, đây chính là người khách chúng ta mong muốn”.

Người phụ nữ ra ngoài và hỏi: “ Ai trong ba vị là Tình yêu xin mời vào và trở thành khách của chúng tôi”.

Thần Tình yêu đứng dậy và đi vào ngôi nhà. Hai vị thần còn lại cũng đứng dậy và đi theo thần Tình yêu.

Vô cùng ngạc nhiên, người phụ nữ hỏi: “ Tôi chỉ mời ngài Tình yêu, tại sao các ông cũng vào? Các ông nói không thể vào cùng một lúc kia mà”.

Hai người cùng nhau trả lời: “ Nếu bà mời Giàu Sang hoặc Thành Công thì chỉ có một mình người khách được mời đi vào. Nhưng vì bà mời Tình yêu nên cả ba chúng tôi đều vào. Bởi vì ở đâu có Tình yêu thì ở đó sẽ có Thành công và Giàu sang”.

Khi ta yêu

Khi người ấy đang có mặt ở đây mà bạn giả vờ thờ ơ rồi khi người ấy vắng mặt, bạn lại bắt đầu đi tìm kiếm.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Mặc dù xung quanh bạn có nhiều người luôn khiến cho bạn cười nhưng ánh mắt và sự chú ý của bạn chỉ luôn hướng về người ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Mặc dù người ấy đã gọi điện về thông báo rằng máy bay hạ cánh an toàn nhưng không ai trả lời điện thoại. Bạn vẫn luôn chờ đợi cuộc gọi ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Bạn luôn thích thú với một email ngắn ngủn từ người ấy mà lờ đi những email thật dài của nhiều người khác.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn thấy mình không thể xóa đi tất cả những mẫu tin trong Inbox hay trong Send Items chỉ bởi vì một email từ người ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn có một cặp vé đi xem phim, điều đầu tiên bạn nghĩ đến là sẽ cùng đi với người ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Bạn luôn tự nhủ rằng “người ấy chỉ là bạn thôi” nhưng bạn nhận ra mình không tránh khỏi sự thu hút của người ấy.

Lúc đó, bạn đã yêu...

Khi bạn đọc những dòng chữ này, nếu ai có ai đó xuất hiện trong đầu bạn.

Lúc đó, bạn đã yêu... và đã yêu người ấy...

Tỷ lệ của tình yêu

15 tuổi, tôi được học về giới tính, tình yêu và kết hôn. Cô giáo dạy môn Kinh tế gia đình còn cho chúng tôi làm bài tập bằng cách chuẩn bị đám cưới, từ viết thiệp mời đến đặt tiệc... Tôi đã có ý niệm rất rõ ràng về một đám cưới lý tưởng từ hồi đó. Đại loại là một chàng trai mạnh mẽ và một cô gái xinh đẹp dắt tay nhau lên chiếc xe lồng lầy rồi hai người sống hạnh phúc mãi mãi...

18 tuổi, tôi vào đại học và quyết định trở thành một y tá. Bạn rộn chuyện học hành và cuộc sống, tôi hầu như quên mất ý nghĩ về đám cưới lý tưởng.

Thật đáng ngạc nhiên, ngay khi tôi quên ý nghĩ ấy thì tôi gặp chàng trai mà tôi chắc chắn rằng mình sẽ lấy. Như người ta thường nói là “linh cảm” ấy.

Anh ấy sống tại một làng ở vùng quê Idaho. Gia đình anh ấy là nông dân. Còn tôi sống ở thành phố, nơi rất đông đúc và nhộn nhịp. Tôi đã luôn khẳng định rằng tôi không biết mình sẽ cưới ai, nhưng một điều chắc chắn: người đó không phải là nông dân hoặc là người đưa sữa!

Thế mà tôi sai trong cả hai trường hợp: anh ấy không chỉ là nông dân, mà buổi sáng còn đi đưa sữa! Thật ra, chúng tôi gặp nhau trong thời gian tôi thực tập một năm ở vùng quê anh ấy.

Trong suốt thời gian yêu nhau, tôi luôn e ngại rằng đến một lúc nào đó, tôi sẽ phát hiện ra những “chênh lệch” của người nông thôn và người thành thị...

Chẳng hạn như... Người yêu tôi rất mê thể thao. Còn tôi thì thích nghệ thuật (tôi nghĩ là cao cấp hơn).

Các buổi khiêu vũ, kịch, các phòng tranh... mới là tình yêu sâu đậm của tôi.

Sau khi chúng tôi yêu nhau được khoảng 7 tháng thì tôi nhận được tin khủng khiếp: Mẹ tôi bị ung thư và không còn sống được bao lâu nữa. Ngay khi đọc bức điện, người yêu tôi đã tự tay đi thu xếp đồ đạc cho tôi, và buồn bã nói: “Anh đã đặt vé tàu cho em rồi. Bây giờ chỗ của em là bên cạnh cha mẹ mình”.

Đối với anh ấy, dường như đó là sự lựa chọn duy nhất. Khi ở nhà với mẹ, hàng tuần tôi đều nhận được thư anh ấy thông báo tình hình trang trại và hỏi thăm gia đình tôi. Hầu như anh ấy không bao giờ nói về nỗi buồn hay cô đơn, trừ câu “Anh yêu em” luôn được ghi ở cuối thư.

Những giấc mơ hồi bé của tôi về thư tình là luôn phải đầy ắp những lời về tình yêu bất diệt và nhớ nhung đau khổ... Nhưng thư của anh ấy thì chỉ là những từ đơn giản của thực tế.

3 tháng sau, mẹ tôi mất. Sau lễ tang và sắp xếp ổn thỏa việc gia đình, tôi quay lại Idaho.

Đúng như tôi dự đoán, anh ấy ra tận sân bay để đón tôi. Mắt anh ấy nói nhiều hơn bất kỳ lá thư trong mơ nào. Trên suốt con đường từ sân bay về nhà, tôi nói liên tiếp đủ thứ chuyện. Và đến khi anh ấy có cơ hội trả lời, anh ấy đưa cho tôi một phong bì, trên đó ghi tên tôi.

- Anh muốn tặng em một điều đặc biệt để em biết là anh nhớ em đến mức nào.

Tôi mở phong bì. Trong đó là hai chiếc vé cả năm, xem mọi vở kịch tại nhà hát tôi yêu thích. Tôi rất xúc động, vì tôi cũng biết thu nhập của anh ấy không phải là cao.

- Tại sao anh làm thế này? - Tôi ái ngại hỏi - Anh có thích xem kịch đâu...

Anh ấy cười:

- Nhưng em thích. Và anh sẽ học để thích.

Trong khoảnh khắc đó, tôi nhận ra rằng tình yêu thực sự không phải là 50/50, mà đôi khi là 100/0. Tình yêu là khi ta đặt người khác lên trước cả bản thân mình.

Có một câu nói: “ còn gì trong cuộc sống có thể tươi đẹp hơn hình ảnh một chàng trai và cô gái, tay nắm chặt tay với trái tim trong sáng và tràn ngập tình yêu thương cùng đi làm lễ cưới ? Còn gì trong cuộc sống đẹp hơn tình yêu tuổi trẻ ? “. Câu trả lời: “ Vẫn có một thứ, đó là hình ảnh một đôi vợ chồng già khi họ đã gần kết thúc cuộc hành trình của sự sống, bàn tay họ run rẩy nhưng vẫn nắm chặt, khuôn mặt họ in đầy vết nhăn nhưng vẫn rạng rỡ tình yêu thương, trái tim già nuôi và mệt mỏi nhưng vẫn còn nghe thấy tiếng đập của tình yêu và ước mơ được dâng hiến. Đứng vậy ! Trên đời này vẫn còn một điều đẹp hơn tình yêu của tuổi trẻ. Đó chính là tình yêu tồn tại ngay cả khi tuổi trẻ bị thời gian lấy mất “. Một tình yêu vĩnh hằng theo năm tháng và sẽ mãi mãi tồn tại theo nhịp đập của hai con tim yêu thương.

Tình yêu chỉ đến với những người vẫn còn niềm tin khi bị thất vọng. Nó chỉ đến với những người vẫn còn muốn yêu khi họ đã từng bị tổn thương. Chỉ cần thời gian một phút thì bạn đã có thể thấy thích một người. Một giờ để mà thương một người. Một ngày để mà yêu một người. Nhưng mà bạn sẽ mất cả đời để quên một người. Chính vì thế mong bạn đừng bao giờ đi yêu một người chỉ vì bề ngoài diện mạo đẹp đẽ của họ vì cái đẹp đó rất dễ bị tàn phai. Đừng bao giờ yêu người ta chỉ vì tiền tài, danh vọng vì những cái đó đều dễ tan theo mây khói. Bạn hãy chọn người một người mang lại được nụ cười trên môi của bạn vì chỉ có nụ cười mới có đủ quyền lực xua tan màn đêm u tối trong bạn...

Sự yêu thương và nghĩa vụ *

“ Nghĩa vụ” có thể bắt người ta xây dựng 1 ngôi nhà nhưng chỉ có sự “ yêu thương” mới làm cho ngôi nhà đó trở thành 1 gia đình.

“ Nghĩa vụ” vô thể làm 1 bữa ăn tối, nhưng “ yêu thương” sẽ chưng cất lên thành gia vị cho bữa ăn ngon.

“ Nghĩa vụ” bắt bọn trẻ lên giường ngủ, nhưng sự “ yêu thương” sẽ kéo chăn đắp cho chúng và chúc chúng ngủ ngon.

“ Nghĩa vụ” viết rất nhiều thư, nhưng sự “ yêu thương” còn kèm theo 1 chuyện vui, 1 bức tranh nghệch ngoạc hình cái kẹo.

“ Nghĩa vụ” làm người ta khó chịu nếu công sức của người ta không được chú ý, nhưng sự “ yêu thương” giúp người ta cười nhiều và thấy mình được trả ơn ngay trong chính việc mình làm.

“ Nghĩa vụ” có thể phải pha 1 ly sữa, nhưng sự “ yêu thương” sẽ thêm vào đó 1 chút ngọt ngào.

“ Nghĩa vụ” yêu cầu bạn ngồi vào bàn viết, nhưng chính sự “ yêu thương” sẽ dịu dàng nắm tay bạn...

Sự yêu thương không mệt mỏi

Đây là một câu chuyện có thật ở Nhật Bản. Một người Nhật muốn sửa lại ngôi nhà nên đã phá bức tường đi. Nhà ở Nhật thường có một khoảng trống nhỏ giữa các bức tường gỗ. Khi phá những bức tường, người Nhật đó nhìn thấy một con thằn lằn bị mắc kẹt vì có chiếc đinh từ phía ngoài đã đóng vào chân nó.

Người Nhật nhìn thấy vậy thể rất thương cảm nhưng cũng hết sức tò mò vì khi kiểm tra chiếc đinh, anh thấy nó được đóng từ khi ngôi nhà mới xây, tức là từ 10 năm nay rồi. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Con thằn lằn sống như thế ở một khoảng trống trong tường trong suốt 10 năm không hề xê dịch. Một điều tưởng chừng như quá dị thường, thậm chí là không thể.

Và anh ta đã tự hỏi làm sao con thằn lằn sống suốt 10 năm mà không hề đi một bước nào vì chân nó đã bị đóng đinh. Anh ta tạm ngừng làm việc, ngồi một góc quan sát con thằn lằn, xem nó làm gì và có gì để ăn. Một lúc sau không biết từ đâu xuất hiện một con thằn lằn khác, miệng ngậm thức ăn, bò về phía con thằn lằn mắc kẹt.

A! một chú thằn lằn khác đã nuôi con thằn lằn mắc kẹt trong suốt 10 năm qua. Một sự yêu thương như

thế, ở loài vật nhỏ bé như thế! và sự yêu thương có thể làm được gì? Đó là tạo ra những điều kỳ diệu. Không biết con thằn lằn mang thức ăn tới có họ hàng gì với con thằn lằn mắc kẹt hay chúng cùng một gia đình? Nhưng nó đã mang thức ăn tới trong suốt 10 năm. Không mệt mỏi, không từ bỏ hy vọng. Và nếu như người Nhật kia không phá bức tường thì không biết sự yêu thương này còn tiếp tục đến bao giờ? Bạn có thể tưởng tượng một điều mà loài vật nhỏ bé đến thế có thể làm được, trong khi những sinh vật được ban cho bộ não thông minh thì nhiều khi lại không thể.

Nếu bạn nghĩ xa hơn, trong một xã hội với đầy đủ những tiến bộ về công nghệ thông tin, sự tiếp cận của chúng ta đối với thông tin ngày càng nhanh hơn, liên lạc ngày càng dễ hơn. Nhưng khoảng cách giữa con người với nhau... liệu có gần hơn một chút nào không?

Bởi vậy đừng bao giờ rời xa những người mà bạn yêu thương!

Thử yêu lần nữa

Xét về tình cảm, họ yêu nhau. Nhưng về lý trí, rõ ràng, Tony không phải mẫu hình lý tưởng của cô. Joshy hiểu rõ hai người là hai thế giới. Tony cũng chưa muốn có bạn gái để dồn sức cho sự nghiệp. Ngoài mặt, cậu dửng dưng nhưng lại luôn có một sự quan tâm đặc biệt không lời. Vì tất nhiên, dửng dưng chưa bao giờ có nghĩa là không thích. Và họ đã có với nhau một tháng với những gì đẹp đẽ nhất. Mọi việc đi nhanh hơn cả tên lửa NASA, đâu có ai biết cách làm cho tên lửa chậm lại khi nó đã được phóng.

Cả Joshy và Tony đều cảm thấy những vấn đề không bình thường giữa hai người nhưng họ luôn né tránh. Một sai lầm kinh điển của những đôi yêu nhau. Không lâu sau đó, Tony đề nghị chia tay. Cậu đã phải chịu nhiều áp lực trong việc cố gắng trở thành một người bạn trai. Việc có bạn gái đã ngốn mất nhiều thời gian mà đáng lẽ ra cậu phải dành cho sự nghiệp của mình.

Những ngày sau đó là những ngày u ám & nặng nề. Tony vẫn làm việc đều đều dù cậu không thể phủ nhận rằng cậu thấy rất trống vắng. Khi đã bình tĩnh hơn và thôi khóc, Joshy nhận thấy việc chia tay của hai người là việc vô lý nhất cô từng biết. “Có lẽ mình phải làm một cái gì đó!”.

Hai tuần sau, Joshy hẹn Tony đến quán nước quen thuộc. Cô nhìn thẳng vào mắt Tony và hỏi: “Mình chia tay đã nửa tháng, anh đã cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn chưa?”. Chắc hẳn ai trên đời này cho rằng trống vắng là một cảm giác thoải mái dễ chịu nhưng Tony vẫn im lặng. “Em đã có rất nhiều điều không hiểu” - Joshy nói - “Nhưng ngày hôm đó, cả hai chúng ta đều không đủ bình tĩnh để nói chuyện với nhau. Em thật sự muốn biết anh đã chịu áp lực như thế nào”.

Không dễ để Tony nói ra những gì cậu nghĩ nhưng Joshy đã khéo léo thuyết phục bằng tất cả những dịu dàng và cảm thông nhất mà cô có thể. Sau cùng, cô nói: “Em thật sự không thể chịu đựng được khi mình mất nhau như vậy. Nếu anh vẫn còn một chút tình cảm với em, chỉ cần một chút thôi nhưng là tình cảm thật sự chứ không phải lòng thương hại và anh cũng không muốn kết thúc như thế, chúng ta hãy cùng nhau bắt đầu lại thật chậm. Em tin mình có cơ hội để làm mọi việc tốt đẹp hơn”.

Tony im lặng rất lâu. “Mình sẽ bắt đầu thật chậm như thế nào?” - Cậu hỏi. “Nếu anh thật sự muốn biết và muốn thử, hãy gạt đầu cho em xem nào!” - Joshy trả lời. Tony bật cười và gạt đầu. Joshy vẫn luôn lém lỉnh như thế.

Joshy chậm rãi. “Sẽ có một vài quy định bắt buộc, tất nhiên! Nhưng hãy thoải mái anh nhé! Em chỉ muốn cùng anh chơi một trò chơi thôi! Và đây là quy định của cô: Mỗi tuần họ sẽ gặp nhau ít nhất một lần và nhiều nhất ba lần. Mỗi người được quyền chủ động những cuộc hẹn và cả việc sẽ đi đâu trong một tuần. Tuần sau đến lượt người kia. Người bị động có quyền từ chối nếu không thoải mái nhưng một tuần bắt buộc phải có một lần đi cùng nhau. Đến khi một người muốn có cuộc hẹn thứ tư trong một tuần và người kia đồng ý thì đã đến lúc mọi việc trở lại bình thường như nó vốn như thế.

“Để bắt đầu, chúng ta sẽ bốc thăm” - Joshy lấy từ trong xác tay hai lá thăm bé bé - “Người nào bốc được lá thăm ghi chữ THE FIRST sẽ là người chủ động hẹn đầu tiên. Và tuần kế tiếp sẽ là quyền chủ động của người kia. Cứ như thế! Anh đã luôn nhường em nên lần này em nhường

anh trước đây!”

Tony bóc trúng lá thăm ghi chữ THE FIRST. Một tuần sau đó, cậu hẹn Joshy và trò chơi bắt đầu. Không dễ để hàn lại những thứ đã vỡ. Rất nhiều lúc Tony cảm thấy chán nản. Ý nghĩ về việc không hợp nhau làm cậu cứ muốn bỏ cuộc giữa chừng. Nhưng tình yêu cậu dành cho Joshy là một tình yêu thật sự. Joshy đã nói với cậu trước khi ra về ngày hôm đó: “Em chỉ cần anh can đảm và kiên nhẫn chút thôi để cùng em vượt qua giai đoạn khó khăn này”. Cậu luôn nhắc nhở mình câu nói ấy để kìm bớt tính nóng vội và mau nản. Joshy cũng không dễ chịu gì hơn. Cô phải đánh đòn tính tự ái của mình rất nhiều roi để nó yên thân mà nằm xẹp xuống.

Cô tập yêu luôn cả những điều khiếm khuyết ở người con trai mình chọn. Cô lặp lại liên tục trong đầu hai từ “kiên nhẫn”. Đã có nhiều điều buồn cười xảy ra trong suốt những ngày đó. Vì Joshy không hề quy định sẽ làm gì trong những lần gặp nhau nên họ nghĩ ra đủ trò. Joshy bắt Tony phải đến tiệm uốn tóc tán gẫu với cô trong khi các cô thợ rì mọ với cả đồng ống cuốn trên đầu. Tony cũng khiến Joshy dờ khóc dờ cười khi ngồi chờ cậu trên thành hồ bơi nam. Họ đã cùng nhau chạy đua một chặng đường rất dài để tìm lại nhau.

Dần dần, họ thấy thích thú được quyền “hành hạ” người kia mỗi tuần và cả cái cách hỏi nhau khi bắt đầu một cuộc hẹn: “Chiều thứ sáu này em rảnh không?”. Thêm một thời gian nữa, họ bắt đầu thấy nhớ nhau và cần nhau nhiều hơn là ba cuộc hẹn mỗi tuần. Tony đã thích nghi được với việc san sẻ thời gian và áp lực cho một người luôn sẵn sàng lắng nghe cậu. Và cậu nhận thấy việc có cả bạn gái lẫn sự nghiệp không phải là điều quá khó. Vào tuần cuối cùng của tháng tư, Tony hẹn Joshy lần thứ tư trong một tuần. Hôm đó là một ngày tuyệt vời không kém ngày đẹp trời lúc họ quen nhau. Nhưng Joshy vẫn giữ nguyên quy tắc “mỗi người một tuần” của mình, cô chỉ điều chỉnh nó thành thỏa thuận. “Và tất nhiên người ta có thể vi phạm thỏa thuận trong những trường hợp có thể thương lượng được” - Joshy nháy mắt tinh nghịch khi cả hai đứng mút kem.

Ngày 14 tháng 6, Joshy đem đến cho Tony một hũ thủy tinh đựng đầy sôcôla với dòng chữ: “Be my valentine!”. Joshy cười một nụ cười của nắc nẻ: “Những chuyện không vui đã khiến chúng ta xa nhau vào đúng ngày lễ Tình yêu. Em không muốn đợi đến năm sau mới đưa anh món quà này! Em yêu anh!” - Cô hôn Tony.

“Có một điều anh đã thắc mắc rất lâu!” - Tony nói sau khi qua phút ngất ngây - “Nếu ngày hôm đó em bóc phải lá thăm THE FIRST thì khi nào em sẽ hẹn anh?” Một nụ cười bí ẩn nở trên môi Joshy: “Thì đã bao giờ em không bóc phải lá thăm THE FIRST đâu! Cả hai lá thăm đều là THE FIRST, em chỉ không cho anh nhìn thấy lá thăm của em thôi! Em muốn anh bắt đầu khi anh thật sự sẵn sàng. Còn em thì đã luôn sẵn sàng để chờ đợi anh!”. Tony hỏi tiếp, cố giấu vẻ xúc động: “Nếu như anh không chơi trò đó với em, hoặc nếu như anh không hẹn lần thứ tư... nếu...”. Nhưng hai ngón tay xinh xắn của Joshy đã đặt lên môi Tony để ngăn cậu nói tiếp. Cô nhẹ nhàng: “Đó là một bí mật! Khi đó, em sẽ tính cách khác nhưng em sẽ không nói anh nghe đâu!” Tony vòng tay ôm lấy cô. Cậu cũng không cần biết đến điều bí mật đó. Và sẽ chẳng bao giờ biết rằng Joshy chẳng có một dự tính nào cho những tình huống đó. Bởi cô tin là cả hai sẽ làm cho mọi việc tốt đẹp hơn.

Con người không ai là hoàn hảo. Không có gì bảo đảm rằng bạn sẽ tìm được một người theo đúng những gì bạn đã vẽ ra cho một nửa của mình. Nếu thật sự yêu thương và trân trọng ai đó, hãy làm cho họ hiểu và ở bên bạn. Dù có thành công hay thất bại, bạn cũng không có gì để hối tiếc vì đã không sống và yêu hết mình. Hãy cho những người yêu thương mình và chính mình một cơ hội. Đừng bỏ cuộc quá sớm khi mọi thứ vẫn còn có thể!

Mối tình già

Ai cũng có những khoảnh khắc bất chợt bắt gặp một hình ảnh nào đó để rồi xúc động và nhớ mãi...

Riêng tôi không thể nào quên được hình bóng của đôi vợ chồng già in trên đại lộ thênh thang và đầy xe cộ...

Lúc bấy giờ, bọn tôi đứng trên lan can nhà thiếu nhi để thưởng thức không khí mát mẻ của buổi sáng thị xã.

7 giờ sáng- giờ cao điểm- các em học sinh như những đàn bướm trắng tung tăng đến trường. Xe cộ bắt đầu tập nập, kẻ đi chợ người đi đến công sở, nhộn nhịp ồn ào...

Giữa cảnh hỗn loạn ấy, bên kia đường một ông lão áo phong phanh, quần ngắn, chân đất cõng một bà lão áo nâu, nhỏ nhắn, ốm yếu trên vai (sau này tôi mới biết ông cõng bà đi đi về về để chăm cứu trị bệnh) như chẳng quan tâm đến mọi vật xung quanh. Ông đi chậm chậm, thỉnh thoảng lấy tay quạt mồ hôi trán, ông nói nhỏ nhỏ với bà một câu gì đó, mỗi bà liền nở một nụ cười móm mém... Nhìn ông cõng bà đi khuất sau công viên 1 tháng 5, mắt tôi bỗng thấy cay cay...

Vài ngày kế tiếp, tôi cố ý đứng đón với hy vọng ghi được một vài tấm ảnh “ Mỗi tình già” ấy nhưng không còn thấy ông bà đâu cả. Có thể là bà đã khỏi bệnh, cũng có thể là... !!!

Hình ảnh ấy rất đời thường, và đôi vợ chồng già yếu, nghèo khó kia chẳng phải là vĩ nhân, cũng chẳng phải là thành phần nổi bật trong xã hội, nhưng đối với tôi họ tượng trưng cho tính nhân bản của con người Việt Nam: chung thủy, nghĩa tình trong bất kỳ hoàn cảnh nào, xã hội nào, thời đại nào...

Sức mạnh tình yêu

Tôi đứng bên cạnh giường bệnh của một phụ nữ trẻ vừa qua đợt giải phẫu. Gương mặt nhợt nhạt, méo xệch và như biến dạng hẳn bởi cả vòm miệng bị cắt lờm chờm, khâu xoắn xuýt lại với nhau trông thật khiếp đảm.

Cô ấy sẽ mang một cái miệng như thế suốt đời, bởi chúng tôi, các bác sĩ đã quyết định giải phẫu khối u trên mặt để cứu sống cô ấy.

Phía bên kia giường, người chồng trẻ đang cúi xuống nhìn vợ. Trời ơi, họ còn trẻ quá, làm sao người đàn ông này có thể vượt qua cú sốc mà gắn bó với một phụ nữ có cái miệng dị dạng như vậy suốt quãng đời còn lại, cô ấy thậm chí có thể không ăn uống được bình thường nữa...

“ Miệng của tôi sẽ thế này mãi phải không?” - người phụ nữ trẻ yếu ớt cất tiếng hỏi. “ Vâng có lẽ bởi chúng tôi đã cắt hết khối u” - tôi ngập ngừng cố tìm thêm lời chia sẻ và động viên người bệnh của mình. Bỗng người chồng trẻ lên tiếng, “ Không sao cả, em ạ, thế này trông em rất đáng yêu đấy”.

Nói đoạn, anh ta cúi xuống hôn nhẹ nhàng vào cái miệng cong gập của cô gái. Tôi đứng quá gần để có thể nhận ra anh ta cố gắng hôn thật nhẹ nhàng, uốn cong đôi môi mình để có thể hôn hết cả vòm miệng đã bị mở rộng của người vợ. Anh muốn chứng tỏ cho vợ thấy rằng, khuyết tật chẳng ảnh hưởng gì đến hình dáng cô cũng như tình yêu mà anh dành cho vợ, và nụ hôn họ dành cho nhau vẫn tuyệt vời, hoàn hảo như ngày nào. Cô gái mỉm cười hạnh phúc.

Chỉ có tình yêu mới sản sinh ra sức mạnh phi thường đến vậy.

Nếu không có tình yêu

Ngày ấy, tôi dạy mẫu giáo tại một ngôi trường nhỏ nằm gọn trong khuôn viên của một tòa nhà ba tầng xinh đẹp. Mỗi sáng, cứ đúng 9 giờ, tất cả học sinh lại tụ tập trong căn phòng lớn, bắt đầu một ngày mới bằng bài thể dục đầu giờ. Hơn 50 đứa trẻ, 3 đến 6 tuổi, ngồi san sát trên những chiếc ghế xinh xinh đủ màu đặt trên tấm thảm dày. Những gương mặt thơ ngây bừng sáng khi chúng hào hứng hát vang những bài ca, cùng chia sẻ cho nhau về mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống...

Một buổi sáng, cô hiệu trưởng gặp toàn thể học sinh trong căn phòng lớn và thông báo: ' Hôm nay chúng ta sẽ tiến hành một thí nghiệm mới'. Cô giơ cao hai cây thường xuân bé xíu đựng trong hai cái chậu con giống hệt nhau. ' Chúng ta có hai cây con trông chúng giống hệt nhau đúng không? '. Tất cả bọn trẻ, tò mò nhìn vào hai chậu cây, đồng thanh đáp: ' Dạ phải '.

' Chúng ta sẽ nuôi dưỡng hai cây con này với cùng chế độ ánh sáng, cùng chế độ tưới nước, nhưng... với sự chăm sóc khác nhau '. Cô nói tiếp: ' Chúng ta sẽ theo dõi xem, điều gì sẽ xảy ra khi đặt một cây trong nhà bếp, cách xa chúng ta, một cây ngay tại đây, trong phòng này, trên lò sưởi '. Sau khi đặt một chậu trên mép lò sưởi, cô hiệu trưởng dắt bọn trẻ vào bếp, đặt chậu cây còn lại lên quầy. Sau đó cô dẫn những đứa trẻ với những đôi mắt mở to vì ngỡ ngàng trở lại căn phòng lớn. 'Chúng ta sẽ đối xử với cây như với một người bạn. Trong vài tháng tới, mỗi ngày chúng ta sẽ hát cho cây thường xuân nghe. Chúng ta sẽ

nói cho bạn ấy biết bạn ấy xinh đẹp như thế nào và chúng ta yêu quý bạn ấy biết bao. Chúng ta luôn chúc bạn ấy mọi điều tốt đẹp...' Một bé gái giờ tay: ' Nhưng thưa cô, thế còn cái cây trong bếp thì sao ?'. Cô hiệu trưởng mỉm cười thích thú ' Chúng ta sẽ dùng cây ấy làm cây 'đối chứng' trong thí nghiệm tuyệt vời của chúng ta. Theo các em chúng ta phải làm gì ?'

' Chúng ta sẽ không nói chuyện với nó ?'

' Đúng, dù chỉ một lời thì thăm '.

' Chúng ta sẽ không gọi cho nó lời chúc tốt đẹp nào '.

' Đúng, và chúng ta xem chuyện gì sẽ xảy ra.. '

Bốn tuần sau mắt của tôi cũng mở to ngạc nhiên như bọn trẻ. Cây thường xuân trong bếp yếu ớt, mảnh khảnh và chẳng lớn được tí nào. Còn chậu cây đặt trong phòng lớn, được bao bọc bởi những lời yêu thương êm dịu, được bọn trẻ hát cho nghe mỗi ngày, đã lớn gấp ba với những chiếc lá xanh biếc tràn đầy nhựa sống... Để chứng minh kết quả của cuộc thí nghiệm và cũng để lau khô nước mắt của những đứa trẻ nhạy cảm, lo lắng cho số phận của cây thường xuân kia, cô hiệu trưởng giải thoát cho cảnh lê loi của chậu cây thứ hai trong bếp và mang đặt nó trong phòng lớn, bên cạnh chậu thứ nhất. Ba tuần sau, chậu cây thứ hai đã bắt kịp chậu cây thứ nhất. Bốn tuần sau, chúng cùng lớn mạnh như nhau... Tôi ghi nhớ mãi bài học này và tự đúc kết cho mình một câu kết luận: Không ai, không vật gì lớn lên được nếu không có tình yêu...

Tình yêu thật sự là gì?

Thư của mẹ gửi con gái,

Có lẽ nụ hôn chiều nay vẫn làm con ngây ngất. Tim mẹ như ngừng đập khi nhận ra đó là con, và cậu bạn vẫn đến giúp bố sửa máy vi tính! Vậy là con gái mẹ, 18 tuổi, đã yêu và đã hôn!

Thực lòng, điều đầu tiên mẹ muốn là ngăn cấm con. Mẹ muốn nói với con về kỳ thi đang lúc nước sôi lửa bỏng ? Về chuyện “ hãy đợi” đến khi đủ chín chắn. Nhưng cuối cùng, mẹ quyết định để con tự lựa chọn. Bởi nếu đó không phải là những cảm xúc thoáng qua mà là một tình yêu thực sự thì sẽ là điều đáng tiếc...

Tình yêu thật sự là gì?

Tình yêu thật sự không phải là cảm xúc, dù nó thường đến cùng những cảm xúc mạnh đến mức làm con người choáng ngợp. Tình yêu không thể kéo dài nếu hai người chỉ có cảm xúc với nhau.

Sự hiểu biết lẫn nhau mới là nền tảng của tình yêu thật sự. Con có thể “ phải lòng” một chàng trai thậm chí chưa bao giờ nói chuyện. Nhưng để có một tình yêu thật sự, con cần phải tìm hiểu về người ấy. Bởi biết về tư cách và cá tính người mình yêu là vô cùng quan trọng.

Cùng chung một mục đích sống sẽ giúp cho con và người ấy có được tình yêu dài lâu, bởi các con sẽ đi cùng hướng suốt cuộc đời. Nếu tham vọng của con trở thành một doanh nhân quốc tế, còn điều duy nhất người ấy mong ước là một mái ấm sum vầy, no đói có nhau, thì chắc chắn là xung đột sẽ nảy sinh. Nếu con khao khát một cuộc sống đổi thay, đầy thử thách, còn người ấy yêu một cuộc sống tĩnh lặng, thanh thản, thì dù cảm xúc có lớn đến mấy, sẽ cũng có lúc những cá tính sẽ va chạm. Và tình yêu sẽ tan vỡ cho dù hai người vẫn còn cảm xúc với nhau.

Tình yêu không phải là tình dục. Tình dục được tạo ra cho hôn nhân – một sự cam kết lâu dài. Nếu vượt ra ngoài hôn nhân, tình dục chỉ mang lại hậu quả khắc nghiệt: có thai ngoài ý muốn, những căn bệnh lây lan qua đường tình dục, điều tiếng dư luận, và có thể cả sự xấu hổ tui thẹn. Một mối quan hệ chỉ dựa trên sự ham muốn. Con có hiểu không?

Tình yêu là sự lựa chọn. Là một sự cam kết. Mặc dù cảm xúc là một phần không thể thiếu được của tình yêu, mặc dù tình dục là một phần của hôn nhân, thì tình yêu cũng không thể tồn tại nếu chỉ dựa vào những điều đó. Nếu con hỏi mẹ tình yêu là gì, thì mẹ sẽ nói với con:

- Yêu, là nhìn thấy ở người đó những điều không hoàn hảo mà vẫn yêu.
- Yêu, là muốn mang lại cho người mình yêu những điều tốt đẹp nhất.
- Yêu, là không mất trí, vẫn học quên mình, vẫn dành trái tim cho gia đình và bè bạn...
- Yêu, là dành thời gian, công sức để tìm hiểu tâm hồn và tính cách của nhau.
- Yêu, là dành thời gian và công sức để tìm hiểu và yêu quý những gì mà người con yêu gắn bó.
- Yêu, là tin tưởng và hiểu biết lẫn nhau.
- Yêu, là nếu tranh cãi thì không thường xuyên và cũng không nghiêm trọng.
- Yêu, là nếu tranh cãi chỉ giúp hiểu nhau hơn và tình yêu bền vững hơn.
- Yêu, là hướng tới một mối quan hệ lâu dài.
- Yêu, là khi xa cách, chỉ thấy yêu hơn và gắn bó hơn.

Tình yêu là vậy, con ạ!

Chỉ yêu nếu đó là tình yêu thật sự. Mẹ tin vào sự lựa chọn của con.

Mẹ của con,

Lòng nhân ái

TTCN - Một cơn bão vừa tàn phá thị trấn nhỏ gần thành phố của chúng tôi làm nhiều gia đình phải sống trong cảnh khốn khó.

Có một bức ảnh đăng trên một tờ báo làm tôi xúc động: một phụ nữ trẻ đứng trước ngôi nhà đổ nát của mình, đứng cạnh chị là một cậu bé chừng 7 hay 8 tuổi, mắt nhìn xuống và một đứa con gái nhỏ đang bám chặt quần mẹ, mắt mở to vẻ bối rối và sợ hãi.

Tôi nhận thấy đây sẽ là một cơ hội tốt để dạy các con mình giúp đỡ những người kém may mắn hơn. Tôi giải thích cho các con tôi nỗi khổ của họ và nói với chúng: “Chúng ta có quá nhiều trong khi những người này bây giờ không còn gì cả. Chúng ta hãy chia sẻ với họ những gì mình có”. Tôi và hai con trai chắt vào thùng cứu trợ nào đồ hộp và xà bông, mì gói... Đứng nhìn hai anh sắp xếp mọi thứ, con gái tôi có vẻ nghĩ ngợi. Tôi nói với con: “Mẹ sẽ giúp con tìm một thứ gì đó cho em bé trong ảnh”.

Trong lúc hai anh mình đặt những món đồ chơi cũ vào thùng, con gái tôi đi vào, tay ôm chặt con búp bê cũ kỹ nhạt màu, tóc rối bù, nhưng là món đồ chơi nó yêu thích nhất. Nó ôm hôn con búp bê lần chót trước khi bỏ vào thùng. Tôi nói: “Con không cần phải cho nó, con thương nó lắm mà”.

Con gái tôi gật đầu nghiêm trang: “Nó đem lại niềm vui cho con mẹ ạ, có lẽ nó cũng sẽ đem lại niềm vui cho bạn kia”.

Tôi nhìn sững con, chợt nhận ra rằng bất cứ ai cũng có thể đem cho những thứ mình bỏ đi, nhưng lòng nhân ái thật sự là đem cho những gì mình yêu quý nhất...

Vợ chồng đánh nhau

Ngày xưa, có một đôi vợ chồng làm chủ một tiệm bán bánh. Họ sống với nhau trong một bầu không khí thuận hòa, nhưng đôi khi họ cũng sanh chuyện xích mích và thường gây lộn với nhau.

Một hôm, vì một sự bất hòa chi đó họ bắt đầu cãi nhau, lúc đầu họ còn nói nhỏ nhỏ nhưng sau dần dần càng sinh to chuyện. Cuối cùng, người vợ thét lên lạnh lạnh:

- Giết tôi hả? Tôi không sợ anh đâu!

Người chồng nói:

- Được rồi! Nhất định tao giết mày!

Hai người đánh nhau rất kịch liệt.

Ông già bên hàng xóm vội chạy sang khuyên can họ, ông nói:

- Này hai bác ơi! Làm gì mà đánh nhau dữ vậy? Có việc gì không nên không phải hai bác hãy bình tĩnh mà chỉ bảo nhau, chứ đừng nên làm thế người ngoài sẽ chê cười.

Nhưng họ không thèm nghe lời ông già. Người vợ lại nói:

-Cứ giết tôi đi!

Người chồng trả lời:

-Hôm nay nhất định tao không nhượng bộ đâu, không giết mày không được!

Ông già thấy lời khuyên can của mình không có hiệu quả, ông liền đến trước cửa tiệm bánh của họ thu tất cả những bánh trong tiệm rồi đem phân phát cho những người đang bu lại xem họ đánh nhau. Hai vợ chồng thấy thế lập tức không đánh nhau nữa, vội chạy ra hỏi:

-Ồ kia! Ông làm cái gì vậy? Nhà người ta buôn bán sao tự nhiên ông lại đem lấy của chúng tôi cho không mọi người.

Họ trừng mắt nhìn ông già và hấp tấp ngăn cản ông, không cho ông lấy bánh nữa.

Ông già thản nhiên nói:

-Vừa rồi bác nói bác nhất định sẽ giết bác gái, mà giết bác gái rồi tôi tưởng sau này bác cũng không thể nào sống được. Vậy cả hai người sẽ đều chết và tiệm bánh này cũng sẽ vô dụng, vì thế cho nên tôi đem bố thí hết các thứ của hai bác để gây chút công đức cầu siêu cho hai bác đó.

-Không được, nếu đem hết các thứ trong tiệm tôi mà cho người ta rồi ngày mai chúng tôi lấy gì mà ăn đây.

Thôi chúng tôi không đánh nhau nữa đâu!

“ Sự giận giữ là cơn gió lớn làm tắt ngọn đèn thông minh”.

Giết chó khuyến chồng

Ngày xưa, một nhà nọ có hai anh em, anh thì giàu có làm nên, em thì nghèo đói bán túng. Người anh không ngó ngàng gì đến em, ngày ngày anh chỉ kết bạn với những ai ai, nay bọn này, mai bọn khác, hôm thì rượu chè linh đình, hôm thì cờ bạc tấp nập, ai ưa muốn cái gì thì dâng biểu, ai cần đến tiền bạc thì cho vay, cho mượn. Còn chính em thì thật không bao giờ biết cái bát đôi đũa hay đồng tiền phân bạc của anh nó ra sao cả.

Người em cũng đành chịu vậy, không lên tiếng phản nản hay giận gì anh. Nhưng người vợ người anh thấy thế lấy làm bất bình, thường vẫn nói với chồng: “ Cùng mẹ cùng cha là ruột thịt, khác tông khác giống là người dung, sao nhà chỉ chuộng người dung mà không thiết gì đến ruột thịt như thế” ! Chồng cãi lại: “ Ai có thân thì người ấy lo. Chớ có phải là anh thì phải trông nom đến em đâu”. Vợ biết can chồng không được, nhân một hôm chồng đi vắng, vợ ở nhà đánh chết luôn một con chó, đem chiếu bọc lại rồi để ở xó vườn. Tối đến chồng về, vợ giả cách làm ra sợ hãi, nói rằng: “ Ban trưa lúc mình đi vắng nhà, có một thằng bé ốm yếu vào xin ăn. Tôi mắc bận chưa kịp cho thì nó kêu gào chửi ầm ĩ. Tức mình tôi lấy đòn đánh nó một cái, không biết phải chỗ nhược làm sao, nó quay ra chết lập tức, tôi vội vàng lấy chiếu bọc xác nó lại, còn để ở góc vườn đằng kia...” Bây giờ không biết mượn ai đem nó đi chôn cho làng xóm người ta khỏi biết”. Chồng nghe nói hoảng hốt run sợ, chạy đi tìm mấy người bạn rất thân xưa nay, nói chuyện thực tình như thế và xin đến giúp đem đi chôn hộ. Nhưng người này đến kẻ khác không nhờ được ai cả, người thì chối từ việc này, kẻ thì thoái thác việc nọ.

Chồng tiu ngriu chạy về báo vợ. Vợ nói rằng: “ Thế thì mình sang gọi chú nó vậy, thử xem chú nó có đến không”. Chồng sang gọi em, thì em vội vàng đến ngay, bảo rằng: “ Ta phải mau mau đem đem chôn đi, kéo chậm trễ trong làng có ai biết thì khôn”. Rồi sầm sầm ra chỗ bọc chiếu, cùng với hai anh chị khênh cái xác đem đi chôn. Xong đâu đấy về nhà, không hề kêu khó nhọc chi cả.

Lúc em về rồi, vợ mới bảo chồng: “ Đấy nhé! Người ta nói: Anh em như chân như tay là phải lắm. Hôm nay may mà có chú nó sang giúp cho, không thì hai vợ chồng mình đến khôn. Nào mình có còn mong nhờ vào những “ bạn làm nên giàu” cùng những “ người dung có nghĩa” nữa hay thôi”. Chồng nghe vợ nói, có ý hối hận, như dần tỉnh ra.

Sáng hôm sau vừa dậy đã thấy mấy người bạn kéo đến đầy nhà. Họ cho là đánh chết người thật, nên họ giờ mặt đòi ăn đứt tiền bạc. Chồng sợ lắm đã toan đưa tiền bạc ra lễ thật. Nhưng người vợ nhất định không nghe, bảo họ muốn làm gì thì làm. Không có tiền, họ tức giận, bảo nhau lên cáo quan. Quan liền cho trát bắt hai vợ chồng người anh đến. Chồng thì sợ thất thân, vợ bảo cứ yên tâm.

Lúc quan tra hỏi, người vợ đứng dậy thưa rõ đầu đuôi câu chuyện để thử bạn chồng như thế nào. Quan cho lính khai quật cái xác đem lại xem, thì quả nhiên là một con chó mực.

Quan liên thết máng đánh đòn mẩy ông bạn xấu bụng, và khen người vợ hiền, khéo biết cách khuyên chồng. Từ đó, người chồng mới từ những ông bạn quý hóa kia và trông nom đến em ân cần tử tế.

Câu chuyện cho những ai đã là vợ chồng

Chồng chị là một kỹ sư giỏi, chị yêu anh vì sự vững chãi, chín chắn của anh, chị yêu cái cảm giác ấm áp mà chị có mỗi khi chị tựa đầu vào vai anh. Và sau 3 năm tìm hiểu, anh chị đã đi đến hôn nhân.

Nhưng đến hôm nay, sau hai năm là vợ chồng, chị bỗng thấy mệt mỏi với những cảm giác mà chị phải trải qua khi chung sống với anh.

Những lý do khiến chị yêu anh trước đây, bỗng biến thành những lý do tạo nên sự đổi thay trong chị. Chị là một phụ nữ nhạy cảm, và rất dễ bị thương tổn trong tình yêu, chị luôn khao khát những khoảnh khắc lãng mạn, giống như là bé gái nhỏ thèm khát kẹo ngọt. Nhưng anh lại trái ngược với chị, anh không có sự nhạy cảm, và hoàn toàn không quan tâm đến những khoảnh khắc lãng mạn trong cuộc sống vợ chồng, điều này đã làm cho chị càng chán nản hơn.

Và chuyện gì đến phải đến, một hôm chị quyết định cho anh biết rằng chị muốn ly dị, rằng chị không thể chung sống với anh thêm một giờ phút nào nữa. Rất bất ngờ khi nghe chị yêu cầu như thế, anh chỉ biết hỏi “Tại sao”? “Em cảm thấy mệt mỏi, không có lý do nào cho mọi thứ trên thế gian này!” - chị trả lời. Anh không nói gì thêm nữa, nhưng suốt đêm đó, anh không ngủ, và chìm sâu vào những ưu tư, khắc khoải với ánh sáng lập lờ của điều thuốc gắn trên môi. Sự im lặng của anh càng làm cho cảm giác thất vọng trong chị tăng lên, đây là một người đàn ông không thể biểu lộ gì ngay cả lúc gặp tình huống khó khăn như lúc này, còn gì nữa để mà chị hy vọng ở anh?

Cuối cùng rồi anh cũng lên tiếng, anh hỏi chị: “Anh có thể làm gì để thay đổi ý định của em?”. Ai đó đã nói đúng: “Rất khó khăn để thay đổi tính cách của một con người”, và chị nghĩ rằng chị không thể nào thay đổi cách sống của anh. Nhìn sâu vào mắt anh, chị chậm rãi trả lời: “Đây chính là câu hỏi, nếu câu trả lời của anh có thể thuyết phục em, em sẽ thay đổi ý định. Nếu em nói, em muốn bông hoa ở phía bên kia vách núi, và cả hai chúng ta đều biết rằng khi anh cố hái bông hoa đó cho em thì anh sẽ chết, anh có vẫn cố làm cho em hài lòng chứ?”. Anh ngần ngừ đáp: “Ngày mai anh sẽ trả lời câu hỏi của em...”.

Những hy vọng của chị hoàn toàn bị chìm xuống khi nghe câu trả lời của anh.

Sáng hôm sau, chị tỉnh giấc và nhận ra anh đã đi rồi. Chị nhìn thấy một mảnh giấy với dòng chữ ngoặc ngoặc của anh, được dán dưới ly nước, trên chiếc bàn ăn gần cửa... và chị bắt đầu đọc.

“Em yêu,

Anh sẽ không thể nào hái bông hoa đó cho em, nhưng hãy cho anh giải thích những lý do mà anh không thể”.

Ngay những dòng đầu đã làm tan nát trái tim chị, chị tiếp tục đọc.

“...Khi em sử dụng máy vi tính, anh luôn sắp xếp phần mềm cho em dễ sử dụng, và khi em kêu lên trước màn hình khi có sự cố, anh luôn chuẩn bị những ngón tay để có thể giúp em phục hồi lại những chương trình. Em thường bỏ quên chìa khóa cửa, nên anh luôn chuẩn bị đôi chân để sẵn sàng chạy về mở cửa cho em. Em rất thích đi du lịch, nhưng lại thường hay bị lạc đường trong những thành phố xa lạ, nên anh phải chuẩn bị đôi mắt của mình để chỉ đường về cho em. Em thường đau bụng trong mỗi lần gần đến tháng, nên anh luôn chuẩn bị lòng bàn tay mình để sẵn sàng xoa bụng cho em để em dịu cơn đau.

Khi thấy em luôn thích ở nhà, anh lo rằng em sẽ có thể bị mắc bệnh tự kỷ, vì thế anh phải luôn pha trò và chuẩn bị những câu chuyện vui để em quên đi nỗi buồn chán. Khi em luôn chăm chú vào màn hình vi tính, anh sợ như vậy sẽ có hại cho đôi mắt của em, nên anh phải để dành đôi mắt của mình để khi chúng ta già, anh sẽ có thể giúp cắt móng tay, và nhổ những sợi tóc bạc cho em. Anh có thể nắm bàn tay em đi tản bộ trên bãi biển, để em thưởng thức cảnh mặt trời mọc và bãi cát xinh đẹp... và anh sẽ cho em biết rằng màu sắc của những bông hoa cũng rực rỡ như gương mặt tươi tắn của em... Vì vậy, em yêu, trừ phi em chắc chắn rằng có ai đó yêu em hơn anh đã yêu em... nên bây giờ anh không thể hái bông hoa đó cho em, và chết...”

Nước mắt của chị không ngừng rơi trên trang giấy, làm nhạt nhòa những dòng chữ của anh... Chị đọc tiếp: “...Bây giờ, nếu em cảm thấy hài lòng thì hãy mở cửa ra, vì anh đang đứng đó với bánh mì và sữa tươi cho buổi sáng của em, những món ăn mà em thích...”.

Chị lao đến cửa và mở tung nó ra, trông thấy anh với gương mặt lo lắng, chị nắm chặt tay anh, cùng với ổ bánh mì và chai sữa, bây giờ chị biết chắc rằng không có ai yêu chị như anh đã yêu chị, và chị quyết định quên đi bông hoa ở bên kia vách núi...

Khi được sống trong sự đầy đủ, dư thừa của tình yêu, thì cái cảm giác sôi nổi trong tình yêu thường bị khô héo đi, và người ta không còn có thể nhận thức được đâu là tình yêu chân thật và đâu là tình yêu giả dối, giữa cảm giác bình yên và buồn chán đó.

Tình bạn là mãi mãi

Trong một giây phút nào đó trong cuộc sống, bạn tìm thấy được một người bạn thân...

Đó là người có thể thay đổi cuộc sống của bạn dù chỉ là một phần nhỏ nào đó.

Là người có thể làm cho bạn cười đến ngất nghẻo đến nỗi bạn không thể dừng lại.

Là người làm cho bạn tin rằng thế giới này thật sự tốt đẹp.

Là người đã ngồi hàng giờ để thuyết phục bạn rằng thật sự cánh cửa cuộc đời vẫn chưa đóng lại với bạn và nó đang chờ bạn mở ra.

Đó chính là người bạn mãi mãi...

Khi bạn ngã quỵ và thế giới quanh bạn dường như quá đen tối và trống rỗng, người bạn ấy sẽ nâng bạn lên và làm cho sự đen tối, trống rỗng của thế giới ấy bỗng vụt sáng lên và lấp đầy những trống rỗng ấy.

Người bạn ấy có thể dắt bạn qua những giây phút khó khăn của cuộc sống, lúc buồn và cả những lúc rối trí. Người bạn ấy sẽ nắm lấy tay bạn và nói với bạn rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Và nếu bạn đã tìm thấy một người bạn như thế, bạn đã cảm thấy hạnh phúc và đầy đủ, bởi vì bạn không cần lo âu, bạn đã có một tình bạn mãi mãi trong cuộc đời và nó sẽ không bao giờ kết thúc...

Nghĩ về bạn và tôi muốn nói rằng... những ý nghĩ của bạn làm sáng lên những ngày tháng cô đơn, bằng cách nào đó mà bạn luôn ở đó, với nụ cười và sự vui vẻ, với tình cảm dành để chia sẻ.... Bạn làm tôi mỉm cười những khi tôi buồn bã nhất... Bạn là người bạn thân nhất mà tôi đã có.... Cảm ơn vì đã là bạn của tôi

Bài học về tình bạn

Ở ngôi làng kia có một chú bé tuổi độ 16. Chú là một chú bé thông minh, tốt bụng, có những suy nghĩ khá sâu sắc so với lứa tuổi của chú. Thế nhưng, chú lại thiếu lòng tin và hay buồn rầu, chú luôn cảm thấy mình thiếu bạn.

Một ngày kia, như thường lệ, chú lại cảm thấy buồn chán và không có chuyện gì làm, chú lang thang một mình dọc theo bờ biển, lẩm bẩm tự than với mình:

-Chán quá đi! Ta buồn chẳng hiểu vì sao ta buồn? Chẳng có ai hiểu ta! Chẳng có ai làm bạn với ta và thật sự coi ta là bạn.

Vô tình chú giẫm phải vật gì đó dưới chân. Cuối xuống xem, chú thấy đó là một con sò nhỏ có lớp vỏ rất đẹp với nhiều màu sắc. Chú thờ ơ bỏ nó vào túi dự định đem về nhà chơi và định đi tiếp. Thình lình, con sò bỗng cất tiếng nói:

- Bạn ơi, hãy thả tôi về với biển... Hãy giúp tôi trở về với nơi sinh ra mình... Có thể tôi không có gì để tặng lại bạn, nhưng tôi sẽ cho bạn một lời khuyên.

Cậu bé vừa ngạc nhiên, vừa sợ hãi, lại vừa thích thú. Nhìn con sò, cậu nói:

- Được thôi, ta sẽ thả bạn về với biển, nhưng... hãy cho ta một lời khuyên trước đi... Ta đang buồn chán vì không có bạn bè đây!

Con sò cất tiếng trả lời bằng một giọng nói chậm rãi, nhẹ nhàng:

- Bạn hãy nhìn những hạt cát dưới chân bạn và nắm một nắm cát đầy đi. Bạn biết không, nắm cát trong lòng bàn tay của bạn cũng giống như bạn bè của bạn vậy. Những hạt cát quá xa lòng bàn tay bạn sẽ theo kẻ hờ giữa những ngón tay bạn mà rơi ra ngoài. Nếu bạn càng siết chặt bàn tay thì chúng càng rơi ra nhiều hơn. Chỉ có những hạt cát nằm giữa lòng bàn tay bạn, được giữ chặt trong đó mới còn lại mà thôi. Đó chính là những người bạn thân thiết mà chúng ta thật sự cần, những người bạn này sẽ ở lại với ta dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng, bạn thấy đó, những hạt cát này rất ít và dễ dàng rơi ra nếu ta không biết giữ gìn. Hãy đem chúng về và ngâm trong những vảy màu đẹp nhất. Hãy giữ gìn và nâng niu chúng bằng tình cảm của mình. Chúng sẽ ở bên cạnh bạn và không rời xa đâu. Tôi chỉ có thể khuyên bạn như vậy thôi...

Chú bé im lặng, thả con sò về lại với lòng biển xanh bao la mà không nói lời nào... Chú còn mãi suy nghĩ về những điều con sò nhỏ nói...

Người bạn thật sự

Người bạn bình thường chưa bao giờ thấy bạn khóc
 Người bạn thật sự sẽ luôn là đôi vai cho bạn tựa vào mỗi khi bạn buồn khổ và cần sự an ủi
 Người bạn bình thường tỏ ra khó chịu khi bạn gọi điện trễ
 Người bạn thật sự hỏi xem bạn mắc kẹt chuyện gì mà không thể gọi sớm hơn được
 Người bạn bình thường lắng nghe những vương vãi của bạn
 Người bạn thật sự giúp bạn giải quyết những vương vãi đó
 Người bạn bình thường cư xử như một vị khách và đợi bạn phục vụ mỗi khi họ tới thăm
 Người bạn thật sự luôn thoải mái và tự phục vụ mình
 Người bạn bình thường cho rằng tình bạn sẽ chấm dứt sau một cuộc cãi cọ
 Người bạn thật sự tin rằng tình bạn sẽ càng thân thiết hơn sau những cuộc tranh cãi
 Người bạn bình thường luôn mong muốn bạn sẽ đến giúp đỡ họ
 Người bạn thật sự luôn có mặt khi bạn cần giúp đỡ
 Và Một người bạn thật sự là thế nào?
 Đó là người vẫn gắn bó với bạn ngay cả khi tất cả người khác xa lánh bạn

Ai là người bạn nghĩ đến đầu tiên?

Một anh có cảm tình cùng một lúc với hai cô gái nhưng anh ta không biết mình yêu cô nào hơn. Một người bạn của anh ta đã cho một lời chỉ dẫn. Hãy trả lời thành thật câu hỏi: “ Khi hạnh phúc, bạn muốn chia sẻ niềm hạnh phúc đó với cô gái nào?”, cô gái bạn nghĩ đến lúc ấy chính là người bạn yêu. Và cũng hãy thành thật trả lời câu hỏi này: “ Khi đau khổ, cô gái nào bạn muốn cùng san sẻ?”, cô gái bạn nghĩ đến lúc ấy chính là người bạn yêu. Thật tuyệt vời nếu trong niềm vui và nỗi buồn bạn đều muốn chia sẻ với cùng một cô gái. Nhưng nếu khi vui hoặc buồn bạn lại nghĩ đến hai cô gái khác nhau, tôi khuyên bạn hãy chọn cô gái mà bạn mong muốn được san sẻ nỗi buồn.

Trong cuộc sống có nhiều nỗi khổ đau hơn là niềm hạnh phúc. Sẽ có rất nhiều người bạn có thể chia sẻ niềm vui với họ, không cần thiết là bạn phải yêu họ. Nếu bạn có một cuộc sống hạnh phúc, bạn có thể tự mình hưởng thụ nó. Nhưng trong nỗi buồn sẽ không có nhiều người sẵn sàng san sẻ với bạn. Nếu bạn mong muốn nói về hạnh phúc của bạn với một người, tôi tin chắc rằng người ấy rất thân thiết và là người rất hiểu bạn. Nhưng mọi chuyện không chỉ dừng ở đó.

Nếu người ấy chỉ nghĩ đến bạn khi người ấy vui, còn khi buồn người ấy lại san sẻ với người khác, tôi có thể nói với bạn rằng tình yêu đó không bền vững.

Điều dĩ nhiên, tôi sẽ rất hạnh phúc nếu là người đầu tiên được người ấy chia sẻ niềm hạnh phúc. Và khi người ấy buồn, tôi sẽ tự nguyện ở bên cạnh người ấy để xoa dịu nỗi lòng vì khi đó tôi tin rằng mình đã giữ một vị trí rất quan trọng trong trái tim người ấy.

Còn bạn, khi bạn buồn hoặc vui ai sẽ là người bạn nghĩ đến đầu tiên?

Bài học cho thầy cô

Nhiều năm trước đây có một câu chuyện về một cô giáo cấp I. Tên cô là Thompson. Khi đứng trước các học sinh lớp 5 vào ngày tựu trường, cô đã nói dối các học sinh của mình. Giống như các thầy cô giáo khác, cô nhìn các học sinh và nói rằng cô yêu tất cả các em như nhau.

Nhưng điều đó là không thể bởi vì ngồi ngay ở hàng đầu là một cậu nhỏ có tên Teddy Stoddard. Cô Thompson đã quan sát Teddy từ 1 năm trước và nhận thấy rằng cậu không hòa hợp với những đứa trẻ khác, quần áo của cậu thì luôn nhàu nhĩ và người cậu thì luôn cần phải được tắm rửa. Và Teddy có thể sẽ là 1 điều khó chịu cho cô. Điều đó đã xảy ra khi cô Thompson thậm chí đã cảm thấy vui thích khi dùng 1 cây bút đỏ nét đậm đánh dấu X và sau đó là cho điểm F vào bài làm của Teddy.

Ở trường, cô được yêu cầu phải xem xét kết quả học tập của học sinh năm học trước và cô đặt bản kết quả của Teddy xuống dưới cùng. Tuy nhiên, khi cô xem đến kết quả của Teddy, cô đã rất ngạc nhiên. Cô giáo năm lớp 1 của Teddy viết: “Teddy là 1 học sinh sáng dạ và hóm hỉnh. Em làm bài tập rất gọn gàng và cư xử tốt...”

Cô giáo lớp 2 của em nhận xét: “Teddy là một học sinh xuất sắc, rất được các bạn cùng lớp yêu mến. Nhưng em đang gặp khó khăn vì mẹ em bệnh nặng và cuộc sống gia đình rất vất vả”

Cô giáo lớp 3 của em nhận xét: “Cái chết của mẹ Teddy là một khó khăn lớn đối với em. Em đã cố gắng hết sức nhưng ba của em không để ý lắm đến em và cuộc sống gia đình em sẽ sớm ảnh hưởng đến em nếu không có biện pháp thích hợp kịp thời”

Cô giáo lớp 4 của em nhận xét: “Teddy đã thoái lui và không để ý nhiều đến việc học hành. Em không có nhiều bạn và thỉnh thoảng còn ngủ gật trong lớp”

Cô Thompson đã hiểu ra vấn đề và cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình. Cô còn cảm thấy tội tệ hơn khi các học sinh mang tặng cô những món quà Giáng sinh được gói trong những tờ giấy sáng sủa và thật nó thật đẹp, trừ món quà của Teddy. Món quà của em được gói trùm trong một tờ giấy dày và đen mà em lấy ra từ một túi đựng tạp phẩm.

Cô Thompson nén nước mắt và mở món quà đó ra giữa những món quà khác. Một vài đứa trẻ bật cười khi nhìn thấy 1 chiếc vòng tay bằng đá bị mất vài hạt và một lọ nước hoa chỉ còn 1/4. Nhưng cô đập tắt ngay tiếng cười của bọn trẻ khi cô thốt lên về vẻ đẹp của chiếc vòng, đeo nó vào tay và chấm 1 ít nước hoa lên cổ tay.

Hôm đó, Teddy ở lại trường sau giờ học chỉ để nói: “Cô Thompson, hôm nay cô thơm giống hệt như mẹ em vậy”. Sau khi bọn trẻ về hết, cô đã ngồi khóc cả giờ đồng hồ. Từ hôm đó, cô không dạy bọn trẻ học đọc, học viết và học toán nữa.

Cô Thompson đặc biệt quan tâm đến Teddy. Từ khi được cô quan tâm, em dường như được hồi sinh. Cô càng khuyến khích em thì em càng tiến bộ nhanh hơn. Cuối năm học đó, Teddy là một trong những học sinh xuất sắc nhất lớp và cho dù cô đã nói dối cả lớp là cô sẽ yêu quý mọi học sinh như nhau, Teddy đã trở thành học trò cưng nhất của cô.

Một năm sau, cô tìm thấy một mẩu giấy của Teddy dưới cửa nhà cô, trong đó nói rằng cô là cô giáo tốt nhất mà cậu có trong đời. Sáu năm sau, cô nhận được một lá thư khác của Teddy. Cậu nói rằng cậu đã học xong trung học, xếp thứ 3 trong lớp và cô vẫn là cô giáo tuyệt vời nhất mà cậu từng có.

Bốn năm sau đó, cô lại nhận được một lá thư nữa nói rằng cậu đã ở lại trường và sắp tốt nghiệp đại học với tấm bằng danh dự và cậu khẳng định rằng cô Thompson vẫn là cô giáo mà cậu yêu quý nhất.

Sau đó lại 4 năm nữa trôi qua và lại có thêm một lá thư. Lần này cậu nói rằng sau khi tốt nghiệp đại học, cậu đã quyết định học cao hơn. Bức thư nói rằng cô Thompson vẫn là cô giáo tuyệt vời nhất. Nhưng lần này tên của cậu được viết dài hơn – Theodore F. Stoddard, M. D.

Câu chuyện không dừng lại ở đó. Mùa xuân năm ấy có 1 bức thư nữa cho cô Thompson. Teddy nói rằng cậu đã gặp được một cô gái và chuẩn bị kết hôn với cô. Cậu nói rằng ba cậu đã mất cách đó vài năm và hỏi liệu cô Thompson có thể đồng ý đến ngồi vào chỗ vẫn thường dành riêng cho mẹ chú rể hay không? Tất nhiên là cô Thompson đã đồng ý. Và bạn thử đoán xem. Cô Thompson đã đeo chiếc vòng tay bị mất vài hạt và dùng đúng loại nước hoa mà Teddy nhớ là mẹ cậu đã dùng.

Họ đã ôm nhau thật chặt và tiến sỹ Stoddard thì thào vào tai cô Thompson: “Cảm ơn cô vì đã tin tưởng em. Cảm ơn cô rất nhiều vì đã làm em cảm thấy mình quan trọng và cho em thấy rằng em có thể làm khác đi”.

Cô Thompson trả lời trong nước mắt: “Teddy, em sai hết rồi. Chính em đã cho cô thấy cô có thể làm khác đi. Cô đã không biết cách dạy học cho đến khi cô gặp em”.

Hạnh phúc là gì?

Chàng tuổi trẻ luôn đặt câu hỏi này với những người mà chàng cho rằng quan điểm của họ có thể giúp chàng đi đúng hướng trên con đường gian lao đi tìm hạnh phúc.

- Hạnh phúc là gì?
- Hạnh phúc là tiền bạc - người thương gia giàu có đáp.
- Hạnh phúc là sự nổi tiếng - một ca sĩ trả lời.
- Hạnh phúc là một gia đình hòa thuận, trên dưới một lòng - một người cha đáng kính đáp.
- Hạnh phúc là một công việc làm tốt, thân thể khỏe mạnh không bệnh tật - một anh công nhân nói.

...

Và còn vô số những định nghĩa mà thoát đầu chàng đều cho là có lý và chàng cố gắng làm theo. Chàng đã có một công việc rất tốt, một người vợ đảm đang cùng 2 đứa con xinh xắn, khỏe mạnh. Chàng không bệnh tật gì, trái lại còn có một sức khỏe rất tốt. Chàng đã bắt đầu có tiếng trên thương trường và tiền bạc không còn là một nỗi băn khoăn gì cả.

Thế nhưng chàng vẫn chưa thỏa mãn, chàng vẫn chưa cảm thấy hạnh phúc hoàn toàn. Có những lúc chàng cảm thấy mọi thứ sao nhạt nhẽo và vô vị dù cảm giác đó chỉ là thoáng qua. Có những lúc chàng cảm thấy trống rỗng và như lạc phương hướng. Có những lúc chàng bỗng nhiên muốn thoát khỏi mọi sự ràng buộc, thoát khỏi thế giới này. Chàng mơ mình là Robinson Crusoe, là Robin Hood hay thậm chí còn là Batman. Chàng không hiểu nổi chính mình muốn gì? Và chàng tiếp tục săn tìm lời giải cho câu hỏi:

- Hạnh phúc là gì?

Và một hôm chàng chợt nhớ ra một người. Vâng, đó là ông nội của chàng. Người Ông đã sống qua bao nhiêu cuộc bể dâu, đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm cuộc sống: chiến tranh, đói kém, giàu có, nhẵn túi, hạnh phúc, đau khổ, chết chóc... Người Ông mà số tuổi không ai trong gia đình còn nhớ chính xác là bao nhiêu. Hiện Ông đang ở đâu nhỉ? À, Ông đang ở một vùng đồi núi cách nơi chàng ở hơn 300 cây số. Chỉ cần 5 tiếng đồng hồ lái xe, chàng chắc chắn sẽ tìm

được lời giải đáp.

Khi chàng bước vào, Ông đang ngồi trên một chiếc ghế bập đung đưa, đầu tóc bạc phơ, miệng đang nhai một mẩu bánh mì, bên cạnh là một hộp cá mòi đang ăn dở.

Chàng sà vào lòng Ông như ngày xưa và hỏi:

- Ông ơi, hãy nói cho cháu nghe hạnh phúc là gì?

Ông bật cười và đáp:

- Ô cháu của ta, Hạnh Phúc à? Hạnh Phúc là gì ư? Hạnh Phúc là lúc này đây, là ta đang ngồi nhai ổ bánh mì và nhắm nháp con cá mòi béo ngậy này và nghe thằng cháu cưng của ta hỏi Hạnh Phúc là gì?

Hạnh phúc ở đâu?

Ngày xưa, có một bầy yêu tinh tập hợp lại với nhau để lên kế hoạch làm hại con người. Một con yêu tinh lên tiếng: “Chúng ta nên giấu cái gì quý giá của con người. Nhưng mà cái đó là cái gì?”

Một con yêu tinh khác lên tiếng: “Chúng ta nên giấu hạnh phúc của con người. Không có nó, ngày đêm con người sẽ phải khổ sở. Nhưng vấn đề là chúng ta sẽ giấu hạnh phúc nơi nào mà con người không thể tìm thấy được.”

Một con yêu tinh cho ý kiến: “Chúng ta sẽ quẳng hạnh phúc lên đỉnh núi cao nhất thế giới.”

Con yêu tinh khác phản đối: “Con người rất khỏe mạnh, chuyênh trên lên đỉnh núi đối với họ không có gì khó khăn.”

“Vậy thì chúng ta sẽ đem hạnh phúc ném xuống đáy biển sâu.”

“Không được, con người rất tò mò. Họ sẽ chế tạo ra những con tàu hiện đại để đi xuống tận đáy biển. Rồi tất cả mọi người sẽ biết.”

Một con yêu tinh trẻ có ý kiến: “Hay là chúng ta đem giấu hạnh phúc ở một hành tinh khác.”

Con yêu tinh già phản đối: “Không được, con người rất thông minh. Càng ngày họ càng thám hiểm nhiều hành tinh khác đấy thôi.”

Suy nghĩ hồi lâu, có một con yêu tinh già lụ khụ lên tiếng: “Tôi biết phải giấu hạnh phúc ở đâu rồi. Hãy giấu nó ở chính bên trong con người. Đa số con người đi tìm hạnh phúc ở khắp chốn, khắp nơi và bao giờ họ cũng thấy người khác hạnh phúc hơn mình. Bản thân họ thì chẳng bao giờ quan tâm. Giấu nó ở đó thì con người không bao giờ tìm thấy!!!”

Tất cả các con yêu tinh đều đồng ý. Và kể từ đó, rất nhiều người mãi miết kiếm tìm hạnh phúc mà không biết rằng nó được giấu ngay trong tâm hồn của chính mình.

14 cách để cảm nhận hạnh phúc *

Theo các nhà tâm lý, hạnh phúc không phải là một điều gì cao siêu, khó với tới như nhiều người vẫn nghĩ. Trái lại, nó là một điều rất bình thường, dễ có được mà không ai ngờ đến. Sau đây là những tổng kết của các chuyên gia người Mỹ về vấn đề này.

Sử dụng tất cả giác quan

Hãy bỏ chút thời giờ để cảm nhận những điều nhỏ nhoi trong cuộc sống- cảnh một con nhện giăng tơ, tiếng hát nhều nhào của người thân trong phòng tắm, mùi vị quen thuộc của món ăn xông lên từ nhà bếp... Hãy ghi nhận những giây phút quý giá này và nhớ lại chúng trong khi bạn chán nản.

Lắng nghe? một bài nhạc yêu thích

Âm nhạc có thể đưa bạn lên? chín tầng mây. Bạn không tin? Hãy ngồi xuống, bật một bản nhạc mà bạn thích nhất và thực sự lắng nghe mà không làm điều gì khác. Bạn sẽ thấy cuộc đời này thật có giá trị biết bao.

Thay đổi khung cảnh

Nếu đang ở thành phố, bạn hãy dành ngày cuối tuần để đi biển. Nếu bạn đang ở thôn quê, bạn hãy thử một lần lên thành phố thăm quan. Sau một chuyến đi như vậy, bạn sẽ cảm nhận được bao điều mới mẻ và trở về với sức sống tràn đầy.

Lập một vài kế hoạch lớn

Chắc hẳn bạn từng chọn rộn, hạnh phúc như một đứa trẻ khi chuẩn bị ngày đầu năm hay sinh nhật. Tại sao bạn không nghĩ ra một ngày đặc biệt như vậy? cho bạn hay cho gia đình bạn để cảm nhận những cảm giác tương tự? chuẩn bị dọn dẹp nhà cửa, mua sắm..., những điều này sẽ có một giá trị đặc biệt cho bạn.

Mang lại hạnh phúc cho ai đó

Một cuộc nghiên cứu cho thấy rằng những người hạnh phúc luôn có một điều giống nhau - đó là mang lại hạnh phúc cho người khác. Điều này không có nghĩa là bạn phải cho tiền một ai đó hoặc bỏ ra vài giờ làm việc giúp họ (dĩ nhiên, nếu thực sự có nhu cầu và bạn giúp được thì quá tốt). Hãy nghĩ đến những điều nhỏ nhỏ mà không ai ngờ tới: trò chuyện với người hàng xóm sống một mình, khen tặng cố gắng trong học tập của một đứa trẻ...

Gắn bó với bạn bè

Chìa khoá cơ bản để tìm đến hạnh phúc là có một ai đó để chia sẻ suy nghĩ và ước mơ của mình. Trong trường hợp này, một người bạn thân có giá trị như người bạn đời của bạn. Nếu thấy mình không có dịp gặp gỡ bạn bè thường xuyên, hãy thử lập kế hoạch mỗi tuần một lần, hay ít ra cũng nói chuyện với họ qua điện thoại.

Tự tìm kiếm hạnh phúc

có những lúc, bạn thấy hạnh phúc tràn đầy. Thông thường, đó là các hạnh phúc tự phát, tuy nhiên đôi lúc bạn cũng có thể tìm kiếm và xây dựng hạnh phúc cho chính mình, như ngắm cảnh Mặt trời mọc, cảm hứng bởi nghệ thuật, âm nhạc hay văn chương. Những điều này có thể ảnh hưởng sâu sắc lên cuộc sống và khiến bạn nhớ mãi.

Thay đổi thái độ

Các nhà tâm lý cho rằng nếu bạn nghĩ mình hạnh phúc thì bạn cũng sẽ hạnh phúc thực sự. Hãy diễn đạt điều này qua thái độ bên ngoài: khuôn mặt tươi tỉnh lên, thẳng lưng, ưỡn ngực ra, mỉm cười. Bạn sẽ thấy cuộc đời đổi khác ngay!

Dành thời gian để học hỏi

Theo một nghiên cứu mới đây của viên Gallup, người ta sẽ cảm nhận được hạnh phúc từ việc học hỏi hơn là bất kỳ một thú vui trần tục nào! Deborah Elliott - một giáo sư đại học - đã quan sát được điều này ở các học trò lớn tuổi của mình. Bà nói: "Ngày đầu tiên đi học, họ rất lo lắng vì từ lâu, họ đã không đến trường. Nhưng sau một thời gian, bạn sẽ thấy sự khác biệt ngay - họ thật sự say mê? kiến thức và những môn học. Và khi đạt được kết quả tốt, họ vui mừng khôn tả".

Chơi đùa với thú vật

Người ta thấy rằng những ai chơi đùa với thú vật thường xuyên sẽ sống lâu hơn và hạnh phúc hơn những người khác. Chơi đùa ở đây còn có một ý nghĩa khác: săn sóc thú vật, cho chúng ăn, dắt chúng đi dạo. Hãy bỏ chút thời gian để làm điều này và bạn sẽ biết được hạnh phúc là gì.

Nuông chiều bản thân một chút

Dù cho ý thích của bạn không tốt, bạn vẫn có thể thoả mãn một chút mà không lấy gì làm xấu hổ. ? Hãy tự cho phép mình ngủ thêm một chút, nhắm nháp một ít chocolate - dù bạn đang ăn kiêng, hoặc đọc thêm một chương sách hấp dẫn? trên giường... Bạn cũng cần một chút nuông chiều vì dù sao bạn cũng là... một con người.

Lưu giữ những kỷ vật

Đó là những kỷ vật cũng như nữ trang được lưu giữ cẩn thận và mang ra nhìn ngắm bất kỳ lúc nào mình muốn. Hãy có một chiếc hộp và đặt vào đó những gì gợi nhớ giây phút hạnh phúc nhất - bức thư tình đầu tiên, hoa ép từ một chuyến đi xa, chiếc vỏ sò ngoài biển... Khi cảm thấy chán nản, hãy mở hộp và gợi nhớ lại hạnh phúc từ những kỷ vật.

Hãy cười vui

Từ lâu, y học? cho rằng cười là một liều thuốc tốt nhất, Norman Cousins, giáo sư y khoa và cũng là bệnh nhân của chứng viêm khớp sống, đã cảm nhận được điều này. Ông thấy rằng chỉ cần 10 phút cười vui thật sự bằng cách xem phim hài là cơn đau của ông giảm xuống và ông sẽ dễ ngủ hơn. Một vài nhà tâm lý cũng áp dụng biện? pháp cười cho các bệnh nhân của mình. Hãy để dành vài cuộn phim video hay sách hài và sử dụng đến chúng khi có chuyện không vui.

Tập thể thao

Tập? luyện thể thao nghiêm túc không chỉ tốt cho sức khoẻ mà còn làm tiết ra những endorphin - chất gây cảm giác sảng khoái, hân hoan. Bạn chẳng cần phải chạy hàng dặm đường. Nửa giờ đi bộ hoặc? tập luyện dưỡng sinh cũng đủ mang lại hiệu quả này.

26 điều dẫn đến hạnh phúc *

1. Đừng đổ tội cho ai cả
2. Hãy sống trong khả năng của mình
3. Luôn luôn trả lại tất cả những gì mình mượn của người khác
4. Khi có dịp hãy cho máu
5. Hãy nhận ngay khi mình làm một lỗi nào đó
6. Hãy cho hội từ thiện quần áo nào cũ mình đã không mặc trong 3 năm qua
7. Đi bộ 30 phút mỗi ngày quanh nơi mình ở hay làm việc
8. Nhịn ăn trưa hai lần một tuần và lấy tiền đó đem cho một người nghèo vô gia cư
9. Cố gắng làm thật tốt nhưng đừng muốn sự toàn hảo
10. Hãy cố gắng đúng giờ trong mọi chuyện
11. Đừng tìm có để tự biện hộ
12. Đừng thêm tranh cãi với ai cả
13. Hãy sắp xếp công việc cho có thứ tự
14. Hãy tử tế với người khác
15. và tử tế hơn với những kẻ không tử tế với mình
16. Cứ việc cho người khác đứng chen vào trước mình khi đang sắp hàng ở chợ
17. Tìm thời gian để ngồi một mình
18. Đọc lại một cuốn sách nào được ưa thích
19. Rèn luyện lại văn hóa cá nhân
20. Cố gắng khiêm nhường
21. Hãy chấp nhận là cuộc đời này không bao giờ công bằng cả
22. Hãy nhận thức khi nào cần phải phát biểu ý kiến
23. Và cũng biết khi nào phải im lặng
24. Đừng chỉ trích ai trong vòng 24 tiếng đồng hồ
25. Học hỏi từ quá khứ, nghĩ về tương lai nhưng hãy sống ngay lúc này
26. Đừng thêm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt

Đi tìm hạnh phúc

Hạnh phúc là điều ai cũng mong muốn. Khi phải sống trong những ngày có quá nhiều sự kiện không tốt ập đến, người ta dễ rơi vào những rắc rối về sức khỏe, nghề nghiệp và cả những mối quan hệ xã hội. Hãy tập trung vào việc làm cho mình hạnh phúc, bạn sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, cũng như mọi người sẽ nhìn thấy một vẻ ngoài tràn đầy thiện cảm của bạn. Sau đây là một số “mẹo vặt” sẽ giúp bạn hạnh phúc hơn:

1. Hãy lạc quan:

Nhìn cuộc sống tích cực đi nhé! Chính bạn sẽ thấy cuộc sống hạnh phúc và nhiều năng lượng đến thế nào! Hãy nhớ: một cô nàng hay một anh chàng nào đó sẽ bị hút về phía bạn nếu bạn là một người lạc quan và tích cực.

2. Vươn tới những viễn cảnh tương lai:

Bạn hãy nhìn về bức tranh rộng lớn của cuộc đời bạn, đừng để một vài mặt trái lật đổ bạn. Trong cuộc đời, bạn sẽ phải chạm trán với nhiều chướng ngại, nhưng hãy để đôi mắt của bạn hướng về những giá trị lâu dài và tránh trở nên bất hạnh khi vướng phải những vấn đề khó khăn thứ yếu.

3. Tỏ ra biết ơn:

Cám ơn đồng nghiệp của mình khi anh ta giúp đỡ bạn. Chúc mừng cấp trên khi thành công trong một dự án. Nói một lời tử tế với người phục vụ bàn khi họ mang cho bạn tách cà phê buổi

sáng. Cho người hành khất một vài tờ bạc lẻ khi bạn gặp trên đường... Đó là những cách cảm ơn cuộc đời và bạn sẽ thấy mình thật hạnh phúc.

4. Hòa nhập vào cuộc sống:

Sao bạn không cho phép mình “nuông chiều” bản thân một chút: chải chuốt lại chiếc xe của bạn, sửa chữa vài món lặt vặt trong nhà, xem tivi, đi xem kịch... Bạn hãy thử “ưu tiên” mình và làm những gì bạn thích sau những giờ bận rộn với công việc trong ngày.

5. Chăm sóc cơ thể:

Ăn uống điều độ và tập thể dục, chơi một môn thể thao vừa sức. Biết đâu bạn sẽ tìm thêm được một “đồng đội” trong môn thể thao mà bạn chơi, điều ấy sẽ càng tăng thêm những thú vị cho cuộc sống của bạn khi sau mỗi buổi tập, hai người cùng đi ăn, hoặc trò chuyện về những vấn đề quan tâm.

6. Thay đổi thời khóa biểu:

Sau những “lê thối hằng ngày” làm việc cũ, bạn cũng cần tìm nguồn năng lượng mới. Thay đổi một chút giờ giấc hoặc công việc phải làm sẽ xóa bỏ sự nhàm chán của thời khóa biểu. Duy trì sự cân bằng giữa làm việc và thư giãn sẽ giúp cuộc sống của bạn không nhàm chán.

7. Liên lạc với mọi người:

Có bao giờ bạn bất ngờ nhận được một cú điện thoại từ một người quen cũ sau thời gian dài không liên lạc? Bạn cảm thấy thế nào? Lâng lâng? Vui sướng?... Hãy gửi email hoặc gọi điện thoại đến bạn bè và những người thân mà lâu rồi bạn không liên lạc, không vì bất cứ lý do gì mà chỉ để nói câu “xin chào”.

8. Sáng tạo:

Tìm một chỗ thoát ra cho những ý tưởng sáng tạo của bạn đi nhé! Vẽ tranh, làm thơ, viết văn hoặc trở tài làm nhà thiết kế, làm đẹp lại phòng khách hoặc khu vườn của bạn. Chẳng có nghĩa lý gì về chuyện tốn thời gian cho những việc này vào những ngày nghỉ cuối tuần. Nếu bạn dành thời gian để sáng tạo, bạn sẽ thấy mình yêu đời và khỏe mạnh hơn.

9. Tìm một nửa kia...

Một tình yêu không điều kiện sẽ đem đến cho bạn những ý nghĩa lớn trong cuộc sống. Bạn hãy tìm một nửa kia của mình và cùng người ấy chia sẻ buồn vui và những kinh nghiệm thành bại trong đường đời mà cả hai đã gặp.

10. Trò chuyện:

Bạn sống có khép kín không? Hãy cởi mở, trò chuyện với ai đó sẽ luôn làm cho cuộc sống của bạn tràn đầy những điều mới mẻ và hạnh phúc.

11. Mơ:

Viết lại những “tham vọng” của bạn và thực hiện chúng một cách nghiêm túc, có đầu tư. Bạn phải biết những gì bạn cần, những nơi nào bạn có thể đến.

12. Biết tha thứ:

Có lẽ đã đến lúc bạn nên tha thứ cho ai đó (hoặc cho chính mình) về những điều họ đã nói hoặc làm. Nếu bạn đã bị bỏ lỡ một cơ hội thăng tiến hoặc mất việc, bạn hãy tự nhận ra rằng đừng nên hệ lụy vào chúng – bởi vì bạn không thể viết lại hồi ký đời mình. Chấp nhận nó và để nó trôi qua. Ai biết để quá khứ ngủ yên, cuộc sống sẽ hạnh phúc.

Trong cuộc đời, chúng ta không thể trông chờ người khác đem lại hạnh phúc cho chúng ta. Hạnh phúc là điều phải do ta tạo ra và giữ lấy.

Thần Hạnh Phúc

Có một cậu bé muốn được gặp Thần Hạnh Phúc. Cậu bé nhét quần áo vào một chiếc balô bé xíu, cùng một hộp bánh quy và một lon nước ngọt rồi lên đường.

Đi được qua ba khu phố, cậu bé bỗng nhìn thấy một cụ già. Cụ ngồi trong công viên, nhìn chăm chăm lũ chim bồ câu. Trông bà cụ có vẻ buồn và xanh xao... Cậu bé lại gần bà cụ, lấy hộp bánh và lon nước ngọt trong balô ra mời. Bà cụ lúc đầu hơi ngại ngùng, nhưng rồi bà cũng nhận lấy những chiếc bánh và mỉm cười. Nụ cười của bà ấm áp tới mức làm cho cậu bé không thể không vui vẻ theo... Họ ngồi trong công viên cả buổi chiều, ngắm cảnh và mỉm cười, nhưng không ai nói lời nào...

Trời gần tối, cậu bé thấy mình bắt đầu mỏi và phải ra về. Bà cụ ôm lấy cậu bé trước khi cậu rời khỏi công viên. Một nụ cười tươi thay cho lời chào tạm biệt...

Khi cậu bé về đến nhà, bà mẹ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt cậu bé sáng bừng.

- Con có chuyện gì mừng rỡ thế? - Bà mẹ hỏi cậu bé.

- Hôm nay con đã tìm được Thần Hạnh Phúc. Con còn ăn trưa với bà ấy nữa! - Cậu bé hào hứng.

Cũng trong lúc đó, bà cụ trở về nhà. Con trai bà ra mở cửa và hỏi:

- Mẹ ơi, hôm nay trông mẹ có vẻ vui???
Bà cụ đáp:

- Trưa nay mẹ đã ăn bánh với Thần Hạnh Phúc. Con biết không, vị thần này trẻ hơn mẹ tưởng rất nhiều...

Hạnh phúc giản dị hơn chúng ta tưởng nhiều... đôi khi chỉ là cảm giác mình được hiểu và chia sẻ, dù chỉ trong im lặng...

Tham vọng và hạnh phúc *

Hãy tìm những niềm vui bình dị để có được cảm giác hạnh phúc

Trong cuộc sống, đừng để công việc và những ham muốn cuốn mình đi. Hãy tìm những niềm vui bình dị để có được cảm giác hạnh phúc cho mình.

Có vị hoàng đế nọ muốn ban trọng ân cho một cận thần. Nhà vua phán: “Người hãy phóng ngựa đi tới nơi nào người dừng lại thì khoảng đất đó ta sẽ ban cho người”. Viên cận thần ra đi, cố sức phóng ngựa để có được càng nhiều đất càng tốt. Ông ta đi suốt ngày đêm, khi mệt và đói cũng không dám ngừng nghỉ vì muốn có nhiều đất.

Một ngày kia, vì đói và mệt, viên cận thần kiệt sức là đi một mình trong rừng. Lúc này, ông ta mới hối hận: “Tại sao ta tham lam quá độ vậy, ta tận sức để có được nhiều đất đai để làm gì, trong khi chết rồi ta chỉ cần có một thước đất để được chôn cất mà thôi!”.

Con người luôn gắng sức làm việc để mong có tiền tài, danh vọng và quyền thế. Chúng ta tận sức tới mức xao lãng sức khỏe, đôi khi quên cả cuộc sống với gia đình, quên cả những cảnh đẹp thiên nhiên.

Ngay cả trong những buổi họp bạn bè với danh nghĩa để giải trí, chúng ta vẫn có suy nghĩ là sự giao thiệp sẽ có lợi cho việc tạo thêm tiền tài, danh vọng hay thế lực của mình.

Rồi một ngày kia nghĩ lại, chúng ta sẽ thấy những cố gắng đó là vô nghĩa lý. Lúc đó, không thể quay ngược kim đồng hồ được nữa, chúng ta mới thấy mình đã bỏ mất dịp tận hưởng những niềm vui, hưởng an lạc của cuộc đời một cách chân chính.

Bí mật của hạnh phúc

Một chủ tiệm tạp hóa muốn con trai mình học được bí quyết trở thành người hạnh phúc, nên gởi nó tìm gặp nhà thông thái danh tiếng nhất thế giới. Cậu con trai rong ruổi hơn một tháng trên lưng lạc đà, ngày đi đêm nghỉ, để rồi cuối cùng đến được ngọn núi cao trên đó có tòa lâu đài trắng lộng lẫy. Người ta nói với nó rằng nhà tiên tri sống trong lâu đài đó.

Bước vào sảnh chính tòa lâu đài, cậu con trai ngạc nhiên vô cùng. Trái với hình dung của cậu, cảnh tượng nơi đây giống một phiên chợ: đám lái buôn tất bật kéo nhau đến rồi kéo nhau đi, những người khác tụ tập quanh những chiếc bán ăn, họ mãi nói chuyện ầm ầm, muốn nhấn chìm tiếng nhạc êm ái của một dàn nhạc nhỏ. Người được gọi là nhà thông thái đang đàm đạo với từng người có mặt trong gian sảnh, khiến cậu con trai ông chủ tiệm phải chầu chực gần nửa ngày mới được gặp mặt.

Tuy chăm chú nghe cậu trai giải thích lý do cậu tìm gặp ông, nhưng đáp lại, nhà thông thái nói ông không có thời giờ giải thích cho cậu hiểu bí mật của hạnh phúc. Ông mời cậu đi vòng quanh lâu đài ngắm cảnh và quay trở lại sau vài giờ nữa. Cậu trai định quay lưng đi, bỗng nhà thông thái nói tiếp: “Trong lúc đi xem tòa lâu đài, con nhớ làm một việc ta giao. Nó sẽ giúp con hiểu ra bí mật của hạnh phúc”. Nói rồi, nhà thông thái trao cho cậu trai một chiếc muỗng và ông đổ vào đó một ít dầu ôliu. “Con cố đừng để hạt dầu nào rớt ra khỏi muỗng”, nhà thông thái dặn.

Cậu trai bắt đầu chuyến đi. Lúc nào mắt cậu cũng chăm chăm nhìn vào muỗng dầu. Độ hai giờ sau, cậu quay trở về chỗ nhà thông thái. “Sao nhanh vậy! Con có thấy những tấm thảm Ba Tư treo trong phòng ăn không? Người thợ dệt thảm giỏi nhất phải mất mười năm mới dệt được nó. Con đã ngắm những cuốn sách da dê trong thư viện của ta chưa?” - nhà thông thái hỏi.

Cậu trai ngỡ ngàng, bối rối. Cậu thú nhận rằng do mãi giữ cho muỗng dầu còn nguyên cậu đã chẳng thấy được gì. “Vậy thì con hãy đi xem ngôi nhà của ta lần nữa. Người xưa nói: ***Không thể tin một người nếu chưa xem nhà của người đó***”.

Lần này, cậu trai mới thực sự để mắt tới những cửa quý trong lâu đài, tới phong cảnh hùng vĩ của ngọn núi. Nửa ngày sau cậu quay trở về chỗ nhà thông thái. “Thật tuyệt vời, thưa thầy” - cậu trai nói. “Thế còn chiếc muỗng dầu ta giao cho con” - nhà thông thái hỏi. Cậu trai bấy giờ mới nhớ tới chiếc muỗng. Nó trống rỗng. Lúc đó nhà thông thái mới thông thả nói: “Con đã tìm thấy bí mật của hạnh phúc rồi đó. Hạnh phúc mà con vừa có chính là được thoải mái chiêm ngưỡng những báu vật đẹp nhất thế gian mà không phải lo lắng về những giọt dầu ôliu nọ”.

Mỗi ngày tặng đi một món quà của cuộc đời

Hạnh phúc vô biên

Hai người đàn ông đều bệnh nặng, được xếp chung 1 phòng tại bệnh viện. Một người được phép ngồi dậy mỗi ngày 1 tiếng để thông phổi. Giường ông ta nằm cạnh cửa sổ duy nhất trong phòng, người kia phải nằm suốt ngày. Hai người đã nói với nhau rất nhiều. Họ nói về vợ con, gia đình, nhà cửa công việc, những năm tháng trong quân đội và cả những kỳ nghỉ đã trải qua.

Mỗi chiều khi được ngồi dậy, người đàn ông cạnh cửa sổ dành hết thời gian để tả cho người bạn cùng phòng nghe những gì ông thấy được ngoài cửa sổ. người kia, mỗi chiều lại chờ đợi được sống trong cái khoảnh khắc 1 tiếng đó-cái thời gian mà thế giới của người đó mở ra sống động bởi những hoạt động và màu sắc bên ngoài.

Cửa sổ nhìn ra 1 công viên với 1 cái hồ nhỏ xinh xắn. Vịt, ngỗng đùa giỡn trên mặt hồ trong khi bọn trẻ thả những chiếc thuyền giấy. Những cặp tình nhân tay trong tay nhau đi dạo giữa ngàn hoa và ráng chiều rực rỡ. Những cây cổ thụ sum suê tỏa bóng mát, và xa xa là đường chân trời của thành phố ẩn hiện. Khi người đàn ông bên cửa sổ mô tả bằng những chi tiết tinh tế, người kia có thể nhắm mắt và tưởng tượng ra cho riêng mình 1 bức tranh sống động.

1 chiều, người đàn ông bên cửa sổ mô tả 1 đoàn diễu hành đi ngang qua. Dù không nghe được tiếng nhạc, người kia vẫn như nhìn thấy được trong tưởng tượng qua lời kể của người bạn cùng phòng. Ngày và đêm trôi dần....

1 sáng, khi mang nước đến phòng cho họ, cô y tá phát hiện người đàn ông bên cửa sổ đã qua đời êm ái trong giấc ngủ. Cô báo cho người nhà đến mang ông đi. 1 ngày kia, người đàn ông còn lại yêu cầu được chuyển đến bên cạnh cửa sổ. Cô y tá đồng ý để ông được yên tĩnh 1 mình. Chậm chạp gắng sức, ông nhô mồm dậy bằng 2 cùi chỏ và ngắm nhìn thế giới bên ngoài. Ông căng thẳng nhìn ra cửa sổ. Đối diện ông chỉ là 1 bức tường xám xịt.

Ông hỏi cô y tá điều gì khiến người bạn khốn khổ cùng phòng của ông đã mô tả cho ông nghe những điều tuyệt diệu qua cửa sổ. Cô y tá cho biết rằng người đàn ông đó bị mù và thậm chí ông ta cũng không thấy được bức tường nữa. Cô nói: “ Nhưng ông ta muốn khuyến khích ông can đảm lên”.

Có những hạnh phúc vô biên khi mang lại hạnh phúc cho người khác bất chấp hoàn cảnh riêng của mình. Nỗi khổ được chia sẻ sẽ vơi nửa, nhưng hạnh phúc được chia sẻ sẽ nhân đôi.

Nụ cười *

Một nụ cười không làm mất mát gì cả, nhưng lại ban tặng rất nhiều.

Nó làm giàu có những ai đón nhận nó mà không làm nghèo đi người sinh ra nó.

Nụ cười chỉ nở trên môi trong khoảnh khắc phù du, nhưng kỷ ức về nó đôi khi tồn tại cả một đời.

Người dù giàu sang đến đâu đi nữa cũng cần đến nụ cười, và người dù nghèo hèn cùng tột cũng sẽ được nụ cười làm cho trở nên giàu có.

Nụ cười nuôi dưỡng hạnh phúc trong gia đình, gây dựng thiện ý trong làm ăn, và làm lớn mạnh mối tương giao trong tình bạn, mang đến sự thư giãn những khi ta mệt mỏi, niềm hi vọng những khi tuyệt vọng và ánh sáng những khi ta tăm tối trong muộn phiền.

Nụ cười, cũng như tình yêu, là cái không thể mua bán vay mượn, hay thậm chí đánh cắp từ người khác. Bởi vì, khi đó, nó chỉ là cái gì đó cưỡng ép và vô nghĩa.

Có những người không bao giờ nở một nụ cười với bạn. Không hề gì, bạn cứ trải lòng mình ra và tặng họ nụ cười của bạn. Họ là những người không còn nụ cười để cho, vì lẽ đó, họ chính là những người cần nụ cười của bạn hơn ai hết.

Hãy tươi cười với mọi người. Chúng ta chẳng những không mất gì cả, mà trái lại, sẽ nhận được rất nhiều.

Tiếng cười

Ngày còn bé, tôi rất hay bị mắng là “ vô duyên” mỗi khi cười nói nhảm nhí không có ý tứ gì cả. Có người rộng lượng hơn thì mắng yêu: “ Con gái mà chưa nói đã cười, vô duyên !”. Sau đó thì tôi biết người nói câu ấy đã lấy ý từ câu: “ Vô duyên chưa nói đã cười / Có duyên gọi chín, mười lời chả thừa”.

Biết được câu này tôi thích chí lắm, vì nếu vô duyên chưa nói đã cười là một lời chê thì có duyên gọi chín, mười lời chả thừa càng không phải lời khen. Vậy phải thế nào mới đúng là “ có duyên” ?

Tôi bắt đầu để ý xem đứa bạn gái kia làm thế nào mà được nhiều người khen là có ý tứ, là “ Con bé nhà ấy có duyên quá!”. Tôi thấy ngoài chuyện thưa gửi lễ phép, nó còn rất có ý tứ mỗi khi đi đứng, ăn uống, nói năng, đặc biệt là khi cười bao giờ nó cũng chỉ cười mỉm và thường lấy tay che miệng. Thỉnh thoảng cũng có lần lỡ cười to nó liền nhớ ra và lập tức ngậm ngay miệng lại.

Thế là tôi biết rồi, cười mỉm là có duyên chứ gì! Tuy biết vậy nhưng học theo không phải dễ. Vì cứ mỗi lần ngồi tùm năm, tùm ba lại với nhau là lũ chúng tôi lại phá ra cười như pháo. Cười đến tắt lặng cả tiếng, ôm bụng mà cười, bò ra đất mà cười, cười đến giàn giụa nước mắt. (Ồi bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn thèm). Tôi cũng hiểu ra rằng cái duyên của đứa bạn tôi không phải tự nhiên mà có, nó được mẹ nó chăm chút uốn nắn từng ngày. Còn cha tôi thì chả mấy khi để ý đến những chuyện ấy.

Nhưng có lẽ cười có duyên hay vô duyên bây giờ không quan trọng. Chỉ cần cười được là tốt rồi. “ Nụ cười bằng mười thang thuốc” mà lại. Tôi còn nhớ một truyện ngắn của Nam Cao có tên là Nụ cười.

Truyện kể về một cậu bé mồ côi tên là Hoạt, lúc nào người ta cũng thấy cậu cười tươi, không bao giờ than van oán trách. Khi ở nhờ nhà một người bà con (thật ra là đi ở chăn trâu) cậu bị đối xử

không được tốt lắm.

Sáng sớm mùa đông đi ra đồng mà chỉ có một cái áo phong phanh, môi tím tái rét run cầm cập. Vậy mà vừa đến đầu làng gặp anh trai về thăm, cậu vẫn cười đùa vui vẻ, còn trêu chọc cả bà bán xôi, cốt để cho anh thấy là em không rét, em không đói, em không sao cả, anh đừng lo. Đến hồi phải đi bán lạc rang tự kiếm sống cũng vẫn thường cười vui vẻ với mọi người. Khi người anh qua con khó khăn, tìm được em thì thấy em đã tự lo cho mình được rồi và vẫn đùa nghịch như trước. Người anh rung rung nghĩ: “ Nếu cha ta ở dưới suối vàng thấy em ta biết cười như thế này, chắc cha hài lòng lắm”.

Tất nhiên tiếng cười của cậu bé Hoạt không giống tiếng cười của kếp Tư Bền trong truyện cùng tên của Nguyễn Công Hoan, vốn là bi kịch của người nghệ sĩ. Kếp Tư Bền khi bước ra sân khấu làm trò cho khán giả cười để mua vui (để kiếm sống) mà trong lòng rối bời. Chỉ cần bước vào sau cánh gà là kếp Tư Bền đã phải đối diện với cuộc đời thật nghiệt ngã đang chờ.

Đó là chuyện trong sách vở. Còn bây giờ, mỗi khi chúng ta đến một cửa tiệm nào đó, chúng ta thường được tươi cười chào đón ân cần thăm thiết. Ta cảm thấy ta được quý trọng lắm. Nhưng khi hàng đã mua xong, tiền đã trả hết, ta bước ra khỏi cửa rồi nếu phát hiện ra điều gì đó và quay trở lại thì sẽ chẳng còn thấy đâu nụ cười khi nãy nữa.

Một lần tôi được đến một khách sạn lớn trong ngày khai trương. Khách đông nườm nượp suốt ngày, nhân viên phục vụ rất vất vả. Vậy mà hai cô gái mặc áo dài, trang điểm đẹp vẫn luôn tươi cười.

Tôi buột miệng hỏi một câu vô duyên: “ Làm ở đây chắc lúc nào cũng phải cười?”, không ngờ các cô gái thật thà thú nhận ngay: “ Dạ, phải vậy thôi. Tụi em dù có mệt muốn chết cũng cứ phải nhe răng ra mà cười!”.

Cậu bé Hoạt của Nam Cao đi bán lạc rang cũng luôn cười với mọi người, nhưng không phải cười để bán hàng, mà là cười thật. Cậu cười với cuộc đời, cười với mọi người, cười với chính mình khi chỉ có một mình. Cười trong lúc rét, trong lúc đói, trong lúc bơ vơ. Cười để vượt lên hoàn cảnh.

Năm quan đôi lấy miệng cười

Mười quan chẳng tiếc, tiếc người có duyên.

Tiếc người có duyên, không phải tiếc người có... xe. Đó là ca dao xưa nói vậy.

Hay cười hay không hay cười là do bản tính của mỗi người, tuy vậy “ Không phải tất cả những ai cười với anh đều là bạn”. Tôi đã từng ghi câu nói này vào sổ tay. Song tôi cứ nghĩ nếu hằng ngày, bất cứ lúc nào từ trong nhà bước ra đường hoặc từ ngoài đường bước vào nhà ta đều có thể cười được và cũng đều được đáp lại bằng những nụ cười ấm áp thân thiện, thì có phải ăn gì ta cũng thấy ngon hay không?

Giá trị của nụ cười

I. - Một nụ cười chẳng mất vốn, mà lợi thật nhiều.

II. - Một nụ cười không làm nghèo người phát nó nhưng làm giàu người nhận nó.

III. - Một nụ cười chỉ nở trong khoảnh khắc, nhưng có khi làm cho người ta nhớ suốt đời.

IV. - Kẻ phú quý tới bậc nào mà không có nó thì cũng vẫn còn nghèo; còn kẻ nghèo hèn tới đâu mà sẵn có nó thì vẫn còn cái vốn vô tận.

V. - Nụ cười gây hạnh phúc trong gia đình, nó là nguồn gốc những hảo ý trong thương nghiệp và là dấu hiệu của tình bè bạn.

VI. - Nó bồi dưỡng kẻ mệt nhọc, nó là hình ảnh bình minh cho kẻ ngã lòng, là nắng xuân cho kẻ buồn rầu và là thuốc mầu nhiệm nhất của tạo hóa để chữa lo âu.

VII. - Nụ cười không thể mua được, không thể xin như khát thực được, không mượn được, mà cũng không thể ăn cắp được. Vì ta khư khư giữ nó thì nó chẳng có giá trị gì, nhưng nếu ta dùng nó một cách phụng phí thì giá trị nó vô cùng.

VIII. - Cho nên khi bạn gặp một người mệt nhọc, không còn sức cười với bạn được, thì bạn hãy mỉm cười với người đó đi. Vì người nào không còn lấy nụ cười để tặng kẻ khác, người đó cần nhận một nụ cười hơn ai hết... Vậy nếu bạn muốn được thương mến, xin nhớ quy tắc thứ hai này.

Khóc!

Ai cũng đã một lần khóc, lần đầu tiên khi cất tiếng khóc chào đời.

Cô giáo khóc khi thấy học trò mình không cố gắng, rồi lại khóc khi thấy học trò mình thành danh bước vào đời.

Người học trò khóc khi chập chững vào lớp Một, lại khóc khi tạm biệt cô thầy, bạn bè và mái trường.

Những sỹ tử khóc khi hỏng thi nhưng cũng khóc khi biết tin mình đã đỗ sau quá trình nỗ lực học tập.

Có những ông bố, bà mẹ khóc vì đứa con hồn xược, rồi lại rơi nước mắt khi thấy con mình bấy lâu ham chơi, nay đã biết suy nghĩ nhiều về việc mình cần làm.

Anh công nhân khóc khi bị sếp trách mắng, rồi lại khóc khi thấy sản phẩm của mình được tung ra trên thị trường.

Bác nông dân khóc khi thấy lúa của mình bị sâu bệnh, thất mùa, đàn con nheo nhóc, rồi lại khóc khi một đứa rời xóm nghèo lên thành phố ăn học.

Cô gái khóc khi bị rạn chia tay người yêu lên đường nhập ngũ nhưng cũng vui mừng nhỏ lệ trong ngày đón anh hoàn thành nghĩa vụ trở về.

Những em bé mồ côi khóc vì chưa một lần biết mặt bố mẹ, rồi em lại khóc khi có gia đình nào đó dang tay đón em rời mái ầm tình thương.

.....

Suốt dọc cuộc đời biết bao giọt nước mắt đã rơi, có những giọt nước mắt buồn, có những giọt nước mắt vui... Nhưng dù thế nào thì những ai đó ơi, hãy cố gắng vượt qua tất cả để đích đến cuối cùng là một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc.

Giải mã nụ cười

Bạn có biết tại sao trong tiếng anh, " smile" có nghĩa là nụ cười? Nụ cười được tạo nên từ những yếu tố nào? Lời giải mã sau đây nghe cũng được lắm đây!...

-SWEET: Ngọt ngào

-MARVELOUS: Tuyệt diệu

-IMMENSELY LIKEABLE: Vô cùng đáng yêu

-LOVING: Đắm đắm

-EXTRA SPECIAL: Thành phần phụ quan trọng

Vậy nghĩa là, nụ cười được cấu tạo từ 5 yếu tố. Tưởng chừng như chúng rất bình thường nhưng lại là món quà vô giá mà tạo hoá đã hào phóng ban tặng cho loài người. Chúng ta sẽ sống thế nào khi không biết cười? Chúng ta sẽ biểu lộ sự vui mừng bằng cách nào nếu không có nụ cười?

Nụ cười có thể xua tan mọi đau buồn, hàn gắn mọi vết thương, làm dịu đi nỗi cô đơn và quan trọng hơn hết là mang mọi người đến gần nhau hơn... Nụ cười là thứ tài sản quý giá mà không phải ai cũng dễ dàng có được nếu chẳng chịu mở rộng lòng mình để đón nhận nó... Hãy tạo cho mình nụ cười bằng những việc làm có ý nghĩa, bạn sẽ thấy cuộc đời này tuyệt diệu biết chừng nào!

vậy chẳng cos lý do gì mà chúng ta không nở 1 nụ cười thật tuyệt khi đọc xong bài này nha

Sức mạnh của nụ cười

(Halnoch McCarty)

Smile at each other, smile at your wife, smile at your husband, smile at your children, smile at each other -- it doesn't matter who it is -- and that will help you to grow up in greater love for each other.

Tôi viết ra điều này từ kinh nghiệm bản thân mình. Một ngày nọ, một mỗi sau một ngày làm việc, tôi bước từ sở làm về với khuôn mặt nặng trĩu. Thế rồi một người chẳng quen biết gì trên xe điện mỉm cười với tôi, và theo phản xạ, tôi cũng cười đáp lại. Đột nhiên, mọi mệt nhọc trong tôi dường như tan biến.

Có một câu chuyện của Saint Exupéry mà tình cờ tôi đọc được. Những người say mê văn học không xa lạ gì với tác giả cuốn Hoàng tử bé. Ông từng là phi công tham gia chống phát xít trong Thế Chiến II. Từ những năm tháng này, ông đã viết ra Nụ cười. Tôi không biết đây là một tự truyện hay một truyện hư cấu, song tôi tin rằng nó có thật. Trong truyện, Saint Exupéry là một tù binh bị đối xử khắc nghiệt và ông nghĩ rằng nay mai mình sẽ bị xử bắn như những người khác. Ông viết:

“ Tôi trở nên quẫn trí. Bàn tay tôi co giật và rút từ túi ra một miếng thuốc. Nhưng tôi lại không có diêm. Qua chấn song, tôi nhìn thấy người cai tù. Anh ta không thấy tôi, nên tôi đành gọi:

-Xin lỗi, anh có lửa không ?

Anh nhún vai rồi tiến lại gần. Khi rút que diêm, tình cờ mắt anh nhìn vào mắt tôi. Ngay lập tức, tôi mỉm cười. Tôi chẳng hiểu tại sao mình lại làm như thế. Có lẽ vì khi muốn làm thân với ai đó, người ta dễ dàng nở một nụ cười.

Lúc này, dường như có một đốm lửa bùng cháy ngang kẻ hở giữa hai tâm hồn chúng tôi, giữa hai trái tim con người. Tôi biết anh ta không muốn, song do tôi cười nên anh ta phải mỉm cười đáp lại. Anh bật diêm, đến gần tôi hơn, nhìn thẳng vào mắt tôi và miệng vẫn cười. Giờ đây, trước mặt tôi không còn là một viên cai tù phát xít mà chỉ còn là một con người.

-Anh có con không ? - Anh ta hỏi tôi.

-Có - Tôi đáp, và lôi từ túi ra chiếc bốp có hình gia đình mình. Đoạn anh ta cũng lôi từ túi ra tấm hình của những đứa con và bắt đầu kể những hi vọng của anh đối với chúng.

Đôi mắt tôi nhòa lệ. Tôi biết rằng mình sắp chết và chẳng bao giờ gặp lại người thân. Anh ta cũng khóc. Đột nhiên, không nói một lời, anh ta mở khóa và kéo tôi ra khỏi buồng giam. Anh lặng lẽ đưa tôi ra khỏi thành phố, thả tôi ra rồi quay trở về.

Thế đó, cuộc sống của tôi đã được cứu rỗi nhờ một nụ cười.

Từ khi đọc được câu chuyện này, tôi nghiệm ra được nhiều điều. Tôi biết rằng bên dưới mọi vỏ bọc mà chúng ta tạo ra để bảo vệ mình, bảo vệ phẩm giá và vị thế của mình, bên dưới những điều này còn có một cái thật quý giá mà tôi gọi là tâm hồn.

Tôi tin rằng nếu tâm hồn bạn và tâm hồn tôi nhận ra nhau thì chúng ta chẳng còn gì phải sợ hãi hay căm thù nhau. Nếu bạn từng có khoảnh khắc gắn bó với người khác qua sức mạnh của nụ cười, thì tôi tin bạn cũng đồng ý với tôi đó là một phép lạ nhỏ, một món quà tuyệt vời mà chúng ta có thể dành cho nhau. Mẹ Theresa đã cảm nhận điều này trong cuộc sống và bà đưa ra một lời khuyên chân thành: “ Hãy mỉm cười với nhau, mỉm cười với vợ bạn, với chồng bạn, với con bạn và với mọi người - dù đó là ai, vì điều này sẽ giúp bạn lớn lên trong tình yêu của nhau”.

Khi người ta gửi một nụ cười

Cô gái cười với một người xa lạ rầu rĩ, nụ cười làm cho anh ta cảm thấy phần chân hơn. Anh nhớ đến sự tử tế của một người bạn cũ và viết cho người ấy một lá thư cảm ơn.

Người bạn này vui sướng vì nhận được thư của người bạn cũ lâu ngày không gặp đến nỗi, sau bữa trưa anh mua một món tiền lớn cho chị hầu bàn. Chị hầu bàn ngạc nhiên vì món tiền boa quá lớn, đã quyết định mang tất cả đi mua xổ số. Và trúng số. Ngày hôm sau chị đi nhận giải và cho một người ăn mày trên phố một ít tiền lẻ.

Người ăn mày rất biết ơn vì đã hai ngày nay anh ta chẳng được ăn gì. Sau bữa tối anh ta trở về căn phòng tối tăm của mình. Trên đường về, anh ta thấy một chú chó con đang rét run cầm cập, anh mang nó về để sưởi ấm cho nó. Chú chó rất vui mừng vì được cứu khỏi cơn bão tuyết sắp đến gần. Đêm ấy, trong

khi mọi người đang ngủ say thì ngôi nhà bốc cháy, chú chó con sủa rống riết. Chú sủa cho đến khi đánh thức tất cả mọi người trong nhà dậy và cứu tất cả mọi người thoát chết.

Một trong những chú bé được cứu thoát đêm ấy sau này trở thành bác sĩ tìm ra một loại vắc-xin chữa khỏi một căn bệnh vô cùng nguy hiểm cho loài người. Tất cả là nhờ một nụ cười

Nụ cười

Trong một trại phong cùi nọ, các bệnh nhân hầu như đều bị bỏ rơi trong quên lãng, họ sống lầm lũi trong đau khổ cả thân xác lẫn tâm hồn. Những tháng ngày còn lại trên trần gian chỉ là những tháng ngày vô vọng, buồn tẻ và cô đơn.

Duy chỉ có một người đàn ông luôn mỉm cười, vui tươi và hạnh phúc. Vị nữ tu chăm sóc bệnh nhân hết sức ngạc nhiên và cố tìm hiểu nguyên nhân từ đâu. Cuối cùng, bà cũng khám phá ra lý do, rằng mỗi ngày có một phụ nữ thập thò ngoài hàng rào, chờ người đàn ông kia đi ra để bà nở một nụ cười thân ái, triu mến đầy yêu thương dành cho ông.

Người đàn ông ngày ngày ra gần đó để đón nhận nụ cười ban sức mạnh và tạo niềm hy vọng như hoa xuân đón ánh mặt trời, như cây cỏ hứng giọt sương mai. Khi vị nữ tu đến gần, người đàn ông nói với bà:

- Vợ tôi đây

Sau một lúc yên lặng, ông ta nói tiếp:

- Trước khi vào đây, nàng đã cố chữa chạy cho tôi. Một Thầy lang đã cho tôi một loại dầu, và mỗi ngày nàng thoa nó lên mặt tôi. Nàng không quên chừa lại một khoảng nhỏ để đặt vào đó một nụ hôn. Nhưng tất cả đều vô hiệu, người ta đã bắt tôi vào đây. Phần nàng, nàng không bỏ tôi đơn độc, trái lại mỗi ngày nàng đến mỉm cười với tôi, mang lại cho tôi sinh lực để sống. Nhờ thấy nàng mỗi ngày mà tôi còn ham sống và sống vui tươi hạnh phúc.

Vài dòng chia sẻ cùng các bạn:

“Cười là một liều thuốc bổ”, là một thứ thuốc giảm đau, cười làm cho mạch tim giảm xuống, hơi thở điều hòa và các cơ bắp cũng thư giãn. Về mặt tâm lý, cười còn mang lại cho con người niềm vui sống, nhờ đó mới có thể vượt qua được nỗi đau của thể xác.

Bác sĩ David Maye khoa trưởng khoa tâm lý tại đại học Michigan Hoa Kỳ đã viết trong tác phẩm “Đeo đuổi hạnh phúc” như sau: “Bạn muốn được hạnh phúc ư? Hãy cười và cười luôn”

Cánh đồng của những niềm vui

Thình thoảng trên đường đời sẽ có người bạn đến với ta. Người ấy sẽ hiểu bên trong tâm hồn bạn - dù chỉ là những điều rất nhỏ...

Họ sẽ hiểu tất cả những thăm sâu trong tâm hồn và những gì “làm” nên bạn. Họ sẽ tiếp tục yêu quý bạn mà không cần biết những gì bạn đã làm.

Họ sẽ dám “khám phá” tâm hồn bạn - điều mà những người khác không dám, và chẳng bao lâu họ là một phần của bạn và bạn sẽ rất yêu quý họ. Họ cho bạn nụ cười và chia sẻ với bạn niềm vui, họ giúp bạn đi qua cuộc sống này mà không để tâm những gì bạn đã làm hay đã nói và cũng chẳng bao giờ chống lại những điều ấy.

Thình thoảng khi những chuyện không vui đến với bạn, bạn khóc. Họ sẽ đến và vui chơi với bạn, chỉ như những người trẻ tuổi. Chỉ đơn giản là bạn có một “đồng đội” sẽ cùng băng qua cánh đồng của những niềm vui... Họ thật thân thiện và trung thành và sẽ không bao giờ cố phản bội...

Truyền thuyết hoa hồng

Ngày xưa ngày xưa thật xưa lắm, có một quốc vương ở tận phương trời xa xôi bên một khu rừng rộng lớn và rậm rạp. Vương quốc này sống thật hòa bình và yên vui sau một thời gian dài

triền miên người dân phải đấu tranh để dành quyền độc lập. Và vị anh hùng chỉ huy người dân của quốc gia này đã được dân chúng tôn lên làm vị vua đầu tiên.

Sau thời gian dài chinh chiến, họ chỉ lo an hưởng thái bình và sống cho những quyền lợi của cá nhân mình. Vị hoàng đế kia cũng vậy, ngất ngưỡng trên ngai vàng và hào quang của quyền vị, ông đã bỏ bê việc nước, quên cả chăm sóc cho dân và để mặc lũ bầy tôi tham danh lợi cai trị dân chúng. Vì muốn hoàng đế lãng quên với việc triều chính, bọn tham quan đã chọn một thiếu nữ đẹp tuyệt vời để vua lập làm hoàng hậu. Nhưng trái với ý muốn của bọn quan lại, hoàng hậu lúc nào cũng hết lời khuyên năn nhà vua nên lo cho dân chúng và chỉnh đốn việc triều chính. Lũ quan lại rất ghét hoàng hậu, nhưng không làm gì được vì nhà vua quá thương yêu nàng.

Cho đến ngày kia, sau một thời gian thụ thai, hoàng hậu sinh ra một đứa bé thật kháu khỉnh, dễ thương. Lạ lùng thay, thân thể của đứa bé trai đó lại trong suốt như pha lê, đến độ thấy rõ từng đường gân, mạch máu và trái tim. Thấy cơ hội đã đến, bọn tham quan bèn dèm pha với nhà vua rằng hoàng hậu là một phù thủy trá hình và tuyên truyền tin này ra ngoài cho toàn dân.

Trước áp lực của bầy tôi và sự phản đối của dân chúng, nhà vua đã truất phế hoàng hậu ra khỏi hoàng cung cùng với đứa bé lạ lùng kia. Trở thành một thường dân, hoàng hậu đem con đi khỏi hoàng cung. Đi tới nơi đâu cũng bị dân chúng chửi mắng và xua đuổi. Suốt con đường tìm nơi ẩn trú, hoàng hậu đã bị bao kẻ ném đá, dùng gậy đánh đập mà chỉ biết cắn răng dùng thân thể mình để che chở cho đứa con thơ. Với bao vết thương trên mình, hoàng hậu bỗng con đến khu rừng già và ngã ra vì kiệt sức. Nhìn hài nhi mới ra đời trong lúc biết mình sắp chết, hoàng hậu không biết làm gì hơn là đưa tay vuốt ve con mình vài lần, nước mắt tuôn ra và trút hơi thở cuối cùng.

Đứa bé nằm bên mẹ không ai cho ăn nên khóc lên thảm thiết vì cơn đói. Tiếng khóc vang lên tận chín tầng trời làm Thượng Đế động lòng ngó xuống trần gian. Khi thấy hoàn cảnh thương tâm đó, Thượng Đế nổi giận vì lòng tàn ác của người dân vương quốc kia. Ngài bèn sai thiên thần mang đứa bé vô rừng chăm sóc cho nó lớn lên trong tình thương của thiên nhiên và muôn cầm. Sau đó, ngài ban một lời nguyện khiến cho toàn thân thể của từng người dân bị gai nhọn mọc đầy người, để suốt đời không ai được gần gũi ai cho đến khi mọi người biết thương yêu nhau. Từ đó người dân của quốc gia này đều mang trên mình một lớp gai, từ vua tôi cho đến hạ tầng cùng. Nhưng dù cho lớp gai trên mình ngày một dài và cứng nhọn theo lòng tham ngày càng to lớn, họ cứ sống cho cá nhân mình mặc dù phải trả giá cho lòng vị kỷ đó bằng sự cô đơn khủng khiếp dần vật tâm linh.

Một ngày kia, nghe tin vương quốc này đang trở nên yếu thế, một quốc gia khác bèn đem quân sang xâm lấn lãnh thổ. Khi quân xâm lăng tràn qua bờ cõi, toàn dân trong nước ai cũng tự lo thân và trốn tránh nghĩa vụ. Nhà vua lúc đó đã lớn tuổi mà vẫn bị lũ bầy tôi tham sống sợ chết làm áp lực bắt đem một toán quân ra chiến đấu. Sức mình thì yếu, sức địch thì mạnh. Sự thất bại đến với nhà vua thật nhanh chóng. Dẫn tàn quân chạy về hoàng thành thì mới hay lũ tham quan đã đem dâng cho giặc tự bao giờ. Phẫn chí, nhà vua quyết liều mình đem quân cố chiếm lại thành trì nhưng cuối cùng phải ngã ngựa vì một mũi tên có tẩm thuốc độc. Nhà vua được một số quân trung thành cứu thoát và chạy trốn đến bên bờ rừng. Nhìn lại binh sĩ lớp bị thương, lớp bỏ mình chung quanh, nhà vua lấy làm hối hận rằng mình đã không nghe lời hoàng hậu khuyên ngày trước. Nhớ đến hoàng hậu, nhà vua lại nhớ đến đứa con thơ vô tội của mình ngày xưa. Rồi nhà vua ngã bệnh vì vết thương hành hạ. Bên ngoài thì địch quân vây khốn, trong rừng thì binh sĩ liều mạng để tử thủ với quân thù. Nhà vua lập đồn trong rừng làm chiến khu và để tập luyện binh sĩ.

Ngày qua ngày, dưới ách đô hộ nghiệt khắc của quân xâm lăng, người dân của vương quốc đó càng nghe đồn thêm về một quốc gia trong khu rừng già huyền bí nọ. Dần dần, người dân tìm cách trốn đi và tìm vào rừng để gia nhập. Phía quân xâm lăng cũng điều ngoa, họ cho người trà trộn vào trong rừng nhưng kế hoạch không thi hành được vì không thể nào giả mạo được lớp gai cứng mọc trên thân thể của người dân bản xứ. Người dân đã biết đoàn kết để tạo cho khuyết điểm trên thân thể mình thành ưu điểm để chống giặc ngoại xâm. Một ngày kia, với binh hùng tướng mạnh, nhà vua bắt đầu công cuộc đánh lại quê hương. Lần này, với đoàn quân thiện chiến và với lòng tin thống nhất, nhà vua đã chiếm lại được thành trì và xua đuổi quân xâm lăng ra khỏi lãnh thổ.

Không may, trong trận chiến cuối cùng nhà vua lại bị thương. Vốn đã yếu sức vì tuổi già, lại còn lao lực trong trận chiến dài đằng đẵng, nhà vua bệnh ngày càng thêm nặng. Toàn dân trong nước chưa kịp reo mừng đánh lại độc lập đã phải mang nỗi buồn cho tình trạng ngày càng nguy ngập của nhà vua. Biết mình sắp chết, nhà vua trong cơn sốt đã thốt lên rằng:

“Ta chết cũng đành lòng, nhưng trời ơi, sao ta thêm được một lần ôm đứa con mà ta chưa hề biết mặt !...”

Bỗng nhiên có tin báo từ bên ngoài thành có một người thầy thuốc nói sẽ trị hết bệnh cho nhà vua. Cửa hoàng thành rộng mở. Người thầy thuốc bước vào hoàng cung với tấm vải thô che kín thân thể mà không ai nhìn thấy mặt. Khi đến gần giường bệnh, người thầy thuốc đứng lặng yên thật lâu bên nhà vua mà không nói tiếng nào. Khi nghe nhà vua gọi con trong cơn sốt, người thầy thuốc rơi lệ. Giọt lệ nhỏ xuống trên gò má nhăn nheo của nhà vua làm nhà vua thức tỉnh và mở mắt nhìn người đang đứng bên cạnh mình. Khi nhà vua đưa tay lên vói, người thầy thuốc bèn nắm chặt lấy tay nhà vua, quỳ xuống bên cạnh người và nói rằng:

“Thưa phụ hoàng, con đây !”.

Rồi người thầy thuốc hát tấm vải thô che mình xuống đất để lộ ra một thân thể trong suốt như pha lê. Để chữa bệnh cho cha, vị hoàng tử nâng vua cha lên và ôm người thật chặt vào lòng, mặc cho những gai nhọn đâm vào người thật sâu. Và máu chàng đã chảy ra. Lạ thay, khi máu của chàng thấm lên thân thể của nhà vua thì nhà vua cũng thấy mình khỏe lại. Và kỳ diệu hơn nữa, lớp gai nhọn trên thân thể nhà vua cũng tan biến dần theo từng giọt máu của vị hoàng tử đổ xuống.

Sau đó vị hoàng tử bèn đặt nhà vua nằm lại trên giường để dưỡng bệnh. Từ từ đứng dậy và bước đến người đứng gần mình nhất, vị hoàng tử ôm lấy người đó và nói:

“Chúng ta hãy thương yêu nhau. Bất cứ hình phạt nặng nề nào của Thượng Đế cũng đều được giảm bớt nếu chúng ta biết chân thành yêu thương nhau”.

Rồi cứ thế từ người này sang người khác, chàng đi khắp thành mà ôm từng người một, từ ông lão nghèo nàn đến người thương gia giàu sang, từ em bé tật nguyền đến chàng thanh niên khỏe mạnh. Và cứ thêm mỗi người được ôm thì vị hoàng tử càng yếu dần theo từng giọt máu ứa ra trên thân thể họ. Cho đến lúc kiệt sức, chàng quỳ xuống bên đường. Tuy vậy, chàng vẫn mở rộng vòng tay kêu gọi mọi người đến cùng chàng mà chia sự sống. Mọi người nức nở khóc trước tình thương bao la của chàng. Những người sau cùng chưa được thoát bệnh đồng quỳ xuống bên chàng mà nói:

“Chúng tôi xin hoàng tử đừng lao lực thêm nữa. Chúng tôi thành tâm nguyện mang lớp gai này trên mình để người còn được sống cùng chúng tôi”.

Lạ thay, từ trên thình không bỗng có tiếng nhạc thánh thót vang lên và có lời truyền của Thượng Đế phán rằng:

“Lành thay ! Các người hiểu được tình yêu thương chân thật và bỏ đi lòng tị hiềm, ích kỷ. Dám

hy sinh bản thân mình cho đồng loại là định nghĩa của yêu thương vậy”.

Rồi cùng với thính âm tan dần vào không gian, các lớp gai trên thân hình của những người còn lại đều biến mất đi. Khi người ta nhìn lại thì vị hoàng tử đang khép mắt lại với lời nói thật hiền hòa thoát ra theo làn hơi thở sau cùng:

“Hạnh phúc là có nhau hôm nay để sống. Yêu thương là biết sống làm sao để ta có nhau ngày mai. Các bạn của tôi ơi, hãy nhớ rằng hạnh phúc không phải là của riêng ta để cho đi hay lấy lại. Hạnh phúc chỉ đến với ta khi ta biết yêu thương lẫn nhau và chia xẻ cho nhau tình thương đó...”

Rồi chàng lia đời sau câu nói đó. Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của nhà vua, toàn dân trong thành đã đưa di thể của chàng xuống lòng đất muôn đời, bên cạnh khu rừng nọ. Lạ thay, khi xác của chàng vừa được chôn dưới lòng đất xong, người ta bỗng thấy có những chim muông, cầm thú kéo thành đoàn từ trong rừng ra nằm quanh ngôi mộ của chàng thật lặng yên và buồn bã. Một năm sau, người ta thấy trên ngôi mộ của chàng và chung quanh khu vực đó mọc lên những bông hoa đỏ tươi như máu với thật nhiều gai nhọn từ gốc đến ngọn. Người ta cho đó là sự kết tinh lại của tình thương của chàng hoàng tử để nhắc nhở cho người đời bài học cao cả nhất về yêu thương và hạnh phúc. Và người ta gọi loài hoa đó là hoa Hồng.

Và mãi mãi đến ngày nay, dù mang nhiều màu sắc khác nhau, loài hoa đỏ vẫn tượng trưng cho sự yêu thương.

Hoa Lư ly

Có một truyền thuyết rất thuyết phục của người Đức giải thích nguồn gốc tên của loài hoa màu xanh tím nhỏ bé xinh đẹp này, cũng như ý nghĩa của nó trong ngôn ngữ các loài hoa: Ngày nọ, có một hiệp sĩ trẻ và người yêu đang đi dạo dọc theo bờ sông Danube. Cô gái trông thấy một đám hoa màu xanh đang trôi xuôi theo dòng sông: “Em muốn có đóa hoa xinh đẹp đó!”, cô gái la lên. Ngay tức khắc, người tình dừng cảm của cô phóng mình xuống dòng sông và vớt lấy đám hoa trôi. Nhưng hỡi ơi, do bị vướng víu bởi sức nặng của bộ áo giáp hiệp sĩ, anh ta đã không thể vượt qua được bờ sông trơn trượt dù đã cố gắng hết sức, cảm thấy mình đang nhanh chóng bị chìm xuống, anh ném hoa lên bờ cho người yêu và bằng những hơi thở tàn cuối cùng của mình trước khi chìm mãi, anh gọi nàng một lời như trăng trối: “Xin đừng quên nhau!”.

Lại có câu chuyện khác cũng nói về hoa Lư ly. Chuyện kể rằng:

Ngày xưa ngày xưa có một đôi nam nữ yêu nhau. Một sáng mùa xuân trời trong vơi vợi. Họ dắt nhau dạo chơi bên bờ một con suối, hoa Lư ly mọc dày, cổ vươn cành, nghiêng mình soi bóng xuống dòng nước trong xanh. Trong khi chàng trai tần ngần ngắm nhìn dòng thác đổ thì cô gái say sưa hái hoa. Cô choài người ra bờ suối hái mấy nhành hoa đẹp, chẳng may nàng bị trượt chân ngã xuống suối bị dòng nước cuốn trôi. Nàng cố hết sức ném lại nhành hoa có ý trao tặng người yêu và gọi với “Xin đừng quên em”.

Được gắn liền với một bi kịch lãng mạn như vậy nên không có gì phải ngạc nhiên khi có rất nhiều vần thơ ca tụng loài hoa màu xanh thiên đường bé nhỏ này.

Hoa Phong Lan

Ở một miền xa xôi, khí hậu ẩm áp và đất đai trù phú có một bộ lạc tên là Aruaki may mắn hơn các bộ lạc khác vì họ sai khiến được loài chim Oócchít chuyên đẻ những quả trứng bằng vàng. Khi một con chim đẻ trứng vào tổ trong hốc cây thì thủ lĩnh Nato dùng tay chuyển quả trứng đó sang một cái cây khác, và sự kiện đó được coi như một ngày hội lớn.

Các cô gái của thủ lĩnh thay nhau phục trên các cành cây, bảo vệ tổ chim khỏi bị chim ưng phá hoại. Tuy vậy, trong từng góc buôn làng, các trai tráng tay cầm những mũi tên tẩm thuốc độc đứng canh giữ không cho các chiến binh của bộ lạc khác đến đánh chiếm kho báu của bộ lạc mình.

Từ ngày quả trứng vàng kia, những tay thợ lành nghề đã chế tạo ra các vòng tay, hoa tai và đủ các loại trang sức. Số trứng vàng dự trữ mỗi ngày một nhiều đồ dùng khác. Đàn ông của bộ lạc chuyên nghề săn bắn, còn đám đàn bà, con gái ở nhà dệt những tấm khăn voan, đan giỏ và hái nhất thảo quả.

Một hôm cánh đàn ông đi săn trở về với một tâm trạng đầy lo lắng. Họ đã chạm trán cánh thợ săn của một bộ lạc xa lạ. Cánh thợ săn này đã kể cho họ nghe về những chiến thuyền không lồ đã cập bờ biển, và về những con người tóc cắt ngắn, mặt mũi trắng trẻo nom rất lạ lùng, đã đặt chân lên đất liền. Những kẻ da trắng này rất háms vàng, đã dùng một loại súng có tai khạc ra những mũi tên có lửa khủng khiếp, cướp giết vòng chân, vòng tay của chị em, tra khảo dân bản xứ nơi có vàng. Nếu những người Aruaki hiểu rằng, con người cũng có thể biến thành những kẻ tàn ác, thấp hèn, thì chắc chắn không bao giờ họ lại cho phép kẻ lạ mặt kia vào làng bản của họ. Nhưng họ không hiểu được điều đó. Họ vẫn cứ khiêng những người thợ săn lạ mặt bị gấu đánh bị thương vào làng. Vị thủ lĩnh còn ra lệnh cho đám phụ nữ đi tìm những người bị thương, còn cánh đàn ông lại lên đường đi săn.

Một kẻ lạ mặt có tên là Khoramooi Métvét. Anh ta rất mê những đồ trang sức của phụ nữ và cứ gặng hỏi họ kiếm ở đâu thứ đá vàng làm ra được các loại vòng và hoa tai này. Nhưng chị em chỉ trả lời bằng một nụ cười. Dần dà, Métvét kết thân được với cô gái cả con của thủ lĩnh tên là Dincadovin, và hứa hẹn sẽ cưới nàng làm vợ rồi ở lại với bộ lạc. Dincadovin nói rằng nàng phải chờ đợi cha trở về để xin ý kiến.

Métvét bắt đầu làm công việc dò hỏi Dincadovin về việc tại sao chị em nàng cứ thỉnh thoảng lại biến vào rừng sâu và ở đó làm gì. Còn Dincadovin đã tự cho mình là vợ chưa cưới của Métvét rồi, bởi vậy nàng đã phạm sai lầm còn lớn hơn cả sai lầm của cha nàng cho phép đưa kẻ lạ mặt bị thương vào buôn làng.

Dincadovin không hề ngờ rằng, người tình của nàng đã bán linh hồn cho bọn da trắng để lấy một thùng rượu, và còn hứa với họ sẽ tiết lộ bí mật của bộ lạc Aruaki? Và thế là sau khi biết chắc chị em nàng thường thay nhau phục trên cây, bảo vệ bầy chim đẻ trứng vàng, Métvét liền chuốc rượu cho những người canh gác say mèm, rồi thông báo điều bí mật cho bọn da trắng biết.

Métvét không hay rằng trên đỉnh một ngọn cây cao nhất còn có chàng Ôta Te đang phóng tầm mắt quan sát khắp vùng gần xa. Anh đã phát hiện ra có những người da trắng đang đến gần nơi con chim đẻ trứng vàng mà người dẫn đầu là Métvét. Sau khi loan báo cho buôn làng hay về mối nguy hiểm đang đe dọa và về sự phản trắc của Métvét, anh liền đóng chuông báo động.

Dincadovin đau đớn thốt lên:

- Ôi, có sao ta lại tiết lộ cho chàng bí mật của loài chim? Thảo nào mà chàng cứ căn vặn ta! -

Rồi nàng quay lại hỏi ông thầy cúng - Hãy chỉ cho ta biết ta phải làm gì và làm thế nào để cứu loại chim đẻ trứng vàng?

- Cô cô cô! - Tiếng thầy cúng thốt lên, có nghĩa là “Cứ sẵn sàng đi!”

Hết thầy đàn bà và con gái chạy đến, cùng đáp to: “Khô!”

Điều đó có nghĩa là: “Chúng tôi đã sẵn sàng!”

- Hỡi các cô gái! Hãy nhanh chóng trèo lên ngồi vào các cành cây! Khi đó bọn da trắng sẽ không biết được chim làm tổ trên cây nào. Còn nếu chúng tìm thấy tổ chim thì Taxan útke sẽ chạy đi tìm những người thợ săn, gọi họ về đuổi bọn da trắng đi.

Taxan útke, tên thường gọi của con Ngựa chiến, phi như bay về phía những người đàn ông của bộ lạc đang mài sẵn bắn, còn hàng trăm cô gái khác thì vội vàng lao lên cây, tay ôm chặt lấy các cành cây.

Métvét dẫn đoàn người da trắng vào rừng, nhưng hấn lúng túng không biết nên chỉ vào cây nào. Bọn da trắng nổi giận, bắn những mũi tên có lửa vào các cô gái, nhưng các cô, kể cả các cô đã chết, vẫn ôm chặt các cành cây.

Khi cánh đàn ông chạy về tới buôn làng, đuổi được bọn da trắng đi thì đã quá muộn - những người con ưu tú - những cô gái đẹp của họ đã chết. Ông thầy cúng trở tay lên trời, gọi tên họ và

nói:

- Các con đã xả thân bảo vệ kho báu của bộ lạc ta, các con xứng đáng được ban thưởng. Tâm hồn các con sẽ biến thành những bông hoa ngát hương, chúng sẽ không ngừng sinh sôi trên các cành cây kia và sẽ kể lại cho các thế hệ mai sau về chiến công bảo vệ loài chim mỏ vàng của các con.

Những bông hoa tuyệt vời và đủ loại tựa như các cô gái của bộ lạc Aruaki đang đua nở trên các cành cây.

Người đời nay gọi đó là hoa Oóckhidêa - hay là hoa Phong Lan

Sự tích hoa Quỳnh và hoa Mẫu Đơn

Theo truyền thuyết, ngày xưa vào thời nhà Tùy (Đường Quảng 605 - 617) ở Dương Châu, Trung Quốc, có Tùy Dạng Đế là ông vua hôn quân vô đạo, chơi bời trác táng, xa hoa, phung phí, một đêm nằm mơ thấy một cây trổ hoa đẹp... Cùng thời điểm ấy, tại Lạc Dương thành có ngôi chùa cổ kính là Dương Ly, vào giữa canh ba, ngoài cửa chùa thành linh ánh sáng rực lên như lửa cháy, hương thơm sức nức lạ lùng, như sao trên trời sa xuống, làm dân chúng bàng hoàng đổ xô đến xem đông như kiến cỏ. Gần giếng nước trong sân chùa mọc lên cây bông lả, trên ngọn trổ một đóa ngũ sắc với 18 cánh lớn ở phía trên, 24 cánh nhỏ ở phía dưới, mùi thơm ngào ngạt bay tỏa khắp nơi nơi, lan xa ngàn dặm. Dân chúng đặt tên là hoa Quỳnh.

Điềm báo mộng của vua Tùy Dạng Đế được ứng với tin đồn đãi, nên Vua yết bảng bố cáo: “ Ai vẽ được loại hoa Quỳnh đem dâng lên, Vua trọng thưởng”. Không đầy tháng sau.. có một họa sĩ dâng lên Vua bức họa như ý. Nhìn đóa hoa trong tranh cực kỳ xinh đẹp, tất nhiên hoa thật còn đẹp đến dường nào! Nghĩ vậy, Vua liền quyết định tuần du Dương Châu để thưởng ngoạn hoa Quỳnh.

Trong chuyến tuần du cần có đủ mặt bá quan văn võ triều thần hộ giá, nên để tiện việc di chuyển, Tùy Dạng Đế ban lệnh khai kênh Vạn Hà từ Trường An đến Dương Châu Hàng chục triệu ngày công lao động phải bỏ ra, hàng vạn con người phải vất vả bỏ mình. Kênh rộng cả chục trượng, sâu đủ cho thuyền rồng di chuyển. Hai bên bờ kênh được trồng toàn lệ liễu đều đặn cách nhau 10 mét một cây (cụm từ “ dặm liễu” xuất phát từ đó, điển hình câu thơ: Dặm liễu sương sa khách bước dồn của Bà Huyện Thanh Quan). Kênh đào xong, một buổi lễ khánh thành được cử hành trọng thể, đoàn thuyền giương buồm gấm khởi hành... cả nghìn cung nữ xiêm y rực rỡ, mặt hoa da phấn... thuyền rồng được buộc bằng các dải lụa dùng để kéo đi Vua Tùy Dạng Đế ngồi trên mũi rồng uống rượu nghe đàn hát ca sang ngắm cảnh Giang Nam và đàn cung nữ tuyệt thế giai nhân. Vua thấy nàng nào thích ý cho vời vào hầu ngay. Chuyến tuần du của bạo chúa Tùy Dạng Đế vô cùng xa xỉ, hao tốn công quỹ triều đình. Đây là một trong những nguyên nhân đẩy đất nước đến đói nghèo, loạn lạc khắp nơi, đưa nhà Tùy đến sụp đổ, dựng nên cơ nghiệp nhà Đường. Trong những quan quân hộ giá, có cha con Lý Uyên. Qua thời gian hơn 90 ngày, đoàn du hành đến đất Dương Châu Thuyền vừa cập bến, con của Lý Uyên phương danh là Lý Thế Dân cùng bằng hữu rủ nhau lên lút đi xem hoa ngay trong đêm, sợ sáng hôm sau triều thần cùng đi đông vây lớp trẻ khó chen chân lọt vào vườn hoa Lý Thế Dân là người có chân mạng đế vương (về sau là Vua Đường Thái Tông 627 - 649) nên giống hoa nhún mình lên xuống 3 lần để nghinh đón. Cánh hoa cong trắng nõn, nhụy hoa điểm xuyết màu vàng, hương hoa ngọt ngào Dưới ánh trăng vàng vạc hoa đẹp tuyệt vời! Xem xong, một cơn mưa to rưng hết. Sáng hôm sau, Tùy Dạng Đế xa giá đến xem hoa, chỉ còn thấy tro vơ cánh hoa úa rũ, tan tác!... Vua tức giận, tiếc công nghìn dặm không được xem hoa, ra lệnh nhổ bỏ, vứt đi! Từ đó hoa Quỳnh chỉ nở về đêm cho những ai có lòng lân ái: “ Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên”. Qua cuộc tuần du, nhiều cuộc bạo loạn nổi lên khắp nơi Tùy Dạng Đế bị cận thần sát hại dẫn đến nhà Tùy mất ngôi, Lý Thế Dân đứng lên lập nên nhà Đường.

... Đến đời Đường Cao Tông, say đắm Võ Hậu, lúc Vua băng hà con còn nhỏ, Võ Hậu chuyên quyền nhiếp chánh hãm hại công thần, tự xưng vương, đổi nhà Đường thành nhà Đại Châu,

xung hiệu Võ Tắc Thiên hoàng đế. Một hôm, Võ Tắc Thiên ngự du vườn thượng uyển nhìn cỏ cây xác xơ tro bụi liễu đào ủ rũ điêu tàn, liền truyền lệnh bằng bài tứ tuyệt khắc ngay cửa vườn: Lai triều du thượng uyển - Hòa tước báo xuân tri
Bách hoa liên dạ phát - Mạc đãi hiệu phong xuy
Dịch: (Bãi triều du thượng uyển - Gấp gấp báo xuân hay
Hoa nở hết đêm nay - Đừng chờ môn gió sớm).

Linh ứng thay! Trăm hoa phụng mệnh, chỉ trong một đêm bùng nở khắp vườn, mùi thơm sức nức nhân gian! Rạng sáng hôm sau, Võ Tắc Thiên dạo vườn trông muôn hồng ngàn tía ngoạn ngoạn đua chen nở rộ, lấy làm tự mãn cho rằng quyền uy tốt đỉnh. Bất giác, bà Chúa bạo dân Võ Tắc Thiên nhìn đóa Mẫu Đơn bất tuân thượng mệnh, thân cây khẳng khiu cứng cỏi, không hoa lá. Giận thay cho loài hoa ngoan cố, Võ Tắc Thiên ra lệnh đầy Mẫu Đơn xuống tận Giang Nam. Do đó, vùng Giang Bắc thiếu vắng loài hoa vương giả, biểu trưng cho quốc sắc thiên hương nhằm ám chỉ tuyệt sắc giai nhân. Người đương thời thấy vậy dè dặt bài Phú Ngọc Lâu Xuân Tứ nhằm thương hại và tán thán vẻ đẹp, sự khẳng khái của hoa Mẫu Đơn, thà chịu cảnh phong trần lưu lạc tự giải phóng cuộc đời chứ không làm vương giả chôn kinh đô, chịu giam mình trong vườn hoa tù hãm của bạo chúa, đem sắc đẹp hương thơm ban rải cho mọi người để được dự phần thanh cao
Đó là truyền thuyết hoa Quỳnh và hoa Mẫu Đơn được đời sau dệt thành giai thoại đầy hấp dẫn qua thuyết Đường của Trung Quốc biểu thị cho người đời suy gẫm Hoa và Người: Ai là người xứng đáng thưởng hoa và hoa phải thế nào cho con người thưởng ngoạn.

Hoa lay ơn

Hoàng đế La Mã Băcagalô ra lệnh treo cổ tất cả các tù nhân Phơranki chỉ để lại hai chàng trai khỏe mạnh và đẹp nhất, đó là Têrét và Xép. Ông dẫn hai chàng về La Mã và đưa vào trường đấu.

Hai chàng bị nỗi buồn nhớ quê hương, nỗi cay đắng vì mất tự do và thân phận nô lệ thấp hèn hành hạ khôn nguôi. Họ chỉ cầu xin Chúa một điều là được chết ngay tức khắc. Nhưng Chúa không bận tâm đến những lời thỉnh cầu của họ. Ngày lại ngày qua, hai chàng vẫn sống bình yên và khỏe mạnh.

- Phải chăng Chúa đã sắp đặt cho chúng ta một số phận khác rồi - một hôm Têrét nói với Xép - và có thể những người này còn muốn dạy cho chúng ta bài học phải biết sử dụng thành thạo thanh gươm để rửa mối nhục cho dân tộc ta chăng?

- Nếu đến cả Chúa cũng không đủ sức che chở cho dân lành thì chúng ta làm điều đó sao được? - Xép thờ dãi nặng nề, nói với Têrét.

- Ta phải cầu xin nữ thần để bà nói cho chúng ta biết điều gì đang đợi chúng ta ở phía trước. - Têrét nói và được Xép đồng tình.

Một buổi sáng, Têrét kể cho Xép nghe về giấc mơ đêm qua của chàng, Têrét mơ thấy chàng cầm thanh gươm bước lên đấu đài, còn Xép cũng cầm thanh gươm bước ra thách đấu. Họ lúng túng nhìn nhau, còn đám đông la ó ầm ĩ đòi các chàng trai phải bắt đầu cuộc giao chiến. Trong khi không người nào vùng gươm trước về phía bạn mình để gây chuyện bất hạnh cho nhau, bỗng một cô gái La Mã xinh đẹp chạy lại gần Têrét và nói: “Hãy giành chiến thắng, chàng sẽ được tự do và tình yêu của ta! Têrét vùng gươm lên, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, từ lòng đất vang lên một tiếng thét: “Hãy hành động theo trái tim!”

- Kìa, dường như em đã chứng kiến giấc mơ của ta! - Xép kinh ngạc thốt lên.

Trước lúc tối, khi đám bạn bè từ đấu trường trở về nhà hết, hai chàng bắt gặp cô gái La Mã dừng cầm, đó là Ôctavia và Lêôcắđia, các con gái của Băcagalô. Têrét và Ôctavia, cả hai cùng không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau. Họ không sao rời mắt khỏi nhau được nữa, vì vậy họ không hề biết giữa Xép và Lêôcắđia cũng đã xảy ra một chuyện tương tự như thế.

Tình yêu đầu phải lúc nào cũng mù quáng, mà trái lại rất sáng suốt, và những người yêu nhau bao giờ cũng tìm thấy lối thoát để được ở bên nhau, ngay cả khi giữa họ xuất hiện một vực thẳm giống như vực thẳm ngăn cách người chiến thắng và kẻ chiến bại. Đã từ lâu, Bácbagalô không còn nghi ngờ gì về việc các con gái của ngài vẫn bí mật gặp gỡ hai tù nhân. Và ngài có ý chờ xem Ôctavia cũng như Lêôcắđiá có dám thú nhận tình yêu mù quáng của mình với Têrét và với Xép không. Bácbagalô rất hiểu tính nết cương trực của các con mình, ngài không nỡ bỏ tù chúng, không ngăn cấm được chúng gặp gỡ người tình một cách vội vã. Ngài chỉ báo cho các con biết rằng, sắp tới, hai tù nhân Têrét và Xép sẽ phải so gươm với nhau, và kẻ nào chiến thắng kẻ ấy sẽ được tự do. Bácbagalô khát máu hy vọng rằng hai đấu sĩ kia sẽ giáp chiến không phải vì cuộc sống mà là vì cái chết, và cả hai sẽ phải rời khỏi cõi đời này, chỉ có điều sự thật ấy thì người đến xem không thể thấy được.

Tất cả đều diễn ra như dự đoán của Bácbagalô. Ôctavia khích lệ Têrét phải bằng mọi cách để giành được chiến thắng và chàng sẽ được tự do; Lêôcắđiá cũng khích lệ Xép như vậy. Hai chị em bỗng dưng trở thành kẻ thù của nhau, vì người nào cũng muốn bảo vệ hạnh phúc của mình - hạnh phúc được đổi bằng nỗi bất hạnh của kẻ kia.

Ngày diễn ra trận đấu bắt đầu. Đấu trường chật ních công chúng. Ngay ở hàng ghế thứ nhất, có Bácbagalô và các con gái. Khi Têrét và Xép, mình trần như các chiến binh Phoranki bước ra đấu đài, họ giơ cao các thanh gươm lấp lánh và hô: “ Những người đi tìm cái chết gửi lời chào em!” Lập tức đám đông reo hò vì bị kích động. Ôctavia đưa mắt khích lệ Têrét. Lêôcắđiá dùng ngón tay cái dùi xuống thấp vừa chỉ vào Têrét vừa gật đầu với Xép.

Các đấu sĩ nâng gươm lên chuẩn bị giao chiến. Bầu không khí căng thẳng trùm lên đám khán giả, các cô gái thì chết giấc.

Nhưng đúng khoảnh khắc mà Têrét xia gươm để đâm vào ngực Xép, bỗng anh nghe thấy tiếng trái tim mình thôi thúc. - Hỡi chàng trai Phorăngkít Têrét, chàng sẽ trả lời thế nào trước người mẹ Tổ Quốc về việc chàng đã sát hại đứa con trai của bà?

Câu hỏi ấy cũng vang vọng trong trái tim của Xép, và cùng lúc đó hai đấu thủ đã lao vào ôm hôn nhau, khiến đám đông la ó phần nộ:

- Hai đứa phải chết! Ôctavia chồm lên hét:

- Têrét, hãy chiến đấu vì hạnh phúc của đôi ta! Cũng những lời lẽ ấy, Lêôcắđiá khích lệ Xép.

Têrét, sau khi vung gươm lên làm yên lòng khán giả, bèn ngẩng cao đầu một cách kiêu hãnh và nói:

-Các người có sức mạnh hơn, các người đã biến chúng ta thành nô lệ, nhưng các người đừng hòng buộc chúng ta phải làm những kẻ hèn hạ! Các người có thể giết chúng ta, song các người không phải là kẻ chiến thắng!

Dứt lời, chàng bèn cầm thanh gươm của mình xuống đất; Xép cũng làm như vậy.

Bácbagalô ra hiệu cho các chiến binh nổi loạn. Khi xác của Têrét và Xép được đưa ra khỏi đấu trường, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra: những thanh gươm được cắm xuống đất cứ kêu leng keng, và ngay trên mảnh đất có hai thanh gươm ấy đã mọc lên những bông hoa. Những bông hoa người đời vẫn thường gọi: HOA LAY ƠN.

Hoa tử đinh hương Ba tư

Chuyện xảy ra vào thời mà muôn loài đều vô cùng sợ hãi rồng và phù thủy. Cứ chiều chiều, khi gió bắt đầu thổi ù ù vào các ống máng đầu hồi, tức là lúc có dấu hiệu rồng sai phái phù thủy gieo tai họa xuống đầu một người nào đó. Rồng vốn đam mê công chúa. Nhưng rồng thì nhiều mà công chúa lại hiếm. Thế nhưng, loại quý này lại không tha cả đám đàn bà, con gái dân thường.

Một đêm nọ, gió xộc vào nhà bà Pécxia. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? rõ ràng là rồng đã đến quyến rũ bà mẹ có chín người con trai này. Song chẳng lẽ chín chàng trai cừ khôi kia lại không bảo vệ nổi mẹ?

Các chàng trai quy ước với nhau thế này: chỉ để một người ở nhà canh gác, còn tất cả phải đi làm việc.

Các anh lớn thay nhau cầm gươm bảo vệ mẹ. Tám ngày liền trôi qua không gặp chuyện gì trắc trở. Rồi đến lượt chàng út ở nhà.

Chàng đứng ở cổng, canh chừng các ống máng đầu hồi nhà đã lâu không thấy có điều gì khả nghi, nhưng khi chàng định vào nhà ăn trưa thì nghe có tiếng cười vui vẻ ở ngoài vườn. Chàng vội ghé mắt nhìn...

chuyện gì thế kia. Chàng thấy một cô gái xinh đẹp, trên ngực cài bông hoa Anh Túc đỏ thắm. Nàng chào mời chàng: “ Hãy lại đây với em! Chỉ có điều xin chàng hãy cất gươm đi đã, em không thích loại vũ khí này!” Chàng trai liền rời tay gươm. Lập tức cô gái ré lên, gỡ bông hoa Anh Túc trên ngực đưa cho chàng

trai mời chàng thưởng thức hương thơm. Vốn bản tính trung thực, chàng trai vừa đưa bông hoa đỏ ối lên mũi thì lập tức thấy buồn ngủ quá rồi ngã lăn quay ra vườn. Chàng chỉ còn kịp nhận ra tiếng con rồng vừa gầm gào vừa lao đến cướp mẹ chàng bay lên cao. Còn cô gái xinh đẹp thì đã hoá thành mù phù thủy nổi gió bay đi mất.

Chàng út thiếp đi một lát, lúc choàng tỉnh dậy chàng không biết nên làm gì và nên nói với các anh thế nào? Tốt nhất là nên đi tìm ngay hang rồng. Chàng dắt thanh gươm vào thắt lưng, bỏ vào túi ít lương khô rồi lên đường.

Chàng đi mãi, đi mãi, đến cuối ngày thì chàng gặp một cụ già có vẻ mệt mỏi đang ngồi bên đường, miệng lầm rầm cầu xin:

- Hãy thương người già, hỡi chàng trai, ta muốn xin chàng mẫu bánh mì!

- May mắn là con được gặp già - Chàng út đáp - Xin già hãy cho con biết, già có thấy con rồng mang mẹ con đi về hướng nào không?

Ông già cầm mẫu bánh mì đoạn chỉ tay về hướng Nam. Chàng út rảo chân bước.

Chàng lại mãi miết đi cho đến tận cuối ngày, và cũng thật lạ kỳ! - Chàng lại đến chỗ ông già đang ngồi.

Ông già nói:

- Con ơi, con hãy đào hố và trồng cho ta một cây táo. Ta muốn ăn táo nhưng không còn sức trồng cây nữa.

Chàng út dùng gươm thoăn thoắt đào hố và trồng xuống đó một cái cây non. Rồi chàng xin chỉ đường cho chàng đi về hang rồng.

Ông già chỉ về hướng Bắc. Và chàng út lại cầm củi đi cho đến cuối ngày. Thật lạ lùng quá, rốt cuộc chàng lại đến đúng chỗ ông già vẫn ngồi. Ông già khản khoản nhờ chàng hãy giết chết con rắn độc đang bò vào túp lều của ông, mà đêm đêm nó thường quấy rầy không cho ông ngủ.

Chàng trai xông vào lều, dùng gươm chặt đứt đầu rắn. Chàng xin ông già đừng đánh lừa chàng nữa.

- Ta đã thử thách con ba lần về tính hào hiệp, lòng nhân hậu và thái độ dũng cảm. Con trai ạ, hãy đi về hướng Tây, chính hang rồng ở gần kề đó. Con sẽ phải chiến đấu sống mái với nó. Ta cho con một câu thần chú, giúp con biến hoá theo ý muốn của con. Có điều này phải nhớ: con chỉ có thể biến hoá thành dạng khác được hai lần, lần thứ ba con phải trở lại làm người ngay. Nếu lần thứ ba con biến thành cái gì đó thì con sẽ vĩnh viễn phải chịu số phận như vậy.

Chàng trai nhập tâm câu thần chú và đi về hướng Tây. Chàng cứ đi mãi cho đến khi nhìn thấy một ngọn lửa xanh leo lét trong đêm.

Chàng bóp chặt thanh gươm trong tay và bước về phía ngọn lửa. Nhưng chàng bị sa xuống một bãi lầy.

Chàng thấy một người đàn bà lưng gù, trên vai vác một khúc gỗ nặng đi lại phía chàng. Ai thế kia? Phải chăng người đó là mẹ chàng?

Chàng trai lên tiếng gọi, song người đàn bà sợ hãi hét:

- Con ơi, con đến tìm mẹ ở đây mà làm gì! Không một ai sa chân vào cái đầm lầy này mà còn sống trở về! Thà chết một thân mẹ còn hơn là thấy con trở thành nô bộc cho Rồng!

- Không, mẹ ơi - chàng trai đáp - Vì con mà mẹ bị rồng cầm tù. Nghĩa vụ của con lúc này là cứu mẹ. Mẹ hãy ngồi lên khúc gỗ già, con sẽ đọc một câu thần chú, con sẽ biến thành dòng sông đưa mẹ thoát khỏi chốn này.

Hai mẹ con làm đúng những điều đã bàn.

Nhưng khi phát hiện ra nữ nô tỳ Pécxia bỏ trốn, Rồng liền đuổi theo. Dòng sông cứ chảy mãi cho tới khi cập vào một bãi cát mà ở đó nước đã cạn kiệt.

- Mẹ ơi, con sẽ biến thành con ngựa, mẹ hãy cưỡi lên lưng con và túm lấy bờm. Con sẽ đưa mẹ băng qua sa mạc cát này - chàng trai nói và biến ngay thành con tuấn mã khôn ngoan.

Ngựa tung bốn vó phi nước đại, Rồng đuổi theo sau, nhưng dọc đường ngựa lại gặp một cái hố vừa sâu vừa rộng chặn ngang.

- Con trai ơi, con phải trở lại làm người ngay và nấp dưới đáy hào này - Người mẹ van xin, song chàng út không chịu nghe.

- Mẹ có chín người con trai, nhưng chín người con chỉ có một mình mẹ - chàng trai đáp - Con sẽ biến thành khóm hoa rậm rạp chắn che, bảo vệ mẹ.

Chàng trai đọc câu thần chú, lập tức trên mặt hào mọc lên một bụi cây rậm có những bông hoa tím thơm ngát. Bà Pécxia vừa ẩn mình trong bụi cây thì đúng lúc con rồng phun lửa phì phì bay qua.

Đó chính là loài hoa Tử Đinh Hương Ba Tư. Hôm nay đây, loài hoa ấy đang làm đẹp cho biết bao mảnh vườn.

Hoa hướng dương

Khi các cô gái của thần Mặt Trời tắm tấp xong, đáp thuyền du ngoạn ra tận biển khơi thì nàng út mới sực nhớ ra là nàng đã bỏ quên chiếc vương miện bằng vàng của mình trên cành cây sồi ven bờ. Không có vương miện, nàng không dám về nhà và nàng tha thiết xin các chị hãy quay thuyền lại. Nhưng các chị kêu mệt, thoái thác và chỉ muốn được đi nằm ngủ ngay, còn nếu nàng út lơ đãng quá đáng như vậy thì hãy tự quay lại bờ một mình, và cứ đứng chờ ở đó một mình cho đến sáng, cho đến khi các chị lại trở lại tắm lần nữa.

Nàng út bơi đến bờ.... nhưng thật là khủng khiếp: chiếc vương miện không còn trên cành sồi nữa! Dưới gốc cây là một chàng trai tuấn tú, tóc đen, mắt xanh màu nước biển. Chàng giơ cả hai cánh tay vạm vỡ về phía cô gái và ôm chầm lấy nàng vừa nói những lời ngọt ngào tựa mật ong vàng.

- Nàng hãy ở lại đây mãi mãi với ta, đôi ta sẽ yêu nhau và đừng bao giờ xa nhau - Chàng thì thào rồi lại hôn nàng thật lâu và thật thắm thiết.

- Em ở lại trần gian sao được, hồi chàng? Đêm tối ở đây mịt mù, lạnh lẽo lắm, mà em đã quen ở lâu son, gác tía, nơi dưới từng trần nhà đều có những chùm ngọc tía sáng chói; ban ngày em ngồi dệt chỉ vàng, tối đến đi tắm biển thật thoải thích. Trong những buổi vũ hội, chúng em nhảy múa cùng các chàng trai của Hằng Nga và cưới những con ngựa bạc. Chàng có thể hứa hẹn với em một cuộc sống như thế nào ở nơi trần thế này? - Con gái Thần Mặt Trời hỏi.

- Ta hứa với nàng sẽ có những buổi sáng đầy sương làm mát dịu đôi chân nàng, sẽ có tiếng chim ca, tiếng lá cây rì rào làm vui tai nàng. Ta hứa với nàng những ngày lao động vất vả và cái mệt mỏi vào những buổi chiều. Còn đêm đến, nàng sẽ được sưởi ấm trong vòng tay ôm ấp của ta - con trai Thần Đất nhẹ nhàng đáp lời.

- Chàng hãy chỉ cho em vẻ đẹp tuyệt vời của trần thế đi, khi đó em sẽ quyết định có ở lại với chàng hay là quay về quê hương - con gái Thần Mặt Trời nói.

Và con trai Thần Đất đã dẫn nàng út tới bên bờ sông, nơi có những cây Anh Đào nở hoa và tiếng hoạ mi líu lo. Chàng trai hỏi:

- Nàng đã được nghe bài ca tuyệt diệu ấy bao giờ chưa?

- Chưa, - nàng út thú nhận.

- Thế nàng đã được nghe tiếng sóng nước ồn ào của những con sông đổ ra biển cả chưa? Nàng cảm thấy hương hoa Anh Đào thế nào? Và nàng đã biết tình yêu là gì chưa?

- Chàng chính là tình yêu của em, em sẽ ở lại đây với chàng - nàng út sung sướng hứa. Và con trai Thần Đất bèn dẫn nàng tới một căn hầm để nàng được thấy lại vương miện của mình.

Cứ sáng sáng, Thần Mặt Trời lại ra rả gọi con gái quay về thiên cung, đồng thời không quên báo cho nàng biết, nếu nàng quyết chí ở lại hạ giới thì nàng sẽ phải làm việc quần quật ngoài đồng. Nhưng nàng út khẳng khái không chịu vâng lệnh cha, bởi lẽ nàng cảm thấy cuộc sống nơi trần thế này thú vị hơn nhiều so với ở thiên cung, nơi mà nàng đã chán ngấy những chuỗi ngày lê thê ngồi bên khung cửi. Ở trần thế nàng được nghe không biết chán tai tiếng sông nước chảy rì rào, tiếng hoạ mi lãnh lót và được thưởng ngoạn những mùa hoa Anh Đào rực rỡ. Thần Mặt Trời đành phải gửi của hồi môn cho nàng út, và nàng đã làm lễ thành hôn với chàng trai trần thế.

- Ta không ưa chàng trai Thần Đất, song ta không thể cấm đoán tình yêu của con được. Nhưng không nên vì ái tình mà con xem thường quê hương, tổ quốc. Sẽ xảy ra chuyện gì, nếu con thấy buồn nhớ nhà?

- Thần Mặt Trời hỏi và khép màn mây lại có ý báo rằng, cuộc trò chuyện với con gái đã chấm dứt.

- Con sẽ không cầu xin trở về đâu! - nàng út kêu lên một cách kiêu ngạo.

Hôn lễ vừa xong, mẹ Thần Đất đã bắt con dâu phải lao động. Nàng phải ra vườn coi sóc đàn ong, còn công việc khác xem chừng đôi tay trắng ngần của nàng không cáng đáng nổi. Bây giờ hàng ngày nàng út phải đứng chôn chân giữa vườn trông coi đàn ong để chúng khỏi lạc vào tổ khác. Ngày tháng cứ trôi qua bình lặng, tẻ ngắt như tiếng ong rì rì. Còn đâu nữa những buổi dong chơi trên lưng ngựa bạc, những đêm nhảy múa cùng các chàng trai của Hằng Nga, những chuyến du ngoạn bằng thuyền trên biển lớn cùng các chị?

Những con ngựa bị xua đuổi ra cánh đồng nặng nề lê từng bước còn chàng trai Thần Đất bị công việc đồng áng hút hết sức lực nên chẳng còn thời gian nói với nàng những lời lẽ âu yếm nữa. Một hôm nàng út đòi:

- Chàng hãy mang hoa Anh Đào về cho em!

- Hoa Anh Đào chỉ nở có mùa thôi - chàng trai giận dữ đáp.

- Hãy mang tiếng hót hoạ mi về cho em nghe!

- Hoạ mi đâu phải lúc nào cũng cất tiếng hót.

- Đã lâu rồi chàng chưa hôn em. Chả lẽ tình yêu của chàng không còn vĩnh hằng nữa sao?

- Tình yêu không là vĩnh hằng.

- Vậy thì cái gì là vĩnh hằng, thừa chàng?

- Lao động là vĩnh hằng - chàng trai đáp và cầm cái liềm đi ra đồng.

Con gái của Thần Mặt Trời lại phải ở nhà một mình. Nàng buồn nhớ nơi chôn rau, cắt rốn đến nỗi mắt cả lòng kiêu ngạo bấy lâu nay, nàng quay về phía Mặt Trời da diết cầu xin:

- Hỡi Thần Mặt Trời kính yêu của con, xin người hãy chấp thuận lời giải bày của con đây. Hiện giờ con rất nhớ quê nhà. Con thường nằm mơ thấy những con đường của tuổi ấu thơ, thường nghe các chị dệt trên khung cửi rào rào. Người hãy thương con và cho con được trở về thiên cung!

Thần Mặt Trời chỉ im lặng.

Nàng út vẫn không ngừng van xin:

- Hỡi người cha đáng kính, chẳng nhẽ Người không cảm thấy đứa con gái của Người đang bất hạnh trên đất khách, quê người ? Người hãy gọi con về, nếu Người không muốn thừa nhận con là con gái nữa thì con xin làm kẻ hầu hạ Người.

- Con gái ta ở hạ giới quá lâu rồi, đến nỗi đôi chân con đã bén rễ, khó mà bứt ra được. Giờ đây, Cha không thể giúp con được nữa.

Thần Mặt Trời vừa dứt lời, Người dùng ngay chiếc khăn mây trắng che kín hai mắt. Những giọt nước mắt của Người như những giọt thủy tinh trong suốt cứ rơi lã chã xuống đôi tay của con gái.

Nàng út toan nhấc đôi tay lên, song mặt đất này đã giữ chặt lấy nàng. Và nàng đã phải ở lại trần thế trong tình trạng như vậy, để rồi sau đó biến thành một bông hoa, luôn luôn hướng về phía mặt trời, về phía quê cha, đất tổ. Chính vì thế loài hoa này có tên gọi: Hoa Hướng Dương.

Đóa hoa đẹp nhất!

Tôi tìm một ghế trống trong công viên dưới những tán cây liễu khảng khiu để gặm nhấm cái cảm giác ê chề về cuộc đời, về cái thế giới như đang vui dập đời tôi. Và như thế tất cả những điều đó chưa đủ làm tôi khổ sở, một đức bé chạy đến hồn hèn, một nhồi vì chơi đùa, nghiêng đầu nói: “Chị nhìn xem em tìm được cái gì”. Trong tay nó, một bông hoa tôi tả tội nghiệp với những đài hoa nhẵn nhúm vì không đủ nước và ánh sáng. Để thằng bé mang ngay cái hoa tàn đi và trở lại với cuộc chơi của nó, tôi cười gượng và xua tay. Thay vì quay đi, thằng bé đến ngồi bên cạnh tôi, đưa hoa lên mũi và reo lên sung sướng: “Mùi thơm tuyệt quá, chắc nó là một bông hoa xinh đẹp. Em hái tặng chị đó”. Bông hoa đang úa tàn và gần như khô héo trước mắt tôi chẳng còn màu sắc gì rõ ràng ngoài sự trộn lẫn giữa vàng đỏ và cam. Nhưng tôi biết phải nhận nó nên không thằng bé sẽ chẳng để tôi yên. Tôi đưa tay lên nhận đóa hoa và lau bầu: “Hãy cho chị vậy”, nhưng thay vì đặt đóa hoa vào tay tôi, nó để đóa hoa chơi vơi giữa khoảng không một cách vô thức. Chính lúc đó tôi mới nhận ra rằng đứa bé không nhìn thấy được: nó bị mù.

Tôi nghe giọng mình run rẩy khi thốt ra lời cảm ơn. Nó mỉm cười và trở lại cuộc chơi, không nhận ra nó đã làm xao động tâm hồn tôi.

Tôi ngồi yên và tự hỏi: làm sao thằng bé thấy được một phụ nữ tội nghiệp dưới tán cây, làm sao nó biết được hoàn cảnh bị đày đọa mà tôi đang buồn xuôi. Có lẽ từ trong trái tim đã cho nó ánh sáng thực sự. Bằng đôi mắt của một đứa trẻ mù, cuối cùng tôi đã có thể nhận ra rằng *mọi khó khăn không phải trong thế giới này mà ở trong chính bản thân tôi. Và trong tất cả mọi khổ sở tự mình tạo ra đó, chính tôi mới là một kẻ mù lòa. Tôi nguyện phải nhìn thế giới này bằng vẻ đẹp đích thực của nó và trân trọng mỗi phút giây trong đời. Khi đó, tôi đưa đóa hoa lên mũi và tận hưởng mùi hương ngọt ngào của một đóa hoa hồng trinh nguyên.*

Tặng hoa

Sáng sớm ngủ dậy, vén rèm cửa sổ, cô giáo thấy một bó hoa tươi đặt ngay trước cửa nhà mình. Ngày thứ hai, thứ ba vẫn có người tặng hoa.

Đến ngày thứ tư, cô thức dậy từ lúc 5 giờ sáng, nép người bên cửa sổ và chờ đợi...

Từ xa, một đứa bé chậm chậm tiến đến trước cửa nhà cô giáo. Trong tay em là một bó hoa tươi. Bị “bắt quả tang”, cậu bé ấp úng: “Thưa cô, không phải chỉ mình em đâu. Đây là thỏa thuận giữa chúng em. Trước khi cô đến đây, chúng em đã có một cô giáo. Nhưng có một người đàn ông, cũng từ thành phố lên. Mỗi lần đến thăm cô giáo, ông ấy lại tặng cô một bông hoa thật đẹp, thật tươi. Ít lâu sau, cô giáo đi theo người đàn ông đó. Chúng em buồn lắm vì nghĩ không tặng hoa cho cô giáo cũ nên cô ấy mới bỏ đi. Vì thế, lần này trước khi có người đàn ông tới, mỗi ngày chúng em sẽ thay phiên tặng cô một bó hoa.

Truyền thuyết về trái Đào

Lâu lắm rồi ở miền Bắc Trung Quốc nọ có một làng nhỏ nằm heo hút trên một ngọn núi cao chỉ vài gia đình sống ở đó. Trong làng ấy có một chàng trai dũng cảm với trái tim tấm lòng nhân hậu tên là Đào tử. Mọi người trong làng đều rất yêu mến chàng. Cũng ở trong làng ấy có một cô gái tên là Tiểu Mỹ. Tiểu Mỹ xinh đẹp, thông minh lại đàn hay hát giỏi. Đào Tử coi Tiểu Mỹ như em gái mình. Họ hay cùng nhau nói chuyện và ca hát, dần dần họ yêu nhau từ lúc nào cũng không hay. Tiểu Mỹ và Đào tử yêu nhau lắm nhưng khổ một

nỗi Tiểu Mỹ lại là một nàng tiên và chẳng bao lâu nữa sẽ phải về trời. Do Tiểu Mỹ rất yêu Đào Tử nàng không muốn làm chàng đau khổ cho nên một hôm Tiểu Mỹ lạnh lùng nói với Đào Tử rằng: Thực ra người mà em yêu phải là người cực kỳ dũng cảm, nhưng anh lại không không chế nổi tình cảm của em điều này cho thấy anh không phải là người dũng cảm nhất. Khi nào anh trở nên dũng cảm nhất em sẽ quay lại với anh. Thế rồi từ đó họ không gặp nhau nữa.

Lời nói của Tiểu Mỹ in sâu vào trong lòng Đào Tử. Chàng ở vào thế tiến thoái lưỡng nan: Yêu Tiểu Mỹ nhưng nàng không yêu, cố quên nàng đi nhưng không quên nổi. Trái tim chàng lúc đập rộn ràng lúc thì băng giá. Khuôn mặt chàng đã mất dần màu máu, trái tim chàng đã bị cứng lại.

Một hôm họ tình cờ gặp nhau Đào Tử nói cho Tiểu Mỹ nỗi đau khổ của mình, chàng nói với Tiểu Mỹ: “Trái tim anh đã băng giá và khô cứng. anh rất yêu em, anh yêu em bao nhiêu thì tim cứng bấy nhiêu. Anh không tin là em không yêu anh, anh

chỉ muốn xem xem, trái tim em có phải vì Tình yêu mà cũng băng giá. “Sống trên cõi đời này không còn ý nghĩa gì đối với đôi trai gái này cho nên họ cùng móc trái tim của mình ra cho nhau xem và cùng chết. Người dân cùng làng vì cảm động trước mối tình của đôi trai gái cho nên đã chôn hai người cùng với nhau. Cùng đêm đó có một trận mưa lớn suốt đêm, dân làng nghe thấy có tiếng nói chuyện ở ngoài đường cái nhưng chẳng ai dám ra xem là có chuyện gì? Thế rồi sáng hôm sau, trên ngôi mộ của đôi trai gái mọc lên một

cái cây nhỏ, trên cây mọc đầy những bông hoa nhỏ màu hồng nhạt. Hoá ra là xác của Đào Tử mọc thành cái cây. Dân làng vì để tưởng nhớ tới Đào Tử chàng trai dũng cảm đã lấy tên chàng đặt cho cái cây ấy. Còn về Tiểu Mỹ, nàng đã hoá thành những bông hoa màu hồng ấy. Sau khi chết linh hồn của nàng bay về trời nhưng nàng vẫn còn lưu luyến với mối tình ở dưới trần gian. Vương mẫu nương nương cảm động trước tình cảm ấy đã phong cho nàng cái tên Đào hoa nương nương tượng trưng cho Tình yêu.

Hè năm đó, trên cái cây ấy kết đầy những quả có hình trái tim gắn liền với nhau. Những người biết câu chuyện này thường sợ cây Đào đau cho nên họ đợi cho quả Đào có màu đỏ và trở nên mềm thì mới ăn. Kỳ thú trong quả Đào còn có một cái hạt cứng bảo vệ trái tim đã hoá đá. Từ năm đó trở đi người dân ở đây coi hoa Đào là loại hoa tượng trưng cho Tình yêu, gỗ của cây Đào dùng làm bùa tránh tà.

Cổ tích về loài bướm

Thuở nhỏ, khi nhìn thấy những con bướm đêm màu nâu đất, tôi vừa ghét vừa sợ vì chúng quá xấu xí, không như những chú bướm có màu sắc rực rỡ khác. Cho đến một ngày, tôi đã thay đổi

suy nghĩ khi nghe câu chuyện sau:

“ Xưa lắm rồi, khi có những chú bướm đêm cũng có màu sắc rực rỡ như những loài bướm khác, thậm chí còn lộng lẫy hơn cả những chú bướm bây giờ. Một ngày nọ, những thiên thần thấy buồn bã khi mây đen che phủ bầu trời khiến họ không còn nhìn thấy loài người ở chốn trần gian. Họ khóc - nước mắt thiên thần rơi xuống tạo nên những giọt mưa trắng xóa. Những chú bướm đêm hào hiệp vốn ghét nhìn thấy mọi người buồn phiền. Vì thế chúng rủ nhau làm một chiếc cầu vồng. Bướm đêm nghĩ rằng nếu nhờ những loài bướm khác giúp sức thì chúng chỉ cần cho đi một ít màu sắc của mình là có thể tạo ra một chiếc cầu vồng tuyệt đẹp. Thế là một chú bướm đêm tìm đến nữ hoàng của loài bướm khác để nhờ giúp đỡ. Nhưng những loài bướm khác quá đỗi ích kỷ và tự phụ nên không muốn cho đi màu sắc của mình, dù chỉ một chút.

Những chú bướm đêm quyết định làm việc đó một mình. Chúng vỗ cánh thật mạnh làm bột phấn trên cánh rơi rắc trong không trung tạo nên những đám mây ngũ sắc lung linh như thủy tinh. Những đám mây dần dần giãn ra tạo thành một đường viền dài. Nhưng chiếc cầu vồng vẫn chưa đủ lớn, vì thế những chú bướm đêm cứ tiếp tục cho đi màu sắc của mình, cứ thêm vào từng chút một cho đến khi chiếc cầu vồng kéo dài đến tận chân trời. Những thiên thần trông thấy cầu vồng trở nên vui sướng. Họ mỉm cười, nụ cười ấm áp chiếu rọi xuống trần gian làm nên những tia nắng rạng rỡ. Và những chú bướm đêm ấy chỉ còn lại duy nhất một màu nâu thô mộc bởi chúng đã cho đi tất cả những sắc màu lộng lẫy nhất để dệt nên chiếc cầu vồng tuyệt diệu... ”

Bạn ạ, đừng chăm chăm nhìn vào diện mạo, hãy soi rọi để tìm thấy những điểm sáng bên trong một con người. Có ai đó đã nói: “ Nhân cách là ngọc quý, nó có thể cắt rời những ngọc quý khác”.

Phần nào là quan trọng nhất trên cơ thể ?

Mẹ tôi đã ra một câu đố: “ Con yêu, phần nào là quan trọng nhất trên cơ thể hả con?”

Ngày nhỏ, tôi đã nói với mẹ rằng âm thanh là quan trọng đối với con người nên tai là bộ phận quan trọng nhất. Mẹ lắc đầu: “ không phải đâu con. Có rất nhiều người trên thế giới này không nghe được đâu, con yêu ạ. Con tiếp tục suy nghĩ về câu đố đó đi nhé, sau này mẹ sẽ hỏi lại con. ”

Vài năm sau, tôi đã nói với mẹ rằng hình ảnh là quan trọng nhất, vì thế đôi mắt là bộ phận mà mẹ muốn đố tôi. Mẹ lại nhìn tôi âu yếm nói: “ Con đã học được nhiều điều rồi đây, nhưng câu trả lời của con chưa đúng bởi vì vẫn còn nhiều người trên thế gian này chẳng nhìn thấy gì. ” Đã bao lần tôi muốn mẹ nói ra đáp án, và vì thế tôi toàn đoán lung tung. Mẹ chỉ trả lời tôi: “ Không đúng. Nhưng con đang tiến bộ rất nhanh, con yêu của mẹ. ”

Rồi đến năm 1991, bà nội yêu quý của tôi qua đời. Mọi người đều khóc vì thương nhớ bà. Một mình tôi đã vừa đạp xe vừa khóc trên suốt chặng đường 26 km từ thị xã về quê trong đêm mưa rào ngày 4/5 âm lịch của năm đó. Tôi đạp thật nhanh về bệnh viện huyện để mong được gặp bà lần cuối. Nhưng tôi đến nơi thì đã muộn mất rồi. Tôi đã thấy bố tôi gục đầu vào vai mẹ tôi và khóc. Lần đầu tiên tôi thấy bố khóc như tôi.

Lúc liệm bà xong, mẹ đến cạnh tôi thì thầm: “ Con đã tìm ra câu trả lời chưa?” Tôi như bị sốc khi thấy mẹ đem chuyện đó ra hỏi tôi lúc này. Tôi chỉ nghĩ đó là một trò chơi giữa hai mẹ con thôi. Nhìn về sừng sờ trên khuôn mặt tôi, mẹ liền bảo cho tôi đáp án: “ Con trai ạ, phần quan trọng nhất trên cơ thể con chính là cái vai. ” Tôi hỏi lại: “ Có phải vì nó đỡ cái đầu con không hả mẹ?” Mẹ lắc đầu: “ Không phải thế, bởi vì đó là nơi người thân của con có thể dựa vào khi họ khóc. Mỗi người đều cần có một cái vai để nương tựa trong cuộc sống. Mẹ chỉ mong con có nhiều bạn bè và nhận được nhiều tình thương để mỗi khi con khóc lại có một cái vai cho con có thể ngã đầu vào. ”

*Từ lúc đó, tôi hiểu rằng **phần quan trọng nhất của con người không phải là “phần ích kỷ”, mà là phần biết cảm thông với nỗi đau của người khác.***

Bức chân dung

Có một người đàn ông yêu thích mỹ thuật. Ông ta say mê đến mức gần như sống vì niềm say mê của mình. Sư tập tranh là mục tiêu cả đời của ông. Ông làm việc rất chăm chỉ để dành tiền tiết kiệm nhằm mua thêm các tác phẩm hội họa cho bộ sưu tập của mình. Ông mua rất nhiều tác phẩm của các họa sỹ nổi tiếng. Người đàn ông này đã góa vợ. Ông chỉ có một người con trai. Ông đã truyền lại cho con mình niềm say mê sưu tầm đó. Ông rất tự hào về con trai của mình khi anh ta cũng trở thành một nhà sưu tầm nổi tiếng như ông.

Một thời gian sau, đất nước bỗng có chiến tranh. Người con trai, cũng như mọi thanh niên khác, lên đường tòng quân. Và sau một thời gian thì câu chuyện xảy ra...

Một hôm, người cha nhận được một lá thư thông báo rằng người con đã mất tích khi đang làm nhiệm vụ. Người cha đau khổ đến tột cùng. Thật là khủng khiếp khi người cha không thể biết được điều gì đang xảy ra với con mình. Vài tuần sau ông nhận được một lá thư nữa. Lá thư này báo với ông rằng con ông đã hy sinh khi làm nhiệm vụ. Ông gần như chết đi một nửa người. Thật khó khăn khi đọc tiếp lá thư đó, nhưng ông vẫn cố. Trong thư, người ta báo rằng con ông đã rút lui đến nơi an toàn. Nhưng thấy trên bãi chiến trường vẫn còn những đồng đội bị thương, con ông đã quay lại và đưa về từng thương binh một. Cho đến khi đưa người cuối cùng về gần đến khu vực an toàn thì con ông đã trúng đạn và hy sinh.

Một tháng sau, đến ngày Noel, ông không muốn ra khỏi nhà. Ông không thể hình dung được một Noel mà thiếu con trai mình bên cạnh. Ông đang ở trong nhà thì có tiếng chuông gọi cửa. Đứng trước cửa nhà là một chàng trai tay cầm một bọc lớn.

Chàng trai nói “Thưa bác, bác không biết cháu, nhưng cháu là người mà con bác đã cứu trước khi hy sinh. Cháu không giàu có, nên cháu không biết đem đến cái gì để đền đáp cho điều mà con bác đã làm cho cháu. Cháu được anh ấy kể lại rằng bác thích sưu tầm tranh, bởi vậy dù cháu không phải là một họa sỹ, cháu cũng vẽ một bức chân dung con trai bác để tặng cho bác. Cháu mong bác nhận cho cháu.”

Người cha đem bức tranh vào nhà, mở ra. Tháo bức tranh giá trị nhất vẫn treo trên lò sưởi xuống, ông thay vào đó là bức chân dung người con. Nước mắt lưng tròng, ông nói với chàng trai “Đây là bức tranh giá trị nhất mà ta có được. Nó có giá trị hơn tất cả các tranh mà ta có trong căn nhà này.” Chàng trai ở lại với người cha qua Noel đó rồi hai người chia tay.

Sau vài năm, người cha bị bệnh nặng. Tin tức về việc ông qua đời lan truyền đi rất xa. Mọi người đều muốn tham gia vào cuộc bán đấu giá những tác phẩm nghệ thuật mà người cha đã sưu tầm được qua thời gian. Cuối cùng thì buổi bán đấu giá cũng được công bố vào ngày Noel năm đó. Các nhà sưu tầm và những nhà đại diện cho các viện bảo tàng đều háo hức muốn mua các tác phẩm nổi tiếng. Toà nhà bán đấu giá đầy người. Người điều khiển đứng lên và nói “Tôi xin cảm ơn mọi người đã đến đông đủ như vậy. Bức tranh đầu tiên sẽ là bức chân dung này...”

Có người la lên “Đó chỉ là chân dung đứa con trai ông cụ thôi! Sao chúng ta không bỏ qua nó, và bắt đầu bằng những bức có giá trị thật sự?”

Người điều khiển nói “Chúng ta sẽ bắt đầu bằng bức này trước!”

Người điều khiển bắt đầu “Ai sẽ mua với giá \$100?”

Không ai trả lời nên ông ta lại tiếp “Ai sẽ mua với giá \$50?”

Cũng không có ai trả lời nên ông ta lại hỏi “Có ai mua với giá \$40?”

Cũng không ai muốn mua. Người điều khiển lại hỏi “Không ai muốn trả giá cho bức tranh này sao?”

Một người đàn ông già đứng lên “Anh có thể bán với giá \$10 được không? Anh thấy đấy, \$10 là tất cả những gì tôi có. Tôi là hàng xóm của ông cụ và tôi biết thằng bé đó. Tôi đã thấy thằng bé lớn lên và tôi thật sự yêu quý nó. Tôi rất muốn có bức tranh đó. Vậy anh có đồng ý không?”

Người điều khiển nói “\$10 lần thứ nhất, lần thứ nhì, bán!”

Tiếng ồn ào vui mừng nổi lên và mọi người nói với nhau “Chúng ta có thể bắt đầu thật sự được rồi!”

Người điều khiển nói “Xin cảm ơn mọi người đã đến. Thật là vinh hạnh khi có mặt những vị khách quý ở đây. Bữa nay chúng ta sẽ dừng tại đây!”

Đám đông nổi giận “Anh nói là hết đấu giá? Anh vẫn chưa đấu giá toàn bộ các tác phẩm nổi tiếng kia mà?” Người điều khiển nói “Tôi xin lỗi nhưng buổi bán đấu giá đã chấm dứt. Mọi người hãy xem chúc

thư của ông cụ đây, NGƯỜI NÀO LẤY BỨC CHÂN DUNG CON TÔI SẼ ĐƯỢC TẤT CẢ CÁC BỨC TRANH CÒN LẠI! Và đó là lời cuối cùng!”

Tha thứ mãi mãi

Lisa ngồi trên sàn với chiếc hộp trước mặt. Cái hộp cũ kĩ đựng 1 tờ giấy kẻ ô vuông. Và đây là câu chuyện đằng sau những ô vuông...

_ Các con phải tha thứ cho anh chị em mình bao nhiêu lần? Cô giáo đọc to luôn câu trả lời cho cả lớp nghe: ” 70 nhân 7 lần! “

Lisa kéo tay Brent - em trai cô:

_ Thế là bao nhiêu lần?

Brent viết số 490 lên góc vở Lisa. Brent nhỏ bé, vai hẹp, tay ngắn, đeo cặp kính quá khổ và tóc rối bù. Nhưng năng khiếu âm nhạc của cậu làm bạn bè ai cũng phục. Cậu học pianô từ năm lên 4, kèn darinet năm lên 7 và giờ đây cậu đang chinh phục cây đèn Oboa. Lisa chỉ giỏi hơn em trai mình mỗi 1 thứ: bóng rổ, 2 chị em thường chơi bóng rổ sau giờ học. Brent thấp bé lại yếu, nhưng nó không nỡ từ chối vì đó là thú vui duy nhất của Lisa giữa

những bảng điểm chỉ toàn yếu với kém của cô. Sau giờ học, 2 chị em lại chạy ra sân bóng rổ. Khi Lisa tấn công, Brent bị khuỷu tay Lisa huých vào cằm. Lisa dễ dàng ghi điểm. Cô hả hê với bàn thắng cho đến khi nhìn thấy Brent ôm cằm.

_ Em ổn cả chứ? Chị lỡ tay thôi mà!

_ Không sao, em tha lỗi cho chị - Cậu bé cười - Phải tha thứ 490 lần và lần này là 1, vậy chỉ còn 489 lần nữa thôi nhé!

Lisa cười. Nếu nhớ đến những gì Lisa đã làm với Brent thì hẳn 490 lần đã hết từ lâu lắm.

Hôm sau, 2 chị em chơi bắn tàu trên giấy. Sợ thua, Lisa nhìn trộm giấy của Brent và dễ dàng “ chiến thắng”.

_ Chị ăn gian! - Brent nhìn Lisa nghi ngờ.

Lisa đỏ mặt:

_ Chị xin lỗi!

Được rồi, em tha lỗi - Brent cười khẽ - Thế là chỉ còn 488 lần thôi, phải không?

Sự độ lượng của Brent làm Lisa cảm động. Tối đó, Lisa kẻ 1 biểu đồ với 490 hình vuông:

_ Chúng ta dùng cái này để theo dõi những lần chị sai & em tha lỗi. Mỗi lần như vậy, chị sẽ gạch chéo 1 ô - Miệng nói, tay Lisa đánh dấu 2 ô. Rồi cô bé dán tờ biểu đồ lên tường.

Lisa có rất nhiều cơ hội đánh dấu vào biểu đồ. Mỗi khi nhận ra mình sai, Lisa xin lỗi rất chân thành. Và cứ thế... Ô thứ 211: Lisa giấu sách Tiếng Anh của Brent & cậu bé bị điểm 0. Ô thứ 394: Lisa làm mất chìa khoá phòng Brent... Ô thứ 417: Lisa dùng thuốc tẩy quá nhiều làm hỏng áo Brent... Ô thứ 489: Lisa mượn xe đạp của Brent & đâm vào gốc cây. Ô 490: Lisa làm vỡ chiếc cốc hình quả dưa mà Brent rất thích.

_ Thế là hết - Lisa tuyên bố - Chị sẽ không có lỗi gì với em nữa đâu.

Brent chỉ cười: ” Phải, phải”

Nhưng rồi vẫn có lần thứ 491. Lúc đó Brent là sinh viên trường nhạc & cậu được cử đi biểu diễn tại đại nhạc hội New York. 1 niềm mơ ước thành hiện thực. Người ta gọi điện đến thông báo lịch biểu diễn nhưng Brent không có nhà, Lisa nghe điện: ” 2h chiều ngày mừng 10 nhé!” Lisa nghĩ mình có thể nhớ dc nên cô đã không ghi lại.

_ Brent này, khi nào con biểu diễn? - Mẹ hỏi.

_ Con không biết, họ chưa gọi điện báo ạ! Brent trả lời.

Lisa lặng mãi mới lắp bắp:

_ Ôi!.... hôm nay ngày mấy rồi ạ?

_ 12, có chuyện gì thế?

Lisa, bùng mặt khóc nức lên:

_ Biểu diễn... 2 giờ.... mừng 10.... người ta gọi điện..... tuần trước.... Brent ngồi yên, vẻ mặt nghi ngờ, không dám tin vào những gì Lisa nói.

_ Có nghĩa là... buổi biểu diễn đã qua rồi??? - Brent hỏi. Lisa gật đầu. Brent ra khỏi phòng, không nói thêm lời nào. Lisa về phòng, ngậm ngùi khóc. Cô đã huỷ hoại giấc mơ của em cô, làm cả gia đình thất vọng. Rồi cô thu xếp đồ đạc, lên bỏ nhà đi ngay đêm hôm đó, để lại 1 mảnh giấy dặn mọi người yên tâm.

Lisa đến Boston & thuê nhà sống ở ngay đó. Cha mẹ nhiều lần viết thư khuyên nhủ nhưng Lisa không

trả lời: “Mình đã làm hại Brent, mình sẽ không bao giờ về nữa”. Đó là ý nghĩ trẻ con của cô gái 19 tuổi.

Rất lâu sau, có lần gặp lại người láng giềng cũ: bà Nelson.

“Tôi rất tiếc về chuyện của Brent...” – Bà ta mở lời.

Lisa ngạc nhiên:

“Sao ạ?”

Bà Nelson nhanh chóng hiểu rằng Lisa không biết gì. Bà kể cho cô nghe tất cả: xe chạy với tốc độ quá cao, Brent đi cấp cứu, các bác sĩ tận tâm nhưng Brent không qua khỏi. Ngay trưa hôm đó, Lisa quay về nhà. Cô ngồi lặng yên trước chiếc hộp. Cô không thấy tờ biểu đồ ngày xưa kín đặc các gạch chéo mà lại có 1 tờ giấy lớn:

“Lisa yêu quý, Em không muốn đếm những lần mình tha thứ, nhưng chị lại cứ muốn làm điều đó. Nếu chị muốn tiếp tục đếm, hãy dùng tám bản đồ mới em làm cho chị.

Yêu thương, Brent “

Mặt sau là 1 tờ biểu đồ giống như Lisa đã làm hồi bé, với rất nhiều ô vuông. Nhưng chỉ có 1 ô vuông đầu tiên có đánh dấu & bên cạnh là dòng chú thích bằng bút đỏ: “Lần thứ 491: Tha thứ, mãi mãi!”

Hãy đọc những dòng này và hãy nghĩ về nó *

- Nếu sáng nay bạn thức dậy khỏe mạnh, nghĩa là bạn hạnh phúc hơn 1 triệu người rồi đấy, những người không sống được đến tuần sau.
- Nếu bạn chưa bao giờ trải qua chiến tranh hay sự cô độc trong những phòng giam của nhà tù, nếu bạn chưa phải hấp hối vì đói và khát, bạn hạnh phúc hơn, may mắn hơn 500 triệu người trên Thế giới này.
- Nếu bạn đến nhà thờ, không sợ hãi về 1 ngày tận thế hay cái chết, bạn hạnh phúc hơn 3 tỷ người trên Thế giới.
- Nếu trong tủ lạnh nhà bạn có thức ăn, bạn được ăn mặc tử tế, bạn có 1 mái nhà và 1 cái giường êm ái, bạn giàu có hơn 75% nhân loại.
- Nếu bạn có tài khoản trong nhà băng, tiền trong ví và 1 ít xu lẻ trong túi quần, bạn đã thuộc 8% no đủ của toàn Thế giới.

Nếu bạn đọc những dòng chữ này, bạn sẽ hạnh phúc gấp 2 lần vì:

- Có ai đó nghĩ đến bạn
- Bạn không nằm trong số 2 tỷ người mù chữ
- Bạn có máy tính

Nếu nhìn Thế giới dưới góc độ như thế này ta sẽ thấy rằng chúng ta, những con người, cần sự thông cảm, đoàn kết, sự nhân ái và trí thức đến mức nào !

Bạn hãy nghĩ về điều đó !

Phím hỏng *

Chiếc máy vi tính của tôi hoạt động tốt, ngoại trừ một phím bị hỏng. Các bạn sẽ cho rằng với các phím hoạt động tốt còn lại thì không ai để ý đến phím hỏng. Nhưng một phím hỏng cũ đủ sức làm cho bài viết này khó đọc và làm phá hỏng mọi nỗ lực của tôi.

Bạn có thể tự hỏi rằng không sao, chỉ có mỗi một lỗi thôi mà. Sẽ chẳng ai để ý tôi có lỗi hết mà hay không. Nhưng có sự khác biệt đây, vì một tập thể muốn hoạt động hiệu quả rất cần các thành viên hoạt động hiệu quả bằng cách nỗ lực hết khả năng của mình. Vì thế ếu có lúc bạn nghĩ rằng mình không qua được, hãy thử để chiếc phím hỏng của tôi.

PS: Các bạn có thấy bài viết của tôi sẽ như thế nào nếu bàn phím của tôi hỏng phím “n” không?

Hãy thắp lên một que diêm

Một bữa tối tại vận động trường Los Angeles, Mỹ, một diễn giả nổi tiếng - ông John Keller, được mời thuyết trình trước khoảng 100.000 người. Đang diễn thuyết bỗng ông dừng lại và đồng dục nói:

- Bây giờ xin các bạn đừng sợ! Tôi sắp cho tắt tất cả đèn trong sân vận động này.

Đèn tắt. Cả sân vận động chìm sâu trong bóng tối âm u. Ông John Keller nói tiếp:

- Bây giờ tôi đốt lên một que diêm. những ai nhìn thấy ánh lửa của que diêm đang cháy thì hãy hô to “**Đã thấy!**”.

Một que diêm được bật lên, cả sân vận động vang lên: “**Đã thấy!**”. Sau khi đèn được bật sáng trở lại, ông John Keller giải thích:

- Ánh sáng của một hành động nhân ái dù nhỏ bé như một que diêm cũng sẽ chiếu sáng trong đêm tăm tối của nhân loại y như vậy.

Một lần nữa, tất cả đèn trong sân vận động lại được tắt. Một giọng nói vang lên:

- Tất cả những ai ở đây có mang theo diêm quẹt, xin hãy đốt cháy lên !
Bỗng chốc cả vận động trường rực sáng.

Ông John Keller kết luận:

- Tất cả chúng ta cùng hợp lực nhau có thể chiến thắng bóng tối, chiến tranh, khủng bố, cái ác và oán thù bằng những đóm sáng nhỏ của tình thương, sự tha thứ và lòng tốt của chúng ta. Hoà bình không chỉ là môi trường sống vắng bóng của chiến tranh. Hoà bình không chỉ là cuộc sống chung không tiếng súng. ***Vì trong sự giao tiếp giữa người với người, đôi khi con người giết hại nhau mà không cần súng đạn, đôi khi con người làm khổ nhau, áp bức bóc lột nhau mà không cần chiến tranh.***

Cách tốt nhất để xây dựng hoà bình là tăng thêm thật nhiều những hành động yêu thương và hảo tâm với đồng loại. Những hành động yêu thương xuất phát từ lòng nhân hậu sẽ như những ánh sáng nho nhỏ của một que diêm. Nhưng nếu mọi người cùng đốt lên những ánh sáng bé nhỏ, những hành động yêu thương sẽ có đủ sức mạnh để xua tan bóng tối của những đau khổ và cái ác.

Xin thầy hãy dạy cho con tôi *

(Trích thư của Tổng thống Mỹ Abraham Lincoln gửi thầy hiệu trưởng ngôi trường nơi con trai ông theo học)

Con tôi sẽ phải học tất cả những điều này, rằng không phải tất cả mọi người đều công bằng, tất cả mọi người đều chân thật. Nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết cứ mỗi một kẻ vô lại ta gặp trên đường phố thì ở đâu đó sẽ có một con người chính trực; cứ mỗi một chính trị gia ích kỷ, ta sẽ có một nhà lãnh đạo tận tâm. Bài học này sẽ mất nhiều thời gian, tôi biết; nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết rằng một đồng đôla kiếm được do công sức lao động của mình bỏ ra còn quý giá hơn nhiều so với năm đôla nhặt được trên hè phố...

Xin thầy dạy cho cháu biết cách chấp nhận thất bại và cách tận hưởng niềm vui chiến thắng.

Xin hãy dạy cháu tránh xa sự đổ kỵ.

Xin dạy cháu biết được bí quyết của niềm vui chiến thắng thầm lặng. Dạy cho cháu biết được rằng những kẻ hay bắt nạt người khác nhất lại là những kẻ dễ bị đánh bại nhất...

Xin hãy giúp cháu nhìn thấy thế giới kỳ diệu của sách... nhưng cũng cho cháu có đủ thời gian để lặng lẽ suy tư về sự bí ẩn muôn thuở của cuộc sống; đàn chim tung cánh trên bầu trời, đàn ong bay lượn trong ánh nắng và những bông hoa nở ngát bên đồi xanh.

Xin giúp cháu có niềm tin vào ý kiến riêng của bản thân, dù tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng ý kiến đó hoàn toàn sai lầm...

Xin hãy dạy cho cháu biết cách đối xử dịu dàng với những người hoà nhã và cứng rắn với những kẻ thô bạo. Xin tạo cho cháu sức mạnh để không chạy theo đám đông khi tất cả mọi người đều chỉ biết chạy theo thời thế.

Xin hãy dạy cho cháu biết phải lắng nghe tất cả mọi người những cũng xin thầy dạy cho cháu biết cần phải sàng lọc những gì nghe được qua một tấm lưới chân lý để cháu chỉ đón nhận những gì tốt đẹp...

Xin hãy dạy cho cháu biết cách mỉm cười khi buồn bã, xin hãy dạy cháu biết rằng không có sự xấu hổ trong những giọt nước mắt.

Xin hãy dạy cho cháu biết chế giễu những kẻ yếm thế và cẩn trọng trước sự ngọt ngào đầy cạm bẫy.

Xin hãy dạy cho cháu rằng có thể bán cơ bắp và trí tuệ cho người ra giá cao nhất, nhưng không bao giờ

cho phép ai ra giá mua trái tim và tâm hồn mình...

Xin hãy dạy cho cháu ngoảnh tai làm ngơ trước một đám đông đang gào thét... và đứng thẳng người bảo vệ những gì cháu cho là đúng...

Xin hãy đối xử dịu dàng với cháu nhưng đừng vuốt ve nuông chiều cháu bởi vì chỉ có sự thử thách của lửa mới tôi luyện nên được những thanh sắt cứng rắn.

Xin hãy dạy cho cháu biết rằng cháu phải luôn có niềm tin tuyệt đối vào bản thân, bởi vì khi đó cháu sẽ luôn có niềm tin tuyệt đối vào nhận loại.

Đây quả là một yêu cầu quá lớn, tôi biết, thưa thầy. Nhưng xin thầy cố gắng hết sức mình, nếu được vậy, con trai tôi quả thật là một cậu bé hạnh phúc và may mắn

Hãy theo đuổi tới cùng những khát vọng của đời mình *

“ Tôi có một người bạn tên Monty Robert, hiện là chủ nhân một trại nuôi ngựa ở San Ysidro. Anh đã cho phép tôi dùng nhà của anh để tổ chức những buổi gây quỹ nhằm tài trợ cho các dự án đầu tư có tính rủi ro cao do thanh niên thực hiện.

Một hôm, anh đến ngồi cạnh tôi và nói:

- Tôi muốn kể cho bạn biết tại sao tôi để bạn sử dụng nhà của tôi để làm nơi tổ chức gây quỹ. Chuyện xảy ra cách đây nhiều năm. Có một cậu bé sống cùng với cha của mình, một người làm nghề huấn luyện ngựa. Do công việc, người cha phải sống như một kẻ du mục. Ông đi từ trang trại này đến trang trại khác để huấn luyện các chú ngựa chưa được thuần hoá. Kết quả là việc học hành của cậu bé không được ổn định lắm. Một hôm, thầy giáo bảo cậu bé về viết một bài luận văn với đề tài “ Lớn lên em muốn làm nghề gì?”.

Đêm đó, cậu bé đã viết bầy trang giấy mô tả khát vọng ngày nào đó sẽ làm chủ một trang trại nuôi ngựa.

Em diễn đạt ước mơ của mình thật chi tiết. Thậm chí em còn vẽ cả sơ đồ trại nuôi ngựa tương lai với diện tích khoảng 200 mẫu, trong đó em chỉ rõ chỗ nào xây nhà, chỗ nào đặt làm đường chạy cho ngựa.

Viết xong, cậu bé đem bài nộp thầy giáo. Vài ngày sau, cậu bé nhận lại bài làm của mình với một điểm 1 to tướng và một dòng bút phê đỏ chói của thầy “ Đến gặp tôi sau giờ học”. Thế là cuối giờ cậu bé đến gặp thầy và hỏi:

- Thưa thầy, tại sao em lại bị điểm 1?

- Em đã hoạch định một việc mà em không thể làm được. Ước mơ của em không có cơ sở thực tế. Em không có tiền thân lại xuất thân từ một gia đình không có chỗ ở ổn định. Nói chung, em không được một nguồn lực khả dĩ nào để thực hiện những dự tính của mình. Em có biết để làm chủ một trại nuôi ngựa thì cần phải có rất nhiều tiền không? Bây giờ tôi cho em về làm lại bài văn. Nếu em sửa chữa cho nó thực tế hơn thì tôi sẽ cứu xét đến điểm số của em. Rõ chưa?

Hôm đó, cậu bé về nhà và nghĩ ngợi mãi. Cuối cùng cậu gặp cha để hỏi ý kiến.

-Con yêu, chính con phải quyết định vì ba nghĩ đây là ước mơ của con. Nghe cha đáp, cậu bé liền nhoeo miệng cười và sau đó đến gặp thầy giáo của mình

- Thưa thầy, thầy có thể giữ điểm 1 của thầy, còn em xin được giữ ước mơ của mình.

Kể đến đây Monty dừng lại và hỏi tôi:

- Bạn có biết bạn đang ngồi trong một trại ngựa rộng 200 mẫu của cậu bé trong câu chuyện mà tôi vừa kể không? Cách đây hai năm, vị thầy giáo đó đã tình cờ dẫn 30 học trò của mình đến đây để cắm trại.

Thế là thầy trò tôi nhận ra nhau. Cầm tay tôi, thầy nói: ” Monty này, ***khi anh còn học với tôi, tôi đã đánh cắp ước mơ của anh***, và suốt bao nhiêu năm qua tôi cũng đã làm thế với bao đứa trẻ khác, tôi rất ân hận về điều đó”. Nghe thầy nói thế, tôi vội đáp “ Không, thưa thầy, thầy không có lỗi gì cả, chẳng qua thầy chỉ muốn những gì tốt đẹp sẽ đến với học trò của mình mà thôi. Còn em chỉ muốn theo đuổi tới cùng những khát vọng của đời mình”

Nhân quả

Một người lính Mỹ trở về từ chiến trường Việt Nam... Vừa xuống sân bay, anh gọi điện về cho ba mẹ “ Thưa ba mẹ... con đã trở về...”

“ Ôn Chúa, con vô cùng yêu quý, hãy về nhà mình ngay lập tức, ba mẹ muốn nhìn thấy con.. ”

“ Con còn có một người bạn đi cùng nữa, và con muốn ba mẹ đón nhận bạn ấy như người trong nhà”

“ Một người bạn ư? Thật là tuyệt vời !”

“ Nhưng bạn ấy không phải là một người bình thường, bạn ấy bị cụt một tay và một chân”

“ Ô, con yên quý, có lẽ.. con nên.... gửi bạn vào một trại thương binh nào đó, và bạn con có thể tự tìm

được cách sống chẳng?”

Người lính im lặng và cúp máy....

Bốn ngày sau, ba mẹ anh nhận được giấy báo của cảnh sát, con trai của ông bà đã nhảy lầu tự tử. ” Tại sao lại vô lí như vậy? Nó có gia đình, nó lại vừa được trở về từ cõi chết.. ”

Hai ông bà vội vàng lái xe đến đồn cảnh sát, vừa bước chân vào chỗ để xác, hai người kinh ngạc dừng bước...

Con trai của họ, bị cụt một chân và một tay.....

Trái tim – bộ óc và cái lưỡi

Một ngày kia, trái tim, bộ óc và cái lưỡi đồng ý với nhau sẽ không bao giờ nói những lời đơn sơ bé nhỏ nữa.

Trái tim: “ Những lời đơn sơ nhỏ bé chỉ làm bận rộn ta thôi. Chúng làm cho ta trở nên yếu đuối. Sống trong thời buổi này, trái tim phải trở nên cứng rắn, cương quyết chứ không thể mềm nhũn để bị xúc động được. “

Bộ óc đồng tình: “ Vâng, đúng thế, thời buổi này chỉ có những tư tưởng cao siêu, những công thức tuyệt vời, những chương trình vĩ đại mới đáng cho bộ óc suy nghĩ tới. Những lời đơn sơ nhỏ bé chỉ làm mất thời giờ, mà thời giờ là vàng bạc. “

Cái lưỡi nghe trái tim và bộ óc nói thế không khỏi hãnh diện và tự cảm thấy mình trở nên rất quan trọng, mặc dù cái lưỡi chỉ là bộ phận bé nhỏ của thân thể. Vì thế lưỡi cũng nhất trí: “ Hai anh quả thật đã đạt được tột đỉnh của sự khôn ngoan. Nếu hai anh nghĩ thế thì kể từ nay tôi sẽ chỉ nói những từ cao siêu, những câu văn hoa bóng bẩy, những bài diễn văn sâu sắc hùng hồn. “

Kể từ đạo ấy, trái tim chỉ gửi đến lưỡi những lời nói cứng cỏi, bộ óc chỉ sản xuất và gửi xuống lưỡi những tư tưởng cao siêu và lưỡi không còn nói những lời đơn sơ nhỏ bé nữa.

Thời gian trôi đi. Mặt đất trở nên tẻ nhạt như cánh vạt vào mùa đông: không một chiếc lá xanh, không một cánh hoa đồng nội và lòng người cũng trở nên chai đá như những tháng hè nóng bức.

Nhưng những ông già bà cả vẫn còn nhớ những lời đơn sơ nhỏ bé. Đôi lúc miệng họ vô tình bật nói ra chúng. Lúc đầu họ sợ bị bọn trẻ chê cười. Nhưng kia, thay vì chê cười, những lời nói đơn sơ nhỏ bé lại được truyền từ miệng này sang miệng khác, từ bộ óc này sang bộ óc khác, từ trái tim này qua trái tim nọ. Cuối cùng chúng xuất hiện như những đóa hoa phá tan lớp băng tuyết giá lạnh để vươn cao làm đẹp cho đời.

B. Gates999: Cảm ơn bạn nhiều lắm.

Những câu chuyện đó sẽ cho chúng ta những bài học quý giá. Nó làm cho chúng ta quý trọng cuộc sống hơn, yêu quý những người xung quanh hơn, v. v...

Khi đọc nó, chúng ta mới biết được rằng trên thế giới này, điều quan trọng không thể thiếu đối với mỗi chúng ta đó chính là tình yêu thương giữa người với người.

“ Chỉ khi chúng ta mất đi một điều gì đó, chúng ta mới thực sự thấy được cái đó đáng quý biết nhường nào”.

Thú thật tôi đã chết lặng đi nhiều lần khi đọc những câu chuyện như vậy.

Cảm ơn bạn nhiều lắm.

Gửi B. Gates999: Khi đọc câu “ Chỉ khi chúng ta mất đi một điều gì đó, chúng ta mới thực sự thấy được cái đó đáng quý biết nhường nào” của bạn mình chợt nhớ đến một câu danh ngôn như thế này:

“ When one door of happiness closes, another opens but often we look so long at closed door that we don't see the one that has been opened for us. I wish your fingers were caught in the process!”

“ Khi một cánh cửa hạnh phúc đóng lại, một cánh cửa khác mở ra. Nhưng thường ta cứ ngẩn mãi cánh cửa đã đóng để rồi không thấy cánh cửa đang mở ra. Chúc bạn biết mở cửa. “

Bạn thấy thế nào?

Hãy biết an ủi và chia sẻ

Có một cô bé đi học về rất muộn, bố mẹ cô rất lo lắng. Khi thấy cô về, bố mẹ cô rất bức và đã tra hỏi xem cô đã đi đâu và làm gì.

- Con dừng lại một lát để giúp đỡ bạn con ạ. Xe đạp của bạn ấy bị hỏng ạ. -

Cô bé trả lời bố mẹ cô như vậy

-Nhưng mà con có biết sửa xe đâu kia chứ??- Bố cô bé hỏi lại với vẻ mặt đầy nghi ngờ

-Đúng ạ, nhưng con dừng lại để giúp bạn ấy khóc.

Cũng như cô bé kia, không phải ai trong chúng ta cũng biết sửa xe, nhưng chúng ta biết an ủi và chia sẻ để

có thể bớt đi phần nào nỗi lo âu và buồn bã của bạn bè. Cuộc đời là một con đường dài, bạn sẽ gặp rất nhiều trường hợp “hồng xe”, hãy biết an ủi và chia sẻ bạn nhé.

Món quà vô giá

Một đồng tám mươi bảy xu, đúng như vậy. Hàng ngày, cô cố gắng tiêu thật ít tiền khi đi chợ. Cô đi loanh quanh tìm mua thứ thịt và rau rẻ nhất cho bữa ăn hàng ngày, ngay cả lúc cảm thấy hết sức mệt mỏi cô vẫn cố tìm kiếm. Tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó.

Della đếm lại số tiền ít ỏi một lần nữa. Không hề có sự nhầm lẫn, chỉ có một đồng tám mươi bảy xu, và ngày mai sẽ là lễ Giáng sinh. Cô sẽ không thể làm gì hơn, chỉ còn cách ngồi xuống VÀ KHÓC MÀ THÔI.

Ở ĐÓ, TRONG MỘT CĂN PHÒNG NHỎ, TÒI TÀN, cô đang nức nở.

Della sống trong căn phòng nhỏ nghèo nàn này với chồng của cô, James Dillingham Young, ở thành phố NEW YORK. Họ có một phòng ngủ, một phòng tắm và một nhà bếp. James Dillingham Young may mắn hơn cô vì anh ấy có việc làm. Tuy vậy đó không phải là một công việc kiếm được nhiều tiền. Tiền thuê căn phòng này chiếm gần hết lương của anh ấy. Della đã cố gắng rất nhiều để tìm một công việc nhưng vận may đã không mỉm cười với cô. Tuy nhiên, cô rất hạnh phúc khi ôm 'Jim', James Dillingham Young, trong tay mỗi khi anh trở về.

Della đã ngừng khóc. Cô lau khô mặt rồi đứng nhìn một chú mèo xám trên bức tường đồng màu với nó bên cạnh con đường tối ngoài cửa sổ. Ngày mai là Noel và cô chỉ còn một đồng tám mươi bảy xu để mua cho Jim, Jim của cô, một món quà. Cô muốn mua một món quà thật sự có ý nghĩa, một thứ có thể biểu hiện được tất cả tình yêu cô dành cho anh. Della chợt xoay người chạy đến bên chiếc gương treo trên tường. Mắt cô sáng lên. Cho đến bây giờ, gia đình James Dillingham Young chỉ có hai vật quý giá nhất. Một thứ là chiếc đồng hồ vàng của Jim. Chiếc đồng hồ này trước đây thuộc sở hữu của cha anh ta và trước nữa là ông nội anh ta. Thứ còn lại là mái tóc của Della. Della thả nhanh mái tóc dài óng mượt xuống lưng. Thật tuyệt đẹp, không khác nào như một chiếc áo khoác đang choàng qua người cô. Della cuộn tóc lên lại. Cô đứng lặng đi rồi thút thít một lát. Della bước chậm rãi qua các cửa hàng dọc hai bên đường rồi dừng lại trước bảng hiệu “Madame Eloise”. Tiếp cô là một phụ nữ mập mạp, bà ta chẳng có một chút vẻ “Eloise” nào cả. Della cất tiếng hỏi: 'Bà mua tóc tôi không?'

'Tôi chuyên mua tóc mà', bà ta đáp và bảo: 'Hãy bỏ nón ra cho tôi xem tóc của cô đi'.

Suối tóc nâu đẹp tuyệt vời buông xuống. 'Hai mươi đồng' bà ta định giá, bàn tay nâng niu mái tóc óng ả. 'Hãy cắt nhanh đi! và đưa tiền cho tôi' Della nói.

Hai giờ tiếp theo trôi qua nhanh chóng. Cô tìm mua quà cho Jim trong các cửa hiệu trong niềm vui khôn tả. Cuối cùng cô cũng chọn được một thứ. Đó là một sợi dây đồng hồ bằng vàng. Jim rất quý chiếc đồng hồ của mình nhưng rất tiếc là nó không có dây. Khi Della trông thấy sợi dây này cô biết rằng nó phải là của anh và cô phải mua nó. Cô trả hai mươi một đồng để mua và vội vã trở về nhà với tám mươi bảy xu còn lại.

Đến nhà, Della ngắm mái tóc cực ngắn của mình trong gương và nghĩ thầm: 'Mình có thể làm gì với nó đây?'. Nửa giờ tiếp theo cô nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ. Xong Della lại ngắm nghía mình trong gương lần nữa. Tóc của cô bây giờ toàn những sợi quăn quắt khắp đầu. 'Chúa ơi, mình trông như một con bé nữ sinh ấy!'. Cô tự nhủ: 'Jim sẽ nói gì khi thấy mình như thế này?'

Bảy giờ tối, bữa ăn được chuẩn bị gần xong. Della hồi hộp chờ đợi, hy vọng rằng mình vẫn còn xinh đẹp trong mắt Jim. Thế rồi cửa mở, Jim bước vào. Anh ấy trông rất gầy và cần có một cái áo khoác mới. Jim nhìn chăm chăm vào Della. Cô không thể hiểu được anh đang nghĩ gì, cô sợ. Anh ta không giận dữ, cũng chẳng ngạc nhiên. Anh đứng đó, nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Della chạy đến bên Jim òa khóc: 'Đừng nhìn em như thế, anh yêu. Em bán tóc chỉ để mua cho anh một món quà. Tóc sẽ dài ra mà. Em phải bán nó thôi, Jim à. Hãy nói “Giáng sinh vui vẻ”, em có một món quà rất hay cho anh này!'

'Em đã cắt mất tóc rồi à?' Jim hỏi.

'Đúng thế, em đã cắt và bán rồi, vì vậy mà anh không còn yêu em nữa ư? em vẫn là em mà!' Della nói.

Jim nhìn quanh rồi hỏi lại như một kẻ ngớ ngẩn: 'Em nói là em đã bán tóc à?'

'Đúng, em đã nói vậy, vì em yêu anh! Chúng ta có thể ăn tối được chưa, Jim?'

Chợt Jim vòng tay ôm lấy Della và rút từ túi áo ra một vật gì đấy đặt lên bàn. Anh nói: 'Anh yêu em, Della, dù cho tóc em ngắn hay dài. Hãy mở cái này ra em, sẽ hiểu tại sao khi này anh sẽ sở hữu đến vậy.' Della xé bỏ lớp giấy bọc ngoài và kêu lên sung sướng, liền sau đó những giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống. Trong đó là một bộ kẹp tóc, những chiếc kẹp dành cho mái tóc óng ả của Della. Cô đã mơ ước có được nó khi trông thấy lần đầu tiên qua cửa kính một gian hàng. Những cái kẹp rất đẹp và rất đắt tiền.

Bây giờ chúng đã thuộc về cô nhưng tóc cô thì không còn đủ dài để kẹp nữa! Della nâng niu món quà, mắt tràn đầy hạnh phúc. 'Tóc em sẽ chóng dài ra thôi Jim', nói xong cô chợt nhớ đến dây đồng hồ vàng định tặng cho Jim và chạy đi lấy. 'Đẹp không anh? Em đã tìm kiếm khắp nơi đây, giờ thì anh sẽ phải thích thú nhìn ngắm nó hàng trăm lần mỗi ngày thôi. Nhanh lên, đưa nó cho em, Jim, hãy nhìn nó với sợi dây mới này' Nhưng Jim không làm theo lời Della. Anh ngồi xuống vòng tay ra sau đầu mỉm cười nói: 'Della, hãy cất những món quà này đi. Chúng thật đáng yêu. Em biết không, anh đã bán chiếc đồng hồ để mua kẹp cho em. Giờ thì chúng ta có thể bắt đầu bữa tối được rồi em yêu'

Chúng tôi là những thằng ngu

Janice Anderson Connolly

Vào ngày đầu tiên tôi đi dạy, tất cả các giờ học đều trôi chảy. Cho đến giờ thứ bảy, giờ cuối cùng trong ngày. Khi tôi bước tới lớp, tôi nghe thấy tiếng bàn ghế gãy. Trong một góc phòng tôi thấy một học sinh đang đè một đứa khác xuống sàn nhà. "Nghe này, thằng ngu kia!" đứa nằm dưới hét lên. "Tao cóc thêm để ý đến con em gái của mày đâu!"

"Mày đừng có đụng vào nó, mày nghe tao chứ?" đứa ở trên hăm dọa.

Tôi yêu cầu chúng không đánh nhau nữa. Bất ngờ cả 14 cặp mắt nhìn thẳng vào mặt tôi. Tôi biết trông tôi không có vẻ gì là thuyết phục cho lắm. Cả hai tên gườm gườm nhìn nhau và nhìn tôi rồi đi từ từ về chỗ ngồi. Vào lúc đó, giáo viên phòng bên cạnh lò đầu vào phòng, hét bọn học trò của tôi ngồi vào chỗ, im lặng và nghe lời tôi. Tôi cảm thấy mình thật bất lực.

Tôi cố gắng dạy theo giáo trình đã soạn nhưng chỉ gặp những khuôn mặt gườm gườm cảnh giác đề phòng. Khi hết giờ, tôi giữ cậu học trò đã gây ra vụ đánh nhau. Cậu ta tên là Mark. "Thưa cô, không nên phí thời gian với tụi em," cậu ta nói. "Tụi em là những thằng ngu." Và Mark rời khỏi phòng.

Lặng người đi, tôi rơi mình xuống ghế và bắt đầu suy nghĩ xem tôi có nên trở thành giáo viên hay không. Có lẽ cách giải quyết tốt nhất là nên từ bỏ? Tôi tự nhủ sẽ cố một năm rồi sau khi tôi lập gia đình vào mùa hè tới tôi sẽ làm điều gì đó có ích hơn.

"Tụi nó quậy cô phải không?" Đó là người giáo viên đã vào lớp tôi lúc nãy. Tôi gật đầu.

"Đừng có suy nghĩ nữa," anh ta nói. "Tôi dạy chúng trong những lớp phụ đạo vào mùa hè, và hầu như chắc chắn tụi nó sẽ không tốt nghiệp nổi. Đừng có phí thời gian với bọn này."

"Ý anh là sao?"

"Chúng sống trong những túp lều ngoài đồng. Chúng là những lao động nay đây mai đó. Chúng chỉ đến trường khi chúng thích thôi. Đứa trẻ thứ hai đã quậy rồi em gái của Mark khi chúng đi hái đậu chung. Tôi đã phải la chúng vào bữa trưa. Cứ phải giữ chúng im lặng và làm việc. Nếu chúng gây ra điều gì, cứ kêu tôi."

Khi tôi lấy đồ ra về. Tôi không thể nào quên được hình ảnh khuôn mặt của Mark khi cậu ta nói "Chúng em là những thằng ngu." Thằng ngu. Từ này cứ vang lên trong đầu tôi. Tôi quyết định tôi phải làm điều gì đó thật mạnh mẽ.

Vào buổi chiều hôm sau tôi bảo với người đồng nghiệp của tôi đừng vào lớp tôi nữa. Tôi cần điều khiển những đứa trẻ này theo cách của tôi. Tôi quay lại lớp và nhìn vào mắt từng học sinh. Rồi tôi bước tới bảng và viết ECINAJ.

"Đó là tên của tôi," tôi nói. "Các em có thể nói cho tôi biết đó là gì không?"

Bọn trẻ nói rằng tên của tôi "kỳ cục" và chúng chưa bao giờ thấy một cái tên như vậy. Tôi lại bước tới bảng và viết chữ JANICE. Nhiều đứa nhỏ bật kêu lên và chúng nhìn tôi vui vẻ.

"Các em nói đúng, tên của tôi là Janice," tôi nói. "Tôi bị thiếu năng đọc, nghĩa là chứng đọc khó. Khi tôi bắt đầu đi học, tôi không thể viết tên của tôi chính xác. Tôi không thể đọc chữ và các con số thì bay mất tiêu khỏi đầu tôi. Tôi bị đặt biệt danh "Đứa ngu". Đúng vậy đó - Tôi đã từng là một "đứa ngu".

Bây giờ tôi vẫn còn cảm giác được những âm thanh khủng khiếp đó và sự xấu hổ của mình."

"Vậy sao cô thành giáo viên được?" một đứa trẻ hỏi.

"Vì tôi ghét những biệt hiệu đó và tôi không ngu si và tôi rất ham học. Lớp học của chúng ta cũng vậy. Nếu các bạn thích biệt danh "thằng ngu", các bạn không cần ở đây. Hãy đổi qua lớp khác. Không có ai ngu ở trong lớp này."

"Tôi sẽ không dễ dàng với các em," tôi tiếp tục. "Chúng ta sẽ làm việc và làm cho tới khi các em nắm bắt được. Các em sẽ tốt nghiệp và tôi hy vọng một số em sẽ vào được đại học. Đó không phải là chuyện

tếu - đó là một lời hứa. Tôi sẽ không muốn nghe từ “ ngu” một lần nào nữa. Các em có hiểu không?” Bọn trẻ dường như ngồi nghiêm chỉnh hơn. Chúng tôi làm việc rất chăm chỉ và tôi bắt đầu thực hiện được một phần lời hứa. Đặc biệt Mark là một đứa trẻ rất thông minh. Tôi đã nghe cậu ta nói với một đứa khác “ Cuốn sách này rất hay. Chúng tớ không đọc sách trẻ con ở đây. “ Cậu đang cầm cuốn sách “ To Kill a Mockingbird”.

Tháng ngày trôi qua, và sự tiến bộ thật tuyệt vời. Một ngày kia Mark nói với tôi “ Mọi người vẫn nghĩ chúng em ngu vì chúng em hay nói sai ngữ pháp. “

Đó là thời điểm tôi chờ đợi. Từ lúc đó chúng tôi học chuyên sâu về ngữ pháp, bởi vì bọn trẻ muốn thế. Tôi thật sự tiếc nuối khi thấy tháng Sáu tới, bọn trẻ đang muốn học thật nhiều. Tất cả học trò đều biết tôi sẽ lập gia đình và dời đi xa. Tôi thấy rõ bọn trẻ xúc động mỗi khi tôi nhắc đến điều đó. Tôi vui vì thấy chúng yêu mến tôi nhưng lại sợ rằng chúng sẽ buồn giận khi tôi ra đi.

Vào ngày cuối cùng của năm học, khi tôi đến trường, thầy giám thị gọi tôi khi tôi vừa bước vào cổng trường. “ Xin cô vui lòng đi theo tôi, ” ông nói một cách nghiêm khắc. “ Có chuyện trong phòng học của lớp cô. “ Ông thẳng bước đi về hướng lớp học. Điều gì đây? Tôi lo lắng. Thật tuyệt vời! Bọn trẻ đã lấy sơn phun lên từng góc tường những bông hoa, từng bó hoa trên bàn mỗi đứa và một bó hoa lớn trên bàn tôi. Bọn trẻ làm thế nào mà được nhi? Tôi suy nghĩ. Hầu hết bọn chúng đều rất nghèo đến mức phải xin trường trợ cấp cho quần áo ấm và thức ăn. Tôi bật khóc, và bọn trẻ khóc theo tôi.

Sau đó tôi mới được biết bằng cách nào bọn chúng làm được như vậy. Mark làm thêm trong một tiệm bán hoa vào cuối tuần đã thấy rất nhiều phiếu đặt hàng của các lớp khác. Cậu ta đã kể lại cho bạn bè nghe. Quá kiêu hãnh để có thể chấp nhận bị coi là “ nghèo”, Mark đã hỏi người chủ tiệm xin những bông hoa dư còn lại. Rồi cậu đến nghĩa trang kể về một giáo viên đang chuẩn bị đi xa. Người ta đã giữ lại cho cậu những giỏ hoa. Đó không phải là điều cuối cùng bọn trẻ làm cho tôi. Hai năm sau, cả 14 học sinh đã tốt nghiệp, và 6 đứa đã đạt học bổng vào đại học.

Hai mươi tám năm sau, tôi đang dạy tại một trường rất nổi tiếng không xa nơi trường cũ. Tôi được biết Mark đã lập gia đình với người cậu yêu từ đại học và trở thành một nhà kinh doanh tài giỏi. Và thật bất ngờ, ba năm trước đứa con trai của Mark đã lại học trong lớp tôi dạy.

Đôi lần tôi bật cười khi nhớ lại ngày đầu tiên đi dạy. Nghĩ đến việc tôi muốn bỏ nghề để làm điều gì đó tốt hơn!

Regards, Guest!

Cám ơn Chip nhiều về những câu chuyện cảm động của bạn, đọc những câu chuyện như vậy làm ta muốn thấy cần sống tốt hơn nữa, muốn rèn luyện tu dưỡng mình hơn nữa, vì cuộc sống đâu chỉ có những cơm, áo, gạo tiền mà còn quá nhiều điều... trước đây mình cũng hay tìm đọc những chuyện tương tự trong “ cafe chiều thứ bảy “ của hoa học trò, nhưng hồi này do công việc bận rộn quá nên cũng không có thời gian theo dõi, nếu

được, Chip có thể mail cho mình với mỗi khi Chip post chuyện mới lên được không.

Rất cảm ơn bạn đã dành thời gian post lên đây những câu chuyện rất bổ ích cho mọi người,

Địa chỉ email của mình: thanhnguyen88@hotmail. com

Mong chuyện của bạn. Cám ơn nhiều.

Chiếc lá cuối cùng

Trong một quận nhỏ phía đông Washington, các con đường chạy ngoằn ngoèo một cách điên dại, cắt quãng thành những dải nhỏ gọi là “ vùng”. Những “ vùng” này lọt thỏm trong những góc và đường cong lạ kì. Một con đường cắt ngang với chính nó một, hai lần. Một họa sĩ đã có lần khám phá là con đường có thể có giá. Ví dụ như khi một nhân viên thu ngân cầm hoá đơn của màu vẽ, giấy và vải, sau khi đi dọc theo đường này bỗng thấy mình đã đi vòng lại chỗ cũ mà không hề thu được một xu nào cả!

Thế nên đám họa sĩ chẳng bao lâu đã kéo đến phường Greenwich, săn lùng phòng cho thuê có cửa sổ thông ra hướng bắc, góc mái kiểu thế kỷ 18, gác lửng kiểu Hà Lan, và giá thuê lại rẻ. Sau đấy họ mang vào vài lọ hợp kim thiếc, một hai cái chảo nấu ăn đã chiên, và thế là một “ quần cư” thành hình.

Hai cô Sue và Johnsy cùng thuê chung một căn phòng đơn giản ở tầng trên cùng của một toà nhà ba tầng lụp xụp. “ Johnsy” thực ra là tên thân mật của California. Họ đã gặp nhau tại một hiệu ăn trên đường Số Tám, và khám phá ra là họ có những sở thích tương đồng về nghệ thuật, rau diếp xoắn trộn dấm, và thời trang với tay áo giám mục. Thế là họ cùng thuê chung một căn phòng.

Đây là vào Tháng 5. Vào tháng 11, có một kẻ ngoại nhập mang theo giá lạnh nhưng vô hình, mà các bác sĩ gọi là Viêm Phổi, rình rập trong “ quần cư”, móng vuốt giá băng quệt vào đây đó. Tên giặc đã ngang nhiên hoành hành khu phía đông, hạ gục nhiều nạn nhân, nhưng hãn chỉ mới đặt chân chậm chậm qua các lối ngõ như bàn cờ của mấy “ vùng” nhỏ hẹp phủ đầy rêu.

Bạn sẽ không xem Thần Viêm Phổi như một quân tử già đầy hào hiệp. Người con gái nhỏ vốn đã mất máu vì những trận gió ở California thì lẽ ra không đáng cho một kẻ bắt tài già nua bận tâm đến. Nhưng hẳn đã tấn công Johnsy. Thế là cô nằm bẹp, không mấy cử động, trên chiếc giường sắt, xuyên qua khung cửa sổ kiểu Hà Lan nhìn ra bức tường trơ trụi của căn nhà gạch kề bên.

Một buổi sáng, vị bác sĩ đẩy bạn rộn mời Sue ra hành lang. Ông đang vậy cái nhiệt kế thăm bệnh để mực thủy ngân trong đó hạ xuống.

- Cơ may khỏi bệnh của cô ấy áng chừng chỉ một phần mười. Và cơ may này là tùy vào việc cô ấy có ý chí muốn sống hay không. Với cách con bệnh chỉ ngóng chờ công ty mai táng đến thì sách thuốc nào cũng vô dụng. Cô bạn nhỏ của cô đã bị ám ảnh là cô ấy sẽ không qua khỏi. Cô ấy có ý định gì không?

- Chị ấy... chị ấy muốn có ngày nào đó vẽ tranh phong cảnh vịnh Naples.

- Vẽ tranh à? Thật là điên rồ! Cô ấy có bận tâm nặng nề về việc gì không, chẳng hạn về một người đàn ông nào đó?

Cô Sue khịt mũi:

- Một người đàn ông à? Một người đàn ông thì có thể... mà không, bác sĩ ạ, không có chuyện như thế.

Vị bác sĩ nói:

- Thế thì là do cô ấy quá yếu rồi. Tôi sẽ cố làm mọi cách mà khoa học cho phép. Nhưng mỗi khi con bệnh của tôi bắt đầu nhằm tính số lượng xe trong chuyến đưa đám của họ thì xem như hiệu lực của thuốc men chỉ còn một nửa. Nếu cô có cách khiến cho cô ấy hồi hân cô về thời trang mua đông thì tôi có thể đoán chắc cơ may là một phần năm, thay vì là một phần mười.

Sau khi vị bác sĩ đi khỏi, Sue đi vào phòng vẽ và khóc cho đến khi cái khăn giấy Nhật toi tả thành bột giấy. Rồi cô đường bệ đi vào phòng của Johnsy với cái giá vẽ, miêng huyết sáo một điệu dân ca Mỹ rộn ràng. Johnsy vẫn nằm bẹp, xem chừng không động đậy chút nào dưới tấm vải giường, mặt hướng về cái cửa sổ. Sue ngưng huyết sáo, nghĩ là bạn mình đang ngủ. Cô sắp xếp giá vẽ và bắt đầu dùng viết và mực để vẽ hình minh họa cho một truyện đề đăng trong một tạp chí. Trong khi các họa sĩ trẻ tuổi phải dọn đường cho Hội Hoạ bằng cách vẽ tranh cho truyện ấy để dọn đường cho Văn Chương. Khi Sue đang phác họa cái quần bảnh bao và gọng kính một tròng của một anh hùng (một tay cao bồi bang Idaho), cô nghe một tiếng nho nhỏ, lặp lại vài lần. Cô đi vội đến bên mép giường. Johnsy đang mở mắt, nhìn ra cửa sổ, và đang đếm, đếm ngược: “mười hai”, và ít lâu sau: “mười một”, và sau đấy “mười”, rồi “chín”, rồi “tám” và “bảy” gần như liền nhau.

Sue nhìn chăm chú bên ngoài cửa sổ. Có gì ở ngoài đấy đâu mà đếm? Chỉ có một khoảng sân trống buồn nản, và bức tường trơ trụi của một căn nhà gạch xa hơn chừng mười thước. Một dây thường xuân thật già cỗi, gốc vặn vẹo mục nát, leo đến giữa bức tường gạch. Ngọn gió thu lạnh đã làm rơi rụng đám lá, phơi bày các nhánh gần như trơ trụi bám vào mấy mảng gạch vụn vỡ. Sue hỏi?

- Cái gì vậy hở bồ?

Johnsy nói, gần như thì thầm:

- Sáu. Bây giờ rơi nhanh quá. Ba ngày trước còn gần cả trăm, đếm muốn nhưc đầu. Nhưng giờ thì dễ rồi. Thêm chiếc nữa. Giờ chỉ còn lại năm.

- Năm cái gì, noi cho Sue của bồ nghe nào!

- Năm chiếc lá. Trên cây thường Xuân. Khi chiếc lá cuối cùng rụng thì mình cũng sẽ ra đi. Mình đã biết như thế ba ngày nay rồi. Bác sĩ không nói cho bạn biết à. Sue cầu nài, với giọng khinh miệt cao quý.

- Ô hay! Mình chưa bao giờ nghe có chuyện điên khùng như vậy. Mấy cái lá thường Xuân thì có liên hệ gì đến việc bỏ khỏi bệnh đâu nào? Và bồ vẫn thích cái cây này, cô nàng hư đồn ời! Đừng có ngốc nghếch. Sáng nay ông bác sĩ nói với mình là cơ may của bồ khỏi bệnh hẳn... xem ông ấy nói gì nào...

ông ấy nói cơ may chính xác là mười trong một! Đây cũng bằng với cơ may chúng mình có ở New York để đáp tàu điện hay đi qua một toà nhà mới. Bây giờ ăn một tí cháo, rồi mua ít tượu vang poóc-tô cho cô bé đang bệnh, và thịt

lợn cho chính tác giả ăn. Johnsy vẫn dán mắt ra ngoài cửa sổ:

- Không cần phải mua rượu vang. Thêm một chiếc nữa. Không, mình không muốn ăn cháo. Thế là còn có bốn. Mình muốn xem chiếc lá cuối cùng trước khi trời tối. Khi ấy mình cũng sẽ ra đi. Sue nghiêng mình trên cô:

- Johnsy ời, bồ có thể hứa nhắm mắt lại và không nhìn ra ngoài cửa sổ khi mình làm việc được không? Ngày mai mình phải đi giao mấy bức vẽ. Mình cần ánh sáng, nếu không mình phải kéo rèm xuống.

Johnsy hỏi, giọng lạnh tanh:

- Bạn có thể vẽ trong phòng kia được không?

- Mình muốn ở kề bên bồ. Hơn nữa, mình không muốn bồ cứ nhìn mãi mấy chiếc lá thường Xuân vô

duyên đó.

- Cho mình biết khi nào bạn làm xong, vì mình muốn xem chiếc lá cuối cùng rụng xuống. Mình chán chờ đợi rồi. Mình chán suy nghĩ. Mình muốn buông xuôi tất cả, và thả người trôi xuống, xuống nữa, như là một trong mấy chiếc lá mệt mỏi kia.

Johnsy nhắm mắt lại, mặt tái nhợt, nằm yên như la một cái tượng bị sập đổ.

- Ráng ngủ đi. Mình muốn kêu ông Behrman lên để ngồi mẫu cho mình vẽ một ông thợ mỏ già cô độc. Mình chỉ đi một phút. Đừng cựa quậy cho đến khi mình trở lại.

Ông già Behrman là một họa sĩ sống ở tầng trệt bên dưới phòng của họ. Ông đã quá sáu mươi, và có một chòm râu rậm như ông Moses hiện thân trên bức điêu khắc của Michael Angelo. Behrman là cả một sự thất bại trong nghệ thuật. Trong bốn mươi năm ông vung vẩy chiếc cọ mà không hề chạm gần đến vạt áo của Người Tinh. Ông luôn luôn muốn vẽ nên một kiệt tác, nhưng chưa bao giờ bắt đầu. Trong vài năm nay ông không vẽ được gì ngoại trừ thỉnh thoảng ít nét quấy quạ cho giới thương mại và quảng cáo. Ông kiếm tiền chút đỉnh bằng việc ngồi làm mẫu cho các họa sĩ trẻ trong quần cư khi họ không muốn trả theo giá của người mẫu chuyên nghiệp. Ông uống rượu gin lu bù, và vẫn nói đến kiệt tác sắp đến của ông. Còn lại thì Behrman là một ông già nhỏ thó nhưng dữ tợn, hay chửi như té tát người nào tỏ ra yếu đuối, và xem mình như là con chó giữ nhà để bảo vệ cho hai họa sĩ trẻ sống ở tầng trên.

Sue tìm gặp Behrman khi ông nồng nặc mùi rượu dâu trong căn phòng nhỏ tối mù. Trong một góc là cái giá vẽ với khung vải trống trơn, suốt hai mươi lăm năm vẫn chờ đợi đường nét đầu tiên của một kiệt tác. Cô nói cho ông nghe về chuyện hão huyền của Johnsy, về việc cô nàng – quả thật nhẹ tênh và mỏng manh như một chiếc lá – sẽ trôi đi khi sự bám víu của cô vào trần thế vốn đã yếu sẽ yếu thêm.

Ông già Behrman, với cặp mắt đỏ sọng sọc, lớn tiếng kinh thường và chế diễu cho những điều tưởng tượng ngốc nghếch:

- Khôn khổ! ở đời sao lại có người ngu xuẩn muốn chết vì mấy cái lá rụng từ một dây leo vô duyên như vậy? Tao chưa bao giờ nghe có chuyện này. Không tao sẽ không ngồi làm mẫu cho một đứ ả ần của ngu ngốc như mày. Tại sao mày lại để ý tưởng khủng khiếp điên điên vào đầu của nó? Ồi dào, cái con nhỏ Johnsy khôn khổ!

- Chị ấy đang yếu lắm, và cơn sốt làm cho đầu óc chị ấy trở nên bệnh hoạn đầy những mơ tưởng kỳ quái. Được rồi, nếu ông không muốn ngồi làm mẫu cho tôi cũng được. Nhưng tôi nghĩ ông là một ông già xấu tính – già vô tích sự.

Ông Behrman tru tréo lên:

- Mày đúng là đàn bà! Ai bảo tao không muốn ngồi làm mẫu? Đi lên đi. Tao sẽ đến. Cả nửa giờ đồng hồ rồi tao đã nói là tao sẵn sàng ngồi. Trời ơi! Đây không phải là chỗ cô Johnsy có thể nằm bẹp dưỡng bệnh được. Một ngày nào đấy tao sẽ vẽ nên một kiệt tác, và bọn mình sẽ rời đi nơi khác. Trời ơi! Đúng là phải như thế.

Johnsy đang ngủ khi họ lên. Sue buông cái rèm cửa xuống, ra dấu bảo Behrman đi vào phòng kia. Trong đấy, xuyên qua khung cửa sổ họ nhìn thấy thường Xuân với nỗi lo sợ. Rồi họ nhìn nhau một lúc, không nói lời nào. Một cơn mưa giá lạnh đang ập xuống dai dẳng, pha cùng với tuyết. Trong chiếc áo xanh cũ kỹ, Behrman ngồi làm mẫu, giả làm một thợ mỏ ần cư, ngồi trên một cái ầm lật ngược giả làm một tảng đá.

Khi Sue thức giấc vào buổi sáng sau giấc ngủ kéo dài một giờ, cô thấy Johnsy đang vô hồn nhìn cái rèm màu sậm đã buông xuống. Johnsy thì thào:

- Kéo rèm lên. Mình muốn nhìn. Sue mệt mỏi làm theo bạn.

- Nhưng xem kia! Sau trận mưa vui dập và những cơn gió xoáy dữ tợn suốt một đêm dài, vẫn còn một chiếc lá thường Xuân dựa trên bức tường gạch. Đây là chiếc lá cuối cùng. Vẫn còn có màu xanh thẫm gần cuống, nhưng với phần rìa te tua pha màu vàng của sự tàn tạ, chiếc lá vẫn dững cậm bám vào cái cành cao đâm bảy mét cách mặt đất.

Johnsy nói:

- Đây là chiếc lá cuối cùng. Mình nghĩ chắc chắn nó đã rụng đêm qua. Mình nghe tiếng gió. Nó sẽ rụng hôm nay, và mình sẽ chết cùng lúc với nó.

Sue nghiêng khuôn mặt tốp của cô kề cận cái gối:

- Cưng ơi là cưng! Nếu cưng không nghĩ đến chính bản thân cưng thì nên nghĩ đến mình đây. Mình sẽ làm được gì chứ?

Nhưng Johnsy không trả lời. Nỗi cô đơn cùng cực nhất trên thế gian là một linh hồn chuẩn bị tiếp tục cuộc hành trình bí ẩn, xa thẳm. Điều mộng tưởng dường như đã ảm ảnh cô mạnh mẽ hơn khi những dây nổi buộc cô với tình bạn và với trần thế đã bị lơi lỏng.

Ngày dần trôi, và dù qua khoảng không xám xịt, họ vẫn thấy chiếc lá đơn độc bám vào cuống của nó, dựa vào bức tường. Và rồi, khi màn đêm buông xuống, gió bắc lại thổi, trong khi mưa vẫn đập vào các cửa sổ, chảy ồ ạt xuống theo rìa mái nhà kiểu Hà Lan.

Khi đã có đủ ánh sáng buổi tinh sương, Johnsy, con người vô cảm, lại ra lệnh kéo cái rèm xuống.

Chiếc lá thường Xuân vẫn còn đấy.

Johnsy nằm một hồi lâu nhìn nó. Và rồi cô gọi Sue, đang quây nôi cháo ga trên cái bếp ga. Cô nói:

- Minh là đứa hư, Sue à. Có cái gì đó đã khiến chiếc lá vẫn ở đấy để cho thấy mình quả là độc ác. Muốn chết là một cái tội. Bây giờ bỏ có thể mang cho mình chút cháo, và ít sữa pha chút rượu vang póc-tô, và... không, mang trước cho mình cái gương soi cầm tay, rồi chèn ít cái gối quanh mình, rồi mình sẽ ngồi lên để xem bỏ nấu nướng. Một giờ sau, cô nói:

- Sue à, một ngày nào đấy mình sẽ về cảnh vịnh Naples.

Ông bác sĩ đến vào buổi xế chiều, và khi ông trở ra Sue có cơ để đi ra ngoài hành lang. Ông nắm lấy bàn tay gầy, run rẩy của Sue đặt trong tay ông.

- Cơ may ngang bằng. Với công chăm sóc tận tụy của cô, cô sẽ thắng. Và giờ tôi phải đến thăm một ca khác ở tầng dưới. Người bệnh là Behrman – tôi nghĩ chừng đâu là một họa sĩ. Cũng viêm phổi. Ông ta già cả, yếu đuối, con bệnh lại là cấp tính. Không có hi vọng gì, nhưng tôi sẽ đưa ông đến bệnh viện để được thoải mái hơn.

Ngày kế, ông bác sĩ bảo Sue:

- Cô ấy qua khỏi cơn nguy rồi. Cô đã thắng. Bây giờ chỉ cần dinh dưỡng và chăm sóc – chỉ có thể thôi.

Buổi chiều ấy, khi Johnsy đang đan một cái khăn quàng len màu lam thật

đậm và xem vẽ rất vô dụng, Sue đến bên giường cô, đặt cánh tay quanh cô và cũng quanh mấy cái gối.

- Mình có chuyện này nói cho bỏ biết, cái con chuột trắng ơi. Ông Behrman qua đời hôm nay ở bệnh viện vì chứng viêm phổi. Ông ấy nhuộm bệnh chỉ trong có hai ngày. Người gác đàn tìm thấy ông sáng ngày đầu tiên trong căn phòng tầng dưới, thất thủ với cân đau đớn. Đôi giày và quần áo ông ấy bị ướt cả, lạnh như nước đá. Họ không thể hiểu nổi ông đã đi đâu trong một đêm kinh hoàng như thế. Và rồi họ tìm thấy cái đèn bão, vẫn cháy, và một cái thang đã bị rời khỏi nơi cất giữ, vài cây cọ toi tã, và nghiên màu mới ít màu xanh và vàng, bỏ nhìn ra ngoài cửa sổ xem, nhìn chiếc lá thường Xuân cuối cùng trên bức tường đấy. Bỏ có đặt nghi vấn tại sao nó không bao giờ bay lất phất khi có gió thổi không? Cung ơi, đó là kiệt tác của ông Behrman đấy - ông đã vẽ nó đúng vào đêm chiếc lá cuối cùng rơi rụng.

Hộp giấy thứ 11

Mục sư Bill Simpson

Bạn nhớ nhất ngày lễ Tạ ơn nào mà bạn đã trải qua trong đời mình? Tôi xin kể lại câu chuyện của tôi.

Vào ngày đó, nhà thờ ghi danh sách mười gia đình nghèo nhất để phát mười hộp thức ăn. Khi chúng tôi gói những hộp thức ăn này trong hội từ thiện thì những gia đình đang chờ đợi một cách sung sướng.

Những hộp thức ăn này là những thức ăn ngon nhất đối với họ trong nhiều tháng nay. Khi họ đang lấy hộp thức ăn của mình, một gia đình lại vừa mới tới. Cha, mẹ và ba đứa trẻ bước ra khỏi một chiếc xe tải cũ kỹ và bước vào trong phòng. Họ là một gia đình mới, không có tên trong danh sách. Họ nghe nói nhà thờ có phân phát thức ăn.

Tôi giải thích rằng chúng tôi không có dư thức ăn cho một gia đình nữa. Khi tôi cố gắng nói với họ rằng tôi sẽ làm hết sức mình, một điều kỳ diệu đã xảy ra. Không nói một lời, một người đàn bà đặt xuống hộp thức ăn của mình rồi nhanh chóng tìm một hộp không để bên cạnh. Bà ta chuyển một số đồ từ hộp thức ăn của bà ta vào hộp không này. Ngay sau đó những người khác cũng làm theo bà ta, và những người nghèo khổ này đã có được hộp thứ 11 cho gia đình mới.

Chao Chip!

Cám ơn những câu chuyện của bạn rất nhiều vì nó đã giúp cho mình hiểu thêm về những giá trị nhân văn của cuộc sống! Mình cũng xin kể cho các bạn nghe một câu chuyện:

“ có một người kinh doanh rất thành đạt trong một dịp lễ Noel đã hỏi ông hàng xóm của mình:

-ông có biết rằng trong dịp Noel này tôi sẽ tặng cho con trai của tôi thứ gì không ?

người đàn ông kia trả lời:

- tôi không biết nhưng chắc hẳn là một món quà có giá trị ?

sau khi nghe người đàn ông này nói thì ông ta đã mỉm cười lấy trong túi áo của mình ra một tờ giấy và đọc lên cho ông hàng xóm nghe:

-con trai à !cha sẽ tặng con tất cả các ngày trong một tuần. mỗi ngày cha sẽ tặng con một gio, ngày chủ nhật là hai gio ở bên con và con có thể tùy ý sử dụng chúng.

ong hang xom ngac nhien nhung nhan ra ngay do thuc su la mot mon qua quy nhat ma nguoi cha co the va phai tang cho nhung dua con cua minh. “

Thua cac ban cau chuyen tren chi la mot trong so vo van nhung cau chuyen bo ich ma toi va cac ban da doc duoc. Va mot trong nhung y nghĩa ma toi da rut ra duoc trong cau chuyen nay chinh la thoi gian. ***Thoi gian that la dang quy nhung no se dang quy hon gap nhieu lan neu chung ta biet danh nhung thoi gian do cho nhung nguoi xung quanh minh.*** Ca toi va cac ban deu phai hieu rang mon qua quy gia nhat doi nhung nguoi than khong phai la vat chat ma chinh la nhung tinh cam ma chung ta danh cho ho.

Điều đó rồi cũng qua đi *

Một ngày nọ, vua Salomon bỗng muốn làm bề mặt Benaiah, một cận thần thân tín của mình. Vua bèn nói với ông: “ Benaiah này, ta muốn ông mang về cho ta một chiếc vòng để đeo trong ngày lễ và ta cho ông sáu tháng để tìm chiếc vòng đó”.

Benaiah trả lời: “ Nếu có một thứ gì đó tồn tại trên đời này, thưa đức vua, tôi sẽ tìm thấy nó và mang về cho ngài, nhưng chắc là chiếc vòng ấy phải có gì đặc biệt?”.

Nhà vua đáp: “ Nó có những sức mạnh kỳ diệu. Nếu kẻ nào đang vui nhìn vào nó sẽ thấy buồn, và nếu ai đang buồn nhìn vào nó sẽ thấy vui”. Vua Salomon biết rằng sẽ không đời nào có một chiếc vòng như thế tồn tại trên thế gian này, nhưng ông muốn cho người cận thần của mình ném một chút bể bàng.

Mùa xuân trôi qua, mùa hạ đến nhưng Benaiah vẫn chưa có một ý tưởng nào để tìm ra một chiếc vòng như thế.

Vào đêm trước ngày lễ, ông quyết định lang thang đến một trong những nơi nghèo nhất của Jerusalem. Ông đi ngang qua một người bán hàng rong đang bày những món hàng trên một tấm bạt tồi tàn. Benaiah dừng chân lại hỏi: “ Có bao giờ ông nghe nói về một chiếc vòng kỳ diệu làm cho người hạnh phúc đeo nó quên đi niềm vui sướng và người đau khổ đeo nó quên đi nỗi buồn không?”. Người bán hàng lấy từ tấm bạt lên một chiếc vòng giản dị có khắc một dòng chữ. Khi Benaiah đọc dòng chữ trên chiếc vòng đó, khuôn mặt ông rạng ngời một nụ cười.

Đêm đó toàn thành phố hân hoan, tung bừng đón mùa lễ hội. “ Nào, ông bạn của ta - vua Salomon hỏi - ông đã tìm thấy điều ta yêu cầu chưa?”. Tất cả cận thần có mặt đều cười lớn và cả chính vua Salomon cũng cười.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Benaiah đưa chiếc vòng ra và nói: “ Nó đây, thưa đức vua”. Khi vua Salomon đọc dòng chữ, nụ cười biến mất trên khuôn mặt vua. Trên chiếc vòng đó có khắc dòng chữ: “ Điều đó rồi cũng qua đi”.

Vào chính giây phút ấy, vua Salomon nhận ra rằng tất cả những sự khôn ngoan, vương giả và quyền uy của ông đều là phù du, bởi vì một ngày nào đó ông cũng chỉ là cát bụi...

Hất nó xuống và bước lên trên *

Một câu chuyện ngụ ngôn kể rằng: Có một người nông dân nọ có một con lừa già. Một hôm, con lừa bị rơi xuống cái giếng khô cạn và đau đớn kêu la thảm thiết. Sau khi bình tĩnh đánh giá tình hình, vì thương cho con lừa, người nông dân đã quyết định nên nhanh chóng giúp nó kết thúc sự đau đớn. Anh gọi thêm mấy người hàng xóm để cùng lấp đất chôn con lừa tội nghiệp. Lúc đầu, con lừa thêm phần kinh hoàng vì những gì người ta đang làm đối với nó. Nhưng khi từng tảng đất được hất xuống giếng liên tiếp theo nhau ập trên vai nó, một ý nghĩ chợt lóe lên: Cứ mỗi lần một tảng đất rơi đè lên vai, nó lại lắc mình cho đất rơi xuống và ngoi lên trên ! Và nó đã làm như vậy, từng chút từng chút một, với một lời thần tự nhủ và tự cổ vũ: “ Nào mình hãy hất nó xuống và bước lên trên, hất nó xuống và bước lên trên...”

Mặc cho sự đau đớn ê ẩm phải chịu sau mỗi tảng đất ập xuống, mặc cho sự bi đát cùng cực của tình huống đang gánh chịu, con lừa tiếp tục chiến đấu chống lại sự hoang mang, hoảng sợ, tiếp tục theo đúng phương châm “ hất nó xuống và bước lên trên”. Và không bao lâu sau, cuối cùng dù bị bầm dập và kiệt sức, con lừa già đã vui mừng đắc thắng bước lên khỏi miệng giếng. Những gì như sẽ đè bẹp và chôn sống nó, trên thực tế đã cứu

sống nó. Tất cả đều nhờ vào cái cách mà con lừa đã can đảm đối diện với nghịch cảnh của mình. Cuộc sống là như vậy đó. Nếu Ta đối mặt với các vấn đề của mình một cách tích cực và quả cảm, khước từ sự hoảng loạn, sự cay đắng và sự tự thương hại, thì những nghịch cảnh tưởng chừng có thể chôn vùi chúng ta, lại sẽ tiềm ẩn trong chính nó những phần thưởng không ngờ tới. Hắt nó xuống và bước lên trên, hãy can đảm bước từng chút một ra khỏi cái giếng mà chúng ta đang gặp phải.

Hãy làm ngay! *

Trong lớp học dành cho người lớn, tôi giao cho mỗi người “*tôi gặp một người mà anh chị yêu thương nhất, và nói với người đó rằng anh chị yêu họ.*”

Tuần sau vào buổi học kế tiếp, một người trong số các học trò của tôi đã kể lại, “Tôi đã giận thầy Dennis vào tuần trước khi thầy giao cho chúng tôi phải làm như vậy. Tôi đã không cảm thấy tôi cần phải nói với ai như vậy. Nhưng khi tôi bắt đầu lái xe về nhà lương tâm của tôi bắt đầu lên tiếng. Khi đó tôi biết chính xác tôi cần phải nói với ai câu nói đó. Năm năm trước, tôi và Cha tôi đã có một cuộc cãi nhau dữ dội và vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa.

Chúng tôi tránh mặt nhau trừ những buổi bắt buộc cả gia đình tụ họp. Gần như chúng tôi không nói với nhau một lời. Khi về tới nhà tôi nhận thức rõ ràng rằng tôi sẽ tới gặp Cha và nói với Cha rằng tôi yêu người biết chừng nào.”

“Sau khi quyết định như vậy dường như một gánh nặng đã trút khỏi vai tôi.” “Vào 5:30 sáng, tôi đã có mặt tại nhà bố mẹ bấm chuông gọi cửa, thăm cầu nguyện mong Cha sẽ mở cửa. Tôi sợ rằng nếu Mẹ ra mở, tôi sẽ không có đủ can đảm và nói với Mẹ thay vì với Cha. Nhưng may mắn đã mỉm cười với tôi và Cha đã ra mở.”

“Tôi không bỏ phí lấy một giây - bước lên một bước tôi nói với Cha 'Cha, con muốn tới để nói với Cha rằng con yêu thương Cha.’”

“Dường như có điều gì đó đã truyền từ tôi sang Cha. Trước mắt tôi, khuôn mặt của Cha dịu hẳn lại, những nếp nhăn dường như biến mất và Cha bật khóc. Cha mở rộng cánh tay ôm tôi vào lòng và nói rằng 'Cha cũng thương yêu con lắm, con trai, nhưng cha đã không thể nói ra được điều này.’”

“Nhưng đó không phải là điều tôi muốn nói. Hai ngày sau khi tôi gặp Cha tôi, người đã bị nhồi máu cơ tim và hiện nay đang ở trong bệnh viện. Tôi vẫn chưa rõ người có thể qua khỏi được hay không nữa.”

“Điều tôi muốn nói với các bạn là: ***Đừng chờ đợi làm những điều mà bạn cần phải làm.*** Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi chần chừ không nói với Cha? Hãy dành thời gian cho những việc bạn cần phải làm và hãy làm ngay đi!”

Dennis E. Mannering

Trẻ em học được gì từ cuộc sống *

Những đứa trẻ sống giữa những người phê phán thì học lên án.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí thù địch thì học đánh nhau.

Những đứa trẻ sống trong sự hải hùng thì học được thói sợ sệt.

Những đứa trẻ sống trong cảnh đau xót thì học được sự đồng cảm.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí đổ kỵ thì học được thế nào là tham vọng.

Những đứa trẻ sống trong bầu không khí khoan dung thì học được sự nhẫn nại.

Những đứa trẻ sống giữa những nguồn động viên thì học được lòng tin.

Những đứa trẻ sống giữa những lời khen tặng đúng lúc thì học đánh giá cao những gì bao quanh chúng.

Những đứa trẻ sống trong niềm tự hào thì học được cách phấn đấu.

Những đứa trẻ sống trong sự san sẻ thì học để trở nên hào hiệp.

Những đứa trẻ sống trong sự trung thực và sự công minh thì học được chân lý và lẽ công bằng.

Những đứa trẻ sống trong hạnh phúc thì học được rằng thế giới là nơi tốt đẹp để sống.

Cái kén bướm *

Một chàng trai nọ tìm thấy một cái kén bướm. Một hôm anh thấy cái kén hé một lỗ nhỏ. Anh ta ngồi hàng giờ nhìn chú bướm nhỏ cố thoát mình khỏi cái lỗ nhỏ xíu. Rồi anh ta thấy mọi việc không tiến triển gì thêm. Hình như chú bướm không thể cố gắng hơn được nữa. Vì thế, anh ta quyết định giúp chú bướm nhỏ. Anh lấy cái kéo rạch cho cái lỗ to thêm.

Chú bướm dễ dàng thoát ra khỏi cái lỗ to hơn. Nhưng thân mình nó sưng phồng lên, đôi cánh thì nhăn

nhúm. Còn chàng thanh niên cứ ngồi quan sát cái kén với hy vọng một lúc nào đó thân mình chú bướm sẽ xẹp lại và đôi cánh xòe rộng hơn đủ để nâng đỡ thân hình chú.

Nhưng chẳng có gì thay đổi cả! Sự thật là chú bướm đã phải bò loanh quanh suốt quãng đời còn lại với đôi cánh nhúm và thân hình sưng phồng. Nó chẳng bao giờ có thể bay được. Có một điều mà người thanh niên không thể hiểu: cái kén chật chội khiến chú bướm phải nỗ lực mới chui qua được cái lỗ nhỏ xíu kia là quy luật tự nhiên tác động lên đôi cánh và cơ thể của bướm, giúp chú có thể bay ngay khi thoát ra ngoài.

Đôi khi đấu tranh là rất cần thiết trong cuộc sống. Nếu ta quen sống một cuộc đời bình lặng, ta sẽ mất đi sức mạnh tiềm tàng mà bẩm sinh mỗi người đều có. và chẳng bao giờ ta có thể bay được. Vì thế, nếu bạn thấy mình đang phải vượt qua nhiều áp lực và căng thẳng thì hãy tin rằng sau đó bạn sẽ trưởng thành hơn.

Con bò và con lợn *

-Tại sao lại thế ? - một người giàu có kêu lên - Mọi người đều gọi tôi là keo kiệt trong khi họ thừa biết là sau khi tôi chết, tôi sẽ để lại tất cả cho xã hội?

-Để tôi kể cho ông nghe chuyện về con bò và con lợn. Con lợn hiếm khi được người ta để ý đến, trong khi người ta rất quý con bò. Điều này làm lợn rất khó chịu. Nên có lần, lợn hỏi bò: “ Tại sao mọi người yêu quý cậu, đối xử với cậu tử tế và nghĩ rằng cậu hào phóng chỉ vì hàng ngày cậu cho người ta sữa? Như tớ đây thì sao? Tớ cho mọi người hết: thịt để làm nhiều món, cả da, cả tim gan, cả lông cứng... Thế mà không một người nào biết ơn tớ! Tại sao vậy?.

Và con bò đã trả lời rằng: “ Có thể tại vì tớ cho khi tớ vẫn còn sống”.

Bài ngữ pháp cho bạn trẻ

Hãy sống ở thể chủ động, tránh xa thể thụ động. Nghĩ nhiều đến những gì mà bạn có khả năng làm được hơn là những gì có thể xảy đến cho bạn.

Hãy sống ở cách khách quan. Hãy quan tâm đến thực tế cuộc sống đúng với những gì đang thật sự diễn ra, hơn là mong muốn chuyện đời sẽ xảy ra như bạn mơ ước.

Hãy sống ở thì hiện tại, can đảm trực diện đối đầu với công việc ngày hôm nay. Không luyến tiếc quá khứ, cũng đừng lo lắng vớ vẩn đến tương lai.

Hãy sống ở ngôi thứ nhất, nghiêm khắc tự kiểm điểm mình hơn là đi bới móc những sai sót, lỗi lầm của thiên hạ.

Hãy sống ở số ít, lắng nghe lời phê bình xuất phát từ lương tâm mình hơn là thích thú với những lời tán thưởng của đám đông.

Và nếu như phải chọn một động từ thì hãy chọn lấy động từ yêu thương.

Thật buồn cười *

Thật buồn cười là sao tờ tiền 10. 000đ trông quá to và quá giá trị lúc chúng ta cho người ăn xin, mà lại quá nhỏ khi ta mang nó đi mua hàng.

Thật buồn cười là sao 60 phút là quá dài khi nói chuyện với ông bà cha mẹ mà 60 phút lại quá ngắn khi chơi điện tử hay tán ngẫu cùng bạn bè.

Thật buồn cười là chúng ta khoái chí và hồi hộp run lên khi trận đá bóng đến những phút bù giờ nhưng chúng ta lại than thở và khó chịu khi thầy cô dạy thêm vài ba phút sau tiết học.

Thật buồn cười là chúng ta thấy khó nhọc thế khi đọc một chương cuốn giáo khoa và chúng ta lại thấy dễ dàng thế khi đọc một cuốn truyện dày cả trăm trang.

Thật buồn cười là mọi người cãi nhau để tranh giành một chỗ ghế đầu khi xem bóng đá hoặc biểu diễn ca nhạc nhưng lại cãi nhau để tranh một chỗ ghế ngồi hàng cuối ở lớp học.

Thật buồn cười là chúng ta cần 2 đến 3 ngày để suy nghĩ thì mới đưa được một buổi học bù vào thời gian biểu của mình, nhưng lại sắp xếp được thời gian cho một buổi đi chơi ngay vào phút cuối cùng.

Thật buồn cười là một số người thấy vô cùng khó khăn khi đọc và giải thích cho người khác một bài học, nhưng lại thấy rất dễ dàng khi hiểu và truyền bá những chuyện ngồi lê đôi mách.

Thật buồn cười là chúng ta không thể nghĩ ra cái gì để cầu nguyện cho người khác nhưng lại tìm ra đủ thứ để mong ước cho bản thân mình.

Thật buồn cười là chúng ta nhanh chóng quyết định đi theo chỉ dẫn của một người lạ mặt khi chúng ta lạc đường nhưng chúng ta lại ngần ngại không làm theo lời chỉ bảo của chính đầu óc mình.

Thật buồn cười là con người bị ảnh hưởng quá nhiều bởi những gì mà người khác đánh giá về mình, hơn là những gì tự mình đánh giá về mình.

Bạn có nghèo không ?

Một ngày nọ, người cha giàu có dẫn con trai đến một vùng quê để thằng bé thấy những người nghèo ở đây sống như thế nào. Họ tìm đến nông trại của một gia đình nghèo nhất nhì vùng. “ Đây là một cách dạy con biết quý trọng những người có cuộc sống cơ cực hơn mình” - người cha nghĩ đó là bài học thực tế tốt cho đứa con bé bỏng của mình.

Sau khi ở lại và tìm hiểu đời sống ở đây, họ lại trở về nhà. Trên đường về, người cha nhìn con trai mỉm cười: “ Chuyến đi như thế nào hả con?”.

- Thật tuyệt vời bố à!
- Con đã thấy người nghèo sống như thế nào rồi đấy!
- Ô, vâng.
- Thế con rút ra được điều gì từ chuyến đi này?

Đứa bé không ngần ngại:

- Con thấy chúng ta có một con chó, họ có bốn. Nhà mình có một hồ bơi giữa sân, họ lại có một con sông dài bất tận, Chúng ta phải đưa những chiếc đèn lồng vào vườn, họ lại có những ngôi sao lấp lánh vào đêm.

Mái hiên nhà mình chỉ đến trước sân thì họ có cả chân trời. Chúng ta có một miếng đất để sinh sống thì họ có cả những cánh đồng trải dài. Chúng ta phải có người phục vụ, còn họ lại phục vụ người khác, Chúng ta phải mua thực phẩm, còn họ lại trồng ra những thứ ấy. Chúng ta có những bức tường bảo vệ xung quanh, còn họ có những người bạn láng giềng che chở nhau.

Đến đây người cha không nói gì cả.

“ Bố ơi, con đã biết chúng ta nghèo như thế nào rồi... “ - cậu bé nói thêm.

Rất nhiều khi chúng ta đã quên mất những gì mình đang có và chỉ luôn đòi hỏi những gì không có. Cũng có những thứ không giá trị với người khác. Điều đó còn phụ thuộc vào cách nhìn và đánh giá của mỗi người. Xin đừng quá lo lắng, chờ đợi vào những gì bạn chưa có mà bỏ quên điều bạn đang có, dù là chúng rất nhỏ nhoi.

Chiếc bình nứt

Một người gánh nước bên Ấn Độ mỗi ngày đi gánh nước ngoài suối với hai chiếc bình gánh trên đôi vai của anh ta. Một bên, một chiếc bình bị nứt và chiếc bình bên kia còn nguyên vẹn.

Sau khi gánh một đoạn đường dài từ suối về, chiếc bình nứt chỉ còn chứa một nửa nước khi về đến nhà và chiếc bình kia thì còn nguyên vẹn.

Chiếc bình nguyên rất hân hoan về việc làm thành công của y, còn chiếc bình nứt thì buồn và xấu hổ đã chỉ mang được có một nửa số lượng nước về nhà.

Sau hai năm trời tự dần vật và xấu hổ vì đã xem như bị thất bại trong việc chứa nước để mang cho chủ, chiếc bình nứt tâm sự với người gánh nước bên bờ suối rằng: “ Tôi rất lấy làm xấu hổ và muốn xin lỗi ông về việc mang nước vì sự khuyết tật của tôi mà nước ông xách chỉ còn lại một nửa, trong khi ông đã cố gắng làm hết sức của ông. “

Người gánh nước bèn trả lời: “ Bình nứt ơi, bạn không thấy phía bên bạn dọc theo đường đi có nhiều hoa thơm và đẹp mọc tràn đầy ư ? vì tôi đã thấy nước chảy ra bên đó nên đã rắc hạt để trồng hoa, và trên đường về bạn đã tưới cây cho tôi, và tôi đã có được những bó hoa thật đẹp để trang trí trên bàn mỗi ngày. Nếu bạn không bị nứt và chảy nước như thế thì chưa chắc tôi đã có được hoa đẹp chưng trên bàn như hôm nay đâu.

Tất cả chúng ta đều là những chiếc bình nứt, và không một ai hoàn hảo cả (nhân vô thập toàn). Nhưng chính vì những điểm không hoàn hảo ấy đã làm cuộc sống chung của tất cả chúng ta trở nên thích thú và đáng sống hơn. Chúng ta luôn luôn phải cố gắng đi tìm cái tốt của người chung quanh và chấp nhận những điểm không hoàn hảo của họ. May mắn thay cho những người biết sống uyển chuyển vì họ sẽ không bị ngã gục ngoài ý muốn của họ. Hãy chấp nhận là tất cả mọi chúng ta đều khác nhau trong cuộc sống này

7 kì quan

Một nhóm học sinh đang học cách viết luận về chủ đề 7 kì quan thế giới. Cuối giờ, mỗi em phải

liệt kê được 7 kì quan theo suy nghĩ của riêng mình.

Học sinh ngồi ríu rít bàn bạc rằng những công trình nào nên là kì quan của thế giới. Tháp nghiêng Pisa, Kim tự tháp Ai Cập ... đều được chọn lựa.

Cuối giờ khi thu bài, một cô bé vẫn băn khoăn cầm bài viết để trắng. Cô bé giải thích:

-Em vẫn chưa liệt kê xong vì có nhiều kỳ quan quá ạ!

-Em hãy thử kể những kì quan theo ý em để các bạn và cô nghe xem có thể giúp em được không? – Cô giáo nhiệt tình hướng dẫn.

Cô bé do dự:

-Em nghĩ **7 kì quan trên thế giới nên là: xúc giác, vị giác, thị giác, thính giác, khả năng đi lại được, nụ cười và sự yêu thương.**

Bạn thân mến, bạn không phản đối cô bạn nhỏ của chúng ta chứ? Thật vậy, chúng ta vẫn có thể sống vui nếu không có tháp nghiêng Pisa, không có tháp Eiffel và Kim tự tháp Ai Cập ...

Nhưng chúng ta sẽ khó khăn biết bao nếu thiếu một trong bảy “kì quan” của cuộc sống mà cô bạn đã kể. Hơn nữa, nhiều tỷ người trên Trái Đất mới có một kì quan kiểu như Kim Tự Tháp, trong khi mỗi người chúng ta lại có cho riêng mình những 7 kì quan. Chúng ta thật giàu có biết bao. Đó mới là những kì quan mà chúng ta cần yêu quý và trân trọng nhất.

Danh ngôn

Nỗi buồn lớn nhất của các nỗi buồn là sự cô đơn. Ngạn ngữ Nga

Đối xử với bản thân bằng lý trí, đối xử với người khác bằng tấm lòng. Ngạn ngữ Nga

Hãy yêu những gì mà chúng ta chỉ có một lần. A. Mui-xê

Tâm hồn nhỏ không giữ nổi tình yêu lớn. Ngạn ngữ Nga

Khi bạn cảm thấy đau khổ thì bạn hãy nghĩ đến những người khổ hơn bạn, đó là liều thuốc tốt nhất

There is only one happiness in life, to love and be loved. George Sand

Love is a promise, love is a souvenir, once given never forgotten, never let it disappear. John Lennon

The real way to get happiness is by giving out happiness to other people. Lord Robert Baden-Powell

Hãy luôn mơ ước và hy vọng

Ngày xưa có 3 cái cây mọc gần nhau trong rừng. Chúng thường nói rì rào với nhau về ước mơ và những hy vọng của mình.

Cây thứ nhất bảo: Tôi muốn được trở thành một hộp gỗ quý, được đựng trong lòng một kho báu đầy vàng bạc đá quý.

Cây thứ hai cũng nói: Tôi muốn được trở thành một con tàu vĩ đại, sẽ đưa các vị vua và nữ hoàng vượt biên.

Cuối cùng thì cây thứ ba nói: Tôi muốn mọc thành cái cây cao nhất trong rừng. Như thế, mọi người sẽ nhớ đến tôi.

Sau nhiều năm, người ta vào rừng đốn cây. Nhìn cây đầu tiên, một người nói:

- Cây này gỗ có vẻ tốt, tôi sẽ đốn nó bán cho bác thợ mộc gần nhà.

Cây rất vui vì tin rằng bác thợ mộc sẽ biến nó thành hộp đựng vàng bạc.

Người thứ hai vỗ vỗ vào thân cây thứ hai:

-Cây này cũng được, tôi sẽ đốn nó bán cho bác thợ đóng thuyền.

Cây thứ hai rất mừng vì nghĩ rằng bác thợ thuyền sẽ đóng nó thành một con tàu lớn.

Khi người thứ ba đến gần cây thứ ba, cái cây rất thất vọng và lo sợ, vì nó biết rằng một khi người ta đốn nó xuống, tức là giấc mơ của nó sẽ không bao giờ thành hiện thực nữa. Y như rằng, người thứ ba bảo:

-Tôi cũng sẽ đốn cây này.

Cái cây thứ nhất được bán cho người thợ mộc, bác ta đục nó thành một cái như nôi trẻ con nhưng vì

không vừa ý nên lại quăng nó ra sân, thậm chí còn nhét cỏ khô vào. Sự thể đã không như cây tưởng tượng!!!!

Cây thứ hai được người thợ thuyền đóng thành cái thuyền câu cá bé tẹo. Nó nghĩ giấc mơ trở thành con tàu lớn chở vua và hoàng hậu đã tan tành...

Người đồn cái cây thứ ba chẳng có mục đích gì nên ông cứ kệ nó ở trong kho.

Nhiều năm trôi qua, những cái cây đã quên đi ước mơ của mình khi xưa. Một buổi tối giá rét, có hai vợ chồng nghèo đi qua nhà bác thợ mộc. Họ bế một đứa bé mới sinh, đang khóc vì lạnh. Mà mẹ nhìn thấy cái nôi đầy khô khô ngoài hiên nên đặt đứa bé vào đó. Được ủ ấp trong cái nôi cỏ, đứa bé thôi khóc. Cái cây thứ nhất-nay là cái nôi -cảm nhận được sự quan trọng của mình lúc đó và biết rằng mình đang được đứng trong lòng một kho báu lớn hơn tất cả vàng bạc đá quý: một sinh linh bé bỏng và tình thương yêu của bố mẹ em bé. Ít lâu sau, người thợ đóng thuyền dùng chiếc thuyền nhỏ đóng bằng cái cây thứ hai đi chơi và ngủ thiếp đi. Không may một lúc sau trời trở gió và nổi động. Thuyền bắt đầu chao đảo, vô cùng nguy hiểm. Bỗng một người dân trên bờ nhìn thấy, vội chèo thuyền của mình thật nhanh tới chỗ người thợ đang ngủ. Bác thợ đóng thuyền tỉnh dậy ú ớ hoảng hốt, nhưng người dân kia đã bỏ thuyền của mình nhảy sang thuyền của người thợ và lấy hết sức chèo vào bờ.

Lúc đó cái cây thứ hai-nay là cái thuyền-đã biết rằng mình đang chở một vị vua của lòng dũng cảm.

Cuối cùng, cái cây thứ ba, sau một thời gian nằm trong kho tối tăm thì có người đến hỏi mua nó. Người này biến cây thành một cái cột nhỏ rồi vác lên đỉnh đồi, đóng xuống để sắp tới bắc đường dân điện-lần đầu tiên tới vùng hẻo lánh này. Đến khi người ta mắc đường dây điện, cái cây thứ ba- nay là cái cột điện- hiểu rằng mình đang đứng trên đỉnh đồi, cao hơn rất nhiều các cây khác và thực hiện một nhiệm vụ lớn lao khiến ai cũng có thể luôn nhớ tới.

Khi mọi việc diễn ra không theo ý bạn mong muốn không có nghĩa là giấc mơ của bạn đã tan tành rồi.

Trong cuộc sống luôn có những “kế hoạch dài hạn”, người ta có thể có được những cái mà mình mong ước, nhưng không chắc là đúng như những gì người ta tưởng tượng. Vì vậy, đừng bao giờ thôi mơ ước và hy vọng vào những điều tốt đẹp bạn nhé!!!

Ngụ ngôn về ngọn nến

Một tối mất điện, ngọn nến được đem ra đặt ở giữa phòng. Người ta châm lửa cho ngọn nến và nến lung linh cháy sáng. Nến hân hoan ra rằng ngọn lửa nhỏ nhoi của nó đã mang lại ánh sáng cho cả căn phòng. Mọi người đều trầm trồ: “Ồ, nến sáng quá, thật may mắn, nếu không chúng ta sẽ chẳng nhìn thấy gì mất”. Nghe thấy vậy, nến vui sướng dùng hết sức mình đẩy lui bóng tối xung quanh.

Thế nhưng, những dòng sáp nóng đã bắt đầu chảy ra, lăn dài theo thân nến. Nến thấy mình càng lúc càng ngắn lại. Đến khi chỉ còn một nửa, nến giật mình: “Chết mất, ta mà cứ cháy mãi thế này thì chẳng bao lâu sẽ tàn mất thôi. Tại sao ta phải thiệt thòi như vậy?”. Nghĩ rồi, nến nương theo một cơn gió thoảng để tắt phụt đi. Một sợi khói mỏng manh bay lên rồi nến im lìm.

Mọi người trong phòng nhón nhác bảo nhau: “Nến tắt mất rồi, tối quá, làm sao bây giờ?”. Ngọn nến mỉm cười tự mãn và hãnh diện vì tầm quan trọng của mình. Nhưng bỗng một lời đề nghị: “Nến dễ bị gió thổi tắt lắm, để tôi đi tìm cái đèn dầu”. Mò mẫm trong bóng tối ít phút, người ta tìm được một chiếc đèn dầu. Đèn dầu được thắp lên, còn ngọn nến đang cháy dở thì bị bỏ vào ngăn kéo tủ.

Ngọn nến buồn thiu. Thế là từ nay nó sẽ bị nằm trong ngăn kéo, khó có dịp cháy sáng nữa. Nến chợt hiểu rằng **hạnh phúc của nó là được cháy sáng vì mọi người**, dù chỉ có thể cháy với ánh lửa nhỏ và dù sau đó nó sẽ tan chảy đi. Bởi vì nó là ngọn nến.

Những vết đinh *

Một cậu bé nọ có tính rất xấu là rất hay nổi nóng. Một hôm, cha cậu bé đưa cho cậu một túi đinh rồi nói với cậu: 'Mỗi khi con nổi nóng với ai đó thì hãy chạy ra sau nhà và đóng một cái đinh lên chiếc hàng rào gỗ'.

Ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng tất cả 37 cái đinh lên hàng rào. Nhưng sau vài tuần, cậu bé đã tập kềm chế dần cơn giận của mình và số lượng đinh cậu đóng lên hàng rào ngày một ít đi. Cậu nhận thấy rằng kềm chế cơn giận của mình dễ hơn là phải đi đóng một cây đinh lên hàng rào.

Đến một ngày, cậu đã không nổi giận một lần nào trong suốt cả ngày. Cậu đến thưa với cha và ông bảo: 'Tốt lắm, bây giờ nếu sau mỗi ngày mà con không hề giận với ai dù chỉ một lần, con hãy nhổ cây đinh ra khỏi hàng rào'.

Ngày lại ngày trôi qua, rồi cũng đến một hôm cậu bé đã vui mừng hạnh diện tìm cha mình báo rằng đã không còn một cây đinh nào trên hàng rào nữa. Cha cậu liền đến bên hàng rào. Ở đó, ông nhỏ nhẹ nói với cậu:

'Con đã làm rất tốt, nhưng con hãy nhìn những lỗ đinh còn để lại trên hàng rào. Hàng rào đã không giống như xưa nữa rồi. Nếu con nói điều gì trong cơn nóng giận, những lời nói ấy cũng giống như những lỗ đinh này, chúng để lại những vết thương khó lành trong lòng người khác. Cho dù sau đó con có nói lời xin lỗi bao nhiêu lần đi nữa, vết thương đó vẫn còn lại mãi. Con hãy nhớ: vết thương tinh thần còn đau đớn hơn cả những vết thương thể xác. Những người xung quanh ta, bạn bè ta là những viên đá quý. Họ giúp con cười và giúp con mọi chuyện. Họ nghe con than thở khi con gặp khó khăn, cổ vũ con và luôn sẵn sàng mở trái tim mình ra cho con. Hãy nhớ lấy lời cha... '.

Những điều không đáng bận tâm

(Trích từ cuốn sách “ 99 điều không đáng bận tâm” của NXB Trẻ)

Tựa đề là những điều không đáng bận tâm nhưng nội dung tích cực hơn, chủ yếu xoay quanh những điều nên làm trong cuộc sống, đây cũng là lời khuyên của Hazeem về sự tập trung vào những suy nghĩ lạc quan giúp ta rất nhiều trong cuộc sống.

- 1. Đừng trút giận lên người khác:** chấp nhận mỗi người đều có lúc xuống tinh thần, không nên làm trầm trọng hóa vấn đề và trút nỗi bức dọc lên người khác, điều này chỉ khiến cho tình hình trầm trọng thêm và gia tăng sự bức mình ; thay vào đó, hãy dựa vào bạn bè để xua đi sự khó chịu và lấy lại vui vẻ.
- 2. Đừng bận tâm đến sự đổ vỡ:** chấp nhận sự đổ vỡ như một phần không thể thiếu của cuộc sống, không phải ai cũng lấy được người đầu tiên mình yêu, bạn có thể cũng không phải là một ngoại lệ. Thay vì bức tức, hãy nghĩ đến tương lai, làm một việc gì đó có ích cho bản thân, nỗi buồn sẽ trôi qua và bạn lại có một tình yêu mới.
- 3. Tránh chữ “ biết rồi” khi người khác đang nói:** nó giống như “ Tôi biết rồi, anh im đi ! “, đây là một cách dập tắt hứng khởi của người đang nói và đào một hố sâu ngăn cách giữa hai người (ta hãy tưởng tượng khi mình định nói với ai một chuyện thì được ném vào mặt “ Biết rồi !”). Thay vào đó, hãy lắng nghe một cách vui vẻ vì người đó cũng đồng ý với mình hoặc cũng biết điều mình biết, và cùng nói với chuyện với họ về vấn đề chung này.
- 4. Kiểm tra lại những điều kì cục:** “ tôi có thể làm tất cả hài lòng”, đó là một trong những điều kì cục. Cho dù ta có đối xử tốt với tất cả mọi người thì cũng không có nghĩa là mọi người đều sẽ đối xử tốt lại với ta (hazeem: bạn là người ăn chay không có nghĩa là con bò sẽ không húc vào bạn). Thay vào đó, hãy vui vẻ với những người đối xử tốt lại với ta và làm đẹp thêm tình bạn đó; chấp nhận những người dừng dừng với những hành động tốt của ta, xem đó không phải là đối tượng để kết bạn.
- 5. Tập thiền như một cách lấy lại tinh thần:** con người ai cũng không tránh khỏi những suy nghĩ dài vô tận, những lo âu về công việc, về bạn bè và cả về bản thân... nếu ta không biết dừng những suy nghĩ này lại thì bộ óc của ta sẽ quá tải và BOOM, ta sẽ bị stress, mọi chuyện sẽ càng rối tung lên. Thiền sẽ là một cách rất hay mà bất cứ ai cũng có thể áp dụng được để giảm tải cho bộ óc. Ngồi ở một nơi thật yên tĩnh, đừng suy nghĩ đến bất cứ một chuyện gì và hãy thở thật sâu, ta sẽ thấy dễ chịu và đỡ căng thẳng hơn. Cuộc sống sẽ trở nên thoải mái và đầy niềm vui.
- 6. Đừng trở thành người bới lông tìm vết:** đây là điều dễ làm và dễ gặp nhất ở mỗi người, luôn tập trung vào những sai sót, khuyết điểm của người khác và của chính bản thân, cường điệu những sai sót này lên bằng cách chê bai và ca thán... Khi đó ta sẽ luôn cau có và khó chịu và có một niềm vui ảo tưởng khi tìm ra một điểm yếu của người khác. Thay vào đó, chấp nhận những khuyết điểm đó như một phần không thể thiếu của mỗi người, tập trung vào những điều tốt của họ cũng như của bản thân ta; nếu như đó là một người ta chưa tìm thấy điểm tốt hoặc (có thể) không có điểm tốt (đối với ta) thì đó hiển nhiên là người không phải để ta bận tâm.
- 7. Cẩn thận khi chọn chiến trường:** ai cũng có những chiến trường của riêng mình, hãy suy nghĩ thật kĩ về tầm quan trọng của chiến trường trước khi chiến đấu, tránh những chiến trường không quan trọng có thể làm ta vừa tốn sức, vừa mất đi hòa khí. Tốt nhất là cho điểm theo thang điểm 10 cho từng chiến trường, nơi nào được chấm điểm từ 5 trở xuống thì không nên mắc kẹt vào. Điều này sẽ giúp ta tránh những căng thẳng trong cuộc sống và giải quyết công việc có hiệu quả hơn.
- 8. Chấp nhận lỗi lầm của mình:** ta sẽ rất bức nếu một người bạn cứ chối trong khi lỗi của họ đã rõ.

Đáng buồn, điều này xảy ra rất thường xuyên, con người có thể thấy lỗi lầm của người khác một cách dễ dàng nhưng ít khi chấp nhận lỗi lầm của mình. Khi ta không biết bơi thì đi học bơi, không thể ngồi nhà để người khác không biết điều đó. Nếu ta biết chấp nhận lỗi của mình, ta sẽ mau tiến bộ hơn và càng được mọi người yêu quý.

9. Vui vẻ vì người khác: bạn có thấy vui khi bạn của bạn gặp chuyện vui ? Nếu câu trả lời là có, xin chúc mừng, bạn đã có một nguồn dinh dưỡng rất quý cho cuộc sống hạnh phúc của bản thân. Nếu ta biết vui với niềm vui của người khác, ta đã làm lợi cho chính bản thân, có thêm niềm vui và làm ấm thêm tình bạn, trên hết, ta đã góp phần vào một thế giới cùng vui vẻ.

10. Hỏi người thân của bạn một cách chân thành “Điểm yếu của tôi là gì ?” : nghe những điểm yếu của ta từ miệng người khác không làm cho ta xấu hổ, vì có nói ra hay không thì họ cũng đã nhận ra điều đó, và bây giờ ta lắng nghe điều đó là có ích cho chính ta, một mặt biết được những ý kiến khách quan về bản thân để sửa đổi, mặt khác giúp cho người khác biết ta là một con người cởi mở, sẵn sàng tiếp thu ý kiến của người khác, khiến cho tình bạn cũng như tình cảm được bền lâu.

11. Chấp nhận sự buồn tẻ: điều này có vẻ trái với xu hướng hiện đại, nhưng không, sự buồn tẻ ở đây có nghĩa là không máy vi tính, không điện thoại di động, không tivi, không trò chơi điện tử... những tiện nghi này có làm cho chúng ta hào hứng nhưng nếu quá phụ thuộc vào chúng sẽ dẫn đến chúng ta mất dần đời sống nội tâm, không biết làm gì nếu tách ra khỏi những thứ đó. Chấp nhận sự buồn tẻ không có nghĩa là dừng làm việc hoặc ngừng phấn đấu, mà là hài lòng với một khoảng trống và một chút tĩnh lặng.

12. Dừng để tâm trạng bức bối tác động đến mình: đây là điều rất quan trọng, khi xuống tinh thần, chúng ta dễ chán nản, kéo theo sự bức bối và những hành động thiếu suy nghĩ... điều này có thể tránh được khi ta bình tĩnh suy xét sự việc, tầm quan trọng của nó, mức độ nghiêm trọng và hướng giải quyết... Lúc này, kiên nhẫn chính là chìa khóa cho sự thành công.

Bài tập minh họa: ngồi một mình ở nơi yên tĩnh, nhắm mắt lại:

- thả lỏng người, nghĩ về một những chuyện tốt đẹp nhất bạn đã trải qua hoặc nghĩ về những con người bạn yêu mến nhất, thả mình vào những cảm giác vui vẻ đó và nở một nụ cười thật tươi.

- nghĩ về những chuyện khó khăn nhất đã từng xảy ra đối với bạn, về những người mà bạn không thích, những sự bức bối họ đã gây ra đối với bạn, chìm vào những cảm xúc khó chịu này trong vài phút.

Bạn thấy sao ? Cũng là chính bản thân ta, cũng là nơi ấy, cũng là chưa có chuyện gì xảy ra, ta có thể hòa mình một cách thoải mái vào những cảm giác dễ chịu hoặc khó chịu với những ý nghĩ bức bối; tất cả phụ thuộc vào chính bản thân ta và cách ta nhìn nhận sự việc.

13. Cũng đừng để tâm trạng bức bối của người khác tác động lên mình: khi những người xung quanh ta xuống tinh thần, họ sẽ bộc lộ điều đó ra, chán nản, cáu kỉnh, quát tháo... Ta dễ dàng bị cuốn theo những hành động của họ, cũng chán nản, quát tháo lại... Thay vào đó, nên hiểu và chấp nhận rằng ai cũng có lúc xuống tinh thần, có thể ta không thích cách họ làm nhưng chỉ cần hiểu điều này thì ta dễ cư xử hơn.

14. Chơi thể thao: có lẽ không cần nói nhiều ở lời khuyên này, ai cũng biết thể thao có nhiều ích lợi: cả thể chất lẫn tinh thần, có một thân hình đẹp và sức khỏe tốt, tinh thần thoải mái. Rất tuyệt !!!

15. Viết ra giấy: viết ra suy nghĩ của mình một cách tự nhiên sẽ làm cho ta thấy dễ chịu hơn nhiều so với những suy nghĩ mông lung, lan man trong đầu, viết ra giúp ta khẳng định cảm giác của mình một cách rõ ràng, tránh được những hành động vội vàng thiếu suy nghĩ. Bài tập minh họa: khi đứng trước một quyết định, hãy viết ra giấy, một cột viết lợi ích và một cột viết về cái hại, đối chiếu hai cái, bạn sẽ ra được một quyết định hợp lý, tránh tốn thời gian do dự, lưỡng lự.

16. Đừng chờ đợi cuộc sống dễ dàng hay không hề có rắc rối: bạn sẽ nói “ Dĩ nhiên rồi !”, nhưng không, điều đáng buồn là đa số chúng ta biết điều này nhưng không thực hiện được, ta bức bối khi chiếc máy vi tính bị hư (hoặc mạng TTVN gặp trục trặc), ta bức bối khi người khác cư xử khác với những gì ta muốn. Ta bận tâm bởi những chuyện nhỏ nhặt mà quên rằng chúng ta đã biết rõ những điều đó là hoàn toàn hợp lý. Dĩ nhiên, chấp nhận những khó khăn đó và bình tĩnh giải quyết sự việc vẫn tốt hơn là tốn thời gian ngồi bực.

17. Thể hiện lòng nhiệt tình: người nhiệt tình sẽ có cơ hội thành công lớn hơn người biết nghĩ nhưng không dám làm (dĩ nhiên). Có thể ta không giỏi nhưng chính sự nhiệt tình sẽ cuốn hút mọi người chú ý và giúp đỡ ta, sự nhiệt tình sẽ giúp ta vượt qua những khó khăn trong cuộc sống, sự nhiệt tình tạo nguồn cảm hứng và lòng hăng say trong công việc. Nói tóm lại, sự nhiệt tình đem đến thành công.

18. Tìm thấy thanh thản trong sự cho đi: không có cảm giác nào giống như cảm giác thoải mái khi ta vừa làm một việc gì tốt cho ai đó, cho dù người đó có cảm ơn ta hay không. Trở thành một người tốt, không dễ tí nào, nhưng sẽ rất vui, một niềm vui đặc biệt của sự cho đi, từ niềm vui này sẽ có thêm một niềm vui khác, niềm vui của người được ta giúp đỡ (niềm vui này bất cứ ai trong chúng ta đều đã từng trải qua). Tất cả cùng vui và chẳng ai vui, bạn chọn cái nào ?

19. Làm mới bản thân: làm mới bản thân sẽ giúp ta thêm thích thú trước công việc, tránh sự nhàm chán dễ gặp, nâng cao năng suất... blah.. blah.. blah... Mỗi ngày bỏ ra một thời gian nhất định để đọc một cuốn sách hay, sắp xếp lại nhà cửa hoặc nơi làm việc, làm những việc bạn ít khi làm hoặc chưa làm bao giờ... blah.. blah... blah... Đúng vậy, có rất nhiều cách để làm mới bản thân, chọn cho mình một cách và bạn sẽ thấy rất hay.

20. Hãy chuẩn bị từ sớm: lại một lời khuyên kiểu ai-cũng-biết, nhưng, hầu hết, ai-cũng-không-làm. Nên nhớ lại những lần chúng ta vội vã làm một việc mà trước đó chúng ta có rất nhiều thời gian để làm. Những lý do thường được đưa ra là: “ Tôi không có thời gian”, “ Tôi rất bận”, “ Tôi gặp một số khó khăn”, “ Tôi rất... ”. Chúng ta nghĩ rằng mình là nạn nhân và chấp nhận điều đó để luôn luôn ở trong sự vội vàng, căng thẳng. Thay vào đó, hãy tự tin rằng mình có thể kiểm soát được thời gian của mình, bằng cách tạo ra một thời gian biểu hợp lý, ta chẳng cần phải tạo ra nhiều lý do để biện minh cho hành động của mình.

21. Tránh cái bẫy 90-10:

VD minh họa 1: nếu ta được một người đưa cho một tờ giấy trắng có một vết mực trên đó. Ta sẽ nghĩ gì nhỉ ? “Ồ, có một vết mực !”, chính là ta đã hoàn toàn quên đi vết mực đó hoàn toàn nhỏ nhoi trong một tờ giấy phan (rất rất) lớn trắng tinh.

Điều này có nghĩa gì ? Đó chính là quy luật 90-10, chúng ta thường chú trọng và quan tâm vào 10% tồi tệ và ít để ý đến 90% điều tốt đẹp kia, hoặc ít nhất để 10% điều tồi tệ ảnh hưởng đến suy nghĩ của ta.

VD minh họa 2: nếu ta phải tiếp 10 người khách, 9 người nói chuyện rất vui và thú vị, còn một người cứ thích cãi nhau và làm ta bức bối. Thế là, nếu người khác hỏi ta về buổi tiếp khách, ta sẽ trả lời: “ Không vui lắm, có một người cứ thích cãi lại và luôn làm tôi bức !!! “. Hiếm người sẽ trả lời: “ Hôm đó thật tuyệt, hầu như mọi người đều nói chuyện rất vui và tôi thật sự thích thú !”

Nói tóm lại, ta sẽ tận hưởng cuộc sống một cách thú vị hơn nếu ta chú ý vào những điều tốt đẹp và ít để tâm đến những chuyện nhỏ làm ta không vui.

22. Không bận tâm đến những việc thật sự nhỏ nhặt: cuộc sống đầy những rắc rối, nếu chúng ta không biết cách bỏ qua những rắc rối, những chuyện nhỏ nhặt đời thường, ta sẽ luôn bị ám ảnh bởi những khó khăn, luôn cảm thấy nặng nề, bị bao quanh bởi nhiều vấn đề có vẻ như thật to tát. Thay vào đó, nên bỏ đi thói quen quan trọng hóa vấn đề, biết chọn chiến trường (mục 7), không nên bới lông tìm vết (mục 6), thư giãn (mục 5, 9, 14, 19). Chúc bạn thành công !

23. Đừng giữ nỗi đau trong lòng: nhiều người nghĩ rằng: “ Tôi không sao, tôi là một người mạnh mẽ, tôi có thể giải quyết được vấn đề, tôi không cần ai giúp đỡ cả”, hoặc “ Tôi không dám nói cho họ biết, họ sẽ không quan tâm, họ sẽ làm tôi mắc cỡ, họ sẽ chẳng giải quyết được gì” hoặc thậm chí có người cố giữ nỗi đau trong lòng và cứ chìm đắm trong những suy nghĩ buồn chán, tuyệt vọng.

Thay vào đó, hãy nói cho bạn của ta biết khi ta gặp chuyện buồn, có thể ta sẽ cần giúp đỡ, có thể ta không cần, nhưng ít nhất ta cũng đã nói ra được những điều ta suy nghĩ, nói ra được sẽ giúp ta giảm đi nỗi buồn, và cũng là cơ hội để ta xem xét lại mức độ nghiêm trọng của nó, tránh chìm trong những suy nghĩ mông lung.

Hoặc, ta có thể viết ra những suy nghĩ của mình, đây là phương pháp giảm đau khá nhanh chóng và hiệu quả cho những ai không có được người bạn đáng tin cậy hoặc những ai e thẹn chuyện nói ra. Khi viết ra, ta sẽ có thêm thời gian suy nghĩ và đủ chín chắn để nhìn nhận sự việc. (mục 15, bài tập minh họa)

24. ĐỪNG ĐÁNH GIÁ THẤP BẢN THÂN:

VD minh họa: người ta cho một con bọ gì đó (hazeem chẳng nhớ là con gì ^_^) vào trong một cái hộp và đây nắp lại; khi con bọ nhảy lên, nó luôn đụng phải cái hộp, luôn luôn. Sau đó, ta mở nắp hộp ra, ta thấy có thể dễ dàng thấy chú bọ này vẫn nhảy đến độ cao ngang bằng với cái nắp hộp, mặc dù lúc trước chú có thể dễ dàng nhảy cao hơn nhiều.

Điều đáng buồn ở đây là chúng ta có nhiều người lâm vào trường hợp giống chú bọ ở trên: gặp phải khó khăn -> không giải quyết được khó khăn, khi điều này xảy ra thường xuyên hơn, chúng ta sẽ nhụt chí, chán nản, không tin vào bản thân, tự đánh thấp mình -> cũng chính là hạ thấp khả năng thành công của bản thân.

Một điều ta không nhận ra: không giải quyết được vấn đề không phải là do ta không có năng lực, chính xác là do ta tiếp cận vấn đề chưa đúng cách, dẫn đến hành động thiếu chính xác. Điều này có thể sửa được khi ta có nhiều kinh nghiệm hơn, biết được nhiều phương pháp tiếp cận vấn đề hơn.

Nói tóm lại, không có gì nguy hiểm bằng tự đánh giá thấp bản thân, qua đó, ta đã tước đi cơ hội thành công của chính mình. Thay vào đó, sự tự tin sẽ là bầu nhiệt huyết giúp ta đứng vững trước khó khăn và nhanh chóng tìm được hướng giải quyết.

(Chú thích: mục 24 này hazeem chỉ viết đầu đề giống sách nhưng nội dung hoàn toàn do hazeem tự nghĩ ra, thành thật xin lỗi tác giả - tác giả là người nước nào, tên gì không thấy viết trong sách mới bực chứ)

25. Cũng đừng quá đánh giá bản thân quá cao: mục này cũng do hazeem nghĩ ra (đi kèm với mục 24 ở trên). Nội dung của mục này có lẽ nhiều người cũng đã biết, những đối tượng chính của mục này nếu đọc thấy tiêu đề và chịu khó bỏ một ít thời gian suy nghĩ thì có lẽ sẽ có những ý nghĩ hay hơn những suy nghĩ của hazeem. Vì thế, mong rằng bạn sẽ dừng lại ở đây và suy nghĩ... thật kĩ... thật sâu...

Kitty6959 Có lần tôi cùng CLB Tình nguyện Trẻ đến thăm 1 nhóm bạn khiếm thị. Rồi rất tình cờ tôi nghe thấy có 2 bạn gái đang trò chuyện cùng nhau ngoài hành lang: ” Nếu ấy có thể nhìn thấy được trong vòng 24 giờ, ấy sẽ chọn được nhìn thấy những gì ?”

Khi trở về nhà, câu chuyện của 2 bạn ấy khiến tôi suy nghĩ mất mấy ngày, rồi quyết định viết câu trả lời của mình ra giấy. Tôi chia tờ giấy của mình ra 2 cột. Cột 1 là những gì tôi chọn để được nhìn thấy. Cột 2 là lượng thời gian tôi sẽ dành ra để nhìn thứ đó.

Và fải nhớ, chỉ có 24 giờ để nhìn được thôi, khi mà trước đó tôi là 1 kẻ chưa bao giờ được nhìn thấy ánh sáng. Danh sách của tôi tăng lên nhanh chóng. Có quá nhiều thứ tôi muốn nhìn thấy, toàn những kì quan của thế giới hiện đại: máy bay, phi thuyền, TV, sách, các công trình kiến trúc, máy vi tính, quần áo... Tôi lọc lại, viết lại, đổi lượng thời gian. Và trong vòng vài tháng, cứ xem đi xem lại, tôi đã đổi lại danh sách nhiều lần. Đến bây giờ, danh sách của tôi không còn là những kì quan của thế giới hiện đại nữa, mà là những kì quan của thiên nhiên: Mặt trời, cây cỏ, mưa, hoa, chó, mèo... Rồi tôi bắt đầu thêm vào đó rất nhiều thời gian cho gia đình, bạn bè và những anh chàng mà tôi thầm ngưỡng mộ. Và khi tôi ngồi ở bậc cửa, nhìn 1 con ốc sên bò trên cỏ, nhìn thấy ánh nắng, nhìn thấy cậu bạn mà tôi thầm thích phóng xe ngang qua và toét miệng cười chào... tôi bỗng thấy mình ngẹt thở vì hạnh phúc. Tôi đã may mắn biết bao khi không bao giờ fải ước rằng mình sẽ có 24 giờ để nhìn ngắm cuộc sống này. Tôi và bạn, chúng ta có 1 lượng thời gian nhiều hơn 24 giờ gấp nghìn lần. Xin đừng thấy quá nhiều mà lãng fĩ nó. Hãy cầm 1 chiếc bút và 1 tờ giấy để bắt đầu danh sách của mình. Từng fút cứ trôi qua, và bạn có thể không nghe thấy tiếng thời gian đang bước. Nhưng tôi hy vọng bạn đừng bao giờ quên trân trọng cuộc sống này. Bởi bạn biết không, nếu bạn chỉ có 24 giờ để nhìn thấy...

Regards, Guest!

Những nguyên tắc ứng xử và mã số thành công ở mỗi người

Đời người không phải lúc nào cũng như dòng nước trôi êm mà những khó khăn của đời người như dòng sông nhiều phen lên thác xuống ghềnh.

Nhưng tại sao sóng gió với người này lại dễ dàng vượt qua, họ luôn gặp may mắn gặt hái sự thành công, còn với người kia, hình như có một sức mạnh vô hình nào đó luôn ngăn trở, để rồi suốt cuộc đời lận đận, gặp toàn chuyện rủi ro, thất bại.

Có thể đâu đó trên trái đất này đang tồn tại những con người như thế ? Nhưng Họ là ai ? Trong túi hành trang vào đời của họ có những gì được coi là “ Bảo bối”.

Hành trang vào đời hay những công cụ ứng xử qua các thời đại

1. Cái quý nhất trong hành trang của Đức Phật Thích Ca

Có rất nhiều đệ tử học Đức Phật Thích Ca, nhưng mãi không đắc đạo. Một lần học họ đánh bạo hỏi xin Đức Phật truyền cho bí quyết.

- Được rồi ! Ngày mai ta sẽ nói.

Sáng hôm sau, các đệ tử có mặt rất sớm. Đức Phật Thích Ca sai chú tiểu đồng bê cho mình một chậu hoa. Ngài ngắt một bông hoa đưa lên, rồi nói.

Toàn bộ bí quyết thành công của ta nằm ở đây !

Trong khi các trò khác đang còn ngỡ ngàng thì có một trò mắt tự nhiên bừng lên... Đức Phật liền bảo: Trò kia hiểu được ý của ta. Từ mai ta cho phép người thay ta truyền đạo.

Ý nghĩa thật thâm thúy đến khôn cùng, nếu bạn yêu thích câu phương ngôn “ Kẻ nào tặng người khác bông hồng trên tay kẻ đó phảng phất mùi thơm”. Và coi đó như một nguyên tắc đối nhân xử thế.

Có ai không bao giờ không yêu thích hoa, chỉ hoa mới hoà đồng được với thế giới tâm linh của con người trong mọi lúc: buồn, vui, đau thương...

Bạn đã bao giờ biết đến triết lý về hoa của người Á Đông. Tất cả đều đẹp, đều tốt, đều hoàn hảo trong thiên nhiên... Thiên nhiên là nguồn gốc của mọi sự tinh khiết, mà hoa là những gì thân thiết nhất, tinh tế nhất của thiên nhiên...

Mỗi loại hoa có một sắc, một mùi hương riêng nhưng đều làm đẹp cho cánh rừng bằng tất cả những gì có thể...

Hoa tiêu biểu cho sự chuyển vị dấu vết của tự nhiên. Những đường cong uyển chuyển của hoa không chỉ làm đẹp mắt ta nhìn, mà chất chứa bao nhiêu bí ẩn của tạo hoá...

Trước hoa, con người có thể hoà đồng với vũ trụ, mở cặp mắt tâm linh, vượt ra ngoài biên giới của thời gian...

Hoa tượng trưng cho sắc đẹp, cho sự khiêm nhường, cho một quá trình lao động cực nhọc. Vì cần phải có một thời gian cây mới đơm hoa, kết quả...

Hoa có đủ mọi đức tính mà một con người cần có: sự yên lặng kiên nhẫn đầy tự chủ, sức mạnh quyền rũ, một tâm hồn trắng trong, thanh khiết, một tấm lòng quảng đại khoan dung...

2. Vật báu trong túi hành trang của Không Tử

Sách Liệt Tử đã chép rằng:

“ Tử Hạ hỏi Không Tử:

- Nhan Hồi người như thế nào ?

Không Tử nói:

- Cái nhân của Hồi hơn ta.

Tử Hạ lại hỏi:

- Tử Công là người như thế nào ?

- Cái mau mắn của Tử hơn ta.

- Tử Lệ là người như thế nào ?

- Cái dũng của Do hơn ta.

- Tử Trương là người như thế nào ?

- Cái vẻ trang nghiêm của Sứ hơn ta.

Tử Hạ thấy làm lạ, đứng dậy thưa:

Vậy thì tại sao bốn người ấy lại còn theo thầy mà học ?

Không Tử nói:

Lại đây ta bảo cho, Hồi chỉ biết nhân mà không biết lúc bắt nhân; Tử chỉ biết mau mắn mà không biết chậm chạp. Do chỉ biết hùng dũng mà không biết nên nhút nhát; Sứ chỉ biết trang nghiêm mà không biết lúc ung dung để hoà đồng với mọi người. Nay gồm tất cả những cái hay của bốn người ấy có mà đổi với cái ta có, ta không đổi. Bởi vậy, họ phải thờ ta làm thầy !”

Vậy mới hay Không Tử đã thấu suốt cái nguyên tắc quan trọng nhất trong đạo xử thế là phải biết biến: “ Dịch cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cử” (có biến mới có thông, có thông mới lâu bền được).

Phải biết tùy cơ mà biến thông cho hợp thời trung tiết...nếu chỉ khư khư, nhất mực...dầu hay đến mấy cũng hỏng việc. Mục đích thì có một nhưng có cả ngàn cách để đạt mục đích ấy, vấn đề là tìm xem cách nào hợp với khả năng mình nhất, có hiệu quả nhất.

Một ngày kia có hai mầm cây dưới đất trò chuyện với nhau: Chúng ta đang ngằm chứa một sự sống, chúng ta sắp khai sinh, nhưng mặt đất phía trên chúng ta có một tảng đá lớn. Làm thế nào bây giờ ?

Mầm cây thứ nhất nói: chúng ta men theo cạnh tảng đá đó để trôi lên đón ánh nắng mặt trời.

Mầm cây thứ hai nói: sao anh hèn thế, chúng ta cứ đâm thẳng mà lên chứ !

Thế rồi mầm cây thứ hai “ đâm cảm” đâm thẳng vào tảng đá và nó không bao giờ nhìn thấy ánh sáng

mặt trời. Còn mầm cây thứ nhất nhô lên bên cạnh tảng đá. Những tia nắng mặt trời đầu tiên được nhìn thấy làm nó sung sướng đến ngây ngất, nó thầm nhủ: “ Thế là mình đã khai sinh”. Tảng đá thấy vậy cười bảo: “ Người chỉ là một hạt mầm bé tí xiu, có gì đáng tự hào lắm đâu...” Mầm cây buồn lắm, nó nhẫn nại quang hợp, rồi một ngày kia, cây to lớn, hòn đá lăn sang một bên. Hòn đá im lặng suốt đời như thầm trách... Còn cây thì đơm hoa và ngát hương. Chỉ có những đêm thu về nó buồn trong tiếng lá rơi xào xạc, có lẽ nó đang nghĩ về người bạn xấu số của nó. Đâu đó dưới mặt đất này liệu còn bao nhiêu mầm hạt có số phận như người bạn của nó...

3. Điều khó nhất trong đạo làm người của Tử Phòng

Sau khi giúp Lưu Bang xây dựng cơ đồ nhà Hán, Tử Phòng từ chối tước hầu ba vạn hộ nước Tề, vào núi học phép tu tiên của Xích Tu Tử.

Con ông là Bất Nghị, lúc bấy giờ được phong chức quan thị trung trong triều, là người có học vấn uyên thâm, lâu thông kinh sử, lại có tài hiểu thấu lòng người, muốn ông cho một lời khuyên.

- Thừa cha! Cha cho điều gì là khó nhất trong đạo làm người?

- Khó nhất là luôn tự biết mình là ai. Muốn thế phải hiểu rõ cái thời mình đang sống...

4. Điều tâm đắc nhất của cụ Nguyễn Du

Có lẽ các nhà bác học phương Tây khi phát minh ra bom nguyên tử, vũ khí hạt nhân đều đã từng tự hào về tài năng lỗi lạc của mình. Nhưng rồi cũng có lúc họ phải xám hối cho dù chỉ là vô tình trở thành kẻ tiếp tay cho sự tàn sát nhân loại. Nhà bác học Nga Andrei Sakharov đã ghi trong hồi lý của mình về bi kịch đầy xúc động của nhà bác học nổi tiếng của Mỹ: Robert Oppenheimer- người đầu tiên chế tạo ra bom nguyên tử: “ ngày 6/8/45 một trái bom nguyên tử có sức phá huỷ khổng lồ 20 kiloton đã được thả xuống Hiroshima... Robert Oppenheimer đã tự giam mình vào căn phòng trong lúc các đồng nghiệp trẻ của ông chạy quanh phòng thí nghiệm Los Alamos reo hò mừng rỡ và ông đã khóc trong buổi hội kiến với tổng thống Truman “. Và có biết bao những kẻ lên đến bậc thang của sự giàu sang và danh vọng bằng con đường dã man tàn bạo. Cuối cùng đều phải trở về với ước muốn đánh đổi cả cuộc đời lấy một chữ Tâm để được thanh thản trút hơi thở cuối cùng.

Chữ Tâm đã trở thành điểm xuất phát (cái gốc) có trong bản chất xã hội của con người và đồng thời cũng là đỉnh cao của mọi tài năng “ Tài thu phục nhân tâm” Tài càng cao thì đức phải càng phải rộng. Bi kịch do sự thoái hoá sau hàng bao nhiêu thế kỉ phát triển nền văn minh vật chất đã đưa người phương Tây tìm về một chân lý rất đơn giản trong tiềm thức xa xưa của người phương Đông mà được đại thi hào Nguyễn Du coi như một báu vật.

“ Thiện căn ở tại lòng ta

Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài “

Tâm mà sáng thì làm việc gì cũng dễ được mọi người ủng hộ và dễ thành công.

5. Đoạn trường ai có qua cầu mới hay

Nếu bạn chưa bao giờ bị điện giật thì bạn có nghe cả trăm lần “ điện giật đau lắm” bạn cũng không thể nào cảm nhận được cái đau đó như thế nào. Nhưng nếu bạn đã bị một lần thì... Chỉ có sự trải nghiệm bằng dẫn vật lo âu, sự lao động hết mình, nếm mùi những thất bại, bạn mới cảm nhận được niềm vui sướng của sự thành công.

Truyền thuyết xưa có kể rằng. Vào lúc sáng tạo xong thế giới, xếp đặt trật tự cho muôn loài, trong khi báu của Thượng đế còn hai thứ bảo bối quý nhất là Bất Tử và Hạnh Phúc. Con người biết được tin đó, liền đến xin với Thượng đế.

- Thừa Thượng đế, con nghe nói Thượng đế có hai thứ bảo bối quý là sự bất tử và hạnh phúc, xin Thượng đế hãy ban cho con. Nếu Thượng đế ban cho con, con xin quy phục và mãi mãi tôn thờ Thượng đế, bằng không, con sẽ náo loạn thế gian và cũng sẽ chẳng để Người yên.

Thượng đế nghe xong những lời yêu cầu đó của con người, không những không cho những lời đó xác xược, mà còn hiền từ nói:

Đó là hai giống cây quý nhất mà hạt của nó nằm lẫn trong túi hạt giống này. Một thứ cây sẽ cho quả bất tử, nếu con người ăn vào sẽ thành bất tử. Một thứ cây cho hoa hạnh phúc, nếu con người được nhìn thấy sẽ có hạnh phúc.

Nghe tới đó con người mừng lắm, vội vã hỏi:

Xin Thượng đế hãy chỉ cho làm thế nào con nhận biết hai hạt giống cây quý hiếm trong muôn vạn hạt giống của các loài hoa trái khác.

Thượng đế đáp:

Người hãy đem gieo tất cả các hạt giống này và hãy nhớ chăm sóc chúng đến ngày chúng đơm hoa kết trái. Cây nào có tất cả các quả chín cùng một lúc thì cây đó là cây bất tử. Cây nào có tất cả các hoa nở cùng một lúc, đó là cây hạnh phúc.

Con người sung sướng làm theo lời Thượng đế. Gieo trồng chăm sóc vất vả ngày đêm, hồi hộp mong chờ cây đơm hoa kết trái. Các giống cây lần lượt đơm hoa kết trái. Qua xuân, hạ, thu, đông con người lần lượt được hưởng những trái cây mình trồng nhưng không thấy có loài cây nào như Thượng đế nói. Sự lao động vất vả, niềm vui khi thấy cây trở hoa, sự hồi hộp mong chờ mùa quả chín... dần dần làm cho người bừng sáng một chân lý: “Bất tử chỉ có được ở sự sinh sôi của muôn loài hoa trái mình gieo trồng. Còn hạnh phúc là niềm tin sau những tháng ngày lao động vất vả được nếm thử chính những loài hoa trái đó”.

Thế giới tâm lý bí ẩn của con người

Hung Đạo Vương Trần Quốc Tuấn trong cuốn sách bàn về nghệ thuật chọn hướng luận rằng: “Người tướng trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, giữa hiểu thấu lòng người thì đó là người tướng vô địch”. Khoa học ngày nay có thể giúp bạn dễ dàng thấu hiểu ngày mai thời tiết thế nào, độ ẩm của không khí là bao nhiêu, vùng đất này có độ phì nhiêu nhiều hay ít, nhưng có lẽ quyền lực của khoa học còn quá mỏng manh khi phải trả lời câu hỏi liệu lời mời của tôi có được cô ta chấp nhận không? Tại sao anh ta lại có ác cảm với tôi? Tại sao cô ta lại thất hứa... Con người này có thể tin được hay không...?

Thế giới tâm lý của con người hiện tại và có lẽ mãi về sau này, vẫn còn đầy những bí ẩn. Hiểu biết của con người về chính mình bao nhiêu nữa là đủ?

1. Con người ai cũng thích được giao tiếp với người khác

Một em bé mới 2 tháng tuổi, chưa biết thế nào là ý thức xã hội, tính giai cấp, nhưng chắc chắn em bé sẽ mỉm cười nếu mẹ nó “nói chuyện” với nó. Một cụ già đang loay hoay với chậu cây cảnh tưởng chừng không có gì trên đời thú hơn được, vậy mà bạn thử lần la hỏi chuyện về cây cảnh đó xem, cụ sẵn sàng nói với bạn cả buổi, sẵn sàng tiếp chuyện tiếp bạn cởi mở và chân tình.

Nhu cầu giao tiếp với người khác là nhu cầu thường trực ở mỗi người. Không phải chỉ có các em bé mới thích rủ nhau đi chơi, các bạn thanh niên cũng thích tụ hội. Hàng trăm thanh niên cũng rất thích dự hội ở các đền chùa. Tại sao họ không chọn thời điểm không có một ai đến thăm để đi, nếu họ chỉ có nhu cầu ngắm cảnh. Còn đối với các cụ già, có lẽ không gì sướng bằng được bên bàn trà, có ly rượu, chuyện phiếm về một thời quá khứ.

Vì bản chất con người thích giao tiếp với người khác nên có lẽ sợ nhất của con người là nỗi cô đơn. Căn bệnh Sida đang được coi là thảm họa của nhân loại hiện nay, nhưng chúng ta hy vọng một ngày không xa có thể tìm ra loại thuốc đặc trị và nếu bạn biết cách cắt đứt các con đường lây lan thì yên tâm và không bao giờ bị mắc cả. Còn căn bệnh cô đơn muốn ngăn chặn nó thật không dễ dàng. Nỗi cô đơn luôn tồn tại trong mỗi con người, nó trường tồn cùng với con người, gặm nhấm dần sinh lực của bạn. Say sưa làm việc tưởng quên hết mọi thứ trên đời như nhà triết học Herbert Spencer, vậy mà vài ngày trước khi mất, ông ôm trên đùi một chồng 18 cuốn “Triết học tổng hợp”, cảm thấy nó nặng và lạnh quá, nỗi cô đơn bao trùm quanh ông, tự hỏi giá lúc đó có một đứa cháu nội để ôm có thú hơn không?

Không phải ngẫu nhiên mà những con số thống kê cho thấy số người tự tử hàng năm ở nhiều nước (đặc biệt là các nước công nghiệp phát triển) lớn hơn số tử vong vì một căn bệnh hiểm nghèo nào khác. Biết cách làm cho người khác thoải mái yêu cầu giao tiếp, nói về những cái mà họ thích là bí quyết đầu tiên trong phép xử thế.

Phần đông chúng ta đều biết điều đó, nhưng khi hành động, khi vào cuộc, chúng ta chỉ nghĩ đến những điều mình muốn, chỉ nói những điều mình thích.

2. Thích được người khác quan tâm, thích được khen là nhu cầu thường trực ở mỗi người

Alfred Adler, triết gia trứ danh, viết cuốn sách rất hay đề là “Chân nghĩa cuộc đời” trong đó ông nói: “Kẻ nào không quan tâm đến người khác, chẳng những sẽ gặp nhiều sự khó khăn nhất trong đời mà còn là người có hại nhất cho xã hội. Hết thấy những kẻ thất bại đều thuộc hạng người đó”. Có lẽ tất cả những ai yêu “Đắc nhân tâm” đều coi đây là một câu “thần chú”. Nếu bạn hiểu hết ý nghĩa câu nói đó và luôn tìm mọi cách hành động như thế, thì chắc bạn đã nắm được bí quyết lớn nhất trong thuật xử thế. Dĩ nhiên sự quan tâm đến người khác tùy hoàn cảnh, tùy mức độ thân tình mà cách thể hiện rất đa dạng: mỗi cá tính lại cần những mức độ, hình thức quan tâm khác nhau. Nhưng sự quan tâm đó thực sự chỉ gây được

thiện cảm ở người khác khi nó hoá thân từ một tấm lòng tốt, chân thực không mang mục đích tìm cách lợi dụng. Bạn thấy ai đó tự nhiên buồn, hay có khó khăn, bạn tìm cách gợi chuyện hỏi han, chia sẻ những cảm xúc với họ, ngỏ ý giúp họ, một người đang cần cái gì đó mà bạn có hoặc bạn biết, bạn giúp một cách tự nhiên. Nếu làm được như vậy thì trong cuộc hành trình đến tương lai, bạn bớt đi được nhiều trở ngại và thêm được những người bạn tốt.

[Trong cái vòng tròn luân của cuộc đời có 4 cái “Cạm bẫy” lớn nhất mà đời thường hay mắc:

- Bả lợi
- Bả danh vọng quyền lực
- Bả ái tình
- Đam mê sở thích (cờ bạc, nghiện hút...) [

Nhiều người cho rằng muốn làm việc lớn cần phải dứt bỏ nó. Thương ôi, chính thần Dớt chúa tể của các Thần, ngự trị ở đỉnh núi Olympier quyền lực vô biên thêm vậy mà cũng bao phen khốn đốn dưới bàn tay mềm mại của nữ thần Ái tình.

Một vị hoà thượng chán ghét đời thường đua chen, đã bỏ lên núi tu tiên, tự cho mình đã thoát tục, bỏ được tính tham lam vốn có ở con người. Một hôm vị hoà thượng đó bảo với đệ tử: “Người đời vốn đầy tính tham lam, kẻ hám lợi người hám danh, họ chỉ thích những lời khen. Ngay những bậc ẩn sĩ, những bậc tu hành cũng mong được người ta biết đến mình, họ muốn giảng kinh thuyết pháp trước đám đông chứ không muốn ở ẩn trong một cái am nhỏ mà đàm đạo với đệ tử như chúng ta này đây. Đệ tử đó đáp: “Bạch thầy, quả thực thầy là bậc duy nhất tuyệt được lòng hám danh ở đời.” Và vị hoà thượng đó vượt râu, rung đùi, mỉm cười.

3. Con người ai cũng thích cái đẹp

Chính Đô-xtôi-ep-xki nói rằng: “Cái đẹp cứu vớt thế giới”. Trong cuộc hành trình của nhân loại đi tới sự hoàn thiện thân thánh chính là của chính mình, con người luôn hướng tới cái đẹp. Ai cũng thích mình đẹp hơn trong mắt mọi người, thích làm cho mọi thứ cũng quanh mình đẹp lên. Người xưa chế ra một cây cung với chức năng dễ săn bắn, chắc chỉ mất một vài ngày, vì chỉ cần một sợi dây cung ngang, một nhánh cây uốn cong, nhưng để làm đẹp cho cây cung đó người ta phải mất hàng năm, nào là chạm trổ, nào là nạm vàng, nạm ngọc. Biết được đặc trưng tâm lý này của con người, bạn có thể tự rút bỏ cho mình biết bao nhiêu quy tắc xù thế. Nhưng xin bạn hãy nhớ một ngày nào bạn không còn say sưa đi tìm cái đẹp thực sự cho chính mình (từ vẻ đẹp hình thức, đẹp trong cử chỉ, phong cách sống...) ngày đó bất hạnh đang chờ sẵn bạn.

4. Con người ai cũng tò mò, thích của lạ, thích những cái mình không có, có một rồi lại muốn hai

Phải chăng truyền thuyết xưa kể rằng: chàng Adam vì ăn phải trái cấm mà bị đẩy xuống trần gian là không có lý? Vì tính tò mò, thích khám phá của con người mà nhân loại mới đạt đến trình độ như ngày nay... Và tất nhiên vì quá tò mò mà nhiều bạn trẻ phải trả giá.

Cuối thế kỷ 18 nhà nông học kiêm kinh tế học người Pháp là Ăng-toan Pac-măn-chiêc có một thời gian bị giam ở Đức, ông biết rõ giá trị dinh dưỡng của cây khoai tây. Khi về nước, ông ra sức thuyết phục Hoàng đế Pháp nhưng ông gặp phải sự chống đối mãnh liệt của giới tăng lữ và y học. Đầu lý không được, ông dùng thủ thuật tâm lý. Ông xin nhà vua cho trồng thử nghiệm ở đất Xablông, xin một đội hình ngự lâm mặc lễ phục uy nghi suốt ngày canh gác, cấm ngặt nông dân không được lai vãng đến đó. Rồi như vô tình, tiết lộ một vài ưu điểm tuyệt vời của giống cây quý dành cho vua và ban đêm canh gác sơ hờ. Tình huống úp mở lập tức gây sự tò mò của dân chúng và có tác dụng ngay: họ rủ nhau vào lấy trộm... chỉ sau khoảng một năm, giống khoai tây đó đã được nhân rộng ra khắp vùng.

Thành công bước đầu để khai sinh câu lạc bộ Tâm lý, chúng tôi cũng sử dụng thủ thuật đó. Biết thanh niên ai cũng có nhu cầu kết bạn, tìm bạn nhưng các bạn trẻ đặc biệt ở khu vực phía Bắc không dám nói ra... Bằng những tấm cardvisit in đẹp, nội dung hấp dẫn, hợp tâm lý tuổi trẻ... Việc tuyên truyền theo kiểu “rỉ tai” thật có kết quả. Buổi khai mạc thành công ngoài dự kiến.

Và đây nữa, một bạn gái khi nhận được tấm danh thiếp của chi hội Tâm lý tặng đã bĩu môi tuyên bố một cách quá tự tin... “Ôi dào, toàn lý thuyết hết, không ai dạy không được ai cả, chuyện đó cần gì phải học...” Sau khi nghe những lời phản bác quyết liệt, tôi chỉ mỉm cười rồi dùng đinh “Thế mà tôi nghĩ nó lại cần cho bạn hơn ai hết đó”. “Tại sao?” Bạn đó hỏi: “Vì tôi “đọc” được trong mắt bạn những gì xảy ra trong quá khứ, hiện tại và cả tương lai nữa”. “Bốc phét”, bạn đó bắt đầu dao động. “Bạn không tin thì hãy nghiệm xem: thứ nhất, cuộc sống vật chất của bạn có thể đầy đủ, nhưng bạn thiếu một người bạn gái thật thân kiểu con cháu cần đôi, bạn là người có nhiều bản lĩnh, nhưng bị vấp ngã khá nhiều, hay bị

người ta “đánh”, bạn không thể yêu một lần mà lấy được...”. Nét mặt bạn gái thay đổi dần. “Sao anh biết”. “Bí mật”. Tôi cười. Hôm sau chẳng cần một lời mời, người đó tự nguyện làm hội viên câu lạc bộ Tâm lý.

Cả bạn và tôi cũng như bao người khác chỉ có thể hấp dẫn mọi người, bạn bè, khi trong mình luôn có một cái gì đó để mọi người muốn biết, muốn khám phá.

5. Con người là một sinh linh sống bằng biểu tượng, yêu thích kỷ niệm

Một cây bút, một chiếc khăn tay, thật chẳng đáng giá bao nhiêu nhưng nếu chúng là kỷ niệm của người yêu tặng, kỷ niệm của một thời chiến trường thì thật là vô giá. Trước đây tôi thường hay thắc mắc: Tại sao một bức phác họa nguyên bản của một họa sĩ vĩ đại nào đó lại bán giá cao đến hàng triệu đô la, kỹ thuật hiện đại cho phép người ta có thể sao chép nguyên xi cơ mà? Tại sao các nhà tâm lý khuyên các bạn trẻ nên học nghệ thuật tặng quà, nên dành thời gian cùng nhau đi tham quan, ngắm cảnh? Tại sao họ lại khuyên các cặp vợ chồng trẻ có xung đột hãy tự mình ôn lại những kỷ niệm về một thời họ yêu nhau? Cần gì phải làm đám cưới, chỉ cần hai người đồng ý ký vào giấy kết hôn là đủ? Lễ nghi thờ phụng làm gì mấy ông tượng gỗ đó? Người chết là hết, cúng bái giỗ chạp làm chi cho ruồi nó ăn...! Tại sao các cựu chiến binh Pháp, Mỹ cứ nằn nì bằng được sang thăm lại chiến trường Điện Biên Phủ, Khe Sanh, nơi họ đã bị thất bại và phải chịu hàng trăm đô la phí tổn?

Bây giờ tôi đã hiểu, đám tang ai đó có nhiều người đi đưa, đâu phải chỉ nguyên vì thương xót người chết mà còn vì chính người sống nữa đấy chứ. Một con giận dữ có thể làm đôi vợ chồng trẻ sẵn sàng ký vào giấy ly hôn nhưng chính những kỷ niệm của một thời yêu nhau, những bản khoán: ta sẽ nói gì với bạn bè, họ hàng, những người có mặt trong ngày vui của ta, sao ta sớm bỏ lời cầu nguyện khi hai đứa dâng hương thề chung sống đến đầu bạc răng long trước bàn thờ tổ tiên... Tất cả những cái đó sẽ giữ họ lại, giúp họ tìm cách làm lành với nhau...

6. Con người luôn đặt niềm tin và hy vọng vào một cái gì đó

Bằng sức mạnh của lòng tin và hy vọng con người có thể vượt qua được những thử thách mà ngay những máy tính điện tử cũng không thể dự đoán nổi? Tại sao một em bé 11 tuổi bị lạc trong rừng Tai – ga đầy băng tuyết suốt 5 ngày đêm mà vẫn không chết? Điều gì sẽ lý giải khả năng chịu đựng kỳ diệu của con người – trong truyện ngắn nổi tiếng “Tình yêu cuộc sống” của Jack London? Làm sao trong suốt thời kỳ chống Mỹ, hàng ngàn bạn gái lại có thể chịu đựng chờ đợi sự ra đi không hẹn ngày về của người yêu?

Không gì tàn phá sức khoẻ của bạn bằng sự đánh mất niềm tin, không hy vọng vào cuộc sống vào tương lai.

Tôi biết một thanh niên 29 tuổi nổi tiếng là con người có bản lĩnh, thông minh và rất tự tin. Anh ta đã tốt nghiệp đại học Bách Khoa, khoa chế tạo máy rồi qua bộ đội. Qua những lần tranh luận thì trong đầu anh ta chưa bao giờ có khái niệm số mệnh, thần thánh. Thế mà những vấp ngã liên nhau (phần lớn là do anh ta không tạo phép ứng xử) cộng thêm tiếng sét ái tình làm anh ta quỵ hẳn. Anh ta không còn tin vào chính mình nữa, và bắt đầu có một thể lực siêu nhiên nào đó đang can phá mình. Anh ta lên chùa “dâng hương”, bí mật nhờ bà thím đến các đền chùa kêu cầu...mọi người trong gia đình biết chuyện, nói rằng anh ta bị hâm mất rồi. Riêng tôi không nghĩ thế, có bao nhiêu nhà khoa học tài năng cũng như thế...

Khi không còn niềm tin và hy vọng thì con người cũng mất sức mạnh. Và phải chăng, mỗi con người dù mạnh đến đâu cũng có gót chân Asin.

7. Mỗi con người dường như luôn tự mâu thuẫn với chính mình

Có một danh nhân nói rằng: “Tự mâu thuẫn, tâm lý kỳ cục vô lý, thiên kiến, bất thường... thường thấy ở mỗi con người. Ai không hiểu điều đó thì không thể hiểu thấu tâm lý người khác được.”

Đức Không Tử một lần có khách đến thăm, sai người nhà bảo khách là mình đi vắng. Nhưng khi khách mới quay gót, bèn lấy đàn ra gảy, ngâm cho khách biết mình có nhà.

Một người bạn trai mới quen một cô gái, anh ta mạnh dạn đến nhà chơi. Vì nhận biết được tình cảm của bạn gái kia cũng có biểu hiện thích mình, bạn trai ngỏ ý mời đi xem ca nhạc. Bạn gái cũng nhận lời. Suốt buổi chiều hôm đó chàng trai vui như ngày hội, chờ mong trời tối. Còn bạn gái kia cứ ra vào bản khoán, “Không biết mình quá vội vàng không nhỉ,” tại sao mình lại dễ dàng để con trai chinh phục như thế...” rồi cô ta không đến chỗ hẹn.

Tự vấn lương tâm, tự dần vật mình là điều thường thấy ở mỗi con người. Cách đây trên 20 năm, một quả chuông và một lư hương bằng đồng đặt tại đình làng tôi tự nhiên không cánh mà bay. Dân làng tức giận truy

tìm kẻ lấy, có nhiều cụ già cầu khẩn thánh vật chết đũa bắt lương đó, nhưng tuyệt nhiên không có kết quả. Kẻ nào đó lấy trộm, vẫn bình yên. Thời gian băng đi. Bỗng cách đây mấy tháng, có người từ một làng khác tự nhiên mang chính quả chuông và lư hương đó đến trả, tự thú nhận là đã mấy lần định cạy cửa đình trả lại vì người lấy đã quá cổ. Khi trời trắng chỉ một mong muốn: “Con cháu hãy tìm mọi cách trả lại... Còn cả bạn tôi đã bao lần “bụng bảo dạ” đừng làm thế, đừng đến nhà người ta luôn thế, nhưng đường như lý trí nhiều khi bất lực trước những cảm xúc cuộn trào... Tại sao ? Tại sao vậy ?

Hai chiếc gương *

Tình cờ, nhà tôi có hai chiếc gương giống nhau - cả kích thước, khung gỗ, ngày, nơi sản xuất, thậm chí cả tờ giấy cứng dán phía sau cũng thế. Nghĩa là hoàn toàn giống nhau, duy có một điều là khác, khác cơ bản: Một chiếc cho ảnh thật, còn chiếc kia thì không, ai soi vào cũng thấy mình đẹp hơn. Tất nhiên anh sẽ có cảm tình với chiếc gương biết chữa các khuyết tật bẩm sinh này. Có lẽ anh sẽ nâng niu sử dụng nó suốt đời, nếu không vì một cảm giác bất tiện, âm i không để anh yên, rằng nó là... một kẻ nói dối. **Một kẻ nói dối dịu dàng và đáng yêu!**

Vâng, nhà tôi có hai chiếc gương như thế. Nhưng trong một căn phòng nhỏ mà treo hai chiếc gương lớn (hơn nữa lại giống nhau) là thừa. Thế là chúng tôi (tôi và hai cô em của tôi) quyết định cất đi một chiếc. Chiếc nào? Tất nhiên không phải chiếc cho ảnh thật - chúng tôi là những người biết yêu chân lý và căm ghét giả dối.

Tôi biết chắc hai cô em tôi, tuy không nói ra, nhưng trong lòng rất tiếc khi phải tháo bỏ chiếc gương đáng yêu kia. Với tư cách là anh cả, tôi bắt chúng phải làm việc đó, nhưng chúng cứ ùn ùn đẩy nhau mãi. Cuối cùng một đứa đề nghị cứ để treo cả hai, mặc cho ai ưa nịnh tha hồ soi vào chiếc gương giả dối. Tôi đồng ý.

Cho đến nay, cả hai chiếc gương vẫn ở nguyên vị trí cũ trong căn phòng bé nhỏ của chúng tôi. Hai chiếc kề bên nhau. Vô tình, chiếc gương thứ hai đã trở thành sự cám dỗ đầy thử thách đối với mỗi chúng tôi. Cũng dễ hiểu: ai chẳng muốn được thấy mình xinh đẹp, nhất là phụ nữ và một người bề ngoài không mấy hấp dẫn như tôi. Thành ra, nhiều khi phải vật vả lắm tôi mới không bỏ chiếc gương này để sang soi vào chiếc gương khác.

Một vài lần tôi bắt gặp các em tôi lén lút đứng trước chiếc gương giả dối. Nhưng tôi lờ như không nhìn thấy, phần sợ chúng xấu hổ, phần nghĩ con gái vốn yếu đuối, điều này đôi lúc có thể tha thứ được.

Còn tôi? Là đàn ông, tôi cương quyết không để bị cám dỗ. Tôi có thể tự hào mà nói rằng tôi đã luôn đứng vững, trừ một lần, vâng, chỉ một lần thôi, ấy là khi tôi chuẩn bị cho buổi hẹn đầu tiên với một cô gái.

Tôi ăn mặc rất chỉnh tề, hết sức chải chuốt, nhưng khốn nỗi, như đã nói, tôi không thuộc loại người đẹp trai, hơn thế lại bắt đầu già, nên tất nhiên chiếc gương thật đã không làm tôi hài lòng. Tôi giận mình, rồi giận lây cả nó. Thế này thì tôi không thể đi gặp người yêu được. Tôi lại bỏ đi thay quần áo, lại chải chuốt. Mấy phút sau, tôi đã cố tình nhâm, đến đứng trước chiếc gương giả dối đáng yêu kia (thì hai chiếc rất giống nhau mà!) Lập tức tôi thấy tôi dễ coi hơn, các nếp nhăn trên trán dần ra, các đường nét trở nên thanh tú hơn. Chỉ lúc ấy tôi mới đủ can đảm đi đến chỗ hẹn.

Ba người thầy vĩ đại

Trí tuệ không phải là trí tuệ nếu chỉ được rút ra từ sách vở. (Horace)

Khi Hasan, một nhà hiền triết Hồi giáo sắp qua đời, có người hỏi ông: “Thưa Hasan, ai là thầy của ngài?”

Hasan đáp: “Những người thầy của ta nhiều vô kể. Nếu điểm lại tên tuổi của các vị ấy hẳn sẽ mất hàng tháng, hàng năm, và như thế lại quá trễ vì thời gian của ta còn rất ít. Nhưng ta có thể kể về ba người thầy sau của ta.

Người đầu tiên là một tên trộm. Có một lần ta đi lạc trong sa mạc, khi ta tìm đến được một khu làng thì trời đã rất khuya, mọi nhà đều đi ngủ cả. Nhưng cuối cùng ta cũng tìm thấy một người, ông ta đang khoét vách một căn nhà trong làng. Ta hỏi ông ta xem có thể tá túc ở đâu, ông ta trả lời: “Khuya khoắt thế này thật khó tìm chỗ nghỉ chân, ông có thể đến ở chỗ tôi nếu ông không ngại ở chung với tên trộm”.

Người đàn ông ấy thật tuyệt vời. Ta đã nán lại đây hẳn một tháng! Cứ mỗi đêm ông ta lại bảo: “Tôi đi

làm đây. Ông ở nhà và cầu nguyện cho tôi nhé!” Mỗi khi ông ta trở về ta đều hỏi: “ Có trộm được gì không?” và ông ta đều đáp: “ Hôm nay thì chưa, nhưng ngày mai tôi sẽ cố, có thể lắm chứ. ” Ta chưa bao giờ thấy ông ta trong tình trạng tuyệt vọng, ông ta luôn hạnh phúc.

Có lần ta đã suy ngẫm và suy ngẫm trong nhiều năm ròng để rồi không ngộ ra được một chân lý nào. Ta đã rơi vào tình trạng tuyệt vọng, tuyệt vọng đến nỗi ta nghĩ mình phải chấm dứt tất cả những điều vô nghĩa này. Ngay sau đấy ta chợt nhớ đến tên trộm, kẻ hàng đêm vẫn quả quyết: “ Ngày mai tôi sẽ làm được, có thể lắm chứ!”

Người thầy thứ hai là một con chó. Khi ta ra bờ sông uống nước, có một con chó xuất hiện. Nó cũng khát nước. Nhưng khi nhìn xuống dòng sông, nó thấy cái bóng của mình nhưng lại tưởng là một con chó khác. Hoảng sợ, nó tru lên và bỏ chạy. Nhưng rồi khát quá nó bèn quay trở lại. Cuối cùng, mặc nỗi sợ hãi trong lòng, nó nhảy xuống sông và cái bóng biến mất. Ta hiểu đây là một thông điệp đã được gửi đến cho ta: con người phải biết chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng bằng hành động.

Người thầy cuối cùng là một đứa bé. Ta đến một thành phố nọ và thấy một đứa bé trên tay cầm một cây nến đã thắp sáng để đặt trong đèn thờ.

Ta hỏi đứa bé: “ Con tự thắp sáng cây nến này phải không?” Đứa bé đáp: “ Thừa phải. ” Đoạn ta hỏi: “ Lúc này nến chưa thắp sáng, nhưng chỉ một thoáng sau đã cháy sáng. Vậy con có biết ánh sáng từ đâu đến không?”

Đứa bé cười to, thổi phụt ngọn nến và nói: “ Ngài thấy ánh sáng đã biến mất, vậy ngài bảo ánh sáng đã đi đâu?”

Cái tôi ngạo nghễ của ta hoàn toàn sụp đổ, pho kiến thức kim cổ của ta cũng sụp đổ theo. Lúc ấy ta nghiệm ra sự đốt nát của bản thân. Và từ đó ta vứt đi tất cả những tự hào về kiến thức của mình.

Đúng là có thể nói ta không có một ai là thầy, nhưng điều này không có nghĩa ta không phải là một học trò. Ta xem vạn vật là thầy. Tinh thần học hỏi của ta luôn rộng mở hơn tất cả các người. Ta học hỏi từ tất cả mọi vật, từ cành cây ngọn cỏ đến đám mây trên trời kia. Ta không có một người thầy vì ta có hàng triệu triệu người thầy mà ta đã học được mỗi khi có thể. Điều thiết yếu trong cuộc sống là luôn làm một học trò. Điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là có khả năng học hỏi, luôn sẵn sàng học để biết chấp nhận ý nghĩa của vạn vật. Người thầy là người thông qua đó ta bắt đầu học cách học hỏi.

Hai viên gạch xấu *

Đến miền đất mới, các vị sư phải xây dựng, mua dụng cụ và bắt tay vào làm việc. Một chú tiểu được giao xây một bức tường gạch. Chú rất tập trung vào công việc, luôn kiểm tra xem viên gạch đã thẳng thớm chưa, hàng gạch có ngay ngắn không. Công việc tiến triển khá chậm vì chú đặc biệt kỹ lưỡng. Tuy nhiên, chú không lấy đó làm phiền lòng bởi chú biết mình sắp sửa xây một bức tường tuyệt đẹp đầu tiên trong đời.

Cuối cùng chú cũng hoàn thành công việc vào lúc hoàng hôn buông xuống. Khi đứng lui ra xa để ngắm nhìn công trình lao động của mình, chú bỗng cảm thấy có gì đó đập vào mắt: mặc dù chú đã rất cẩn thận khi xây bức tường song vẫn có hai viên gạch bị đặt nghiêng. Và điều tồi tệ nhất là hai viên gạch đó nằm ngay chính giữa bức tường. Chúng như đôi mắt đang trừng trừng nhìn chú.

Kể từ đó mỗi khi du khách đến thăm ngôi đền chú tiểu đều dẫn họ đi khắp nơi trừ đến chỗ bức tường mà chú xây dựng.

Một hôm có hai nhà sư già đến tham quan ngôi đền. Chú tiểu đã cố lái họ sang hướng khác nhưng hai người vẫn nằng nặc đòi đến khu vực có bức tường mà chú xây dựng. Một trong hai vị sư khi đứng trước công trình ấy đã thốt lên: “ Ôi, bức tường gạch mới đẹp làm sao!”

“ Hai vị nói thật chứ? Hai vị không thấy hai viên gạch xấu xí ngay giữa bức tường kia ư?” - Chú tiểu kêu lên trong ngạc nhiên.

“ Có chứ, nhưng tôi cũng thấy 998 viên gạch còn lại đã ghép thành một bức tường tuyệt vời ra sao. ” - Vị sư già từ tốn.

Đôi khi chúng ta quá nghiêm khắc với bản thân mình khi cứ luôn nghiền ngẫm những lỗi lầm mà ta mắc phải, cho rằng cả thế giới đều nhớ đến nó và quy trách nhiệm cho ta. Chúng ta đã hoàn toàn quên rằng đó chỉ là hai viên gạch xấu xí giữa 997 viên gạch hoàn hảo.

Và đôi khi chúng ta quá nhạy cảm với lỗi lầm của người khác. Khi bắt gặp ai đó mắc lỗi, ta nhớ kỹ từng chi tiết. Và hễ có ai nhắc đến tên người đó, ta lại liên hệ ngay đến lỗi lầm của họ mà quên bằng những điều tốt đẹp họ đã làm.

Cần phải học cách rộng lượng với người khác và với chính mình. Một thế giới nhân ái trước hết là một thế giới nơi lỗi lầm được tha thứ.

Những hòn sỏi

Có ba chàng kỵ mã đi qua sa mạc. Một hôm, trời vừa sập tối, ba chàng cũng vừa đến một bờ sông khô cạn. Bỗng chốc trong đêm tối có một tiếng nói bí mật vang lên: “Hãy dừng bước lại”. Cả ba đều tuân lệnh. Tiếng nói bí mật ấy tiếp: “Các người hãy xuống ngựa, bước xuống lòng sông, nhặt lấy mỗi người một nắm sỏi bỏ vào túi rồi hãy đi”. Cả ba cùng làm theo lời dạy. Tiếng nói lại tiếp: “Hay lắm, các người đã làm theo lời ta. Ngày mai các người vừa vui sướng mà cũng sẽ vừa buồn bã”. Ba chàng kỵ mã ngơ ngác nhìn nhau và lên ngựa rong ruổi.

Khi mặt trời vừa ló dạng, ba chàng móc túi ra thì những hòn sỏi đã biến thành những viên kim cương ngời sáng. Và đúng như tiếng nói bí mật đã mách bảo, cả ba đều vừa sung sướng vừa buồn rầu. Họ sung sướng vì đã nhặt được châu báu, họ buồn rầu vì đã trót không nhặt nhiều hơn..

Những hòn sỏi tựa như những kiến thức mà chúng ta đang thu nhặt trong cuộc sống. Hôm nay chúng ta muốn thu bao nhiêu cũng được, khi húng ta còn trẻ. Nhưng sau này những kiến thức ấy sẽ có giá trị vô song, trở thành những hạt kim cương trong đời sống của mỗi chúng ta. Vì thế hãy dùng thì giờ quý báu của tuổi trẻ để học hỏi, để sau này chúng ta không phải nuối tiếc như ba chàng kỵ mã nói trên.

Cầu mong

_ Cầu mong bạn sẽ tìm được sự thanh thản và yên bình trong một thế giới có nhiều điều mà bạn không thể hiểu được.

_ Cầu mong nỗi đau mà bạn chịu đựng cũng như những xung đột mà bạn từng trải qua sẽ trao cho bạn sức mạnh để bạn vươn lên, đối diện những thử thách với lòng dũng cảm và sự lạc quan. Bạn hãy luôn biết rằng có một người nào đó hiểu và yêu bạn, người đó luôn ở cạnh bạn ngay cả khi bạn cảm thấy cô độc nhất.

_ Cầu mong bạn sẽ khám phá sâu sắc lòng tốt của người khác để tin tưởng vào một thế giới yên bình.

_ Cầu mong một lời tử tế, một cử chỉ làm yên lòng, một nụ cười nồng ấm sẽ được tặng cho bạn hằng ngày.

Và, cầu mong, bạn hãy trao tặng những món quà như vậy cho người khác ngay khi bạn nhận được chúng. Hãy nhớ, mặt trời vẫn chiếu sáng khi cơn bão có vẻ như kéo dài vô tận. Bạn hãy hiểu rằng một người yêu thương bạn thật sự là khi họ không ở bên cạnh nhưng bạn vẫn cảm nhận được tình yêu và sự quan tâm của người ấy.

Hãy nhớ rằng trong cuộc sống những va chạm và đau khổ mà bạn gặp phải sẽ ít hơn nhiều so với những ước mơ và hạnh phúc mà bạn sẽ có.

_ Cầu mong những điều mà bạn cảm thấy là khiếm khuyết trong hiện tại sẽ trở thành thế mạnh của bạn trong tương lai. Cầu mong bạn nhìn thấy tương lai của bạn như là một người đầy đủ sự hứa hẹn và những khả năng.

_ Cầu mong bạn tìm thấy đầy đủ sức mạnh tinh thần để tự quyết định trong những tình huống tệ hại mà không bị bất cứ một người nào phán xử vì kết quả đó.

_ Cầu mong bạn luôn luôn cảm thấy được yêu thương.

Tâm sự con ốc *

Nước cạn. Cô bé ra biển mò ốc. Cô đi dạo trên bãi sỏi, gặp một con ốc mượn hồn, lằm lằm, bò ngang. Cô ngạc nhiên ngồi xuống, nhìn con ốc nọ, hỏi:

- Ô, sao người lại buồn thế kia?

Nghe có người hỏi, ốc lặng lẽ thụt đầu vào chiếc vỏ của mình không buồn trả lời.

Cô bé nhẹ nhàng cầm con ốc nọ đưa lên trước mặt, ngắm nhìn và hỏi lại lần nữa:

- Sao tôi hỏi mà bạn không trả lời?

Ốc ta từ từ thò hai cái râu ra, đưa nguyên cái đầu, rồi thụt vào. Ốc nhè nhẹ trả lời:

- Tôi buồn lắm. Xin đừng hỏi vì sao.

- Nhưng ốc buồn chuyện gì chứ? Tôi có chia sẻ với ốc được không?

- Không được đâu. Nhưng thôi! Họ nói cũng đúng mà. Tôi quả thật là một loài vô dụng, không ích chi. Tôi không biết sao trời lại sinh tôi ra mà làm gì.

- Không đâu, ốc đừng nói vậy. Trời sinh ra cái gì thì cũng có hữu dụng cả.

Ốc ta nhìn cô bé nọ ra vẻ ngờ vực vì lời nói của cô bé. Dường như cô bé hiểu được cái câu hỏi trong đầu của nó. Cô bé chỉ vào một hòn đá san hô cạnh đấy, giải thích:

- Không tin tôi ư? Giả sử hòn đá này nè. Đừng tưởng nó vô dụng nhé. Nó giúp ích rất nhiều đấy. Nó có thể giúp loài người làm thành vôi để xây cất nhà, giúp loài người làm chất vôi để trộn nấu mía đường, giúp loài người làm hòn non bộ, và rất nhiều rất nhiều thứ khác nữa mà tôi không biết. Còn ốc, bạn có ích nhiều hơn viên đá này. Hãy tin tôi đi. Nào bạn tin tôi chứ? Bạn có thể tâm sự với tôi rồi chứ?

Ốc im lặng, gật đầu và từ từ thò nguyên đầu ra khỏi vỏ tâm sự:

Hôm trước tôi đang kiếm ăn cạnh nhà bà ốc bàn tay. Bỗng tôi nghe tiếng động trên mặt nước, hết hồn tôi trốn vào cạnh nhà bà ta. Tôi bị bà ta mắng cho một trận. Bà ta còn kêu cả họ ốc thịt khác ra mắng nhiếc tôi. Bà mắng luôn cả họ nhà chúng tôi. Bà nói rằng tôi cùng giống họ ốc mượn hồn nhà tôi là đồ vô dụng vì chúng tôi chuyên môn sống nhờ ở đậu nhà người khác. Giống họ nhà tôi là một loài tạp chủng. Ốc chẳng ra ốc mà tôm cũng chẳng giống tôm. Vô ngoài thì ốc mà mình thì nửa cua nửa tôm, không ra thể nào hết. Không ruột, không vỏ. Sống nay không biết ngày mai làm gì. Ăn suốt ngày chỉ biết bò chỗ nọ, bò chỗ kia. Nghe động thì thụt đầu sát vào trong, nhấc còn hơn loài thỏ đế.... Nghe bà ốc bàn tay và cả họ nhà ốc thịt chửi, tôi chỉ biết cúi đầu và nghĩ mình đúng thật là một loài vô dụng. Mấy ngày nay tôi cứ nghĩ quẩn. Tính tự tử cho rồi cái thân mượn hồn này. Nhưng tôi lại không đủ can đảm để lấy cái chết, tôi mềm yếu, mỏng manh. Và tôi cứ thế bò miết bò miết tính lên cạn để chết khô chết mòn và tôi lại gặp được người tốt bụng như chị.

Cô bé im lặng lắng nghe con ốc nọ tâm sự. Lâu lâu cô lại đưa ngón tay mềm của mình vuốt lên hai cọng râu của nó. Nó nhột vội thụt đầu vô và lại bò ra ngoài. Đỗi lâu, cô bé thấy ốc ta lại vui lên, quên đi tìm lấy cái chết. Cô bé cười thầm trong lòng, nói:

- Ốc hãy an tâm. Trời sinh ra cái gì cũng có cái lợi và cái hại cả. Vậy một khi ốc sống thì hãy sống với bản thân của mình. ***Đừng lo nghĩ đến những lời nói, những dèm pha, những sự chê trách của người khác. Ốc hãy sống cho chính mình vì chính bản thân mình mới thương mình và hiểu mình mà thôi.***

Ốc gật gù đầu ra điều hiểu biết những gì cô bé đã nói. Cô bé đặt nó xuống và nói:

- Hãy ráng sống vui vẻ nhé. Tự hào mình với chính mình. Tôi sẽ trở lại thăm ốc vào ngày này mỗi tháng nhé. Tháng tới tôi muốn thấy ốc vui vẻ và yêu đời hơn nhé.

Nói rồi cô bé bỏ đi. Giờ chỉ còn lại một mình ốc. Ốc cười và vẫy tay chào tạm biệt cô bé.

Nước thủy triều dâng lên xóa tan bóng cô bé, nhưng trong lòng nó vẫn có hình ảnh và bàn tay thật dễ thương của cô bé.

Câu chuyện cát đá

Một cô gái nọ vì buồn phiền chuyện gia đình nên đem hai đứa con nhỏ về nhà cha mẹ để ở. Cô ta khóc kể than thở với mẹ:

- Con thực sự hết sống nổi với hân ta rồi. Thà là sống một mình như vậy nuôi hai đứa con còn sướng hơn. Lúc nào trong nhà cũng có chuyện gây gổ. Cứ như thế thì hai đứa bé ngày nào cũng chứng kiến những điều không tốt, lớn lên sẽ bị ảnh hưởng xấu.

Người mẹ nhìn cô con gái nhẹ nhàng nói:

- Con à. Gia đình nào mà không có những chuyện xích mích bất hòa. Trời còn có mưa có nắng huống gì con người lúc giận lúc vui. Nếu con sợ mấy cháu bị ảnh hưởng không tốt thì hai vợ chồng nên thông cảm và nhẫn nhịn nhau chứ đâu phải giải quyết như thế. Hãy nhớ lại xem, cha mẹ đâu có ép duyên con đâu. Chính con đã từng yêu thương nhưng nhớ, chính con đã từng thề non hẹn biển. Còn nhớ không con? Cô con gái vừa khóc vừa trả lời với giọng bức mình:

- Hồi đó con bị làm vì chưa có kinh nghiệm. Bây giờ con đã khôn hơn và trưởng thành rồi. Trên đời này đâu phải chỉ mình hân là đàn ông.

Người mẹ vẫn nhẫn nại khuyên con:

- Con ơi. Con cho rằng hai đứa cháu ngoại của mẹ sống không cha là tốt và không bị ảnh hưởng xấu sao con? Ngày xưa cha mẹ mà có những suy nghĩ như con hôm nay thì con đã không biết cha hay mẹ mình

là ai đó con ơi. Vợ hoặc chồng thì ai cũng có thể tìm người khác, nhưng hai đứa con của con suốt đời cũng chỉ có một người cha và một người mẹ mà thôi con ạ. Trẻ thơ mà phải chịu cuộc sống mồ côi, dù mồ côi cha hay mẹ. Đó là một điều bất hạnh lớn đối với trẻ thơ. Chỉ vì những tự ái nhỏ nhen của mình mà con đành bắt hai đứa con của chính mình gánh chịu sự bất hạnh này hay sao?

Nhân lúc ngoài trời đang cơn mưa nặng hạt. Người mẹ chỉ cho cô con gái:

- Con gái của mẹ hãy nhìn xem. Nơi vườn cà ngoài kia, con gà mái đang xòe rộng hai cánh hứng chịu cơn mưa gió bão bùng để ấp ủ cho đàn con. Một con gà mẹ mà còn sẵn sàng chịu đựng những gió mưa cuộc đời cho đàn con được yên ấm. Mà con gái của mẹ chẳng chịu đựng nổi những bất hòa giữa vợ chồng để bắt hai đứa con của chính mình phải hứng chịu bất hạnh cuộc đời sao con. Những xích mích phiền muộn trong cuộc sống vợ chồng chưa đáng để gọi là gió bão cuộc đời và nhẫn chịu những điều đó cũng chưa đáng để gọi là sự hy sinh cao cả của lòng mẹ thương con đâu con ạ. Hãy bình tâm suy nghĩ kỹ lại đi con gái yêu thương của mẹ.

Nghe lời mẹ khuyên cùng nhìn hình ảnh gà mẹ chịu đựng cơn mưa gió che chở cho đàn con, cô con gái vui vẻ đem hai đứa con trở về với gia đình. Và từ đó gia đình cô ta, vợ chồng con cái sống yên vui hạnh phúc trong yêu thương và thông cảm.

Sơ sót hoàn hảo

Ông ngoại tôi là thợ mộc. Trong đợt trường tôi quyên góp cho trẻ em mồ côi Trung Quốc, ông đóng các thùng gỗ đựng quần áo chuyển đi. Ông rất hứng thú với công việc này vì tính ông tôi rất thương người. Nhưng không may, khi về nhà, ông không tìm thấy kính của ông đâu. Suy nghĩ mãi, cuối cùng ông cũng nhận ra điều gì đã xảy ra chỉ chiếc kính của mình. Khi ông đóng thùng, chắc chiếc kính đã tuột ra khỏi túi áo và rơi vào bên trong một trong những chiếc thùng - giờ đây đã được niêm phong.

Thế là chiếc kính mới của ông ngoại lên đường sang Trung Quốc ! Ông bức lắm vì ông đã mua chiếc kính đó với giá 20 đôla, trong khi gia đình thì nghèo và ông có đến 6 đứa con nhỏ. “ Trời đất ơi ! Mình đã bỏ công ra làm giúp người khác. Vậy mà cuối cùng lại thế này đây, chẳng ai giúp được mình !” – ông nhủ thầm.

Vài tháng sau, ông hiệu trưởng trường trẻ mồ côi ở Trung Quốc – nơi nhận quà quyên góp - được đến thăm trường tôi. Ông hết lời cảm ơn chúng tôi vì quần áo cho trẻ mồ côi. Rồi ông cũng phát biểu:

- Tôi cũng hết sức cảm ơn các bạn vì chiếc kính các bạn gửi cho tôi lần trước. Vừa trước đó, chiếc kính cũ của tôi bị vỡ và tôi rất tuyệt vọng vì không thay được tròng kính, do hàng hóa khan hiếm ở đất nước nước tôi vào thời điểm đó. Tôi không nhìn rõ được và thường xuyên nhức đầu. Thế rồi các thùng quần áo các bạn gửi đến và khi mở ra, chúng tôi thấy chiếc kính.

Mọi người chăm chú lắng nghe. Ông hiệu trưởng nói tiếp:

- Các bạn ạ, khi tôi thử đeo kính vào, thật may mắn, tôi nhìn mọi vật đều rõ ràng ra, như thể nó được làm riêng cho tôi vậy. Tôi rất biết ơn các bạn về chiếc kính.

Mọi người đều vui vì chuyện chiếc kính dù ai cũng bối rối: chiếc kính không nằm trong danh sách nhưng món quà được gửi đi Trung Quốc. Mọi người nghĩ rằng ông hiệu trưởng đã nhầm và chiếc kính đó là một nhà thờ khác gửi. Lúc đó, tôi thấy ông ngoại ngồi ở băng ghế sau cùng, kín đáo lau nước mắt. Ông, một người thợ mộc bình thường, đã nhận ra rằng Tạo Hóa đã cậy nhờ ông một việc đặc biệt, theo một cách đặc biệt nhất.

Có những sự việc chúng ta tưởng như không may xảy ra, nhưng cũng có thể nó được sắp đặt để xảy ra như vậy - sắp đặt một cách có ý nghĩa.

Hãy cảm ơn

Hãy cảm ơn vì bạn chưa có tất cả những thứ bạn muốn. Vì nếu bạn có rồi thì bạn còn có gì để trông chờ và hy vọng nữa đâu.

Hãy cảm ơn vì còn nhiều điều bạn chưa biết. Vì nếu bạn biết hết rồi thì bạn chẳng còn gì để học hỏi nữa sao?

Hãy cảm ơn những lúc khó khăn. Vì nếu không có một lúc khó khăn thì liệu bạn có trưởng thành được không?

Hãy cảm ơn vì bạn còn có những nhược điểm. Vì nếu không còn nhược điểm gì thì bạn sẽ chẳng còn cơ hội để tiến bộ, để cải thiện bản thân.

Hãy cảm ơn những thử thách. Vì nếu không có thử thách nào thì liệu cái gì có thể xây dựng nên sức mạnh và cá tính của bạn?

Hãy cảm ơn những lỗi lầm bạn đã có. Vì nếu bạn không có lỗi lầm gì thì cái gì sẽ dạy cho bạn những bài học đáng giá như thế đây?

Hãy cảm ơn những khi bạn mệt mỏi. Vì nếu bạn không khi nào mệt mỏi tức là bạn không làm việc gì hay sao?

Thật là dễ nếu cảm ơn những thứ tốt đẹp, nhưng cuộc sống bao giờ cũng tạo cơ hội mới cho mọi người cảm ơn cả những thứ chưa hoàn hảo nữa. Suy nghĩ luôn có thể chuyển tiêu cực thành tích cực. Nếu bạn biết cách biết ơn những thứ rắc rối của bạn thì chúng có thể giúp ích nhiều cho bạn đấy!

Lắng nghe tiếng thì thầm *

Một giám đốc trẻ tuổi phóng chiếc xe hơi thể thao đời mới hiệu Jaguar khá nhanh qua khu phố bên cạnh. Anh dòm chừng bọn trẻ con có thể bắt ngờ lao qua từ chỗ đậu xe và anh giảm tốc độ vì nghĩ hình như vừa thoáng thấy bóng người.

Khi xe anh chạy qua, không có bóng đứa trẻ nào. Nhưng bất ngờ, một viên đá bay thẳng vào cánh cửa xe. Anh thắng gấp và lùi xe về chỗ viên đá bay ra.

Anh nhào khỏi xe, chộp lấy thẳng nhóc đang còn đứng đấy và quát to: “Mày nghĩ mày đã làm gì hả nhóc?”

Con nóng giận càng bốc lên: “Xe này là xe mới và viên đá của mày sẽ tốn bọn tiền đấy con ạ. Tại sao mày chơi thế hả?”

“Anh ơi, làm ơn. Em xin lỗi nhưng em không còn cách nào khác” – Cậu bé van xin – “Em phải ném đá vì không ai chịu dừng lại cả...”

Nước mắt chảy dài xuống cằm cậu bé khi cậu nhìn quanh bãi đậu xe. “Kia là anh trai của em” – cậu nói - “Anh ấy ngã khỏi xe lăn nhưng em không thể nào bế anh ấy vào lại được”.

Sụt sịt khóc, cậu bé năn nỉ chàng giám đốc: “Anh có thể làm ơn giúp em đưa anh ấy vào lại xe được không ạ? Anh ấy đã bị thương mà anh ấy nặng quá đối với em”.

Nghe thế, chàng giám đốc nuốt cơn giận vào lòng. Anh đã giúp chàng trai tật nguyền lên xe lăn, lấy khăn tay lau những vết trầy xước và kiểm tra cẩn thận xem mọi việc đã ổn chưa.

“Cám ơn anh và cầu Chúa phù hộ cho anh” – cậu bé nói với giọng đầy biết ơn. Chàng giám đốc nhìn theo dáng cậu bé đang đẩy chiếc xe lăn đi xa dần.

Đoạn đường anh trở lại với chiếc xe hơi đắt tiền của mình sao bỗng trở nên dài đến thế. Và anh đã không sửa lại cánh cửa xe bị hỏng kia. Anh muốn giữ lại bằng chứng ấy để nhắc mình đừng đi qua cuộc đời nhanh quá đến nỗi ai đó phải ném đá mới mong được mình chú ý.

Luôn có những tiếng thì thầm trong tâm hồn của bạn. Đôi khi bạn chẳng có thời gian để lắng nghe. Và đây là lựa chọn của bạn: Hoặc hãy lắng nghe... hoặc chờ đến khi gặp một hòn đá!

Bó hoa và tấm thiệp

Tuổi 40, chị vẫn sống độc thân. Mấy đứa thanh niên trong cơ quan gọi chị là “bà cô vui tính”, chị chỉ cười. Chiều chiều, chị vẫn mãi miết đạp xe về nhà. Thú vui duy nhất của chị là nấu mấy món ăn ưa thích rồi nghe nhạc cho đến khi đi ngủ. Chị tốt nghiệp đại học, rồi làm luận án tiến sĩ, rồi bao nhiêu công việc ở cơ quan như hút hết tâm trí của chị.

Tuổi trẻ vùn vụt trôi qua, và thấp thoáng trên khuôn mặt chị đã có những nét già nua của năm tháng. Tóc chị bắt đầu xơ ra khiến chị phải đi ép tóc, rồi đôi lần chị đã phải nhuộm lại để che đi những sợi bạc đã bắt đầu lốm đốm. Trên đuôi mắt đã bắt đầu có vết rạn chân chim.

Đêm, khi nằm vò võ một mình, chị cũng ước ao có một người đàn ông như chị từng tưởng tượng đến với chị. Chị cũng khát khao một mái ấm gia đình có tiếng trẻ nô đùa, có giận hờn trách móc... Nhưng đàn ông chỉ ngưỡng mộ học thức và sức làm việc của chị chứ không đến gần chị, cũng chẳng có một cử chỉ nào tỏ ra họ thích chị.

Bằng linh cảm của người phụ nữ, chị hiểu được điều ấy. Nhưng phụ nữ khi muốn chứng tỏ mình không hề yếu thế, họ thường tỏ ra cao ngạo. Chị cũng vậy. Sau giờ làm việc chị ra khỏi cơ quan với vẻ vội vã lắm, nhưng thực ra chỉ đi khuất con phố chị lại đi thật chậm. Về nhà cũng không biết làm gì. Rồi chị cũng kể bóng gió rằng, tối nay chị có một cuộc hẹn, hay ngày mai có một anh bạn từ Sài Gòn ra... Chúng tôi đều hiểu cả nhưng lặng thinh để chị khỏi nhận ra.

Thế rồi gần đến ngày 8. 3, bọn thanh niên ở cơ quan tíu tít với trò tặng hoa, quà... rồi đi chơi. Bỗng nhiên chúng tôi nhớ đến chị, rằng gần 10 năm qua ở cơ quan cứ đến ngày 8. 3 chị chẳng bao giờ được nhận hoa. Thế rồi chúng tôi nghĩ ra một cách.

Bưu điện Hà Nội nhận đưa hoa đến tận địa chỉ người nhận. Chúng tôi viết một tấm thiệp bằng nét bút đàn ông thật khỏe khoắn với lời lẽ cũng rất chân tình: “ Gửi tới Uyên Ly lời nhắn gửi từ trái tim... ”.

Buổi sáng ngày 8. 3, chúng tôi làm việc trong tâm trạng thật hồi hộp. Thế rồi nhân viên bưu điện cũng xuất hiện, trên tay ôm một bó hoa, người nhận Uyên Ly. Chị ký lên tờ biên nhận tay vẫn còn run run. Tất cả chúng tôi đều làm ra vẻ ngạc nhiên và chúc mừng chị. Nhìn chị trẻ lại tới 10 tuổi, đôi mắt ngời lên.

Một đứa tinh nghịch nhất đánh bạo hỏi chị: “ Hoa của ai gửi cho chị đây?”. Chẳng một chút nghi ngờ chị trả lời: “ Anh ấy gửi cho chị từ tận Sài Gòn. Mấy năm rồi anh ấy mới dám tặng hoa cho chị... ”.

Chiều chị về sớm hơn thường lệ. Chị ôm bó hoa, đi rất nhanh. Có lẽ rất lâu rồi chị mới hạnh phúc như vậy, chúng tôi nghĩ thế.

Đêm, chị cắm bó hoa vào bình, rồi lặng lẽ ngồi trong góc phòng. Có người đàn ông nào gửi hoa cho chị đâu. Chị nhận ra điều đó ngay khi nhận bó hoa.

Chị gọi điện cho tôi vào tối ngày 9. 3, có lẽ chị cho tôi là đứa đáng để tâm sự nhất: “ Cảm ơn các em đã nghĩ đến chị, nhưng tấm thiệp... ”.

Nói đến đó chị khóc.

Về hưu

Về hưu, Ba Long cảm thấy cuộc sống bỗng dung thay đổi đột ngột. Ba tháng sau, ông vẫn chưa quen với cuộc sống hàng ngày. Ông vẫn thức dậy từ lúc 5 giờ sáng. Tập thể dục. Đi ăn sáng. Uống một ly cà phê sữa đá hoặc ca cao. Nhưng ông không phải vội vã đến cơ quan làm việc, không phải bận rộn xem lại các hợp đồng, công văn, dự án hoặc lịch làm việc của ngày hôm đó. Điều làm cho ông thoáng thất nhất, là không có tiếng chuông gọi cửa của người tài xế vào lúc 7 giờ kém 15... Thói quen làm cho ông mệt mỏi, chờ đợi...

Không có những cuộc điện thoại gọi đến mời đi ăn chiều, mời ăn trưa, ăn chiều... Ông mất cả đi thói quen nói lời từ chối, cũng như sự chọn lựa để nói lời chấp thuận. Người ta phớt lờ ông, như ông chưa bao giờ hiện diện trong cuộc sống của họ, như ông đã biến mất không để lại một chút gì trong tâm tưởng của họ. Tại sao? Tại ông hay tại cuộc sống vốn dĩ là như vậy?

Sự chống chọi của khoảng thời gian trống rỗng, sau khi ly cà phê sữa đá đã cạn, thường làm cho ông hốt hoảng. Ông thấy sợ một cái gì đó. Sự cô độc. Để trốn chạy cảm giác đó. Ông đọc báo, tin thời sự. Cuộc chiến dai dẳng giữa Palestines và Israel. Những thương vong, mất mát tiếp diễn hàng ngày sau cuộc chiến của Iraq. Những vụ án tham nhũng động trời trong nước. Những quyền lực giấu mặt tiếp tay cho xã hội đen đang bị lôi dần ra ánh sáng... Những trẻ em đường phố bơ vơ, bị hiếp đáp, lợi dụng. Những cô gái thanh xuân thơ ngây, bị kéo vào cuộc sống nhơ nhớp, nhầy nhụa của đồng tiền. Để rồi như những kẻ bất hạnh nhất thế gian, họ chìm ngấm, trôi nổi giữa đám sinh linh ngột ngạt và bệnh tật... Ông đã khóc. Những giọt nước mắt ẩn sâu trong đáy mắt ông, từ mấy chục năm qua bây giờ càng chảy xuống chậm rãi, như giọt nước đọng lại trên mặt ông vết hằn rất bóng. Ông xem chương trình “ Vì những người nghèo” trên truyền hình. Những người sống trong bóng tối, đã nhìn thấy ánh sáng, nhờ những tấm lòng từ thiện, những trái tim biết yêu thương nỗi đau của người khác. Ông đã khóc, khi thấy một người đàn ông bị bệnh ung thư sắp chết cũng làm từ thiện... Một cặp vợ chồng, tháng nào cũng đi bán máu, họ bán sự sống của chính mình, để đi tìm sự sống cho đứa con thơ dại, bé bỏng đang mỗi ngày quần quai chống đỡ với nỗi đau của bệnh tật....

Những điều ấy, khi còn tại chức vẫn thường tiếp diễn trong cuộc sống của ông, đi qua những suy nghĩ của ông, tái tạo rất rõ ràng, qua sự xô bồ mà cuộc sống đang trải rộng trước mắt ông. Nhưng giống như một người xa lạ với cộng đồng con người mà ông đang sống và làm việc. Ông thấy đứng đưng. Ông thấy không phải là chuyện của ông. Thế giới của ông là công việc. Là đồ bê tông thật vững chắc vào chiếc ghế mà ông đang ngồi. Là những hợp đồng béo bở. Những phe cánh, chướng ngại cần loại bỏ. Làm từ thiện ư? Thì làm. Ở đâu? Bao nhiêu? Làm gì? Đã có kế toán và trợ lý của ông lo. Với lại cũng chẳng phải tiền túi ông. Tiền vô tội vạ đổ từ túi này sang túi khác. Mà hương thơm lại bay đến chỗ ông ngồi. Ông không mất mát gì. Ông không có khái niệm về sự từ thiện. Ông bận rộn ba cho danh vọng và sự nghiệp của ông. Ông bận tranh giành chức tước và quyền lợi. Ông thật sự bận rộn... Cũng như bao nhiêu vị chức tước khác đang lo toan, bận rộn với công việc của họ trong cuộc đời. Ông đi nhà hàng, bia ôm, ôm những cô gái nhỏ hơn cả con gái út của mình, ban đầu cũng còn chút hổ thẹn, cũng day dứt lương tâm, nhưng sau rồi mọi sự quen dần. Lòng ông mỗi ngày, mỗi đứng đưng: “ Bánh ít trao đi, bánh chì trao

lại”. Những cô gái ham tiền. Những người đàn ông ham gái. Một sự trao đổi. Một hợp đồng. Thanh toán xong là chấm hết.

Về hưu rồi. Thời gian đột nhiên trống rỗng. Ông tìm cách nói chuyện với vợ, nhưng bà không có nhiều thời gian dành cho ông, cuộc sống của bà từ lâu, đã trôi như một dòng chảy bình lặng, đều đặn. Buổi sáng thức dậy, dọn dẹp nhà cửa, đi chợ, làm thức ăn và ăn cơm. Buổi chiều, bà giặt giũ, tưới cây, làm thức ăn. Buổi tối, bà chơi với cháu ngoại và cháu nội, khi cha mẹ chúng đi làm ca đêm hoặc đi học thêm tiếng nước ngoài, chương trình quản lý kinh doanh, đi nhà hàng, khiêu vũ... Ông thấy cô đơn. Ông chú tâm xem phim. Toàn phim Hàn Quốc, Trung Quốc, Hồng Kông, Đài Loan làm ông chán... Phim Việt Nam chiếu trên tivi quá ít ỏi, mà đâu phải phim nào cũng hay. Ông loay hoay mãi chẳng biết làm gì, giữ cháu cũng không quen, thôi thì xem thời sự, tin thể giới... Có một đoạn tin thời sự trong chương trình vì những người nghèo, ông nghe mà không tin ở tai mình... Đoạn tin nói về một ông lão về hưu, đã hiến tặng toàn bộ tài sản mà ông đã dành dụm suốt cuộc đời mình cho quỹ từ thiện vì những người nghèo. Gồm có 90 cây vàng và 82 triệu đồng. Còn bản thân ông ta thì sống bằng tiền trợ cấp hưu trí của Nhà nước. Ba Long nghe xong cảm thấy bần thần, ngỡ ngàng. Số tiền đó đối với Ba Long không phải là lớn. Trong suốt thời gian làm việc, ông còn kiếm được nhiều lần hơn thế. Nhưng ông không tin. Dù đó chỉ là điều đơn giản nhất, từ một tấm lòng của con người. Ông không bao giờ thấy đủ, dù đã quá nhiều tiền. Ông cũng không biết nương tay, thương xót. Nếu một kẻ nào đó muốn tranh đoạt với ông, dù thua hay thắng, ông vẫn không từ một thủ đoạn nào. Chẳng riêng gì ông, bọn kia cũng thế thôi. Ông nhếch mép cười trước bản tin thời sự đó, cười rất nhạt, nhưng nụ cười cứ méo xệch trên môi, cho đến không ông cảm thấy cô hợm mình đắng ngắt, khô khốc. “Cứ như chuyện cổ tích ấy nhỉ?”. Ông tự nói với mình như thế, nhưng rồi ông lại giật mình, ngỡ ngàng nói tiếp “Vẫn có những con người như thế trong cuộc sống này sao? Có tin không? Có nên tin không? Không thể nào tin được. Nhưng...”. Ba Long không tin là phải. Ông đã quá xa lạ với cuộc sống mà ông đang sống. Ông đã quá xa lạ với nỗi đau của kẻ nghèo đói, đang sống trong nỗi bất hạnh và tuyệt vọng. Quả thật là như thế. Ba Long nhớ lại khoảng thời gian một tuần sau khi về hưu. Vào một buổi sáng, sau khi tập thể dục xong, ông gọi điện cho người cộng sự cũ của mình: “Chú mày đang làm gì đấy, đến nhà hàng Mỹ Lan ăn sáng với anh nhé”. Đầu dây bên kia từ chối thẳng thừng, cũng giống như ông đã từng từ chối những người khác, mà ông biết họ đang cần ông. “Bạn quá anh Ba ơi, đề hôm khác nhé”. Điện thoại cúp. Ba Long giận điên người, lầm bầm rủa: “Cái quân trở mặt, mọi hôm thì cứ dạ thưa, dạ thít, lút xít quanh đít tao. Bây giờ mày bày chuyện từ chối hả? Mày...”. Ba Long cũng đã thấy nỗi đắng cay xộc vào mũi, xộc vào tim, xộc vào tâm can ông nhức nhối. Ông cố gọi một người khác. Ở đời, có phải ai cũng bạc bẽo như cái tên đốn mạt kia đâu. Nhưng Ba Long đã gặp phải một buổi sáng xui xẻo, chưa từng thấy trong cuộc đời. Người này bạn, kẻ kia cũng bạn. Họ đưa nhau bạn cùng một lúc, khi ông gọi điện thoại mở lời mời. Không lẽ khi ông về hưu rồi, cái cơ quan của ông lại đâm ra siêng năng làm việc đến thế sao? Ông thui thủi, đi xe đến nhà hàng Mỹ Lan ăn sáng một mình. Ai dè đến đó, ông lại thấy bọn họ, những kẻ hết sức bận rộn kia, đang ngồi kín bàn, bên tay giám đốc mới vừa thay thế ông, họ nói cười rôm rả. Lòng ông tê tái, đau đớn. Nỗi đau đớn của một con người, bị chính những người thân của mình đánh vào xương thịt. Nỗi đau của một kẻ lẻ loi, đang đối diện với sự phản bội. Ông vội vã quay xe trở về trong nỗi bẽ bàng của kẻ xuống ngựa. Đoạn đường trở về, sao lại dài hun hút đến thế, khó nhọc và vất vả đến thế. Có lẽ, đó cũng là đoạn đường khủng khiếp nhất, mà ông vừa trải qua trong cuộc đời mình. Về đến nhà ông đổ ập xuống giường. Đổ ập vào nỗi đau đớn mà ông không thể ngờ, không đoán trước được cho đến ngày hôm ấy.

Ông năm đó, như trôi vào một đám sương mù u ám và tăm tối. Ông để mặc. Nhưng chính những giây phút bình yên như thế đã khiến ông dần dần hồi tỉnh lại... Và một điều rất nhỏ bé mong manh từ tâm hồn ông chợt thoáng ra, như hơi thở của ánh sáng nhẹ nhàng xua đi đám mây mù, để từ đó nó tỏa ra một thứ hương thơm của niềm hạnh phúc kỳ lạ mà ông chưa từng bắt gặp, chưa từng biết đến, nó như một bông hoa nhỏ nhoi đã nở giữa một vùng cát trắng, nóng bỏng...

Ông bệnh. Cơ quan cũ của ông gửi người đến thăm, tặng đường, sữa, trái cây. Người cộng sự của ông cũng đến, vài ba kẻ khác cũng đến. Ông cũng biết là không nên quơ mọi người vào một đám. Nhưng ông không muốn tiếp ai. Vợ ông, đã làm thay ông những công việc đó. Ông nằm trong phòng, nghe những câu thăm hỏi nhạt nhẽo, giả nhân, giả nghĩa, ông lặng lẽ cười. Họ đến thăm ông, đặt quà cáp lên bàn của ông một cách thân nhiên, chứ không như trước nữa. Ngày trước ông còn đương chức, họ cầu cạnh, nịnh bợ... Còn bây giờ, nó giống như ngày xưa ông đi làm từ thiện vậy, hờ hững, vô tâm.

Buổi tối. Con cái đến thăm ông đông đủ. Cô con dâu cả trên bố chồng như trên đồng nghiệp: “Bố ơi, bố

bệnh thật hay là làm nũng mẹ đấy. Chắc lâu rồi không có cô nào mát xa cho bố phải không?”. Ông nghiêm mặt mắng: “Nói bậy”. Nhưng cô con dâu lại cười nắc nẻ, một cách vô tâm. Đến lượt cậu con rể, thì ông đành ngậm bồ hòn. “Bố ơi, không lẽ về hưu, lại làm bố buồn phiền, đến đồ bệnh ra như thế này sao? Hay là chúng con mở một công ty gì đó, để bố làm việc cho vui, bố nhé”. Ông nhắm mắt giả vờ ngủ. Đến khuya, trước khi về, con trai cả lại nói: “Bố hãy bình tâm. Rồi mọi chuyện lại trở lại bình thường bố ạ”. Ông giật mình. Một câu nói thật đơn giản, nhưng chứa đựng biết bao nhiêu điều ở trong đó. Con trai ông hiểu như thế nào về ông? Ông nhìn con chăm chăm, nhưng người con trai cả chỉ thản nhiên cười, nụ cười hiền lành.

Người ta vẫn nói về những tật xấu khó thay đổi của con người, như “Ngựa quen đường cũ”. Không phải Ba Long quen đường cũ, mà ông có một chốn cũ trong tâm hồn. Nơi ông thường đến, để trút bỏ ưu phiền, mệt mỏi trong công việc, nơi ông cảm nhận được sự ngọt ngào, êm dịu, nồng nàn của một thứ tình cảm rạo rực, giữa một người đàn ông và một người đàn bà, mà vợ ông đã không mang lại cho ông. Với ông, người đàn bà nơi chốn đó, là thứ quý báu nhất, ông nâng niu cất giấu, là viên ngọc đẹp, ông đã nhặt ra giữa cuộc đời bụi bặm này và giữ nó cho riêng mình, trau chuốt cho tâm hồn ông. Sau ngày về hưu, Ba Long chưa biết giải quyết thế nào, nên ông vẫn còn ngần ngại chưa đến gặp người ấy. Cuộc sống của người đàn bà đó, không khiến ông phải lo lắng. Cái làm ông buồn phiền là làm sao cho người đàn bà này hạnh phúc mà không làm khô héo người đàn bà kia. Không làm tiếng tăm của ông như nhuốc. Ông không muốn con cái chuốc lấy sự như nhuốc của bố. Mỗi ngày, ông vẫn gọi điện thoại, và cảm thấy tâm hồn mình bay bổng khi nghe tiếng cười trong vắt, lạnh lạnh của người ấy. Giọng nói ngọt ngào đó, nhẹ nhàng rót mật vào lòng ông. Ông luôn tưởng tượng đến sự thông minh, sắc sảo, đôi mắt đen láy và làn da trắng mịn như sữa. Ông luôn ước muốn đến được với người ấy, từng giây phút, buông thả trong niềm đam mê, hoan lạc, trút bỏ tất cả niềm rạo rực, nhớ mong. Ông yêu người ấy. Không vụ lợi. Có thể đó là sự chân thật duy nhất trong cuộc sống và ông đã dành riêng cho một người đàn bà.

Khi xe ông đến, đỗ trước sân nhà. Ông bấm chuông. Một lát sau, ông nghe tiếng cười trong vắt và bước chân nhẹ nhàng của nàng tiến ra cửa. Nhưng ông lại giật mình vì nghe cả giọng nói của một người đàn ông lạ, trong căn nhà của nàng và ông. Cái vẻ xanh xao, nhợt nhạt đến sùng sờ trên gương mặt của nàng làm ông run rẩy. Ông cố nhắc chân lên, nhưng mãi vẫn không nhắc được. “Anh đến sao không báo cho em biết trước”. Nàng kêu lên thánh thót. Nhưng ông nghe có cả sự thất thanh, hoảng hốt. Người đàn ông trung niên mỉm cười, rất tự nhiên. Nàng nói: “Anh ấy là con bà cô của em, ở thành phố về chơi đấy”. Ông gật đầu chào. Ông nói năng không trôi chảy. Ông đã đánh mất khả năng đó từ lúc nào nhỉ? Nàng mỉm cười duyên dáng, nói với anh nàng. “Anh Ba Long trước là giám đốc công ty xuất nhập khẩu...”. Ông khoát tay. “Thôi mà, tôi đã về hưu rồi”. Nàng lại mỉm cười nói tiếp: “Anh Ba Long là sếp cũ của em đấy. À, để em làm nước cam cho anh Ba uống nhé”. Ông ngồi im thín thít, cứ như cái đinh bị đóng xuống ghế. Ông cũng không hiểu tại sao, hay chính vì những linh cảm trong đầu đang dấy vò ông. Không, không thể... Ông anh họ thì cứ ngồi hút thuốc, nhâm nhi ly rượu đang dở dang ở trên bàn, mùi của chai rượu Mac-ten mà ông mang đến cho nàng trước ngày ông về hưu. Nàng lại nhìn ông nhoe nhệ cười, nụ cười của nàng tươi như một đoá hoa vừa nở: “Một lát nữa chúng em phải lên công ty để giải quyết những hợp đồng xuất hàng đi Malaysia. Anh đi chơi với chúng em nhé”. Ông gượng cười, lắc đầu: “Đề hôm khác, tôi chỉ ghé qua thăm cô một lát. Thôi hai người cứ đi lo công việc đi, tôi về”. Ông đứng dậy ra về, vừa bước xuống bậc thềm, ông nghe một câu nói, như một lưỡi dao, đột ngột cắm phập vào tim ông, đau buốt: “Lão già đó hết thời rồi, em còn để lão đến đây làm gì. Dậy đưa nữa, chẳng được gì đâu”. Ông lại nghe tiếng cười phá lên như chuông reo của nàng và cánh cửa đóng ập lại sau lưng ông, vang lên một tiếng kêu chát chúa. Tiếng kêu như tiếng sét, xé toang tâm hồn ông thành muôn mảnh vỡ. Ông bước chơi vơi. Lần đầu tiên ông thấy mình nghiêng ngửa, lao đảo. Không biết bám bấu vào đâu. Một thằng bé bán vé số đi ngang qua, chợt hốt hoảng níu lấy tay ông. “Bác ơi, bác làm sao thế?”. Ông nghẹn ngào nói như khóc: “Bác già rồi, đi không nổi nữa cháu ơi”. Thằng bé cười: “Đề cháu cùng phụ dắt xe với bác ra ngoài quán kia ngồi nghỉ một lát là bác khỏe ngay thôi. Bác mà già ư. Bác còn trẻ hơn cha cháu nhiều, nhưng cha cháu không lớn tuổi hơn bác đâu”. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời, ông nói chuyện với một thằng bé lang thang ngoài phố. Ông cũng nghe đồn rất nhiều về những đứa trẻ bụi đời, móc túi, thậm chí cả xì ke, ma túy nữa. Điều ấy chợt làm ông rung mình. Ông quan sát thằng bé. Mặt đen sì. Dáng người gầy ốm, loắt choắt. Đầu đội chiếc mũ phớt cũ kỹ. Quần áo lem luốc. Đôi mắt đen, có vẻ thông minh, lạnh lợi. Thật tình, ông không hiểu lắm về những đứa trẻ ngoài đường phố. Chúng nhan nhản trước mắt ông, nhưng chúng thuộc về một thế giới khác. Chúng hoàn toàn xa lạ với ông. Bây giờ ông đang đi bên cạnh với một trong những thành phần đó, tuy nó yếu ớt, bần cùng, nhưng

nó đang tiếp sức cho ông trên đoạn đường khó nhọc, rồi sau đó là gì? Nó có lọc lừa, phản bội như nàng của ông không? Nó có cầm phập vào tim ông nhát dao chí mạng không? Nó sẽ cười phá lên trước cái chết của ông, để nhạo báng sự cả tin của ông. Nó sẽ tính toán tiền công đẩy xe với ông bằng một cái giá cắt cổ, để bù lại khoảng thời gian nó đã đi bên ông mà không bán được vé số? Hay nó lại bắt ông mua vé số? Hay là nó sẽ... Với ông, mọi chuyện có liên quan đến tiền bạc, đều không thành vấn đề. Đây cũng là vấn đề mà ông sẽ chơi với đứa bé ngoài phố, khi ông đã về hưu. Ông đang chờ xem.

Thằng bé cùng Ba Long đẩy xe đến một quán nước ven đường. Quán nhỏ, nhưng khá sạch sẽ. Ông cảm thấy đỡ đi rất nhiều. Thằng bé nói: “Bác uống gì cháu kêu giùm cho”. “Cà phê sữa đá, cháu uống gì kêu luôn nhé”. Thằng bé lại mỉm cười, nụ cười của nó, nửa giống con trai ông, nửa lại không. Ly cà phê được mang ra cho ông, nhưng không có ly cho thằng bé. Ông ngạc nhiên. “Cháu uống gì? Ly của cháu đâu?”. “Dạ thôi, cháu vừa uống xong. Một lát nữa, bác đi về một mình có được không? Có cần cháu giúp gì cho bác nữa không?”. Ba Long lắc đầu. “Bác khỏe rồi. Cảm ơn cháu”. Nói xong Ba Long móc ví tiền, lấy ra hai tờ mười ngàn cho thằng bé, đó là điều hiển nhiên. Ông nghĩ rằng thằng bé sẽ nhận và nó sẽ rất vui. Nhưng thằng bé đã nói lời cảm ơn và từ chối. “Cháu giúp bác không phải vì tiền đâu. Thôi, cháu đi bán cho kịp chiều xổ đây. Cháu chào bác nhé”. Nói xong thằng bé biến đi rất nhanh. Ba Long sững sờ, rồi ngơ ngàng nhìn quanh tìm thằng bé. Nhưng không thấy bóng dáng nó đâu nữa. Nó đã trôi vào dòng chảy xô bồ của cuộc sống, để tìm kiếm cuộc mưu sinh. Nhưng trên đoạn đường đang đi đó, nó đã quên bản thân mình, để đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra cho kẻ khác đang cần đến. Ông đã quên không hỏi tên nó. Tại sao nó không mời ông mua vé số nhỉ? Dù muốn dù không, chắc chắn rằng ông sẽ mua vé số cho nó, bằng số tiền mà ông đã cho, nhưng nó không nhận. Tại sao? Thằng bé không mang đến cho ông nỗi buồn, cũng không mang đến cho ông niềm vui. Nhưng nó đã mang đến cho ông niềm tin và sự trong sáng dù rất nhỏ nhoi trong lúc này. Nhưng kỳ lạ thay, chính một thằng bé xa lạ, nhem nhuốc lang thang ở đường phố, đã đưa bàn tay bé bỏng của nó ra và mang ông đến một góc của sự bình yên. /.

Phạm Thị Nguyệt Cầm (Văn nghệ quân đội)

Cảm ơn

Một người nọ mỗi khi cảm ơn báo là mở xem những trang cáo phó chia buồn trước nhất. Anh ta chăm chú đọc từng dòng trên trang cáo phó dù không hề quen biết với người đã mất. Có người bạn thấy thế bèn hỏi nguyên do. Anh ta trả lời:

- À. Tôi chỉ gửi lời cảm ơn đến những người này đó thôi.

Người bạn của anh ta trợn mắt ngạc nhiên nói:

- Anh nói điều gì mà tôi chẳng hiểu gì cả. Anh cảm ơn những người đã chết mà toàn là người anh chưa hề quen biết! Cái đầu của anh có vấn đề gì không vậy?

Người nọ thông thả trả lời:

- Đúng vậy. Tôi trân trọng cảm ơn họ. Vì sự ra đi của họ đã nhắc nhở cho tôi đừng quên rằng kiếp người vốn là vô thường. Cái chết đến bất chợt nào ai hề hay biết. Lúc còn sống những người này cũng có những ước mơ toan tính, những tranh giành hơn thua, những vui buồn ganh ghét. Để rồi bỗng dưng trở thành những cái xác vô tri chờ đem hỏa táng hoặc vùi sâu trong lòng đất lạnh. Họ đã đem chính sinh mạng của mình để nhắc nhở cho tôi bài học lớn trong cuộc đời như vậy chẳng lẽ không xứng đáng được nhận một lời cảm ơn hay sao anh bạn?

Những câu nói ý nghĩa

**** Phim The mask of Zorro (Chiếc mặt nạ của Zorro)**

- The only wrong thing would be to deny what your heart truly feels.
- Điều sai lầm duy nhất là phủ nhận những gì trái tim mình thật sự cảm nhận.

**** Phim Faithful (Chung thủy)**

- You will be doing anything for the one you love, except love them again.
- Bạn có thể làm mọi thứ cho người mình yêu, ngoại trừ việc yêu họ lần nữa.

**** Phim L. A. story (Câu chuyện Los Angeles)**

- How come we don't always know when love begins, but we always know when it ends?
- Tại sao chúng ta không bao giờ biết được tình yêu bắt đầu khi nào nhưng chúng ta luôn nhận ra khi

tình yêu kết thúc?

**** Phim Good Will Hunting (Chàng Will Hunting tốt bụng)**

- The only feeling of real loss is when you love someone more than you love yourself.
- Cảm giác mất mát duy nhất mà bạn thật sự cảm nhận được là khi bạn yêu một ai đó hơn cả chính bản thân mình.

**** Phim Forget Paris (Hãy quên Paris)**

- When you love someone and you love them with your heart, it never disappears when you're apart.
- Anh when you love someone and you've done all you can do, you set them free. And if that love was true, when you love someone, it will all come back to you.
- Khi bạn yêu một ai đó với tất cả trái tim mình, tình yêu đó sẽ không bao giờ mất đi ngay cả khi bạn phải chia xa. Khi bạn yêu một ai đó và dù bạn đã làm tất cả mà vẫn không được đáp lại thì hãy để họ ra đi. Vì nếu tình yêu đó là chân thật thì chắc chắn rằng nó sẽ trở về với bạn.

**** Phim Phenomenon (Hiện tượng)**

- Will you love me for the rest of my life... ?!
- No, I'll love you for the rest of mine.
- Em sẽ yêu anh đến trọn cuộc đời anh chứ... ?!
- Không, em sẽ yêu anh đến trọn cuộc đời em.

**** Phim At first sight -- (Ngay từ cái nhìn đầu tiên)**

- You will see a lot of things. But they will mean nothing to you if you lose sight of the thing you love.
- Bạn sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ. Nhưng nó sẽ là vô nghĩa nếu điều mà bạn yêu quý nhất lại vượt khỏi tầm nhìn đó.

Ba điều ...

Tôi đã đọc được những điều này một cách tình cờ, và tôi thấy nó khá hay và bổ ích:

*** Ba điều trong đời một khi đã đi qua không thể lấy lại được:**

- Thời gian
- Lời nói
- Cơ hội

*** Ba điều không được đánh mất:**

- Sự thanh thản
- Hy vọng
- Lòng trung thực

*** Ba thứ có giá trị nhất trong đời:**

- Tình yêu
- Lòng tự tin
- Bạn bè

*** Ba thứ không bao giờ bền vững được:**

- Giấc mơ
- Thành công
- Tài sản

*** Ba điều làm nên giá trị một con người:**

- Siêng năng
- Chân thành
- Thành đạt

*** Ba điều làm hỏng một con người:**

- Rượu
- Lòng tự cao.
- Sự giận dữ.

Có thể không phải tất cả những điều này đều đúng, nhưng ở một mức độ nào đó thì nó rất có giá trị, các bạn có nghĩ thế không?.

Người cưới ngựa

Đó là 1 đêm lạnh công ở phía Bắc bang Virginia rất nhiều năm về trước. Sương xuống lạnh khủng khiếp nhưng vẫn có 1 cụ già đứng bên đường chờ có người cho quá giang. Không biết cụ đã đợi từ bao giờ và sẽ phải đợi thêm bao lâu nữa, nhưng cụ vẫn run rẩy đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Có rất nhiều người cưỡi ngựa đi qua nhưng ông cụ lặng im không vẫy họ. Thậm chí cụ cũng không làm gì để gây chú ý. Từng người, từng người qua chỗ cụ đứng nhưng cụ vẫn như 1 bức tượng đá.

Đêm khuya dần, trời càng cửa lạnh và người qua thưa thớt dần. Bỗng ông cụ đứng bật dậy khi có tiếng vó ngựa lại gần:

-Con trai, liệu con có thể cho ta đi nhờ 1 đoạn đường không? Đoạn này nhiều tuyết quá, ta không đi nổi nữa...

Người cưỡi ngựa ghim cương, nhảy xuống đỡ ông cụ lên ngựa. Anh ta không chỉ cho ông cụ “ đi nhờ 1 đoạn đường “ mà còn đưa ông ấy về tận nhà.

Trước khi ông cụ vào nhà, người cưỡi ngựa tò mò hỏi:

-Ông ạ, con nghĩ ông đứng đó lâu rồi, tại sao ông không đi nhờ sớm hơn? Đường này nhiều người qua lại lắm cơ mà. Tại sao ông cứ đứng chờ trong khi trời tối và lạnh như vậy?

Ông cụ nhìn vào mắt người cưỡi ngựa, và trả lời:

-Con trai, ta ở vùng này lâu rồi. Ta có thể nhìn vào mắt 1 người và phán đoán được về người đó. Khi những người cưỡi ngựa trước đi qua, họ liếc nhìn thấy ta rồi quay đi ngay. Trong ánh mắt đó không hề có sự quan tâm hay tình cảm. Nên ta nghĩ dù ta có vẫy họ thì họ cũng chẳng để ý đâu. Nhưng khi con đi tới, từ đằng xa, con đã nhìn ta và không rời mắt khỏi ta. Trong ánh mắt đó, ta nhìn thấy sự cảm thương và lo lắng. Và ngay lúc đó, ta biết con muốn giúp đỡ ta.

Những lời đó thật sự làm người cưỡi ngựa cảm động:

-Con rất cảm ơn ông đã nói những lời đó. Hy vọng con sẽ không bao giờ quá bận rộn đến mức không nhìn thấy những người khác khi họ cần giúp đỡ...

Và ngay lúc đó, Thomas Jefferson quay ngựa lại Nhà Trắng.

(Thomas Jefferson là tổng thống thứ 3 của Mỹ, người đã viết bản Tuyên Ngôn Độc Lập năm 1776)

Những cậu bé ăn kem

Tôi đã đến thị trấn nhỏ này nhiều lần và chẳng còn lạ gì cảnh những đứa bé ăn xin mặt mũi lem lem chạy hết quán này đến quán khác xin tiền của khách du lịch. Tôi không phải là khách du lịch, tôi đến đây để làm việc, nhưng cũng không ít lần khó chịu vì bị 1 vài đứa bé nhặng nhặng đi theo đòi 1 vài đồng bạc lẻ.

Hôm nay, cũng như mọi khi, sau khi rời máy bay, tôi đến 1 quán giải khát nhằm nhì 1 cốc bia trước khi trở về khách sạn. Quán hôm nay khá đông nhưng không thấy bóng dáng 1 đứa trẻ ăn xin nào. Tôi nghĩ chân được 1 lúc thì có 2 thằng bé ăn mặc khá luộm thuộm bước vào quán. Đây chắc chắn là 2 đứa trẻ ăn xin nhưng tôi không bận tâm lắm vì tôi biết ông chủ quán sẽ đuổi bọn chúng ra ngoài ngay thôi. Nhưng tôi đã lầm !Ông chủ quán vẫy tay về phía bọn trẻ, gọi to:

-Cần gì vậy 2 chàng trai ?

-Ở đây có kem hoa quả không ạ ?

-Tất nhiên là có, vậy 2 cậu cần loại gì ?

-Dạ, có những loại như thế nào ạ ?

Tôi nghe ông chủ quán giới thiệu về từng loại kem, giá cả, mùi vị và thậm chí còn phân tích cho chúng tôi thấy loại nào thì được nhiều người ưa chuộng hơn. Cuối cùng thì 2 cậu bé chọn 2 cốc kem trung bình về giá cả trong tiệm. Chúng ăn có vẻ rất ngon lành, thì như các bạn biết đấy, những đứa trẻ ăn xin như thế này hiếm khi được ăn những món ăn mà mọi người cho rằng rất bình thường. Khi ăn xong, đứa trẻ lớn hơn rút trong túi ra những đồng bạc lẻ, vừa vắn tiền 2 cốc kem đưa cho chủ quán. Người chủ vừa đếm tiền vừa nói:

-2 cậu đã chuẩn bị sẵn tiền rồi cơ à, thật sòng phẳng.

Lũ trẻ tạm biệt ông chủ quán ra về, chúng không còn vẻ sợ sệt như lúc đầu mới bước vào quán nữa. Khi chúng chuẩn bị bước ra khỏi cửa, ông chủ còn cố với theo:

-Cảm ơn 2 cậu, lần sau lại đến nhé!

Tôi tiến lại gần chỗ thanh toán tiền và nói:

-Này anh bạn, tôi thích cái cách anh đối xử với những đứa trẻ.

-Anh biết đấy, những đứa trẻ ở thị trấn này sống rất khó khăn. Chắc chắn ăn 1 cốc kem là 1 quyết định táo bạo, nhất là phải vào nơi chúng luôn bị xua đuổi. Chúng ăn và vắn trả tiền cơ mà, tại sao chúng lại không được đối xử bình thường như những người khách khác? Nếu anh đối xử với chúng như những

thằng ăn cắp, chắc chắn chúng sẽ thừa lúc sơ hở, “chôm” của anh thứ gì đó. Nhưng nếu được đối xử như những người khách hàng tử tế, chúng sẽ cư xử như những khách hàng lịch thiệp khác. Người chủ cửa hàng không phải là người quen của tôi, tôi cũng không đến quán của anh ta thường xuyên, nhưng qua cái cách hành xử của mình, anh ấy đã khiến tôi khâm phục, khâm phục. Cửa hàng của anh ấy tuy nhỏ nhưng luôn đông khách vì anh ấy đã biết cách làm cho khách hàng cảm nhận được giá trị đích thực của mình.

Chết như thế nào?

Một nhà diễn thuyết bắt đầu buổi nói chuyện bằng 1 câu hỏi

“ Nếu phải chết, bạn muốn chọn 1 cái chết như thế nào: Chết nhẹ nhàng, nhanh chóng hay đau đớn và từ từ?”

Đám đông ồn ào vì câu hỏi kỳ quặc. Ai mà chẳng muốn 1 cái chết nhẹ nhàng và nhanh chóng, vì vậy mà mọi người đều chọn nó.

Khi mọi người đều đã chắc chắn với quyết định của mình rồi, nhà diễn thuyết mới tiếp tục:

“ Tôi cũng từng chọn giống như các bạn vậy. Cho đến 1 ngày, khi cha của tôi lâm bệnh nặng. Ông phải trải qua những cơn đau khủng khiếp, kéo dài ngày này sang ngày khác. Chúng tôi rất thương yêu ông nhưng cũng không muốn ông phải chịu đau đớn như vậy. Chỉ có cách giải thoát cho ông càng sớm càng tốt thôi. Mẹ tôi nói với cha tôi điều đó. Ông nhìn bà hồi lâu rồi nói:

Tôi đau lắm chứ, hơn ai hết tôi là người muốn giải thoát cho chính mình thoát khỏi những cơn đau.

Nhưng tôi vẫn muốn sống, chỉ để nhìn các con tôi đi làm về chào bố, các cháu tôi chào ông mỗi buổi sáng. Để chúng ôm hôn tôi trước khi đi ngủ. Để mỗi sáng dậy tôi còn được nhìn thấy ánh mặt trời, để nghe tiếng sóng biển từ xa vọng về. Với bà và các con, điều đó thật đơn giản, nhưng với 1 người như tôi thì thật khó khăn. Tôi không còn thời gian để làm những điều đó nữa. Dù đau đớn nhưng tôi bằng lòng vì tôi có thể mang đi những gì tươi đẹp nhất của cuộc sống mà tôi đã không bao giờ nhận ra...

Các bạn thân mến, chúng ta luôn tiếc thời gian với gia đình, với chính bản thân mình. Ta luôn ngại phải nói những lời yêu thương với người thân chúng ta. Chúng ta luôn đuổi theo những ước mơ, những khát vọng tương lai và nghĩ rằng, đạt được chúng mới là điều hạnh phúc. Tất nhiên điều đó không sai. ***Nhưng khi chúng ta không còn thời gian nữa, chúng ta lại đuổi theo những thứ ngay bên cạnh mà mình đã bỏ quên. mà thời gian thì chẳng bao giờ chờ ai...***

Hãy sống với những gì bạn đang có, yêu thương và quan tâm đến xung quanh. Đừng bỏ qua thời gian quý báu mà bạn đang có. Hãy để ngày mà chúng ta nhắm mắt, ta có thể mỉm cười mà nói rằng: Tôi không hối hận, tiếc nuối những ngày tháng đã qua..... Tôi không phải đau đớn, dằn vặt mình vì bất cứ điều gì nữa”

1001 cách để nói mình mến bạn

Làm thế nào để nói với 1 người con gái mà bạn yêu quý 3 tiếng cần phải nói

Emily và tôi gặp nhau từ học kì đầu tiên ở trung học. Đó là một cô gái thông minh và hiểu biết, là chuyên gia trong mọi lĩnh vực, từ thể thao, vì tính, đến vũ trụ hay kinh doanh... một cô gái kì lạ. Ngay phút đầu tiên nhìn thấy Emily mỉm cười, tôi đã biết trái tim mình thuộc về cô gái này mãi mãi. Nhưng để nói điều đó ra thật không dễ chút nào.

Và thế là, tôi dần thân vào một hành trình của riêng bản thân mình để tìm cho ra một phong cách độc nhất vô nhị khiến cho cô bạn gái mà tôi phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên không thể nói KHÔNG!

Suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng tôi quyết định kết hợp cả hai sở thích lớn nhất của Emily, cô ấy có rất nhiều sở thích, là đọc sách (Emily là một con mọt sách thực sự), và... lợn (loài vật mà cô ấy thích từ khi còn xem Babe - chú heo chăn cừu) Một lời tỏ tình bằng truyện tranh ?

Tôi quyết định sáng tác một truyện tranh trẻ con kể về câu chuyện của hai chú lợn nhỏ là Hồng và Xoăn, chính là câu chuyện của Emily và tôi.

Tôi hỏi chủ bút báo tường trường tôi, xem cậu có muốn đăng 1 truyện tranh về tình yêu không, với điều kiện là phải hoàn toàn bí mật tên tác giả. Cậu ta okie ngay và còn giới thiệu tôi với 1 cậu học sinh lớp 10. Cậu này cho tôi xem những bức tranh mà cậu ta đã vẽ. Dễ thương và ngộ nghĩnh kinh khủng. Vậy là chúng tôi bắt tay vào hợp tác. Tôi bắt đầu viết phần lời và cậu ấy vẽ

minh họa.

Tôi viết về 2 chú lợn nhỏ gặp nhau tại phòng vi tính của trường (giống y chang tôi và Emily) Và chúng kết bạn với nhau, rồi có biết bao kỉ niệm vui buồn. Cứ mỗi kì là một kỉ niệm của chúng tôi. Báo ra cứ mỗi tuần 1 kì, và cả trường xôn xao về một câu chuyện mà tất cả mọi người đều đoán là có thật. Emily cũng hồi hộp theo dõi truyện tranh dài kì vô danh đó. Cô ấy đã nhận ra rằng đó là câu chuyện của chúng tôi, và một đôi lần dường như đã định hỏi tôi, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Ở kì thứ tám, hai chú lợn tìm thấy nhau trong 1 khung cảnh hoàng hôn siêu lãng mạn” Vào một buổi chiều thu, Lợn Xoăn muốn nói với Lợn Hồng 1 điều rất quan trọng” Truyện tranh kết thúc ở đó! hôm thư câu câu chủ bút tờ báo tường đầy ắp email muốn được biết rõ cái kết cục của câu chuyện.

Emily gửi cho tôi 1 email khi lớp chúng tôi có giờ học chung phòng vi tính “ Lợn Xoăn muốn nói điều gì quan trọng với Lợn Hồng vậy?” Tôi bước đến gần Emily và hỏi” Bạn có thực sự muốn biết không?” Emily gật đầu, và tôi cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bạn, nói cái điều mà tôi đã mong ước được nói từ lâu” MÌNH MẾN BẠN”

Và trả lời tôi là một nụ cười mà tôi đã phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đôi dép

Bài thơ đầu anh viết tặng em
Là bài thơ anh kể về đôi dép
Khi nỗi nhớ ở trong lòng da diết
Những vật tầm thường cũng viết thành thơ

Hai chiếc dép kia gặp nhau tự bao giờ
Có yêu nhau đâu mà chẳng rời nửa bước
Cũng gánh vác những nẻo đường xuôi ngược
Lên thăm nhưng xuống cát bụi cùng nhau

Cùng bước, cùng mòn, không kẻ thấp người cao
Cùng chia sẻ sức người đời chà đạp
Dẫu vinh nhục không đi cùng người khác
Số phận chiếc này phụ thuộc chiếc kia

Nếu ngày nào một chiếc dép mất đi
Mọi thay thế đều trở nên khập khiễng
Giống nhau lắm nhưng người đời sẽ biết
Hai chiếc này chẳng phải một đôi đâu

Cũng như mình trong những lúc vắng nhau
Bước hụt hẫng cứ nghiêng về một phía
Dẫu bên cạnh đã có người thay thế
Mà trong lòng nỗi nhớ cứ chênh vênh

Đôi dép vô tri khắng khít bước song hành
Chẳng thề nguyện mà không hề giả dối
Chẳng hứa hẹn mà không hề phản bội
Lối đi nào cũng có mặt cả đôi

Không thể thiếu nhau trên những bước đường đời

Dẫu mỗi chiếc ở một bên phải trái
Nhưng tôi yêu em bởi những điều ngược lại
Gắn bó đời nhau vì một lối đi chung

Hai mảnh đời thâm lặng bước song song
Sẽ dừng lại khi chỉ còn một chiếc
Chỉ còn một là không còn gì hết
Nếu không tìm được chiếc thứ hai kia.

Chúc những ai chưa tìm được chiếc dép còn lại của mình thì sẽ sớm tìm được và những ai đã tìm được thì sẽ không bao giờ đánh mất....

Bánh nào ngon

Một người ăn mày lang thang đã hơn ngày mà chưa kiếm được miếng ăn. Đến một đầu phố nọ, ông ta ngửi thấy mùi bánh mì thơm bốc ra từ một ngôi nhà. Người ăn mày gập mảy. Đây chính là lò bánh mì. “Ngài làm ơn cho kẻ bất hạnh này xin một miếng bánh ăn cho đỡ đói lòng”, người ăn mày năn nỉ ông chủ lò bánh mì. “Ồ, người là kẻ khôn ngoan. Người đến đúng chỗ rồi đó - chủ lò bánh mì thao thao nói – Làm sao người biết lò bánh của ta mà tới? Ai chỉ cho người? Chắc chắn là bánh của ta rất ngon nên ai ai cũng biết. Ta tiết lộ cho người một bí mật: Bánh của ta làm theo công thức gia truyền từ cụ tổ bảy đời kia đây. Nó được ghi chép trong cuốn sách bìa da màu đỏ nằm trên kệ kia kia. Người thấy không?”. Người ăn mày cố gượng cười: “Dạ thấy, nhưng thưa ngài, con đói lắm. Hơn ngày nay con chưa có tí gì trong bụng, con xin ngài làm phúc. Con chỉ xin một mẫu bánh mì thôi ạ”.

Không chú ý tới nét mặt nhăn nhó của người ăn mày, ông chủ tiếp tục rao giảng về bí quyết nhào bột. Ông ta kéo người ăn mày vào sát lò nướng. Từng mẻ bánh nóng giòn bốc mùi thơm phức.

“Người thấy chưa? Bánh mới đẹp, mới thơm làm sao. Nướng bánh là một nghệ thuật. Để có bánh ngon, bánh đẹp cần phải có lòng yêu nghề”.

“Nhưng thưa ông, con đói. Con xin ông...”, người ăn mày lắp bắp.

“Người phải hiểu: Con người cần rất nhiều thứ, nhưng bánh mì là cái cốt yếu nhất. Không ai có thể sống được nếu thiếu bánh mì...”,

“Chính thế con mới phải gõ cửa ông...”, người ăn mày rụt rè nói chen.

“Khoan, nghe ta nói cái đã, nhưng không phải ai cũng có đạo đức như ta. Ra đây”.

Ông chủ lò bánh mì kéo người ăn mày ra cửa rồi nói tiếp:

“Người thấy không, cả dãy phố này, nhà nào cũng có lò nướng bánh mì. Nhưng chó tin họ. Nhà thì pha thêm bột xấu, nhà thì cho nhiều muối quá, kẻ thì nướng quá lửa. Thế mà chúng nó dám bảo cái chúng làm ra là bánh mì!”

“Thưa ngài, con chỉ xin một miếng bánh để ăn thôi ạ”, người ăn mày mệt mỏi nhắc lại.

“Nhưng điều ta sắp kể với người mới là quan trọng nhất”, ông chủ lò bánh vung tay nói tiếp. Bất chợt, người ăn mày quay lưng lăm lăm bỏ đi.

“Này, người không thích ăn bánh mì của ta sao? Bánh mì ngon nhất xứ này được làm theo công thức gia truyền từ bảy đời...”, ông chủ lò bánh mì nói với theo.

“Không, thưa ngài. Bánh mì ở chỗ khác có lẽ mặn hơn, làm bằng thứ bột xấu hơn, bị cháy sém nhưng nó làm tôi no bụng. Ở chỗ ngài, chỉ tại tôi no thôi”.

Laughter

Chào ChipHN!

Quả thật anh rất bất ngờ khi đọc thảo luận này của em vì anh không phải là người hay lang thang trên các forum. Một hôm tình cờ thấy cô em gái đang ngồi khóc trước màn hình máy tính, là anh trai tất nhiên anh phải đến hỏi nguyên do thì mới biết cô bé

quá xúc động khi đọc những câu chuyện của em đấy. Tò mò anh cũng vào đọc thử và thấy hấp dẫn ngay. Quả thật những câu chuyện của em rất ý nghĩa, nó giúp người đọc cảm nhận được những điều tốt đẹp của cuộc sống, trân trọng hơn những gì mình đang có cảm thấy cần hoàn thiện mình hơn.

Trong topic này anh thấy em như một con ong nhỏ cứ cần mẫn làm việc mà không cần đáp lại, những việc làm của em thật đáng trân trọng. Anh hình dung em là một cô bé có tâm hồn nhạy cảm, trong sáng và chắc hẳn là rất quý trọng cuộc sống gia đình... Anh có thể làm quen với em được không? Anh sẽ thường xuyên theo dõi thảo luận này và rất mong những câu chuyện cũng như sự hồi âm của em!

Chúc may mắn và hạnh phúc luôn đến với em!

Tobias

Tôi vô tình vào mục này, và rồi thấy bất ngờ vì được đọc những mẩu chuyện thực sự xúc động. Dẫu có những chuyện tôi đã đọc ở “cà phê chiều thứ 7” hay “những tấm lòng cao cả” khi còn là sinh viên. Tôi thấy tôi được trải lòng mình ra giữa bọn bè công việc. Tôi thấy tôi NGƯỜI hơn giữa thực tế phũ phàng. Tôi thấy yêu cuộc sống hơn. Và rồi tôi đã in toàn bộ hơn 50 trang của thảo luận (khoảng hơn 200 trang giấy A4) về cho những bạn ở xóm trọ nghèo của tôi xem (họ không biết và không có điều kiện để truy nhập Internet). Họ cũng như tôi, bất ngờ và vui sướng vì được thưởng thức món ăn mới lạ và bổ ích giữa vô số sách báo kém chất lượng hiện nay.

Có một cô bé đọc và say mê, thậm chí thần tượng Chíp - tác giả của nhiều mẩu chuyện. Cô bé đó năng nặc bắt tôi phải tìm hiểu xem:

- Chíp trước kia và ChípHN hiện nay có phải là một không?
- Chíp là ai? (câu hỏi hơi tế nhị, nếu được Chíp có thể trả lời qua mail).

Xin cảm ơn các bạn đã chia sẻ thông tin

Regards, Guest!

Điều ưu tiên hàng đầu

Cuộc sống là một chuỗi những điều ưu tiên. Và những điều ưu tiên hàng đầu của bạn là gì? Hãy dành cho những người mà bạn yêu quý hơn 5 phút trong quỹ thời gian hằng ngày của bạn.

Trong công viên, một người phụ nữ ngồi gần một người đàn ông trên băng ghế gần sân chơi cho trẻ em.

“Đó là con trai tôi”, người phụ nữ vừa nói vừa chỉ tay về phía cậu bé mặc áo len đỏ đang chơi cầu trượt.

“Nó trông rất khỏe mạnh” người đàn ông đáp lời.

“Còn con trai của tôi là đứa mặc áo len màu xanh ấy”.

Nói rồi, ông ta nhìn đồng hồ và nói với theo cậu con trai: “Về thôi, Todd”, cậu bé tên Todd quay nhìn bố nài nỉ: “5 phút nữa thôi mà bố, chỉ 5 phút nữa thôi”.

Người đàn ông khẽ gật đầu và cậu bé lại tiếp tục chạy nhảy với vẻ rất sung sướng.

5 phút trôi qua, người cha đứng dậy và nói: “Sao? Bây giờ chúng ta về được chưa con?”. Todd lại nài nỉ một lần nữa: “Bố, 5 phút nữa, chỉ 5 phút nữa thôi!”.

Người đàn ông lại mỉm cười và nói: “Được rồi!”.

Người phụ nữ thấy vậy bèn thốt lên: “Ông thật là một người cha kiên nhẫn”.

Người đàn ông cười và chậm rãi nói: “Con trai cả Tommy của tôi bị một kẻ lái xe say rượu đụng chết năm ngoái trong khi nó đang chạy xe đạp gần đây. Tôi chưa bao giờ dành nhiều thời gian cho Tommy và bây giờ tôi có thể đánh đổi bất cứ thứ gì để có thể ở bên nó dù chỉ 5 phút. Tôi nguyện rằng sẽ không bao giờ lặp lại lỗi lầm đó với Todd. Todd nghĩ nó có 5 phút để chơi đùa. Nhưng sự thật là tôi đã có thêm 5 phút nữa để nhìn nó chơi đùa”.

Giá trị *

Một nhà hùng biện nổi tiếng đã mở đầu buổi diễn thuyết của mình bằng cách giơ tờ 20 đôla lên và hỏi hơn hai mươi người tham dự rằng “Ai muốn có tờ 20 đôla này?” và dĩ nhiên là có rất nhiều người giơ tay lên.

Ông nói: “Tôi sẽ đưa tờ 20 đôla này cho một người trong số các bạn nhưng đầu tiên tôi làm điều này đã”. Ông bắt đầu vò nát tờ 20 đôla đó và hỏi tiếp: “Còn ai muốn lấy tờ 20 đôla này nữa

không?”. Vẫn có nhiều người gio tay.

“Được, vậy nếu tôi làm như thế này thì sao?” Ông ném tờ 20 đôla xuống sàn, dùng giày dẫm mạnh lên. Sau đó, ông nhặt nó lên. Bây giờ tờ 20 đôla đã nhàu nát và bẩn thỉu. “Nào giờ thì ai muốn có nó nữa?”, ông hỏi và vẫn có nhiều cánh tay đưa lên tuy ít đi so với ban đầu.

“Các bạn thân mến, các bạn vừa được học một bài học về giá trị. Dù tôi có làm gì với đồng tiền này thì các bạn vẫn cần nó vì giá trị của nó vẫn không hề giảm sút. Nó vẫn có giá là 20 đôla”.

“Khỏe mạnh hay ốm yếu, thành công hay thất bại, đối với bạn bè, người thân, những người yêu mến bạn, bạn vẫn thật cần thiết. Giá trị của bạn là ở chính con người bạn. Bạn thật đặc biệt. Hãy luôn nhắc mình nhớ điều đó. Đừng ngồi đếm những nỗi buồn mà hãy đếm xem bạn đã có bao nhiêu lần hạnh phúc.

“Chúng ta có thể bị đánh gục, bị vò xé, bị giày xéo trong bùn đen bởi những quyết định sai lầm, những tình huống “đen đui” bất chợt hiện ra cản con đường khiến mình cảm thấy mình dường như chẳng có giá trị. Nhưng dù điều gì đã xảy ra hoặc sẽ xảy ra... bạn hãy luôn nhớ rằng bản thân bạn thật đáng quý và giá trị ấy sẽ không bao giờ mất đi, “Và hãy giữ cho những giá trị đừng bao giờ mất đi bạn nhé”.

Bốn ngón tay

Lúc mới sinh ra, cậu bé đã bị mù. Khi cậu lên 6, một việc xảy ra làm em không tự giải thích được. Buổi chiều nọ, em đang chơi đùa cùng các bạn, một cậu bé khác đã ném trái banh về phía em. Chợt nhớ ra cậu bé la lên:

- Coi chừng ! Quả banh sắp văng trúng đấy.

Quả banh đã đập trúng người cậu, và cuộc sống của cậu không như trước đây nữa. Cậu bé không bị đau, nhưng cậu thật sự băn khoăn. Cậu quyết định hỏi mẹ:

- Làm sao cậu ta biết điều gì sắp xảy ra cho con trước khi chính con nhận biết được điều đó ?

Mẹ cậu thờ dài, bởi cái giây phút bà e ngại đã đến! Đã đến cái thời khắc đầu tiên mà bà cần nói rõ cho con trai mình biết: “Con bị mù!”.

Rất dịu dàng bà cầm bàn tay của con, vừa nắm từng ngón tay và đếm:

- Một - hai - ba - bốn - năm. Các ngón tay này tựa như năm giác quan của con vậy. Ngón tay bé nhỏ này là nghe, ngón tay xinh xắn này là sờ chạm, ngón tay tí hon này là ngửi, còn ngón bé tí này là nếm... ”.

Ngần ngừ một lúc, bà tiếp:

-... Còn ngón tay tí xiu này là nhìn. Mỗi giác quan của con như mỗi ngón tay, chúng chuyên chờ bức thông điệp lên bộ não con”.

Rồi bà gập ngón tay bà đặt tên “nhìn”, khép chặt nó vào lòng bàn tay của con, bà nói:

- Con ạ! Con là một đứa trẻ khác với những đứa khác, vì con chỉ có bốn giác quan, như là chỉ có bốn ngón tay vậy: một - nghe, hai - sờ, ba - ngửi, bốn - nếm. Con không thể sử dụng giác quan nhìn. Bây giờ mẹ muốn chỉ cho con điều này. Hãy đứng lên con nhé.

Cậu đứng lên. Bà mẹ nhặt trái banh lên bảo:

- Bây giờ con hãy đặt bàn tay của con trong tư thế bắt trái banh.

Cậu mở lòng bàn tay và trong khoảnh khắc cậu cảm nhận được quả banh cứng chạm vào các ngón tay của mình. Cậu bấu chặt quả banh và gio lên cao.

Giỏi ! Giỏi ! - Bà mẹ nói - Mẹ muốn con không bao giờ quên điều con vừa làm. Con cũng có thể gio cao quả banh bằng bốn ngón tay thay vì năm ngón. Con cũng có thể có và giữ được một cuộc sống trọn vẹn và hạnh phúc với chỉ bốn giác quan thay vì năm nếu con bước vào cuộc sống bằng sự nỗ lực thường xuyên!

Cậu bé không bao giờ quên hình ảnh “ bốn ngón tay thay vì năm”. Đối với cậu đó là biểu tượng của niềm hy vọng. Và hẳn cứ mỗi khi nhứt chí vì sự khiếm khuyết của mình, cậu lại nhớ đến biểu tượng này để động viên mình. Cậu hiểu ra rằng mẹ cậu đã nói rất đúng. Cậu vẫn có thể tạo được một cuộc sống trọn vẹn và giữ lấy nó chỉ với bốn giác quan mà cậu có được.

Gai hoa hồng

Ông đúng là ông già khó chịu! – Becky nói với ông già khi cô đi ra khỏi phòng bệnh của ông ta ở bệnh viện nhân đạo, nơi mà cô đã làm việc hơn một năm nay. Bệnh nhân mới này ở đây được khoảng hai tuần và ông ta làm cho cuộc sống của tất cả các y tá trở thành địa ngục. Ông ta chữa rửa, quát, đá tất cả những ai lại gần ông ta. Đó là còn chưa kể việc ông ta cố tình đổ thức ăn ra giường để y tá phải đến dọn, và để ông ta có thể nguyên rửa thêm. Becky không nghĩ là ông ta có người thân vì chẳng có ai đến thăm ông, ít nhất là trong khoảng thời gian cô phải chăm sóc ông ta.

Một hôm, một tổ chức phụ nữ đến thăm bệnh viện. Họ hát và đem hoa hồng đến, tặng mỗi bệnh nhân một bông hoa đỏ thắm. Ông già khó tính nhìn bông hoa được cắm tử tế trong lọ thủy tinh trên bàn, lấy mu bàn tay gạt cái lọ. Cái lọ rơi xuống, vỡ tan tành. Mọi người chỉ đứng nhìn ông ta về kỳ lạ. Ông trở mình quay mặt vào tường xoay lưng lại những người từ tổ chức phụ nữ đến thăm.

Một người bắt đầu dọn những mảnh vụn của cái lọ. Becky nhặt bông hoa lên, cắm nó vào một cái cốc nhựa và đặt lên tủ đầu giường của bệnh nhân già kia. Khi người của tổ chức phụ nữ đã đi về, Becky quay lại phòng ông bệnh nhân khó chịu, cầm bông hoa hồng và ngắt từng cánh một, ném vào thùng rác bên cạnh. Ông già nhìn thẳng cô y tá, cho đến khi cô ngắt đến cánh cuối cùng. Còn lại cuống hoa, cô cắm trả lại cốc nhựa. Vừa khi cô định quay đi thì ông bệnh nhân già làu bàu:

- Sao cô lại làm thế?

- Tôi chỉ muốn ông thấy những gì ông đã làm? – Becky đáp – Ông đã phá vỡ những mối quan tâm của chúng tôi với ông như là ngắt bỏ từng cánh hoa một, kể từ khi ông đến đây.

Rồi Becky đi ra.

Sáng hôm sau, khi đến bệnh viện thì các bác sĩ bảo Becky đến dọn phòng ông bệnh nhân già. Ông đã mất vào đêm hôm trước. Khi Becky thu khăn trải giường đi giặt, cô nhìn thấy bông hoa hồng vẫn còn nguyên vẹn trong cái cốc nhựa. Những cánh hoa đã được dính vào cuống hoa bằng băng dính một cách vụng về. Becky cũng thấy ở dưới gối của ông lão có một quyển Kinh thánh. Khi cô nhấc quyển sách lên, trong đó rơi ra một tờ giấy, có ghi: “ Không phải tôi muốn mọi người ghét tôi. Tôi chỉ không muốn tất cả mọi người sẽ quên tôi. Tôi đã là một đứa trẻ mồ côi và tôi chẳng bao giờ có một người thân. ”

Là một đứa trẻ mồ côi từ nhỏ, Becky hiểu rằng người bệnh nhân già đó không phải là một ông lão khó chịu. Chỉ vì không có ai trên thế giới này quan tâm đến ông ấy. Vì ông thấy mọi người đều quên ông ấy, ngay cả khi ông ấy vẫn còn sống. *Và tất cả những gì ông lão muốn chỉ là có ai đó nhớ tới ông...*

Tha thứ cũng là một nghệ thuật

Một người cứ luôn luôn bị tỉnh dậy vào buổi đêm, vì một giấc mơ cứ lặp đi lặp lại. Anh ta thấy mình bơi trong một cái hồ, bơi giỏi như một vận động viên.

Tuy nhiên, cái hồ rất rộng mà chân tay anh ta thì mỏi, anh ta khó lòng bơi tới được bờ. Bỗng nhiên, cha anh ta bơi thuyền đến gần, đưa tay ra, bảo anh ta bám lấy.

Anh ta nhớ lại hồi nhỏ thường bị bố mắng mỏ, thậm chí đánh đòn, nên mỉm cười khô khan và nói: “ Cảm ơn bố, cứ kệ con !”.

Anh ta bơi tiếp, cố hết sức hướng về phía bờ. Rồi anh ta nhìn thấy một người khác bơi thuyền lại gần. Đó là cô em gái.

Cô em gái quăng một chiếc phao về phía anh ta và bảo: “ Anh dùng phao đi !”. Nhưng nhớ lại rất nhiều lần cô em gái hồn hào ương bướng cãi lời mình, anh ta lắc đầu và xua tay.

Sau những nỗ lực lớn lao, cuối cùng anh ta cũng vào được đến bờ. Anh ta nằm vật ra trên bãi cát

ướt, sự mệt mỏi làm đầu óc trở nên lơ mơ, còn chân tay thì không cử động nổi. Một đám đông người tụ tập quanh anh ta. Khuôn mặt nào anh ta cũng thấy quen. Đó là gia đình, họ hàng, bè bạn của anh. Người thì muốn đưa anh vào bệnh viện, người thì muốn đốt lửa, người thì muốn lấy bộ quần áo khô và khăn cho anh lau...

Nhưng cứ khi mỗi người định làm gì, anh ta lại nhớ lại những khi con người đó đối xử không tốt với mình. Và “Không, cảm ơn” - Anh ta lại nói – “Cứ kệ tôi”. Anh gượng đứng dậy, quần áo ướt sũng, dính đầy cát, chân tay rã rời, mệt mỏi đi xa đám đông.

Sau khi liên tục nằm mơ thấy giấc mơ đó trong vòng vài đêm, anh ta liền đi hỏi bà, người duy nhất chưa bao giờ làm gì không tốt với anh, và người mà anh tin tưởng sẽ không bao giờ làm gì không tốt với anh cả.

- Bà không phải là người biết ý nghĩa của những giấc mơ – bà anh nói – Nhưng bà nghĩ cháu đang giữ trong đầu quá nhiều bức bối và hằn học.

- Bức bối ư? Hằn học ư? Không thể thể được! – Anh ta kêu lên - Nếu có thì cháu phải cảm thấy chứ!

Bà của anh ngồi yên và bình tĩnh đáp:

- Những cố gắng của cháu và hồ nước trong giấc mơ chính là những gì cháu đang phải cố gắng trong tâm trí cháu. Cháu cần sự giúp đỡ, cháu muốn được quan tâm, nhưng cháu thấy không ai đủ tốt cho cháu tin tưởng. Cháu đã bơi được tới bờ một lần, nhưng còn những lần khác thì sao? Sự tha thứ không phải là những điều mà chúng ta làm cho người khác, mà chúng ta làm cho chính chúng ta đẩy thôi. Vì khi chúng ta không tha thứ, có phải là chúng ta đã xây dựng trong tâm trí mình những bức bối và tức giận ngày càng lớn đó không?

Có một câu nói: “***Bạn không phải là người hoàn hảo, nên bạn cũng có những sai lầm. Nếu bạn tha thứ những sai lầm của người khác đối với bạn, bạn cũng sẽ được những người khác tha thứ những sai lầm của bạn***”.

Bài học về cách chấp nhận

Ở một ngôi trường tiểu học nọ có tổ chức một buổi văn nghệ do chính các học sinh trong trường biểu diễn. Họ tổ chức hẳn một cuộc thi giữa các lớp để tuyển diễn viên cho các vai diễn trong vở kịch của trường, những đứa trẻ rất háng hái tham gia. Cậu bé hàng xóm của tôi cũng là một trong số những đứa trẻ đó. Mẹ cậu nói với tôi rằng cậu đã rất nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi này. Cậu đã đứng hàng giờ trước gương để tập luyện chỉ với mong muốn có một vai diễn phụ trong vở kịch. Hơn ai hết mẹ cậu biết rằng cậu không có khiếu đóng kịch nhưng bà vẫn ủng hộ hết lòng cho nỗ lực của đứa con trai bé nhỏ.

Ngày diễn ra cuộc tuyển chọn tôi đã cùng mẹ cậu bé đến trường đón cậu tan học. Vừa thấy chúng tôi, cậu bé vội chạy đến ngay, đôi mắt sáng long lanh ngập tràn vui sướng và hạnh diện:

_Mẹ ơi, mẹ thử đoán xem nào?

Và như không thể chờ được, cậu bé la toáng lên bằng giọng nói hân hân và xúc động:

_Con được cô chọn là người vỗ tay và reo hò, mẹ ạ!

(sự ngây thơ, hồn nhiên, đáng yêu của cậu bé khiến tôi vô cùng bất ngờ, tôi cứ tưởng nó sẽ tức tối hay buồn rầu..., nhưng đôi lại như các bạn thấy đây... hãy thử nghĩ xem liệu chúng ta có được như cậu bé trong tình huống như thế, liệu chúng ta có thể chấp nhận chỉ là người vỗ tay và reo hò??? Với một sự nỗ lực nhất định, đôi lúc kết quả lại không được như ta mong muốn, đó là thực tế, vì sự mong đợi đôi khi vượt quá khả năng bản thân mình, vấn đề là ta có chấp nhận nó như một thực tế và bằng lòng với những gì mình có hay không mà thôi...)

Tôi đã bắt đầu biết... nói dối

Thủa nhỏ, tôi được dạy rằng phải sống trung thực, không dối trá với bản thân mình và tất cả mọi người vì đó là con đường sáng duy nhất của kiếp người. Khi đó, tôi chưa hiểu thực sự thế nào là trung thực, thế nào là dối trá mà chỉ biết rằng những hành động nào của tôi làm vừa lòng người

lớn, được khen là ngoan ngoãn thì đây là những hành động trung thực. Nhưng đến một hôm, tôi đã biết "sự thật" trong những lời khen ấy. Tôi bắt đầu biết nói dối - những lời nói dối chân thành nhất của đời mình.

Tôi có người bạn quanh năm lênh đênh trên con tàu nhỏ, đã cũ, đi câu mực, đánh cá trên biển, vài tháng mới trở lại đất liền vài ngày. Một lần, anh đi biển và thời tiết thay đổi đột ngột khiến biển động dữ dội. Nhà anh chỉ còn một người mẹ già ốm yếu. Vì quá lo lắng cho con trai, bệnh tim tái phát khiến bà phải vào viện trong tình trạng hôn mê. Khi đó, gió bão gào thét dữ dội. Các bác sĩ chuẩn đoán và quyết định phải mổ ngay nhưng họ không thể tiến hành trong khi bà mê lâm vào tình trạng hôn mê, suy kiệt tinh thần hoàn toàn.

Trong những đoạn tình tảo ngắn ngủi, bà chỉ thều thào hỏi là bão đã tan chưa, con trai bà đã về chưa. Khi đó có một người làng lên cho biết rằng đã tìm thấy những mảnh... vỡ của con tàu nhà bà dạt vào bờ biển. Bà hỏi các bác sĩ, không ai trả lời bà. Tôi đứng ở đó và thật rõ đại khi trung thực kể cho bà nghe rằng con bão còn khủng khiếp lắm, kéo dài vài ngày nữa mới thôi, con tàu đã bị vỡ, sóng xô vài mảnh vào bờ, con trai bà (bạn thân của tôi) không biết số phận đang đẩy đưa thế nào?

Các bác sĩ không kịp cản tôi nói. Câu chuyện tôi vừa kể đã đánh gục những sức lực yếu ớt cuối cùng của bà. Bà nấc nhẹ và thiếp đi. Bác sĩ bó tay. Tôi tình cờ phạm phải một tội ghê gớm mà suốt đời tôi không tha thứ nổi cho mình. Sau khi bão tan, người bạn tôi sống sót trở về do được một chiếc tàu khác cứu. Anh không trách tôi mà chỉ gục bên mộ mẹ khóc nức nở. Sự "trung thực" ngu ngốc đã vô tình khiến tôi phạm phải một sai lầm khủng khiếp như vậy.

Trong truyện ngắn nổi danh "Chiếc lá cuối cùng" của O. Henry, một bệnh nhân tin chắc mình sẽ chết. Cô đếm từng chiếc lá rụng của tán cây ngoài cửa sổ và tin rằng đó là chiếc "đồng hồ" số phận của cô. Khi chiếc lá cuối cùng rơi xuống, cô sẽ chết. Nhưng chiếc lá cuối cùng không bao giờ rụng xuống. Cô gái bình phục, sống khoẻ mạnh và không biết rằng, chiếc lá cuối cùng đó chỉ là một chiếc lá "giả" do một họa sĩ muốn cứu cô vẽ lên vòm cây trơ trụi.

Như vậy sự thật không phải được nhìn thấy bằng mắt, được cảm nhận bằng tri thức... Nếu như tôi không kể về cơn bão tôi thấy, mảnh ván tàu vỡ tôi được nghe thì có lẽ người mẹ ốm yếu ấy không chết. Nếu như không có chiếc lá "giả" kia thì cô gái sẽ chết vì bệnh tật và vì tuyệt vọng. Sự thật trong đời sống con người phải đồng nghĩa với tình yêu nữa. Chỉ có điều gì cứu giúp con người, làm cho con người mạnh mẽ lên, hướng con người về ánh sáng... điều đó mới gọi là sự thật.

Còn tất cả những hành động nào, lời nói nào cho dù đúng với mắt mình nhìn thấy, tai mình nghe thấy, tri thức của mình hiểu thấy nhưng chúng là khiến cho người khác, hoặc cho chính mình lâm vào cảnh tuyệt vọng hơn, mất đi niềm tin cuộc sống, mất đi sức mạnh tinh thần dẫn đến việc huỷ hoại đời sống... thì đều không phải sự trung thực. Nếu chúng là sự thật, đó là sự thật của Quỷ tàn nhẫn không biết yêu thương con người. !

Trong cuộc sống của chúng ta, giữa sự thật của Tình yêu và sự thật của Quỷ luôn luôn xáo trộn, mập mờ. Một lời nói dối trong "tình yêu" có thể cứu người và một lời nói thật phũ phàng có thể giết người. Tất nhiên chúng ta sẽ chọn để nói lời nói dối chân chính. Tuy vậy để phân biệt rõ ràng khoảng cách giữa những lời nói này cũng là một điều khó khăn và tùy thuộc vào từng hoàn cảnh đặc biệt. Bạn có biết nói dối thế nào để lời nói dối ấy là lời nói dối chân thành, chứa đầy tình yêu con người không?

Đơn giản thôi. Bạn hãy giữ lấy một trái tim tha thiết với cuộc đời và đồng loại.

Hãy can đảm bước đi

Đừng bao giờ tự khép mình trong lớp vỏ chắc chắn để cố giữ sự nguyên vẹn vô nghĩa của bản thân mà hãy can đảm bước đi... Tôi hi vọng đó cũng sẽ là sự lựa chọn của bạn và tôi khi đứng trước cánh đồng cuộc đời bao la này...

Có hai hạt lúa nọ được giữ lại để làm hạt giống cho vụ sau vì cả hai đều là những hạt lúa tốt, đều to khỏe và chắc mẩy.

Một hôm, người chủ định đem chúng gieo trên cánh đồng gần đó. Hạt thứ nhất nhủ thầm:

“Đại gì ta phải theo ông chủ ra đồng. Ta không muốn cả thân mình phải nát tan trong đất. Tốt nhất ta hãy giữ lại tất cả chất dinh dưỡng trong lớp vỏ này và tìm một nơi lý tưởng để trú ngụ.”

Thế là nó chọn một góc khuất trong kho lúa để lẩn vào đó.

Còn hạt lúa thứ hai thì ngày đêm mong được ông chủ mang gieo xuống đất. Nó thật sự sung sướng khi được bắt đầu một cuộc đời mới.

Thời gian trôi qua, hạt lúa thứ nhất bị héo khô nơi góc nhà bởi vì nó chẳng nhận được nước và ánh sáng. Lúc này chất dinh dưỡng chẳng giúp ích được gì- nó chết dần chết mòn. Trong khi đó, hạt lúa thứ hai dù nát tan trong đất nhưng từ thân nó lại mọc lên cây lúa vàng óng, trĩu hạt. Nó lại mang đến cho đời những hạt lúa mới...

Đừng bao giờ tự khép mình trong lớp vỏ chắc chắn để cố giữ sự nguyên vẹn vô nghĩa của bản thân mà hãy can đảm bước đi, âm thầm chịu nát tan để góp cho cánh đồng cuộc đời một cây lúa nhỏ - đó là sự lựa chọn của hạt giống thứ hai.

Tôi hi vọng đó cũng sẽ là sự lựa chọn của bạn và tôi khi đứng trước cánh đồng cuộc đời bao la này...

Stephen Glenn

Stephen Glenn là một nhà khoa học nổi tiếng, có nhiều nghiên cứu vượt bậc về y học. Có lần khi một phóng viên hỏi tại sao Glenn có sự sáng tạo hơn hẳn người thường vậy, và đây là câu trả lời của Glenn:

“Tất cả từ một câu chuyện có liên quan tới mẹ tôi, xảy ra vào năm tôi 3-4 tuổi. Khi đó, tôi cố lôi một chai sữa lớn từ trong tủ lạnh ra. Tôi ôm lấy cái chai, nhưng bị tuột tay Chai sữa lăn quay ra sân, đổ tung toé. Xung quanh tôi như thể một biển sữa!

Vừa lúc đó mẹ tôi bước vào. Tuy 3-4 tuổi, nhưng tôi biết tôi vừa làm sai. Tôi chờ đợi việc mẹ sẽ quát mắng, phạt hoặc cho tôi một bài học theo bất kỳ cách nào. Nhưng mẹ bảo: ”Steve, mẹ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều sữa đổ thế này đây! trong buồn cười thật! Bây giờ chia sữa đã đổ rồi con có muốn nghịch nó một chút trước khi mẹ dọn nó không?”

Tất nhiên là tôi muốn. Sau vài phút dầm lẹp bẹp trong đồng sữa, mẹ tôi bảo: ”Steve, bất khi nào con làm sai một việc, chẳng hạn rồi con cũng phải sửa chữa và làm lại cho đúng. Vậy lần này con sẽ làm thế nào? Bây giờ chúng ta có thể dùng một miếng mút, một cái khăn hoặc cái giẻ lau sàn. Con thích dùng cái nào?” tôi chọn miếng mút và mẹ giúp tôi dọn sạch chỗ sữa bị đổ.

Rồi mẹ nói tiếp: ”Những gì con vừa học được là con sẽ thất bại nếu ôm một chai sữa lớn bằng đôi tay quá nhỏ. Bây giờ con hãy đổ nước vào chai sữa và mẹ sẽ xem lần này con có thể tìm được cách cầm chai sữa mà không làm đổ không nhé!”. Thằng bé nhỏ xíu - là tôi chạy đi đổ nước vào chai sữa, và lần này tôi tóm lấy phần cổ chai - nhỏ vừa bàn tay của tôi - để không làm rơi cái chai nữa đó là bài học đầu tiên của tôi”.

Glenn nói thêm rằng vào lúc đó ông biết ông không phải sợ rằng mình làm sai. Ông biết rằng mỗi lần sai là một cơ hội để học những cái mới. Mà đó là bản chất của các thí nghiệm không đi đến đâu, chúng ta vẫn có thể học được một vài thứ giá trị.

Liệu có phải là một điều tuyệt vời không nếu các bậc phụ huynh đều đáp lại con cái đúng theo cách mà mẹ của nhà khoa học Glen đã đáp lại lỗi lầm của ông?

Rũ bỏ

Hai nhà sư, một già và một trẻ, đi đến bờ sông và chuẩn bị bơi sang sông thì một người phụ nữ đang khóc lóc và năn nỉ hai nhà sư giúp cô ta sang sông vì cô ta không biết bơi.

Nhà sư trẻ chấp tay lạy và nói rằng: “ Xin thí chủ tha thứ cho bản tăng không thể đưa thí chủ sang sông vì bản tăng không gần nữ sắc được”.

Nhà sư già, không nói gì, ghé lưng cõng người phụ nữ và bơi sang bên kia sông. Sau khi đến bờ sông an toàn thì vị sư già thả người phụ nữ xuống và tiếp tục lên đường cùng với nhà sư trẻ.

Trên suốt đoạn đường dài trở về chùa, hai nhà sư không nói với nhau điều gì cho đến gần cổng chùa thì vị sư trẻ hỏi vị sư già rằng:

“ Tại sao ông không theo những quy luật của một nhà tu ?”

Vị sư già trả lời:

“ Tôi đã bỏ cô ta tại bờ sông rồi nhưng sao trò còn cõng cô ta cho đến bây giờ ?!”

Quan sát và lắng nghe

Một người thì thầm: “ Cuộc sống ơi, sao không nói gì với tôi?”. Và một chú sáo cất tiếng hót. Đó chẳng phải là tiếng nói của cuộc sống sao? Nhưng anh ta không nghe thấy.

Một người thì thầm: “ Cuộc sống ơi, hãy nói gì với tôi đi chứ!”. Và một tiếng sấm nổ vang trời. Đó chẳng phải là tiếng nói của cuộc sống sao? Nhưng anh ta không nghe thấy.

Một người nhìn quanh và nói: “ Cuộc sống ơi, sao tôi không bao giờ nhìn thấy cuộc sống?”. Và một vì sao sáng hơn. Đó chẳng phải là ánh sáng của cuộc sống hay sao? Nhưng anh ta không để ý thấy.

Một người kêu lên: “ Cuộc sống ơi, tôi muốn có một điều kì diệu!”. Và một đứa trẻ được sinh ra đời. Đó chẳng phải là một điều kì diệu sao? Nhưng anh ta không hay biết.

Một người kêu lên trong thất vọng: “ Cuộc sống, hãy chạm vào tôi. Hãy cho tôi biết là người vẫn ở đâu đây và có thể bảo vệ tôi”. Một giọt nước trên lá cây rơi xuống vai anh ta. Đó chẳng phải là cuộc sống đã nhẹ nhàng chạm vào anh ta đó sao? Nhưng anh ta lau giọt nước và bỏ đi.

Hạnh phúc không được đóng gói gửi cho mọi người. Nó đến từ cuộc sống, từ thiên nhiên, từ những gì tưởng như vô tình. Hạnh phúc đến, nhưng nó thường không đến theo cách mà bạn muốn.

Hoa hồng tặng Rose

Hoa hồng đỏ là loại hoa cô thích nhất, tên cô cũng là Rose, nghĩa là hoa hồng. Mỗi năm chồng cô thường gửi một bó hoa hồng đỏ buộc bằng những chiếc nơ xinh xắn vào ngày Valentine. Vào năm anh mất, một bó hoa hồng lại được gửi đến cho cô. Trên tấm thiệp ghi: “ Valentine của anh” như mọi năm về trước.

Mỗi năm anh gửi hoa hồng cho cô và những lời chúc luôn là: “ Ngày hôm nay anh yêu em nhiều hơn ngày này năm trước. Tình yêu của anh dành cho em luôn tăng lên qua mỗi năm”. Cô biết rằng đó là lần cuối cùng hoa hồng xuất hiện.

Cô nghĩ anh đã đặt trước hoa hồng cho ngày này. Người chồng yêu dấu của cô không biết rằng anh sẽ ra đi. Anh luôn thích làm sớm mọi việc trước khi nó xảy ra. Để rồi nếu anh quá bận rộn thì mọi việc vẫn xảy ra tốt đẹp.

Cô cắm những cành hoa và cắm chúng vào cái lọ đẹp nhất. Cô ngồi đó hàng giờ đồng hồ, trên cái ghế chồng cô yêu thích nhất. Những cành hoa hồng được đặt trước bức hình của anh.

Một năm trôi qua, thật khó khăn khi sống mà không có anh. Sự hiu quạnh và cô đơn đã trở thành số phận của cô.

Vào ngày Valentine, chuông vang lên, và kia những bông hồng đặt trước cửa. Cô cầm những bông hồng lên và sững sờ nhìn. Cô chạy đến điện thoại để gọi cho cửa hàng bán hoa. Ông chủ cửa hàng bắt máy và cô muốn ông giải thích tại sao họ làm điều đó với cô, làm cho cô đau khổ. “Tôi biết chồng tôi đã qua đời hơn một năm trước”.

Ông chủ đáp: “Tôi biết cô sẽ gọi và cô muốn biết điều gì. Những bông hoa cô nhận được hôm nay, đã được đặt hàng trước. Chồng cô luôn sắp đặt trước, ông ta đã ra đi nhưng không có điều gì thay đổi. Ông đã đặt hàng với chúng tôi và cô sẽ nhận được hoa hồng mỗi năm. Còn một điều khác tôi nghĩ cô muốn biết đó là ông ta đã viết một tấm thiệp đặc biệt và ông ta đã làm điều đó vào năm trước. Mỗi đến bây giờ tôi mới biết ông ta không còn nữa”.

Cô cảm ơn ông chủ và gác máy, nước mắt cô trào ra. Những ngón tay cô rung lên khi cô từ từ cầm lấy tấm thiệp. Bên trong tấm thiệp, cô thấy anh đã viết cô. Rồi cô đọc trong im lặng những điều anh viết:

“Chào người yêu của anh, anh biết rằng đã một năm kể từ ngày anh ra đi, anh hy vọng sẽ không quá khó khăn để em vượt qua. Anh biết em đã trải qua sự cô đơn và đau khổ thật sự. Tình yêu chúng ta dành cho nhau làm cho mọi điều trong cuộc sống tươi đẹp hơn. Anh yêu em nhiều hơn những lời có thể nói, em là một người vợ tuyệt vời. Em là bạn và là người yêu của anh, em đã làm tròn mọi điều anh cần.

Anh biết chỉ mới một năm thôi, nhưng em hãy cố gắng đừng đau lòng. Anh muốn em được hạnh phúc kể cả khi em rơi lệ. Vì sao hoa hồng sẽ được gửi đến cho em ư? Đó là vì khi em nhìn thấy những cành hoa ấy, hãy nghĩ tất cả về hạnh phúc. Khi đó chúng ta ở bên nhau và cả hai chúng cho được chúc phúc. Anh luôn yêu em và anh biết rằng sẽ mãi như thế. Em hãy vui lòng... đi tìm hạnh phúc khi chưa rời khỏi cuộc đời này.

Anh biết rằng điều ấy không dễ dàng nhưng anh hy vọng em sẽ tìm thấy hạnh phúc. Hoa hồng sẽ được gửi mỗi năm và họ chỉ dừng lại khi tiếng gõ cửa không được trả lời. Vào ngày mà người bán hoa đã đến năm lần mà em không có ở nhà, sau lần đến cuối cùng đó ông ta sẽ không nghi ngờ mà cầm những bông hoa hồng đến một nơi mà anh đã chỉ cho ông ta và đặt chúng lên chỗ mà chúng ta sẽ ở bên nhau một lần nữa.”

Một bức tranh đẹp *

Có một anh chàng họa sĩ từ lâu ôm ấp ước mơ để lại cho hậu thế một tuyệt tác. Và rồi một ngày kia chàng bắt tay vào việc. Để tránh sự ồn ào náo nhiệt của cuộc sống thường nhật, chàng dựng một khung vẽ rộng 30 mét vuông trên sân thượng một tòa nhà cao tầng lồng gió. Người họa sĩ làm việc miệt mài suốt nửa năm. Chàng say mê bức họa tới mức quên ăn quên ngủ. Khi bức tranh hoàn thành, nó sẽ đưa tên tuổi của chàng sống mãi với thời gian.

Một buổi sáng nọ, như thường lệ, chàng họa sĩ tiếp tục hoàn chỉnh những nét cọ trước sự trầm trồ của hàng chục du khách tham quan. Tuy nhiên sự có mặt của đám đông không hề ảnh hưởng tới họa sĩ. Chìm đắm trong cơn say mê điên dại, chàng ngậy người nhìn ngắm thành quả lao động sáng tạo của mình. Cứ thế, chàng từ từ lùi ra xa để chiêm ngưỡng bức tranh mà không biết rằng mình đang tiến tới mép sân thượng. Trong số hàng chục người khách tham quan đang bị bức tranh hút hồn, chỉ có vài người phát hiện ra mối nguy hiểm đang chờ đón người họa sĩ: chỉ lùi một bước nữa là chàng sẽ rơi tòm xuống khoảng trống mênh mông cao cả trăm mét. Tuy nhiên, không ai có can đảm lên tiếng vì biết rằng một lời cảnh báo có thể sẽ khiến người họa sĩ giật mình ngã xuống vực thẳm.

Một sự im lặng khủng khiếp ngự trị trong không gian. Bất chợt một người đàn ông tiến tới giá vẽ. Ông ta chộp lấy một cây cọ nhúng nó vào hộp màu và bôi nguệch ngoạc lên bức tranh. Một sự hoàn mỹ tuyệt vời đã bị phá hủy. Người họa sĩ nổi giận, anh ta gầm lên dùng dùi lao tới bức vẽ, giật cây cọ từ tay người đàn ông nọ. Chưa hả giận, người họa sĩ vung tay định đập cho người đàn ông nọ một trận. Tuy nhiên, hàng chục người xung quanh cũng đã kịp lao tới, giữ lấy người họa sĩ và giải thích cho anh ta hiểu tình thế. Rồi một vị cao niên tóc bạc phơ đến bên

chàng họa sĩ và nhẹ nhàng nói: “ *Trong cuộc đời, chúng ta thường mãi mê phác ra những bức tranh về tương lai. Tuy rằng bức tranh đó có thể rất đẹp, rất quyến rũ nhưng chính sự quyến rũ, mê hoặc về những điều sắp tới đó thường khiến chúng ta không để ý tới những mối hiểm họa gần kề, thậm chí là ngay dưới chân mình*”.

Vậy nên, nếu như có ai đó bôi bẩn, làm hỏng bức tranh về tương lai mà ta dày công tô vẽ, xin bạn chớ nóng vội mà oán giận. Trước tiên hãy xem lại hoàn cảnh thực tại của chính mình. Biết đâu một vực thẳm đang há miệng chờ đón ngay dưới chân bạn.

Một hoàn cảnh hai cuộc đời

Hai đứa trẻ nọ có một người cha tồi ngày say xỉn. Tuổi thơ của chúng trôi qua với hình ảnh 1 người cha rất đáng sợ mỗi khi nhậu say về. Năm tháng qua đi, hai cậu đã lớn và mỗi người có 1 cuộc sống của riêng mình.

Một nhà tâm lý học đi tìm thực tế cho bài nghiên cứu “ Tác động của sự say xỉn” đã tìm đến 2 người. 1 người giờ đây đã trở thành phiên bản mới của cha cậu ngày xưa: 1 tay bọm nhậu suốt ngày chìm trong bia rượu. Còn người kia lại là 1 trong những người đi đầu trong việc phòng chống bia rượu.

Nhà tâm lý học hỏi người đầu tiên:

- Tại sao anh trở thành bọm nhậu?

Và hỏi người thứ hai:

- Tại sao anh lại tham gia phong trào bài trừ rượu bia?

Các bạn biết không, thật là bất ngờ, cả 2 cùng đưa ra 1 câu trả lời:

- Có 1 người cha như vậy đương nhiên là tôi phải trở thành người như thế này rồi.

Có 1 câu danh ngôn:

Cảnh khổ là 1 nấc thang cho bậc anh tài, 1 kho tàng cho kẻ khôn khéo, 1 vực thẳm cho kẻ yếu đuối.

Hoàn cảnh không bao giờ là nguyên nhân cho những hành động không đúng mực, tiêu cực hoặc sai trái. Nó chỉ là lí do để những kẻ lười biếng, không có ý chí và tâm hồn hẹp hòi vin vào đó để tự bào chữa cho mình mà thôi

Trong cuộc sống, không có trở ngại nào lớn bằng việc mình cho bản thân mình cái quyền được vấp ngã.

Ngư phủ hả dạ

Một doanh nhân kinh ngạc khi thấy một ngư phủ nằm sóng soài bên cạnh chiếc tàu đánh cá, phì phà ống pip.

Doanh nhân hỏi: ” Tại sao ông không ra khơi đánh cá ?”

- Bởi vì tôi đã đánh đủ cá cho ngày hôm nay rồi !

- Tại sao ông không đánh thêm nữa đi ?

- Đánh thêm để làm gì ?

- “ Ông được nhiều tiền hơn. Rồi thì ông có thể trang bị một động cơ cho chiếc tàu của ông để có thể đi ra xa hơn ngoài khơi và đánh được nhiều cá hơn. Nhờ đó ông có thể kiếm thêm tiền mua nhiều lưới ni lông. Vì vậy ông sẽ có nhiều cá và nhiều tiền. Chẳng mấy chốc ông có thể dư tiền để mua hai chiếc tàu... và có thể cả một đoàn tàu đánh cá cũng nên. Rồi ra ông sẽ trở thành một người giàu có như tôi đây. ”

- khi đó tôi sẽ làm gì nào ?

- Ông có thể thực sự vui hưởng cuộc đời !

- Vậy ông nghĩ bây giờ tôi đang làm gì đây?

Đừng

- * Đừng nên thờ ơ với những gì đã quá quen thuộc với bạn. Hãy giữ chắc lấy chúng như những gì quan trọng nhất, vì sẽ có lúc bạn cảm thấy tiếc nuối khi những điều thân thuộc ấy mất đi.
- * Đừng hạ thấp giá trị của mình bằng cách so sánh bản thân mình với người khác. Mỗi chúng ta là một con người khác nhau và đều có những giá trị khác nhau.
- * Đừng mãi mê theo đuổi những mục tiêu mà người khác cho là quan trọng, vì chỉ có bạn mới hiểu rõ những mục tiêu nào là tốt cho mình.
- * Đừng ngại học hỏi. Kiến thức là một tài sản vô hình và sẽ là hành trang vô giá theo bạn suốt cuộc đời.
- * Đừng ngại mạo hiểm để làm những điều tốt. Ít nhất bạn cũng học được cách sống dũng cảm với những lần mạo hiểm.
- * Đừng nên phí phạm thời gian hoặc những lời nói thiếu suy nghĩ. Cả hai thứ ấy một khi đã qua đi hay thốt ra thì không thể nào bắt lại được.
- * Đừng để cuộc sống đi qua mắt bạn chỉ vì bạn đang sống trong quá khứ hay tương lai. bằng cách sống cuộc sống của mình ngày hôm nay, vào lúc này, bạn đang sống tất cả mọi ngày trong cuộc đời.
- * Đừng quên hy vọng, sự hy vọng cho bạn sức mạnh để tồn tại ngay khi bạn đang bị bỏ rơi.
- * Đừng đánh mất niềm tin vào bản thân mình, chỉ cần tin là mình có thể làm được và bạn lại có lý do để cố gắng thực hiện điều đó.
- * Đừng lấy của cải vật chất để đo lường thành công hay thất bại, chính tâm hồn của mỗi con người mới xác định được mức độ “giàu có” trong cuộc sống của mình.
- * Đừng để những khó khăn đánh gục bạn, hãy kiên nhẫn rồi bạn sẽ vượt qua.
- * Đừng do dự khi đón nhận sự giúp đỡ, tất cả chúng ta đều cần được giúp đỡ ở bất kỳ khoảng thời gian nào trong cuộc đời.
- * Đừng chạy trốn mà hãy tìm đến tình yêu, đó là niềm hạnh phúc nhất của bạn.
- * Đừng chờ đợi những gì bạn muốn mà hãy đi tìm kiếm chúng.
- * Đừng từ chối nếu bạn vẫn còn cái để cho.
- * Đừng ngần ngại thừa nhận rằng bạn chưa hoàn hảo.
- * Đừng e dè đối mặt thử thách. Chỉ khi thử sức mình, bạn mới học được can đảm.
- * Đừng đóng cửa trái tim và ngăn cản tình yêu đến chỉ vì bạn nghĩ không thể nào tìm ra nó.
- * Cách nhanh nhất để nhận tình yêu là cho, cách mau lẹ để mất tình yêu là giữ nó quá chặt, cách tốt nhất để giữ gìn tình yêu là cho nó đôi cánh tự do.
- * Đừng đi qua cuộc sống quá nhanh đến nỗi bạn quên mất mình đang ở đâu và thậm chí quên mình đang đi đâu.
- * Đừng quên nhu cầu cảm xúc cao nhất của một người là cảm thấy được tôn trọng.
- * Đừng ngại học hỏi. Kiến thức là vô bờ, là một kho báu mà ta luôn có thể mang theo dễ dàng.
- * Đừng sử dụng thời gian hay ngôn từ bất cần. Cả hai thứ đó đều không thể lấy lại.
- * Cuộc sống không phải là một cuộc chạy đua, nó là một cuộc hành trình mà bạn có thể tận hưởng từng bước khám phá...
- * Đừng bao giờ cho là bạn đã thất bại khi những kế hoạch và giấc mơ của bạn đã sụp đổ, vì biết được thêm một điều mới mẻ thì đó là lúc bạn tiến bộ rồi.
- * Đừng quên mỉm cười trong cuộc sống.
- * Đừng quên tìm cho mình một người bạn thực sự, bởi bạn bè chính là điều cần thiết trong suốt cuộc đời.
- * Và cuối cùng đừng quên ơn những người đã cho bạn cuộc sống hôm nay với tất cả những gì bạn cần. Bởi vì con cháu đời sau của bạn sẽ xem bạn như tấm gương của chúng.

Cầu mong

_ Cầu mong bạn sẽ tìm được sự thanh thản và yên bình trong một thế giới có nhiều điều mà bạn không thể hiểu được.

_ Cầu mong nỗi đau mà bạn chịu đựng cũng như những xung đột mà bạn từng trải qua sẽ trao cho bạn sức mạnh để bạn vươn lên, đối diện những thử thách với lòng dũng cảm và sự lạc quan. Bạn hãy luôn biết rằng có một người nào đó hiểu và yêu bạn, người đó luôn ở cạnh bạn ngay cả khi bạn cảm thấy cô độc nhất.

_ Cầu mong bạn sẽ khám phá sâu sắc lòng tốt của người khác để tin tưởng vào một thế giới yên bình.

_ Cầu mong một lời tử tế, một cử chỉ làm yên lòng, một nụ cười nồng ấm sẽ được tặng cho bạn hằng ngày.

Và, cầu mong, bạn hãy trao tặng những món quà như vậy cho người khác ngay khi bạn nhận được chúng. Hãy nhớ, mặt trời vẫn chiếu sáng khi cơn bão có vẻ như kéo dài vô tận. Bạn hãy hiểu rằng một người yêu thương bạn thật sự là khi họ không ở bên cạnh nhưng bạn vẫn cảm nhận được tình yêu và sự quan tâm của người ấy.

Hãy nhớ rằng trong cuộc sống những va chạm và đau khổ mà bạn gặp phải sẽ ít hơn nhiều so với những ước mơ và hạnh phúc mà bạn sẽ có.

_ Cầu mong những điều mà bạn cảm thấy là khiếm khuyết trong hiện tại sẽ trở thành thế mạnh của bạn trong tương lai. Cầu mong bạn nhìn thấy tương lai của bạn như là một người đầy đủ sự hứa hẹn và những khả năng.

_ Cầu mong bạn tìm thấy đầy đủ sức mạnh tinh thần để tự quyết định trong những tình huống tệ hại mà không bị bất cứ một người nào phán xử vì kết quả đó.

_ Cầu mong bạn luôn luôn cảm thấy được yêu thương.

Thành công và thất bại

- Người thành công biết chính xác những gì mình muốn, tin tưởng vào khả năng của mình và sẵn sàng cống hiến hết thời gian của cuộc đời để đạt được điều đó.

- Người thất bại không có mục đích cụ thể cho cuộc sống, luôn tin rằng mọi thành công đều là kết quả của vận may và chỉ thật sự bắt tay vào việc khi có sự tác động từ bên ngoài.

- Người thành công có khả năng ảnh hưởng đến những người xung quanh và hợp tác với họ trong thái độ thân thiện.

- Người thất bại tìm thấy khuyết điểm của mình ở người khác.

- Người thành công chỉ bày tỏ ý kiến về những điều mình biết và họ hoàn toàn có thể thực hiện điều đó một cách rất khôn ngoan.

- Người thất bại phát biểu ý kiến về mọi vấn đề mà họ chỉ biết chút ít hoặc hoàn toàn không có một chút kiến thức gì về chúng.

- Người thành công dung hoà quan hệ với tất cả mọi người mà không quan tâm đến lợi ích đạt được.

- Người thất bại chỉ nuôi dưỡng quan hệ với những ai mà từ đó họ sẽ có những thứ mà họ muốn.

- Người thành công luôn trao dồi kiến thức và mở rộng lòng khoan dung. Họ sống hướng đến quyền lợi chung của cộng đồng.

- Người thất bại có trí tuệ hạn chế, sự vị kỷ chiến thắng lòng vị tha. Vì vậy họ tách khỏi những cơ hội thuận lợi và mối quan hệ thân thiện với xã hội.

- Người thành công theo kịp thời đại và xem đây là một trách nhiệm quan trọng để biết được điều gì đang diễn ra.

- Người thất bại chỉ quan tâm đến bản thân với những nhu cầu trước mắt và bất chấp mọi thứ để thực hiện, không cần biết đó là điều tốt hay xấu.

Hạc giấy

Có những món quà thật đơn giản nhưng chứa đựng trong nó biết bao chân tình. Một chàng trai đã gấp 1, 000 con hạc giấy tặng người anh yêu. Mặc dù lúc đó anh chỉ là nhân viên quèn trong công ty, tương lai chẳng có vẻ gì là sáng lạn nhưng họ vẫn luôn hạnh phúc bên nhau...

Rồi cho đến 1 hôm người yêu của anh nói rằng nàng sẽ đi Paris, sẽ không bao giờ còn gặp lại anh nữa.

Nàng rất lấy làm tiếc nhưng nỗi đau của chàng rồi sẽ trở thành dĩ vãng... Hãy để cho nó ngủ yên trong ký ức...

Chàng trai đồng ý với 1 trái tim và cõi lòng tan nát. Anh lao vào làm việc quên cả ngày đêm, cuối cùng anh đã thành lập được 1 công ty riêng của mình. Nó không chỉ giúp anh vươn lên khỏi những điều mà trước đây vì thiếu nó mà người yêu anh đã bỏ anh đi, nó còn giúp anh xua đuổi khỏi tâm trí của mình những điều đã trở nên xưa cũ.

Một chiều mưa tầm tã, trong lúc lái xe anh tình cờ trông thấy đôi vợ chồng già che chung 1 chiếc ô đi trên hè phố. Chiếc ô dường như không đủ sức che chở cho họ dưới mưa gió. Chàng trai nhận ra ngay đó là cha mẹ của cô gái ngày xưa. Tình cảm trong anh dường như sống lại. Anh chạy xe cạnh đôi vợ chồng già như muốn họ nhìn thấy anh bây giờ không còn như xưa, rằng anh đã tạo dựng được sự nghiệp vững vàng, đã có thể ngồi trong 1 chiếc xe hơi sang trọng. Vâng, chính anh, chính là người mà trước kia con gái họ từ chối đã làm được điều đó..

Đôi vợ chồng già cứ lầm lũi chậm rãi bước về phía nghĩa trang. Vội vàng anh bước ra khỏi xe, đuổi theo họ và anh đã gặp lại được người yêu xưa của mình, vẫn với nụ cười dịu dàng, đắm thắm nàng từng đem đến cho anh, như thể thời gian chưa từng làm đổi thay nụ cười ấy, nàng đang dịu dàng nhìn anh từ bức chân dung trên bia mộ. Cạnh nàng là món quà của anh, những con hạc giấy ngày nào.

Đến lúc này anh mới biết sự thật: nàng không hề đi Paris. Nàng đã mắc bệnh ung thư không thể qua khỏi. Nàng luôn tin rằng 1 ngày nào đó anh sẽ làm được nhiều việc, anh sẽ còn tiến xa trên bước đường công danh. Và nàng không muốn là vật cản bước chân anh đến tương lai của mình. Vì vậy nàng quyết định xa anh. Mong ước cuối cùng của nàng là những con hạc giấy trên bia mộ, để một ngày nào đó nếu số phận có thể đưa anh đến gặp nàng thì chúng sẽ được về với anh, ở bên cạnh anh thay nàng. Chàng trai bật khóc.

Chúng ta cũng vậy, như chàng trai kia, cũng chỉ nhận ra giá trị lớn lao về sự có mặt của 1 người mà cuộc đời đã ban tặng cho cuộc sống của chúng ta khi một sáng mai thức giấc, người ấy không còn bên ta nữa. Chỉ bởi họ đã chẳng yêu ta như cách mà ta mong đợi ở họ. Nhưng điều này không có nghĩa họ không dâng hiến tình yêu của họ cho ta bằng tất cả những gì họ có.

Một khi bạn đã yêu, bạn sẽ mãi mãi yêu. Những gì trong tâm trí bạn có thể sẽ ra đi. Nhưng những điều trong trái tim bạn thì sẽ mãi mãi ở lại. Và hãy nhớ rằng: Whatever happens, happens for a reason !

“ Just because someone doesn't love you the way you want them to, doesn't mean they don't love you with all they have”

Đừng thay đổi thế giới

Ngày xưa, có một nhà vua trị vì vương quốc nọ rất thịnh vượng. Một hôm, ông quyết định vi hành đến những miền đất xa xôi của đất nước. Khi trở về cung điện, ông than phiền chân ông rất đau đớn vì lần đầu tiên đi một chuyến dài ngày như thế trên những con đường rất gồ ghề và lởm chởm đá vụn. Nhà vua ban lệnh cho mọi người phải phủ da thuộc lên khắp các con đường của vương quốc. Rõ ràng việc này cần hàng triệu bộ da bò và sẽ tiêu phí rất nhiều tiền của.

Một hầu cận thông minh dùng cảm tâu với nhà vua: Sao bệ hạ lại dùng tiền một cách không cần thiết như thế? Sao bệ hạ không đo cắt một miếng da vừa với chân mình?

Nhà vua rất ngạc nhiên nhưng rồi ông chấp thuận gợi ý của người hầu cận để cho làm một đôi giày cho riêng mình.

Bài học vô giá từ câu chuyện này là: để thế giới này trở thành một nơi hạnh phúc với mọi người, tốt hơn hết hãy thay đổi chính mình chứ đừng thay đổi thế giới.

Miệng tiếng thị phi *

Trong một buổi nhàn hạ, vua Đường Thái Tông hỏi chuyện với vị quan cận thần là Hứa Kính Tôn rằng:

- Trẫm thấy khanh phẩm cách cũng không phải là phường sơ bạc. Sao lại có nhiều tiếng thị phi chê ghét như thế?

Hứa Kính Tôn trả lời:

- Tâu bệ hạ. Mùa xuân mầm cỏ như dầu, người nông phu mừng cho ruộng đất được thấm nhuần, kẻ bộ hành lại ghét vì đường đi trơn trượt. Trăng mùa thu sáng vằng vặc như gương treo trên bầu trời đêm, hàng thi nhân vui mừng gặp dịp thưởng du ngâm vịnh, nhưng bọn đạo chích lại ghét vì ánh trăng quá sáng tỏ. Trời đất kia vốn vô tư không thiên vị, mà con nể mưa thời tiết vẫn bị thế gian trách hận ghét thương. Còn hạ thần cũng đâu phải một người vẹn toàn thì làm sao tránh khỏi tiếng chê bai chỉ trích. Cho nên ngu thần trộm nghĩ. Đối với tiếng thị phi trong thế gian nên bình tâm suy xét, đừng nên vội tin nghe. Vua tin nghe lời thị phi thì quan thần bị hại. Cha mẹ tin nghe lời thị phi thì con cái bị ruồng bỏ. Vợ chồng tin nghe lời thị phi thì gia đình ly tán. Tiếng thị phi của thế gian độc còn hơn rắn rết, bén hơn gươm đao, giết người không thấy máu.

Được phép vấp ngã

Mỗi người chúng ta đều có ít nhất một lần trong đời phạm sai lầm. Nếu là một người khôn ngoan, chúng ta sẽ chấp nhận những thất bại đó như là một phần trong quá trình học hỏi. Nhưng mặt khác, cũng giống như tất cả các vị phụ huynh và thầy cô giáo khác, chúng ta lại không thể chấp nhận chuyện đó xảy ra với con cái của mình. Chúng ta dạy dỗ chúng bằng cả lời nói và hành động rằng thất bại là một điều đáng xấu hổ, và rằng chúng phải xếp hạng nhất trong tất cả mọi việc.

Khi bắt gặp một đứa trẻ nào phải chịu đựng những áp lực này, tôi liền nghĩ ngay đến Donnie.

Donnie là một học sinh lớp ba của tôi. Nó khá nhút nhát và là một đứa quá cầu toàn. Nỗi sợ hãi sự thất bại khiến nó tránh xa mọi trò chơi trong lớp học mà hầu hết bọn trẻ đều tham gia thoải mái, vui vẻ. Nó hiếm khi trả lời câu hỏi – vì sợ mình nói sai. Viết tiểu luận, nhất là về môn toán, giúp nó bớt căng móng tay hơn. Tuy nhiên, chẳng bao giờ nó hoàn thành được một bài cho ra hồn vì nó cứ chạy đi chạy lại hỏi tôi mãi để chắc rằng nó làm đúng.

Tôi cố gắng hết sức mình để giúp thằng bé tạo dựng lòng tự tin. Nhưng mọi việc chẳng ích gì cho đến giữa học kỳ, lúc đó cô Mary Ann, một giáo sinh thực tập được phân công đến lớp của tôi.

Đó là một cô gái trẻ, xinh xắn, và rất yêu trẻ con. Các học sinh của tôi, kể cả Donnie, đều quý mến cô ấy. Nhưng ngay cả một cô gái đáng yêu và nhiệt tình như cô ấy cũng gặp phải trở ngại đối với trường hợp của cậu bé luôn sợ phạm sai lầm này.

Một buổi sáng nọ, lớp chúng tôi có giờ học môn toán. Donnie chép các bài toán trên bảng vào vở mình một cách cẩn thận, tỉ mỉ. Thấy thằng bé đã giải xong hết hàng đầu tiên, tôi an tâm để

bọn trẻ lại cho Mary Ann trông, còn mình thì đi chuẩn bị những vật liệu thủ công cho tiết học kế tiếp. Nhưng khi tôi trở lại thì Donnie đang đầm đìa nước mắt. Thì ra là nó làm sai bài toán thứ ba.

Cô giáo sinh đứng đó nhìn tôi một cách tuyệt vọng. Rồi bỗng nhiên như chợt nảy ra điều gì, cô ấy chạy lại chỗ chiếc bàn mà chúng tôi dùng chung, lấy ra một chiếc hộp đựng bút chì của giáo viên.

“Nhìn này, Donnie”, cô ấy nói và quỳ xuống bên cạnh thằng bé. “Cô có thứ này cho em xem đây!” Rồi cô ấy lấy viết chì ra khỏi hộp, từng chiếc từng chiếc một và đặt chúng lên bàn.

“Nhìn những cây bút chì này, Donnie”, cô ấy nói tiếp. “Chúng là của cô Lindstrom (tên tôi) và của cô. Nhìn mấy cục gôm này xem, chúng mòn hết cả rồi. Đó chính là vì các cô cũng phạm lỗi. Rất nhiều lỗi. Nhưng bọn cô đã xóa hết những chỗ sai đi rồi thử làm lại một lần nữa. Và chính em cũng phải học cách làm như thế!”

“Đây!”, cô ấy đứng dậy và nói tiếp: “Cô tặng em một cây bút chì này, nó sẽ giúp em luôn ghi nhớ rằng ai cũng có lúc phạm phải lỗi lầm, kể cả các thầy cô giáo.” Donnie ngẩng đầu lên và mỉm cười, đó là lần đầu tiên kể từ đầu năm nay tôi mới thấy được vẻ mặt tươi tắn đó.

Cây bút chì sau đó trở thành vật sở hữu quý giá của Donnie. Điều đó cộng thêm sự khích lệ và khen thưởng thường xuyên của Mary Ann dần dần cũng thuyết phục được thằng bé rằng phạm lỗi là một việc rất bình thường - chỉ cần chúng ta biết cách xóa đi lỗi lầm của mình và thực hiện công việc lại từ đầu mà thôi.

Niềm vui và nỗi đau

Trên đỉnh núi phía bắc Carolina có một điểm dừng chân tuyệt đẹp. Từ con đường chính rẽ vào một con đường khác bạn sẽ gặp một nhà thờ lộ thiên ngay bên sườn núi. Những hàng ghế dài bằng bê tông được sắp xếp bao quanh bức giảng kính bằng đá. Ngồi tại đây, bạn có thể ngắm nhìn phong cảnh ngoạn mục của nơi này từ mọi phía.

Vào tuần lễ Phục sinh hai mươi năm trước, tôi cùng một nhóm bạn quyết định đến tham gia buổi lễ đón bình minh tại nơi này. Đã từ lâu, tôi đã ao ước được đến đây một lần nhưng chưa bao giờ thực hiện được vì đủ mọi lý do trên đời. Tôi là y tá phòng cấp cứu, và trong ngày Chủ nhật của ngày lễ Phục sinh này tôi vẫn phải làm việc. Nhưng lần này tôi quyết tâm bằng mọi giá phải đến tham dự buổi lễ và sẽ trở về đúng giờ vào ca trực của mình. Đúng hai giờ sáng, chúng tôi khởi hành. Khi đến nơi thì trời vẫn còn tối, chúng tôi tìm chỗ đậu xe, rồi cuộc bộ lên nhà thờ. Lên đến nơi thì đã thấy một đám đông lớn nhỏ tụ tập ở đó. Buổi lễ đơn giản diễn ra trong bóng tối chật chội chuẩn bị chào đón ánh mặt trời.

Tôi ngồi đó, lòng tràn ngập sung sướng tận hưởng sự thanh bình, mùi đất và mùi cây cỏ lan tỏa khắp nơi, và cảm nhận không khí mát mẻ của buổi sáng sớm đang bao phủ chung quanh. Tôi nghe cả tiếng chim hót và tiếng cây cối rì rào. Rồi bầu trời bắt đầu sáng lên và một quả cầu màu cam sáng chói xuất hiện từ từ tựa như mọc ra từ trong lòng đất. Rồi cũng nhanh như khi mới bắt đầu, mọi việc trở lại bình thường, mọi người lại lục đục ra về, trở lại với công việc và cuộc sống bận rộn thường ngày.

Tôi trở về bệnh viện trong một tâm trạng thư thái và sẵn sàng cho một ngày mới bận rộn. Phòng cấp cứu rất yên ắng, không có bệnh nhân nên tôi bắt tay vào lau dọn và kiểm tra, bổ sung các vật dụng cần thiết.

Rồi âm thanh quen thuộc “ có bệnh nhân cấp cứu” lại vang lên như thường lệ, cùng lúc đó, tôi nghe thấy giọng nói của ai đó đang kêu mọi người giúp đỡ trong cơn hoảng loạn. Tôi bước ra và nhìn thấy một người đàn ông đang bế một cô bé nhỏ xíu, mềm oặt, và đã tắt thở, vết máu chảy dài xuống một bên má cô bé. Rồi ông ta đưa cô bé cho tôi và cho biết: ông ấy đang lùi xe từ trong nhà ra ngoài mà không biết con bé đang ở phía sau xe. Cháu bé đang chuẩn bị quần áo để đi nhà thờ, nhưng khi thấy cha lên xe, nó chạy theo vì muốn được đi cùng với cha.

Tôi vội vã đưa đứa bé vào cấp cứu, bỏ mặc người cha đứng lại bên ngoài. Sẽ có người đến gặp ông bảo điền các giấy tờ cần thiết và sẽ đưa ông ta đến phòng chờ – đó là một căn phòng nhỏ, ánh sáng nhẹ, dành riêng cho gia đình hay bạn bè của nạn nhân trong lúc họ đang được cấp cứu.

Sau khi loa thông báo phát lên, một đội ngũ bác sĩ và y tá có mặt sẵn sàng bắt tay vào cứu sống cháu bé. Bằng tất cả mọi nỗ lực của cả con người và máy móc, chúng tôi cố gắng làm cho cô bé tỉnh lại, nhưng tất cả đều vô vọng. Cô bé đã ra đi. Tôi chậm chậm tháo tất cả ống thở và dây nhợ mà nước mắt đầm đìa, cảm thấy có một cái gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng và đè nặng trong lòng. Chúng tôi chuẩn bị cô bé cho sạch sẽ và gọn gàng để gia đình gặp cháu lần cuối. Còn bác sĩ cấp cứu thì đi đến gặp người cha, ông nói: “ Con gái ông đã qua đời. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. ” Ông cố gắng giải thích cặn kẽ mọi chuyện cho người cha nghe. Rồi ông dừng lại chờ đợi phản ứng của người cha.

Tiếng khóc của người đàn ông sau khi nghe xong tin ấy cho đến nay vẫn còn làm tôi nhớ mãi. Những ai đã từng trải qua cảnh mất mát người thân sẽ hiểu được nỗi đau đớn của người đàn ông này.

Đã hai mươi năm trôi qua, giờ đây tôi cũng đã có gia đình và bốn đứa con của riêng mình. Tôi đánh đổi công việc của mình để dành trọn thời gian làm tốt công việc của một người nội trợ, một người mẹ. Lúc nào tôi nhớ đến nỗi đau của người đàn ông đó khi mất đi đứa con của mình, và giờ đây khi đã trở thành mẹ, tôi mới thực sự hiểu được nỗi đau đớn đó là như thế nào.

Những người làm việc trong ngành y tế phải học cách đối đầu với sự đau đớn của bệnh nhân. Hàng ngày, chúng tôi phải chứng kiến biết bao cảnh đau đớn của con người, mất đi một phần cơ thể hay mất đi mạng sống, mất đi người thân, và đôi khi cả nỗi đau mà họ gây ra cho người khác.

Ngày hôm đó, tôi đã trải qua hai tâm trạng đối nghịch của tình cảm con người - niềm hạnh phúc và nỗi thất vọng, cuộc sống và cái chết, niềm vui và nỗi đau, cảnh đẹp kỳ vĩ và cảnh tượng đau lòng. Tôi thấy mừng vì sáng sớm hôm đó, mình đã tham gia vào chuyến đi, cái cảm giác hạnh phúc khi được đắm chìm trong sự thanh bình của thiên nhiên đã giúp tôi bớt phải đau đớn khi chứng kiến cái chết của một đứa trẻ. Ký ức về khung cảnh tuyệt đẹp của buổi sáng hôm đó chính là chiếc áo giáp giúp tôi trong trận chiến đấu với thần chết để giành giật lấy sự sống cho con người.

Tôi thiết nghĩ, là một y tá hay bác sĩ hay bất kỳ ai hàng ngày phải đương đầu với nỗi đau của con người thì trước tiên họ phải quan tâm đến chính bản thân mình. ***Người ta không thể lấy nước từ một cái giếng cạn – chúng ta phải làm đầy lại cái giếng trước khi đem nguồn nước đến cho mọi người.***

Hãy nhìn đời như một ly cocktail

Cuộc sống ngon lành như một ly cocktail vậy, đây là khi bạn biết pha chế và thưởng thức nó

1. Mỗi người chỉ có một cơ thể của riêng mình. bạn có thể làm gì tùy thích với nó nhưng nên nhớ rằng nó là thứ duy nhất thực sự của bạn và ở bên bạn cho đến cuối cuộc đời. Vì thế hãy đối xử tử tế với nó.
2. Không có điều gì trong cuộc sống mà không hàm chứa trong đó những bài học. có lúc bạn sẽ vô cùng thích thú nhưng cũng có lúc bạn sẽ thấy chán phèo và có những bài học khiến bạn đau. Nhưng hãy hiểu rằng điều quan trọng là bạn rút được gì sau những bài học đó.
3. "Kia" không bao giờ tốt bằng "đây". Khi những cái "kia" trở thành cái "đây" của bạn, bạn sẽ dễ dàng để mắt tới những cái "kia" khác vì nghĩ rằng nó có vẻ tốt hơn cái "đây" bạn đang có. Nên học cách bằng lòng với chính mình vì đôi khi thực chất những cái "kia" không thể bằng những cái "đây" được.
4. Tự bạn sẽ quyết định cuộc sống của mình. Bạn sẽ có những công cụ và nguyên liệu cần thiết nhưng pha chế nó như thế nào là nhờ chính đôi tay trái tim và khối óc của bạn. Vì vậy đừng trông chờ vào may mắn mà hãy chú ý đến chính bản thân mình đi.
5. Bạn sẽ quên tất cả những điều tôi nói ở trên. Thật đấy, cũng không cần thiết phải nhớ quá nhiều như vậy. hãy cứ nhìn đời như một ly cocktail đủ mọi hương vị và màu sắc. Chua vẫn có thể làm cho ngọt. ngọt vẫn có thể làm cho đậm. không một bartender nào có thể pha một ly cocktail thật tuyệt ngay từ lần đầu tiên. Và chắc chắn là bạn sẽ luôn có đủ nghị lực, niềm tin và lạc quan để pha ly cocktail cho mình chứ.

Nên và không nên

Có những điều bạn nghĩ rằng nó sẽ làm bạn tốt hơn nhưng không phải vậy.

1. Không nên giấu diếm cảm xúc của mình quá nhiều

Bạn nghĩ rằng mọi người sẽ yêu quý bạn hơn nếu lúc nào nụ cười cũng thường trực trên khuôn mặt bạn. Đôi khi điều đó là đúng, người ta sẽ thấy bạn là một người đáng yêu, lạc quan và dễ gần. Nhưng nếu phải giả tạo quá nhiều như vậy, bạn sẽ tự mang đến cho mình sự mệt mỏi. Và chuyện cười cả ngày sẽ biến bạn thành một người bị chai sạn cảm xúc. Tốt nhất là hãy thể hiện rõ tình cảm thật của mình, hãy buồn khi bạn buồn, hãy khóc khi bạn muốn khóc, và gào lên khi bạn sợ hãi. Đừng bao giờ đeo cái mặt nạ cho mình bởi nếu bạn làm như vậy thì bạn cũng sẽ chỉ nhận được những nét mặt tương tự mà thôi.

2. Không nên tỏ ra quá thận trọng

Tất nhiên biết thận trọng là tốt nhưng để thận trọng thành rón rén thì hỏng hắc. Bạn đang muốn đi làm thêm nhưng lại sợ không biết mình có đủ khả năng hay không? Bạn không dám kêu khi thấy một tên cướp đang móc ví của người bên cạnh mình vì sợ nó..... đánh mình. Bạn thấy mình có khả năng thiết kế nhưng không dám đi thi vì sợ.... trượt. Nếu thận trọng kiểu đó thì chắc chắn bạn không thể đạt được thành công và cũng không được nếm trải cảm giác thử thách. phải mạnh dạn hơn và làm bất kỳ việc gì khi có cơ hội. Hãy tập ngã trước khi biết đứng vững.

3. Không nên xây dựng quá nhiều tham vọng

Bạn muốn là người thật thành công, bạn muốn có thật nhiều tiền, bạn muốn đạt được những địa vị thật cao trong xã hội, bạn muốn có mọi thứ và bạn cắm đầu theo đuổi những tham vọng xa vời đó. Bạn có hiểu thành công nghĩa là gì không? Thay vì cố gắng giành được mọi thứ, bạn hãy cố gắng đạt được những gì thích hợp và tốt nhất cho bản thân bạn. Điều gì quan trọng và cần thiết nhất cho bạn trong thời điểm hiện tại? Hãy tự lên kế hoạch cụ thể và thực hiện từng bước một. Chúng ta có thể làm được bất kỳ việc gì nhưng không có nghĩa là chúng ta có thể làm được tất cả mọi việc, hai khái niệm đó hoàn toàn khác nhau

đấy.

4. Không nên quá xét nét bản thân mình

Bạn luôn lo lắng cho rằng mình kém cỏi nhất quả đất, bạn cảm thấy ai cũng hơn mình, đôi khi bạn cảm thấy mình thật vô dụng và sự có mặt của bạn quả là thừa thãi. Đây là một trong những cách tự giết mình hiệu quả nhất. Hãy hiểu rằng ai cũng có cá tính và tài năng riêng của mình. Vấn đề bây giờ là bạn phải phát huy và chứng tỏ nó cho mọi người thấy, chứ không phải rầu rĩ và buông xuôi như vậy. Nếu bạn không yêu bản thân bạn thì sẽ chẳng ai yêu bạn đâu. Thứ duy nhất hoàn toàn thuộc về bạn chính là bạn thân bạn. Hãy giữ gìn và làm cho mọi người cảm thấy nó tuyệt vời thế nào nhé.

5. Và những gì bạn nên ghi vào bộ nhớ

- Nên yêu quý và tự đối xử tốt với bản thân bạn giống như bạn đối xử với những người bạn yêu quý.
- Hãy đối xử với mọi người theo cách mà bạn muốn mọi người đối xử lại với mình.
- Không phải quá cô hủ nhưng bạn cũng đừng bỏ qua những gì thuộc về truyền thống, hãy biết kính trọng những người hơn tuổi mình.
- Dành thời gian chú ý đến sức khỏe của mình

Lòng tin

Tôi sẽ không bao giờ quên được cái ngày mà tôi gặp cô gái có tính cách sôi nổi ấy. Đó là vào đầu năm học cấp ba, cũng như bạn bè ở lứa tuổi đó, tôi mang một tâm trạng vừa lo lắng, vừa phấn khởi, lại vừa có một chút tự hào. Tôi muốn tận hưởng từng phút từng giây và chẳng bận tâm gì đến việc làm quen hay tỏ ra thân thiện với đám học sinh lớp dưới, đặc biệt là mấy đứa nhóc mới vô. Nhưng thật may mắn làm sao, cái tính ngạo mạn của tôi đã bị đánh gục ngay khi tôi gặp Sarah trong lớp học vì tính vào ngày đầu năm học mới. Có một cái gì đó ở cô bạn này - một cô gái rất thân thiện, dễ mến, và có vẻ như rất thích khi được học ở ngôi trường bé xíu chỉ có 80 học sinh này.

Chỉ mới mười phút nói chuyện phiếm đầu giờ thôi mà tôi đã thấy cảm mến Sarah. Bạn ấy thích bóng rổ, mà bóng rổ lại là môn mà tôi chơi giỏi nhất từ khi còn nhỏ, và đội bóng chơi hơi yếu của tôi luôn luôn sẵn lòng chào đón những cầu thủ mới.

Bạn ấy cao hơn tôi đến 5cm, mà chẳng may là cái thân hình cao 1.73m của tôi đã là cao nhất đội rồi. Mỗi lần cùng nhau tập luyện là mỗi lần chúng tôi càng trở nên thân thiết hơn. Bạn ấy luôn khích lệ mọi người và rất lạc quan, dường chẳng có gì có thể đánh gục được bạn ấy.

Tôi còn nhớ như in buổi thi đấu vòng loại mà đội chúng tôi tham gia hồi tháng 12. Chúng tôi phải thi đấu với một đội rất mạnh - họ luôn luôn là đối thủ đáng gờm của chúng tôi trong suốt những năm qua. Trận đấu luôn diễn ra ở thế cân bằng và cơ hội giành chiến thắng chia đều cho cả hai bên. Tuy nhiên, đội chúng tôi có vẻ yếu thế hơn một chút vì ba cầu thủ giỏi của chúng tôi phạm lỗi phải ở ngoài sân. Đội bóng đang tụt lại phía sau cho đến khi Sarah vào sân thi đấu với một tinh thần đầy hưng phấn. Bạn ấy chơi cũng tốt nhưng chính thái độ thi đấu của bạn ấy đã giúp cả đội phần chấn hấn lên. Tôi nhớ như in câu nói của Sarah: “Chúng ta sẽ thắng trận này!”, và đội chúng tôi đã thắng. Sau trận đấu, tôi nhớ là mình đã thán phục tinh thần quyết thắng của Sarah cũng như sự khích lệ của bạn ấy giành cho mọi người biết chừng nào. Bạn ấy chẳng hề sợ phải đối mặt với bất cứ trở ngại nào.

Nhưng rồi thay, chỉ trong vài tuần sau đó, Sarah phải đối mặt với một trở ngại lớn lao có thể thay đổi ngay chính cuộc đời mình: một tai nạn giao thông khủng khiếp đã xảy đến với Sarah

trên đường đến trường. Trong cơn bão tuyết dữ dội, chiếc xe của gia đình bạn ấy trượt ra khỏi mặt đường, Sarah bị hất tung ra khỏi xe đến vài mét. Bạn ấy bị thương rất nặng, một đốt sống cổ bị gãy và xương cột sống bị bầm. Hai ngày trôi qua, không ai dám chắc Sarah sẽ qua khỏi. Còn bác sĩ thì cho biết nếu tỉnh lại bạn ấy sẽ không bao giờ đi lại được nữa.

Khi nghe cái tin khủng khiếp đó, tôi mất hết tinh thần. Không ai ngờ được một chuyện khủng khiếp như vậy lại xảy đến với Sarah. Tuy nhiên, sau đó tinh thần tôi phần chấn hấn lên khi nhìn thấy tất cả bạn bè, thầy cô đều thành tâm cầu nguyện cho Sarah mau bình phục. Vài tuần sau, tôi cùng hai người bạn đến bệnh viện thăm Sarah, bạn ấy vẫn lạc quan như thuở nào. Lòng tin và quyết tâm hồi phục của Sarah đã tác động mạnh mẽ đến gia đình, bạn bè, các thành viên trong đội bóng và cả các cô y tá nữa. Mặc cho chẩn đoán không mấy lạc quan của bác sĩ, Sarah vẫn tỏ ra bình tĩnh và quyết tâm. Bạn ấy chưa bao giờ đánh mất lòng tin ngay cả khi những người thân yêu đã mất đi hy vọng. Sarah nỗ lực hết sức mình để hồi phục và để lại được đi trên chính đôi chân của mình. Những khi không phải thực hiện những bài tập phục hồi chức năng đầy khó khăn, cô ấy thường dành thời gian để cầu nguyện hoặc chia sẻ tình cảm của mình với những người chung quanh.

Và chẳng bao lâu sau, Sarah đã thực sự có thể bước đi trở lại. Cũng là cái cách mà bạn ấy vẫn thường làm mỗi khi bước ra sân bóng: cống hiến hết sức lực và tinh thần của mình để đạt được thành quả tốt nhất. Tuy vẫn chưa thể chơi bóng lại, nhưng tôi tin rằng một ngày nào đó Sarah sẽ lại làm cho tất cả chúng tôi phải ngạc nhiên. Đôi khi, chỉ cần có lòng tin thôi cũng có thể làm nên bất cứ chuyện gì.

(Lời tác giả: Giờ đây, Sarah đang theo học văn chương tại một trường đại học ở miền nam Florida. Lần cuối cùng tôi gặp bạn ấy là tại một trận thi đấu bóng rổ ở trường trung học cũ. Sarah luôn là người mà tôi mong muốn được gặp lại nhất trong mỗi kỳ nghỉ Giáng sinh. Chúng tôi thường ôm nhau thăm thiết, và trên môi Sarah lúc nào cũng túc trực một nụ cười thật tươi - một nụ cười đầy quyết tâm và dũng khí đối đầu với bất cứ trở ngại nào).

Món quà cuối cùng

(Điều quan trọng không phải là chúng ta sống được bao lâu, mà là chúng ta phải sống như thế nào.)

Luợt nhìn dãy hành lang bệnh viện vốn đã quá quen thuộc, Bob cố không để cảm xúc nhận chìm khi sắp sửa gặp lại gương mặt sáng ngời của Peggy, em gái mình. Cô bé đến lạ! Chỉ mới 7 tuổi đầu mà bất cứ ai tiếp xúc với em đều như bị cuốn hút bởi sự nhiệt tình và ấm áp. Nhìn em hiếm khi ủ rũ, mấy ai biết được em chẳng còn sống được bao lâu nữa vì căn bệnh ung thư quái ác.

Thương em, Bob thường xuyên đến thăm. Ở tuổi 16, cậu đã biết thế nào là cảm giác đau đớn tột cùng khi nghe thông báo về bệnh tình của Peggy. Cậu đã phẫn nộ, oán đời sao quá bất công với một cô bé ngây thơ, dễ thương đến vậy.

Ngược lại, Peggy vẫn thản nhiên như không. Em tự tay xếp những con búp bê bằng giấy thành một bộ sưu tập. Cả thầy có 62 con dính trên tường. Cứ mỗi lần Bob hỏi đến là em chỉ mỉm cười hạnh phúc và nói rằng đó là những người bạn của em. Cậu ngâm ngùi, thì ra Peggy đáng yêu không thể có cuộc sống bình thường, nên đành phải tự tạo riêng cho mình những người bạn. Và trái tim cậu lại càng xót xa hơn khi thấy em mình chỉ chơi với những trẻ bệnh tật khác.

Mỗi ngày qua đi với Bob như tiếng tích tắc của quả bom định giờ. Peggy yếu dần, nhưng nụ cười rạng rỡ và ánh mắt long lanh thì vẫn còn nguyên. Hễ Peggy hỏi sao anh hay rầu rĩ vậy là Bob chỉ cười nhẹ rồi đổi đề tài. Cậu không muốn để em thấy nỗi đau quá lạc lõng với những ngày an vui cuối cùng của em. Ở nhà, Bob thường giam mình trong phòng. Đôi lúc lại đập đầu liên hồi vào tường, khóc tức tưởi hoặc vô cớ nổi cơn tam bành. Cuộc sống của cậu trở nên rã rời, tuyệt vọng như chính cậu sắp chết vậy. Peggy qua đời hai tuần sau ngày sinh nhật lần thứ tám của em. Dù đã biết trước, nhưng Bob vẫn tan nát cõi lòng. Cậu không thể chịu đựng bầu không khí thiếu vắng tiếng Peggy nói cười.

Lần cuối cùng bước qua cánh cửa phòng số 32, Bob thực lòng mong thấy Peggy vẫn đang ngồi đó.

Nhưng đáp lại cậu chỉ có chiếc giường trống trải và lạnh lẽo. Cậu muốn hét thật to và đập phá cái gì đó

– làm bất cứ điều gì để phá tan không gian im lặng, nặng nề như muốn bóp nghẹt trái tim cậu. Chợt Bob thấy những con búp bê giấy bé xíu dán trên tường. Chúng đang mỉm cười với cậu. Không nỡ bỏ mặc chúng ở đó, Bob tìm một chiếc hộp và gỡ từng con bỏ vào. Lúc này cậu mới biết mặt sau những con búp bê có viết những cái tên: Terah, Ivy, Nicole, Amy... Bỗng chữ Jess làm cậu chú ý. À, Jess là người bạn đầu tiên và cũng là bạn thân nhất của Peggy trong thời gian nằm viện, đã qua đời khoảng một năm trước. Dần nhớ ra những cái tên khác, bất giác Bob hiểu tại sao có những con búp bê bằng giấy này: Chúng tượng trưng cho những đứa trẻ đã mất kể từ khi Peggy nhập viện.

Cuối cùng, khi Bob run rẩy gỡ con búp bê thứ 62 ra khỏi tường, cậu phát hiện con búp bê có màu tím, màu mà Peggy thích nhất. với nụ cười rất tươi.

Lật mặt sau của con búp bê, đọc chữ Peggy bằng nét chì nguệch ngoạc, tâm trạng hoài nghi, phủ nhận em gái mình đã chết bỗng chốc tiêu tan. Mất cậu nhóc đi trước sự thật đau đớn.

Vậy là Peggy đã biết mình cũng sẽ ra đi như những người bạn khác. Giọng nói ngọt ngào quen thuộc của Peggy cứ vang lên trong đầu Bob. Nhưng đây là lần đầu cậu hiểu em gái mình. Trước giờ, cậu luôn giấu kín Peggy chuyện đau lòng này, cứ giả bộ mọi việc sẽ tốt đẹp vì thương em (hoặc vì thương chính bản thân mình?). Thế mà Peggy không một lời oán trách cuộc đời quá bất công hay tỏ ra mình bất hạnh. Em sẵn lòng coi căn bệnh cùng cái chết là một phần cuộc sống của mình. Chẳng những không hoảng loạn như hầu hết mọi người trong tình cảnh này, mà em còn quyết sống từng ngày còn lại thật xứng đáng. Những con búp bê giấy là một cách tưởng nhớ những người bạn, nhớ mãi tất cả những niềm vui mà họ đã mang đến cho em thay vì tiếc thương ầu sầu.

Nhìn cuộc đời qua đôi mắt của Peggy, Bob hiểu Peggy không muốn mọi người nghĩ mình sắp chết. Trong khi đó, ngược lại với em mình, Bob đã để bệnh tật của Peggy bào mòn tinh thần mình. Thay vì là người anh chở che, nâng đỡ em, cậu lại buông xuôi, để giờ đây tất cả đã quá trễ. Giá mà cậu nhận ra điều ấy sớm hơn thì đã chia sẻ với em mình nhiều điều hơn rồi. Ô, khoan đã, ngó trên những con búp bê giấy, Bob chợt thấy cũng chưa phải quá trễ. Cậu vẫn có thể tiếp nhận tinh thần của Peggy, học cách tìm phương hướng tích cực trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy nụ cười của Peggy đang khích lệ mình, tiếp thêm can đảm cho cậu. Chưa bao giờ Bob lại ân hận mình hiểu quá ít về em gái như thế. Điều quan trọng là cậu đã học được nhiều từ em gái mình, tìm thái độ sống đúng đắn. Từ hôm đó trở đi, cậu cô không sa đà vào những đắng cay của cuộc đời nữa, mà học cách tìm kiếm những mặt tích cực đôi khi đang ẩn mình trong những chiếc bóng sợ hãi của chính mình.

Chúng ta thường sống cho tương lai – cho những điều sẽ xảy ra – mà vô tình quên đi hiện tại. Peggy đã hiểu rằng hiện tại là một món quà. Mỗi ngày em mở món quà ra và khám phá tất cả sự huy hoàng và hạnh phúc mà nó mang lại. Nhận ra giá trị của hiện tại chỉ là một nửa của cuộc chiến đấu. Phải có ý chí kiên cường và lòng quyết tâm mới chiến thắng được cuộc chiến ấy.

Cái nhìn nghệ thuật

Một buổi chiều nọ, trong lúc đợi chồng tan họp, tôi đi quanh quần trong một bảo tàng, lặng lẽ thưởng thức những kiệt tác nghệ thuật.

Bỗng tôi nghe có tiếng nói ồn ào của một đôi trai gái đang xem tranh phía trước mặt. Tôi liếc nhìn họ và để ý thấy người nói luôn miệng chính là cô gái. Tôi cảm thấy ngưỡng mộ lòng kiên nhẫn của anh chàng khi phải chịu đựng cô gái này. Quá bức bối vì ồn ào, tôi quyết định bỏ đi chỗ khác.

Thế nhưng tôi vẫn chạm trán với họ vài lần khi đi qua những phòng trưng bày khác. Và mỗi lần nghe thấy tiếng nói không dứt của cô gái, tôi liền vội vã bỏ đi ngay.

Lúc ra về, tôi ghé qua quầy lưu niệm để mua vài thứ và khi tôi đang thanh toán tiền thì thấy họ đi ra. Tôi để ý thấy chàng thanh niên rút trong túi ra một vật màu trắng, kéo nó ra thành một cây gậy dài, rồi tự tìm đường đến phòng giữ đồ để lấy áo khoác cho vợ.

“Anh chàng ấy thật dũng cảm!”, người bán hàng nói: “Đa số mọi người sẽ rất tuyệt vọng và từ bỏ tất cả nếu phải rơi vào cảnh mù lòa ở độ tuổi trẻ trung như vậy! Trong thời gian dưỡng bệnh

sau tại nạn, anh ta đã thề rằng không để chuyện đó làm thay đổi cuộc đời mình. Và thế là, cũng như trước đây, mỗi lần có buổi triển lãm những tác phẩm nghệ thuật mới là hai vợ chồng lại đến xem. ”

Tôi liền hỏi: “ Anh ta thường thức được gì nếu anh ta không nhìn thấy đường chứ?”

“ Không thấy gì ư? Chị nhầm rồi! Anh ta thấy rất nhiều điều, nhiều hơn cả chị hay tôi có thể nhìn thấy. Vợ anh ấy miêu tả tỉ mỉ từng bức tranh và anh ta tưởng tượng ra nó ở trong đầu mình.

Ngày hôm đó, tôi đã học được nhiều điều về tình yêu, sự kiên nhẫn, và lòng dũng cảm của hai con người. Tôi đã nhìn thấy được tình yêu của đôi vợ chồng khi họ khoác tay nhau bước ra khỏi bảo tàng; lòng kiên nhẫn của cô gái khi kể lại tỉ mỉ từng chi tiết trong một bức tranh cho một người hoàn toàn không thấy chút ánh sáng; và lòng dũng cảm của chàng trai khi quyết tâm không để sự tăm tối làm thay đổi cuộc đời mình.

Tất cả sức mạnh

Có một cậu bé đang chơi ở đồng cát trước sân. Khi đào một đường hầm trong đồng cát, cậu bé đụng phải một tảng đá lớn. Cậu bé liền tìm cách đẩy nó ra khỏi đồng cát. Cậu bé dùng đủ mọi cách, cố hết sức lực nhưng rốt cuộc vẫn không thể đẩy được tảng đá ra khỏi đồng cát. Đã vậy bàn tay của cậu còn bị trầy xước, rướm máu. Cậu bật khóc rầm rức trong thất vọng.

Người bố ngồi trong nhà lặng lẽ theo dõi mọi chuyện. Và khi cậu bé bật khóc, người bố bước tới: “ Con trai, tại sao con không dùng hết sức mạnh của mình?”.

Cậu bé thõn thức đáp: “ Có mà! Con đã dùng hết sức rồi mà bố!”.

“ Không, con trai - người bố nhẹ nhàng nói - ***Con đã không dùng đến tất cả sức mạnh của con. Con đã không nhờ bố giúp***”.

Nói rồi người bố cúi xuống bới tảng đá ra, nhấc lên và vứt đi chỗ khác.

Bạn thân mến, bạn là người có cá tính mạnh mẽ? Bạn rất tự lập? Điều đó thật đáng quý! Nhưng bạn đang có những “ tảng đá lớn” cần phải giải quyết. Và bạn nhận thấy mình không đủ khả năng để loại bỏ nó?

Trong cuộc sống không phải lúc nào người ta cũng có thể tự mình làm được hết mọi việc. Sức mạnh của mỗi chúng ta còn nằm ở những người thân, bạn bè - những người luôn quan tâm, lo lắng và sẵn lòng giúp đỡ chúng ta.

Ngẩng cao đầu

Tôi chỉ là một đứa bé mới 15 tháng tuổi, vô tư, hạnh phúc... cho đến cái ngày tôi bị ngã - một cú ngã rất trầm trọng. Con thỏ bằng thủy tinh vỡ tan tành, đâm vào mắt tôi khiến tôi không còn nhìn thấy gì nữa. Các bác sĩ cố gắng cứu vãn con mắt bằng cách khâu nối chỗ bị cắt đứt và để lại một vết sẹo xấu xí ngay giữa cầu mắt của tôi. Nhưng mọi nỗ lực cứu chữa đều thất bại, tệ hơn nữa, nếu lấy toàn bộ cầu mắt ra khỏi hốc mắt thì khi trưởng thành khuôn mặt của tôi sẽ bị biến dạng xấu xí. Thế là, bác sĩ quyết định để lại con mắt xám xịt, không thấy đường và có một vết sẹo chính giữa trên khuôn mặt tôi – con mắt mù loà đó đã điều khiển cả cuộc đời tôi.

Đi đến bất cứ nơi đâu, tôi cũng nhìn chằm chằm xuống đất để mọi người không thấy khuôn mặt xấu xí của mình. Thỉnh thoảng, người ta lại hỏi những câu làm tôi lúng túng và đưa ra những lời nhận xét khiến tôi tổn thương. Còn khi đám trẻ con chơi đùa, tôi luôn phải đóng vai “ ác quỷ”.

Tôi lớn lên mà luôn nghĩ rằng tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, như thể cái vẻ ngoài xấu xí là do lỗi của tôi vậy. Điều đó khiến tôi luôn nghĩ rằng mình là một con quái vật.

Nhưng mẹ tôi luôn bảo với tôi rằng: “ Con hãy ngẩng cao đầu và đối mặt với thế giới. ” Câu nói đó đã trở thành chỗ dựa tinh thần của tôi. Khi tôi còn nhỏ, mẹ thường ôm tôi vào lòng, vuốt tóc

tôi rồi nói: “ Con cứ ngược mặt lên, mọi việc sẽ ổn thôi, rồi mọi người sẽ nhìn thấy cái đẹp trong tâm hồn con. ” Câu nói này luôn được lặp đi lặp lại mỗi khi tôi muốn chạy trốn.

Càng lớn tôi càng hiểu rõ câu nói của mẹ hơn. Khi còn nhỏ, tôi nghĩ mẹ muốn nói rằng: “ Hãy cẩn thận nếu không con sẽ bị ngã hoặc đâm sầm vào vật gì đó nếu như con không chịu nhìn đường. ” Khi lớn hơn một chút, dù tôi vẫn luôn cúi gằm mặt để che giấu sự xấu hổ, thỉnh thoảng tôi cũng ngẩng đầu lên và để cho mọi người hiểu tôi, thích tôi. Những lời nói của mẹ giúp tôi nhận ra rằng, nếu để mọi người nhìn thẳng vào mặt tôi thì họ sẽ nhận ra sự thông minh và vẻ đẹp đằng sau con mắt vô hồn đó, cho dù họ có không nhìn thấy nó ở bên ngoài.

Khi lên trung học, tôi học rất giỏi và quan hệ bạn bè cũng tốt. Thậm chí, tôi còn được bầu làm lớp trưởng. Nhưng ở sâu thẳm trong lòng, tôi vẫn cảm thấy mình là một con quái vật. Tất cả những gì tôi thực sự muốn có là được bình thường như những người khác. Những lúc cảm thấy tồi tệ, tôi lại chạy đến bên mẹ và khóc, mẹ lại nhìn tôi bằng ánh mắt triu mến và nói: “ Con hãy ngẩng cao đầu và đối mặt với mọi người, hãy để họ tự khám phá cái đẹp ở bên trong tâm hồn con. ”

Khi tôi gặp người đàn ông một nửa của đời mình, chúng tôi đã nhìn thẳng vào mắt nhau, anh ấy bảo rằng tôi đẹp cả bên trong lẫn bên ngoài. Anh ấy đã nói thật. Tình yêu thương và những lời động viên của mẹ giống như một tia sáng cho tôi lòng tự tin để vượt qua sự hồ nghi của chính mình. Tôi đã đối mặt với nghịch cảnh, đương đầu với khó khăn của mình, và hiểu ra rằng tự đề cao bản thân mình chưa đủ mà còn phải có lòng trắc ẩn đối với những người khác.

“ Hãy ngẩng cao đầu lên!” là câu nói luôn hiện diện trong gia đình tôi. Các con tôi đều hiểu được sự khích lệ trong câu nói đó. Vậy là món quà mà mẹ dành cho tôi giờ đây đã được tiếp tục truyền lại cho thế hệ kế tiếp.

Đường Tăng.

Đêm cuối cuộc trường chinh đầy gian khổ, ngày mai vào yết kiến Như Lai để lên kiếp Phật, Đường Tăng trần trọc không sao ngủ được. Suốt cuộc đời tâm nguyện tới cõi này, giờ đây khi sắp trút bỏ kiếp người, ông bỗng thấy lòng day dứt.

Nhiều ngày nay thân thể Đường Tăng đã rã rời, đầu óc đầy mộng mị, tay biếng lười trảng hạt. Tâm linh như muốn níu chân dừng lại. Máu ông nhức nhối thấm lặn cuối qua tim,ứa vào quá khứ đau xé. Ông nhớ tới những người sinh thành ra mình. Tình cha, huyết mẹ tạo nên mà bao nhiêu năm nay ông không một lần thấp hương, không một lần nhắc nhở.

Chặng đường dài tới đất Phật khiến trái tim ông dần chai sạn. Ông đã quá nhiều lần phải lạy lục, cầu khẩn các thần thánh lớn bé, đã quá nhiều lần giẫm đạp lên xác yêu ma xa gần, chỉ với một mục đích: mau thành chính quả. Ông thương người. Nhưng đêm nay, trước ranh giới cuối cùng của cõi NGười và Phật, ông chợt hiểu ra cội rễ của tình thương ấy. Mỗi lần cứu giúp con người, ông chỉ thầm tính toán như xây thêm cho mình một bậc thang tới Phật đài.

Nhiều lần Đường Tăng đã tự hỏi tại sao nước mắt mình càng ngày càng lạnh giá. Giờ đây ông thâm biết, trên con đường thỉnh kinh về cứu rỗi người đời, ông đã dần dần xa lạ với con người. Ông trở mình, thở dài: không là người, ta sẽ là ai? Yêu quái cản đường, biết bao kẻ chính từ trên đây xuống, pháp thuật vô biên, ác nghiệt vô cùng. Ta nhập vào chốn ấy biết rồi thành Phật hay thành ma?

Đường Tăng chợt nhói trong tim. Ông khẽ rên lên, hai tay ôm ngực. Mở mắt thấy các đồ đệ đang đứng bên giường nhìn ông âu lo. Cả ba hình như đều không ngủ.

Đường Tăng thở hắt: “ Không sao đâu. Ta chỉ chợt nhớ tới ngày xưa”. Nói rồi lại nhắm mắt.

Nghe tiếng Ngộ KHông: “ Xin thầy đừng tự dối lòng. Thầy đang nhớ cả kiếp người - Đường Tăng rùng

mình khi giọng Ngô Không quá u uất - Con từ đó sinh ra. Coi thường cả thần thánh yêu ma, chỉ mong được thành người. Thầy đã là người lại tự bỏ mình đi tìm hồn phách khác. Đêm nay sao khỏi xót xa.”

Bát Giới cười khê: “Làm người có gì vui. Chúng ta đã dốc lòng theo đạo, ngày mai được lên chốn thần tiên, sung sướng biết bao nhiêu. Thầy đừng luyến tiếc.”

Sa Tăng an ủi: “Thầy trò mình sắp hóa Phật mang đạo xuống khai sáng cho loài người. Công quả vĩ đại lắm.”

Đường Tăng lắc đầu, nằm im hồi lâu, hay tay vẫn đặt lên tim, mắt vẫn nhắm, nước mắt trào ra ấm nóng lại. Rồi như trăn trối: “Ta ước gì đêm nay đừng sáng. Ta đau đớn cho mười mấy năm viễn du. Ngô Không ơi! Một đời con mong được thành người thì bị bắt ép phải theo ta để thành Phật. Bát Giới tự dối mình giác ngộ thật ra chỉ là đi tìm một chốn hoan lạc mới. Sa Tăng rời cõi u mê này sang cõi hoang tưởng khác mà lại hy vọng khai sáng. Còn ta? Không còn là người, không phải là người thì làm sao đồng cảm mà đòi khai sáng, cứu vớt con người.”

Ngô Không sụp xuống nắm tay thầy nghẹn ngào: “Thầy đã nhận ra chân lý. Nhưng chậm quá rồi.”

Đường về. Qua sông. Thiên sứ vừa cười vừa chỉ cho Đường Tăng thấy thân xác ông đang trôi dạt dưới cầu.

Nhưng Đường Tăng đã không nghe thấy gì nữa. Đôi mắt vô hồn.

Hạc giấy

Có những món quà thật đơn giản nhưng chứa đựng biết bao chân tình. Tôi biết có một chàng trai đã gấp 1.000 con hạc giấy tặng người anh yêu. Mặc dù lúc đó anh chỉ là một nhân viên quèn trong một công ty, tương lai chẳng có vẻ gì xán lạn nhưng họ vẫn luôn rất hạnh phúc bên nhau. Rồi cho đến một hôm, người yêu của anh nói rằng nàng sẽ đi Paris, không bao giờ có dịp gặp lại anh nữa và muốn nói lời chia tay. Nàng rất lấy làm tiếc nhưng rồi nỗi đau của chàng sẽ trở thành dĩ vãng. Hãy cho nó ngủ yên trong ký ức của mỗi người.

Chàng trai đồng ý nhưng trái tim tan nát. Anh lao vào làm việc quên cả ngày đêm, cuối cùng anh cũng đã thành lập được công ty của riêng mình. Nó không chỉ giúp anh vươn đến những điều mà trước đây vì thiếu nó mà người yêu anh đã rời bỏ anh, nó còn giúp anh xua đuổi khỏi tâm trí mình một điều gì đó của những ngày tháng xưa cũ.

Một ngày mưa tầm tã, trong lúc lái xe, chàng trai tình cờ trông thấy một đôi vợ chồng già cùng che chung một chiếc ô đi trên hè phố. Chiếc ô không đủ sức che cho họ giữa trời mưa gió. Chàng trai nhận ngay ra đó là cha mẹ của cô gái ngày xưa. Tình cảm anh dành cho họ trước đây dường như sống lại. Anh chạy xe cạnh đôi vợ chồng già với mong muốn họ nhận ra anh. Anh muốn họ thấy rằng anh không còn như ngày xưa nữa, rằng anh đã có thể tự mình tạo dựng một cuộc sống đầy đủ, ngồi trong một chiếc xe hơi sang trọng. Vâng, chính anh, chính người mà trước đây con gái họ từ chối tình yêu của anh đã làm được điều đó.

Đôi vợ chồng già cứ lầm lũi bước chậm rãi về phía nghĩa trang. Vội vàng, anh bước ra khỏi xe và đuổi theo họ. Và anh đã gặp lại người yêu xưa của mình, vẫn với nụ cười dịu dàng, đang nhìn anh từ bức chân dung trên bia mộ. Cạnh cô là những món quà của anh, những con hạc giấy ngày nào. Đến lúc này, anh mới biết một sự thật: nàng đã không hề đi Paris. Nàng đã mắc phải một căn bệnh ung thư và không thể qua khỏi. Nàng tin rằng một ngày nào đó anh sẽ làm được nhiều việc và anh sẽ còn tiến xa trên bước đường công danh và nàng không muốn là vật cản bước chân anh đến tương lai của mình. Nàng mong ước cha mẹ sẽ đặt những con hạc giấy lên mộ nàng, để rồi một ngày nào đó, số phận đưa anh đến gặp nàng một lần nữa, anh có thể đem chúng về bầu bạn.

Chàng trai bật khóc. Chúng ta cũng như chàng trai kia, chỉ nhận ra giá trị lớn lao về sự có mặt

của một người mà cuộc đời đã ban tặng cho cuộc sống của chúng ta khi một sáng mai thức dậy, người ấy đã không còn ở bên ta nữa. Chỉ bởi vì họ đã chẳng yêu bạn như cách mà bạn mong đợi ở họ. Nhưng điều này không có nghĩa rằng họ không dâng hiến tình yêu của họ cho bạn bằng những gì họ có. Một khi bạn đã yêu, bạn sẽ mãi mãi yêu. Những gì trong tâm trí bạn có thể ra đi nhưng những gì trong tim bạn thì mãi mãi ở lại.

Trong tình yêu chẳng có gì tồi tệ hơn để nhớ thương một người là ngồi cạnh họ và lo sợ rằng sẽ mất họ.

Một trận cười

Tôi là chủ một công ty. Một hôm, tôi bỗng bốc lên quyết định làm một thực nghiệm do mình nghĩ ra. Thế là tôi liền triệu tập ngay mười mấy nhân viên của mình lại, rồi ra lệnh: “Bây giờ, các anh mỗi người hãy tự chửi rửa, hoặc nói xấu bản thân mình một câu. Tóm lại, các anh được chọn một trong hai cách đó”.

Một hồi lâu, không có một tiếng động nào, tất cả đều nhìn tôi họ cho rằng tôi đang đùa.

Tôi tỏ ra nghiêm chỉnh: “Đây không phải là chuyện đùa mà là một nhân tố để khảo nghiệm tính chất nghiệp vụ, chủ yếu là để kiểm nghiệm xem thái độ của các anh như thế nào với ông chủ. Đối với một công ty mà có tiền đồ phát triển mạnh mẽ như vậy, thì việc này là hết sức quan trọng”.

Không có một ai lên tiếng, tất cả mọi ánh mắt đều đang soi rọi vào nét mặt tôi, để xem có nhận ra được một nét gì sơ hở trên khuôn mặt không.

Tôi không cười, rút từ trong túi ngực ra một tờ giấy bạc: Ai nói trước tôi sẽ thưởng người đó 100 đồng. Nếu mọi người nói lần lượt tôi sẽ thưởng đồng loạt mỗi người 100 đồng. Còn không, tiền thưởng tháng này của tất cả sẽ bị trừ hết.

Có người mắt sáng lên, Triệu Nhất tranh nói trước: “Tôi Triệu Nhất không phải là người”. Kết quả là anh ta đã nhận được tờ giấy bạc có giá trị.

Tiếp theo là Kiềm Nhị: “Tôi Kiềm Nhị là một con chó”. Và đương nhiên anh ta cũng nhận được một tờ giấy bạc có giá trị như vậy.

Thế là tất cả đều tranh nhau, mỗi người chửi bản thân một câu, và sau khi tờ giấy bạc được đưa đến tay, thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong số mười mấy người đó thì chỉ có duy nhất một người không nói gì. Anh ta vẫn đứng đó, lặng im nhìn tôi. Tôi biết anh ta tên là Vương Thập Lục, mới đến làm ở công ty chưa được bao lâu.

Tôi cảm thấy có hứng thú, liền nói với anh ta: “Bây giờ, thì chỉ còn lại mình anh thôi. Nếu như anh cũng chửi bản thân một câu, thì tôi sẽ thưởng anh 300 đồng. Còn không thì tiền hoa hồng của mọi người tháng này sẽ bị liên lụy bởi anh.”

Tôi biết gia cảnh nhà Vương Thập Lục rất nghèo, bố không có việc mẹ lại bị bệnh, nên anh ta rất cần tiền. Tôi nghĩ bụng, một câu nói mà kiếm được 300 đồng anh ta sẽ không thể cưỡng được lòng mình.

Vương Thập Lục đưa mắt lướt nhìn đồng nghiệp, dường như đang để đánh giá, ước lượng một cái gì đó. Sau đó, anh ta lại quay lại nhìn tôi, lắc đầu: “Tôi không thể chửi mình được, càng không thể nói xấu bản thân được.”

Tôi vẫn tiếp: “Nếu như anh làm như tôi nói, tôi sẽ thưởng cho anh 500 đồng. Nếu anh vẫn cố chấp không chịu, thì tất cả nhân viên tháng này một người sẽ bị trừ vào lương 200 đồng”.

Lúc này, Triệu Nhất, Kiềm Nhị tranh nhau khuyên giải Vương Thập Lục, rằng anh ta đừng nên chịu thiệt, hoặc chí ít cũng đừng để liên lụy đến người khác. Nói đi, chửi hay mắng mình một câu thôi mà, để ợt đến đứa trẻ 3 tuổi cũng nói được. Nhanh lên đừng để ông chủ tức giận.

Vương Thập Lục cắn chặt răng, nhất quyết lắc đầu. Tôi không ngờ rằng anh ta lại cố chấp đến như vậy. Tôi nhìn thẳng vào anh ta, dẫn giọng từng câu từng chữ một: “Anh... không... hời... hận chứ?”

Vương Thập Lục cười nhẹ: “Tôi có làm điều gì sai đâu, tôi chỉ không thể nói xấu bản thân được thôi. Tôi là một con người, tôi càng không thể vì tiền mà bán rẻ bản thân được”.

Không đợi tôi có phản ứng gì, đám nhân viên của tôi đã âm âm lên nói. Vương Thập Lục không biết đùa vui là gì, đồ hấp! Vương Thập Lục là cái quái gì chứ, đồ khủng! Vương Thập Lục là con chó, đồ chết dẫm!

Họ vừa chửi, vừa vây xúm lại Vương Thập Lục.

- Dừng tay!

Tôi quát lên, đẩy đám đông ra, bước đến trước mặt Vương Thập Lục, vỗ vào vai anh ta, cười: “Anh là người dũng cảm, từ hôm nay trở đi, anh là phụ tá cho tôi.”

Vương Thập Lục đã mím chặt môi đến rớm máu, nói: “Cảm ơn ý tốt của ông chủ, nhưng tôi đã quyết định xin nghỉ việc rồi”

Nói xong anh ta liền bước đi ngay, dáng đi buồn lặng, không ngoái lại.

Rất lâu sau này, tôi cũng không gặp lại anh ta nữa, chỉ nghe nói anh ta đã đi về Phương Nam rồi.

Câu chuyện bát mì

Trong cuộc sống ngày nay, xin đừng quên rằng còn tồn tại lòng nhân ái. Đây là một câu chuyện có thật, chúng tôi gọi là “Câu chuyện bát mì”. Chuyện xảy ra cách đây năm mươi năm vào ngày 31/12, một ngày cuối năm tại quán mì Bắc Hải Đình, đường Trát Hoảng, Nhật Bản. Đêm giao thừa, ăn mì sợi đón năm mới là phong tục tập quán của người Nhật, cho đến ngày đó công việc làm ăn của quán mì rất phát đạt. Ngày thường, đến chạng vạng tối trên đường phố hãy còn tấp nập ồn ào nhưng vào ngày này mọi người đều lo về nhà sớm hơn một chút để kịp đón năm mới. Vì vậy đường phố trong phút chốc đã trở nên vắng vẻ.

Ông chủ Bắc Hải Đình là một người thật thà chất phát, còn bà chủ là một người nhiệt tình, tiếp đãi khách như người thân. Đêm giao thừa, khi bà chủ định đóng cửa thì cánh cửa bị mở ra nhẹ nhẹ, một người phụ nữ trung niên dẫn theo hai bé trai bước vào. Đứa nhỏ khoảng sáu tuổi, đứa lớn khoảng 10 tuổi. Hai đứa mặc đồ thể thao giống nhau, còn người phụ nữ mặc cái áo khoác

ngoài lỗi thời.

- Xin mời ngồi!

Nghe bà chủ mời, người phụ nữ rụt rè nói:

- Có thể... cho tôi một... bát mì được không?

Phía sau người phụ nữ, hai đứa bé đang nhìn chăm chú.

- Đương nhiên... đương nhiên là được, mời ngồi vào đây.

Bà chủ dắt họ vào bàn số hai, sau đó quay vào bếp gọi to:

- Cho một bát mì.

Ba mẹ con ngồi ăn chung một bát mì trông rất ngon lành, họ vừa ăn vừa trò chuyện khe khẽ với nhau. “Ngon quá” - thằng anh nói.

- Mẹ, mẹ ăn thử đi - thằng em vừa nói vừa gấp mì đưa vào miệng mẹ.

Sau khi ăn xong, người phụ nữ trả một trăm năm mươi đồng. Ba mẹ con cùng khen: “Thật là ngon ! Cám ơn !” rồi cúi chào và bước ra khỏi quán.

- Cám ơn các vị ! Chúc năm mới vui vẻ - ông bà chủ cùng nói.

Công việc hàng ngày bận rộn, thế mà đã trôi qua một năm. Lại đến ngày 31/12, ngày chuẩn bị đón năm mới. Công việc của Bắc Hải Đình vẫn phát đạt. So với năm ngoái, năm nay có vẻ bận rộn hơn. Hơn mười giờ, bà chủ toan đóng cửa thì cánh cửa lại bị mở ra nhẹ nhẹ. Bước vào tiệm là một người phụ nữ dẫn theo hai đứa trẻ. Bà chủ nhìn thấy cái áo khoác lỗi thời liền nhớ lại vị khách hàng cuối cùng năm ngoái.

- Có thể... cho tôi một... bát mì được không?

- Đương nhiên... đương nhiên, mời ngồi!

Bà chủ lại đưa họ đến bàn số hai như năm ngoái, vừa nói vọng vào bếp:

- Cho một bát mì.

Ông chủ nghe xong liền nhanh tay cho thêm củi vào bếp trả lời:

- Vâng, một bát mì!

Bà chủ vào trong nói nhỏ với chồng:

- Này ông, mình nấu cho họ ba bát mì được không?

- Không được đâu, nếu mình làm thế chắc họ sẽ không vừa ý.

Ông chủ trả lời thế nhưng lại bỏ nhiều mì vào nồi nước lèo, ông ta cười cười nhìn vợ và thầm nghĩ: “Trông bà bề ngoài khô khan nhưng lòng dạ cũng không đến nỗi nào!”

Ông làm một tô mì to thơm phức đưa cho bà vợ bụng ra. Ba mẹ con ngồi quanh bát mì vừa ăn vừa thảo luận. Những lời nói của họ đều lọt vào tai hai vợ chồng ông chủ quán.

- Thơm quá!

- Năm nay vẫn được đến Bắc Hải Đình ăn mì thật là may mắn quá!

- Sang năm nếu được đến đây nữa thì tốt biết mấy!

Ăn xong, trả một trăm năm mươi đồng, ba mẹ con ra khỏi tiệm Bắc Hải Đình.

- Cám ơn các vị! Chúc năm mới vui vẻ!

Nhìn theo bóng dáng ba mẹ con, hai vợ chồng chủ quán thảo luận với nhau một lúc lâu.

Đến ngày 31/12 lần thứ ba, công việc làm ăn của Bắc Hải Đình vẫn rất tốt, vợ chồng ông chủ quán bận rộn đến nỗi không có thời gian nói chuyện. Đến 9g30 tối, cả hai người đều cảm thấy trong lòng có một cảm giác gì đó khó tả. Đến 10 giờ, nhân viên trong tiệm đều đã nhận bao lì xì và ra về. Ông chủ vội vã tháo các tấm bảng trên tường ghi giá tiền của năm nay là “200đ/bát mì” và thay vào đó giá của năm ngoái “150đ/bát mì”. Trên bàn số hai, ba mươi phút trước bà chủ đã đặt một tờ giấy “Đã đặt chỗ”. Đúng 10g30, ba mẹ con xuất hiện, hình như họ cố chờ khách ra về hết rồi mới đến. Đứa con trai lớn mặc bộ quần áo đồng phục cấp hai, đứa em mặc bộ quần áo của anh, nó hơi rộng một chút, cả hai đứa đều đã lớn rất nhiều.

- Mời vào! Mời vào! - bà chủ nhiệt tình chào đón.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bà chủ, người mẹ chậm rãi nói:

- Làm ơn nấu cho chúng tôi...hai bát mì được không?

- Được chứ, mời ngồi bên này!

Bà chủ lại đưa họ đến bàn số hai, nhanh tay cất tờ giấy “Đã đặt chỗ” đi, sau đó quay vào trong la to: “Hai bát mì”

- Vâng, hai bát mì. Có ngay.

Ông chủ vừa nói vừa bỏ ba phần mì vào nồi.

Ba mẹ con vừa ăn vừa trò chuyện, dáng vẻ rất phấn khởi. Đứng sau bếp, vợ chồng ông chủ cũng cảm nhận được sự vui mừng của ba mẹ con, trong lòng họ cũng cảm thấy vui lây.

- Tiểu Thuần và anh lớn này, hôm nay mẹ muốn cảm ơn các con!

- Cảm ơn chúng con? Tại sao ạ?

- Chuyện là thế này: vụ tai nạn xe hơi của bố các con đã làm cho tám người bị thương, công ty bảo hiểm chỉ bồi thường một phần, phần còn lại chúng ta phải chịu, vì vậy mấy năm nay mỗi tháng chúng ta đều phải nộp năm mươi ngàn đồng.

- Chuyện đó thì chúng con biết rồi - đưa con lớn trả lời.

Bà chủ đứng bên trong không dám động đậy để lắng nghe.

- Lẽ ra phải đến tháng ba năm sau chúng ta mới nộp hết nhưng năm nay mẹ đã nộp xong cả rồi!

- Hả, mẹ nói thật đấy chứ?

- Ừ, mẹ nói thật. Bởi vì anh lớn nhận trách nhiệm đi đưa báo, còn Tiểu Thuần giúp mẹ đi chợ nấu cơm làm mẹ có thể yên tâm làm việc, công ty đã phát cho mẹ một tháng lương đặc biệt, vì vậy số tiền chúng ta còn thiếu mẹ đã nộp hết rồi.

- Mẹ ơi! Anh ơi! Thật là tốt quá, nhưng sau này mẹ cứ để con tiếp tục nấu cơm nhé.

- Con cũng tiếp tục đi đưa báo. Tiểu Thuần chúng ta phải cố gắng lên!

- Mẹ cảm ơn hai anh em con nhiều!

- Tiểu Thuần và con có một bí mật chưa nói cho mẹ biết. Đó là vào một ngày chủ nhật của tháng mười một, trường của Tiểu Thuần gửi thư mời phụ huynh đến dự một tiết học. Thầy giáo của Tiểu Thuần còn gửi một bức thư đặc biệt cho biết bài văn của Tiểu Thuần đã được chọn làm đại diện cho Bắc Hải đảo đi dự thi văn toàn quốc. Con nghe bạn của Tiểu Thuần nói mới biết nên hôm đó con đã thay mẹ đến dự.

- Có thật thế không? Sau đó ra sao?

- Thầy giáo ra đề bài: “Chí hướng và nguyện vọng của em là gì?” Tiểu Thuần đã lấy đề tài bát mì để viết và được đọc trước tập thể nữa chứ. Bài văn được viết như sau: “Ba bị tai nạn xe mất đi để lại nhiều gánh nặng. Để gánh vác trách nhiệm này, mẹ phải thức khuya dậy sớm để làm việc”. Đến cả việc hàng ngày con phải đi đưa báo, em cũng viết vào bài nữa. Lại còn: “Vào tối 31/12, ba mẹ con cùng ăn một bát mì rất ngon. Ba người chỉ gọi một tô mì, nhưng hai vợ chồng bác chủ tiệm vẫn cảm ơn và còn chúc chúng tôi năm mới vui vẻ nữa. Lời chúc đó đã giúp chúng tôi có dũng khí để sống, khiến cho gánh nặng của ba để lại nhẹ nhàng hơn”. Vì vậy Tiểu Thuần viết rằng nguyện vọng của nó là sau này mở một tiệm mì, trở thành ông chủ tiệm mì lớn nhất ở Nhật Bản, cũng sẽ nói với khách hàng của mình những câu như: “Cố gắng lên! Chúc hạnh phúc! Cảm ơn!”

Đứng sau bếp, hai vợ chồng chủ quán lặng người lắng nghe ba mẹ con nói chuyện mà nước mắt lăn dài.

- Bài văn đọc xong, thầy giáo nói: anh của Tiểu Thuần hôm nay thay mẹ đến dự, mời em lên phát biểu vài lời.

- Thật thế à? Thế lúc đó con nói sao?

- Bởi vì quá bất ngờ nên lúc đầu con không biết phải nói gì cả, con nói: “Cảm ơn sự quan tâm và thương yêu của thầy cô đối với Tiểu Thuần. Hàng ngày em con phải đi chợ nấu cơm nên mỗi khi tham gia hoạt động đoàn thể gì đó nó đều phải vội vã về nhà, điều này gây không ít phiền toái cho mọi người. Vừa rồi khi em con đọc bài văn thì trong lòng con cảm thấy sự xấu hổ nhưng đó là sự xấu hổ chân chính. Mấy năm nay mẹ chỉ gọi một bát mì, đó là cả một sự dũng cảm. Anh em chúng con không bao giờ quên được... Anh em con tự hứa sẽ cố gắng hơn nữa, quan tâm chăm sóc mẹ nhiều hơn. Cuối cùng con nhờ các thầy cô quan tâm giúp đỡ cho em con.”

Ba mẹ con nắm tay nhau, vỗ vai động viên nhau, vui vẻ cùng nhau ăn hết tô mì đón năm mới rồi trả 300 đồng, nói câu cảm ơn vợ chồng chủ quán, cúi chào và ra về. Nhìn theo ba mẹ con, vợ chồng ông chủ quán nói với theo:

- Cảm ơn! Chúc mừng năm mới!

Lại một năm nữa trôi qua.

Bắc Hải Đình vào lúc 9g tối, bàn số hai được đặt một tấm giấy “Đã đặt chỗ” nhưng ba mẹ con vẫn không thấy xuất hiện.

Năm thứ hai rồi thứ ba, bàn số hai vẫn không có người ngồi. Ba mẹ con vẫn không thấy trở lại. Việc làm ăn của Bắc Hải Đình vẫn như mọi năm, toàn bộ đồ đạc trong tiệm được thay đổi, bàn ghế được thay mới nhưng bàn số hai thì được giữ lại y như cũ.

“Việc này có ý nghĩa như thế nào?” Nhiều người khách cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này nên đã hỏi. Ông bà chủ liền kể lại câu chuyện bát mì cho mọi người nghe. Cái bàn cũ kia được đặt ngay chính giữa, đó cũng là một sự hy vọng một ngày nào đó ba vị khách kia sẽ quay trở lại, cái bàn này sẽ dùng để tiếp đón họ. Bàn số hai “cũ” trở thành “cái bàn hạnh phúc”, mọi người đều muốn thử ngồi vào cái bàn này.

Rồi rất nhiều lần 31/12 đã đi qua.

Lại một ngày 31/12 đến. Các chủ tiệm lân cận Bắc Hải Đình sau khi đóng cửa đều dắt người nhà đến Bắc Hải Đình ăn mì. Họ vừa ăn vừa chờ tiếng chuông giao thừa vang lên. Sau đó, mọi người đi bái thần, đây là thói quen năm, sáu năm nay. Hơn 9g30 tối, trước tiên vợ chồng ông chủ tiệm cá đem đến một chậu cá còn sống. Tiếp đó, những người khác đem đến nào là rượu, thức ăn, chẳng mấy chốc đã có khoảng ba, bốn chục người. Mọi người rất vui vẻ. Ai cũng biết lai lịch của bàn số hai. Không ai nói ra nhưng thâm tâm họ đang mong chờ giây phút đón mừng năm mới. Người thì ăn mì, người thì uống rượu, người bận rộn chuẩn bị thức ăn... Mọi người vừa ăn, vừa trò chuyện, từ chuyện trên trời dưới đất đến chuyện nhà bên có thêm một chú nhóc nữa. Chuyện gì cũng tạo thành một chuỗi câu chuyện vui vẻ. Ở đây ai cũng coi nhau như người nhà.

Đến 10g30, cửa tiệm bỗng nhiên mở ra nhẹ nhẹ, mọi người trong tiệm liền im bật và nhìn ra cửa. Hai thanh niên mặc veston, tay cầm áo khoác bước vào, mọi người trong quán thờ phào và không khí ồn ào náo nhiệt trở lại. Bà chủ định ra nói lời xin lỗi khách vì quán đã hết chỗ thì đúng lúc đó một người phụ nữ ăn mặc hợp thời trang bước vào, đứng giữa hai thanh niên.

Mọi người trong tiệm dường như nín thở khi nghe người phụ nữ ấy nói chậm chậm:

- Làm ơn... làm ơn cho chúng tôi ba bát mì được không?

Gương mặt bà chủ chợt biến sắc. Đã mười mấy năm rồi, hình ảnh bà mẹ trẻ cùng hai đứa con trai chợt hiện về và bây giờ họ đang đứng trước mặt bà đây. Đứng sau bếp, ông chủ như mù người đi, gơ tay chỉ vào ba người khách, lắp bắp nói:

- Các vị... các vị là...

Một trong hai thanh niên tiếp lời:

-Vâng! Vào ngày cuối năm của mười bốn năm trước đây, ba mẹ con cháu đã gọi một bát mì, nhận được sự khích lệ của bát mì đó, ba mẹ con cháu như có thêm nghị lực để sống. Sau đó, ba mẹ con cháu đã chuyển đến sống ở nhà ông bà ngoại ở Tư Hạ. Năm nay cháu thi đỗ vào trường y, hiện đang thực tập tại khoa nhi của bệnh viện Kinh Đô. Tháng tư năm sau cháu sẽ đến phục vụ tại bệnh viện tổng hợp của Trát Hoảng. Hôm nay, chúng cháu trước là đến chào hỏi bệnh viện, thuận đường ghé thăm mộ của ba chúng cháu. Còn em cháu mơ ước trở thành ông chủ tiệm mì lớn nhất Nhật Bản không thành, hiện đang là nhân viên của Ngân hàng Kinh Đô. Cuối cùng, ý định nung nẩy từ bao lâu nay của chúng cháu là hôm nay, ba mẹ con cháu muốn đến chào hỏi hai bác và ăn mì ở Bắc Hải Đình này.

Ông bà chủ quán vừa nghe vừa gật đầu mà nước mắt ứa đầy mắt. Ông chủ tiệm rau ngồi gần cửa ra vào đang ăn đầy miệng mì, vội vã nhả ra, đứng dậy nói:

- Này, ông bà chủ, sao lại thế này? Không phải là ông bà đã chuẩn bị cả mười năm nay để có ngày gặp mặt này đó sao ? Mau tiếp khách đi chứ. Mau lên!
 Bà chủ như bừng tỉnh giấc, đập vào vai ông hàng rau, cười nói:
 - Ô phải... Xin mời! Xin mời! Nào bàn số hai cho ba bát mì.
 Ông chủ vội vàng lau nước mắt trả lời:
 - Có ngay. Ba bát mì.

-----***-----

Thật ra cái mà ông bà chủ tiệm bỏ ra không có gì nhiều lắm, chỉ là vài vắt mì, vài câu nói chân thành mang tính khích lệ, động viên chúc mừng. Với xã hội năng động ngày nay, con người dường như có một chút gì đó lạnh lùng, nhân tâm. Nhưng từ câu chuyện này, tôi đi đến kết luận rằng: chúng ta không nên chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh, chỉ cần bạn có một chút quan tâm dành cho người khác thì bạn có thể đem đến niềm hạnh phúc cho họ rồi. Chúng ta không nên nhỏ nhen ích kỷ bởi tôi tin trong mỗi chúng ta đều ẩn chứa một tấm lòng nhân ái. Hãy mở kho tàng ấy ra và thấp sáng nó lên dù chỉ là một chút ánh sáng yếu ớt, nhưng trong đêm đông giá rét thì nó có thể mang lại sự ấm áp cho mọi người.

Câu chuyện này xuất hiện làm xúc động không ít độc giả Nhật Bản. Có người nhận xét rằng: “ Đọc xong câu chuyện này không ai không rơi nước mắt. ” Đây chỉ là lời nhận xét mang tính phóng đại một chút nhưng nó không phải là không thực tế. Quả thật, nhiều người đọc xong câu chuyện đã phải rơi lệ, chính sự quan tâm chân thành và lòng nhân hậu trong câu chuyện đã làm cho họ phải xúc động.

Cho và nhận

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình. Vị giáo sư này vẫn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên “người bạn của sinh viên” vì sự thân thiện và tốt bụng của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Họ cho rằng đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc ở một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuẩn bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: “ Chúng ta hãy thử trêu chọc người nông dân xem sao. Em sẽ giấu giày của ông ta rồi thầy và em cùng trốn vào sau những bụi cây kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày. ”

Vị giáo sư ngăn lại: “ Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trêu chọc mua vui cho bản thân. Nhưng em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều nhờ vào người nông dân này đây. Em hãy đặt một đồng tiền vào mỗi chiếc giày của ông ta và chờ xem phản ứng ông ta ra sao. ”

Người sinh viên làm như lời vị giáo sư chỉ dẫn, sau đó cả hai cùng trốn vào sau bụi cây gần đó. Chẳng mấy chốc người nông dân đã xong việc và băng qua cánh đồng đến nơi đặt giày và áo khoác của mình. Người nông dân vừa mặc áo khoác vừa xỏ chân vào một chiếc giày thì cảm thấy có vật gì cứng cứng bên trong, ông ta cúi xuống xem đó là vật gì và tìm thấy một đồng tiền. Sự kinh ngạc bàng hoàng hiện rõ trên gương mặt ông. Ông ta chăm chú nhìn đồng tiền, lật hai mặt đồng tiền qua lại và ngắm nhìn thật kỹ. Rồi ông nhìn khắp xung quanh nhưng chẳng thấy ai. Lúc bấy giờ ông bỏ đồng tiền vào túi, và tiếp tục xỏ chân vào chiếc giày còn lại. Sự ngạc nhiên của ông dường như được nhân lên gấp bội, khi ông tìm thấy đồng tiền thứ hai bên trong chiếc giày. Với cảm xúc tràn ngập trong lòng, người nông dân quỳ xuống, ngược mặt lên trời và đọc to lời cảm tạ chân thành của mình. Ông bày tỏ sự cảm tạ đối với bàn tay vô hình nhưng hào phóng đã đem lại một món quà đúng lúc, cứu giúp gia đình ông khỏi cảnh túng quẫn, người vợ bệnh tật không ai chăm sóc và đàn con đang thiếu ăn.

Anh sinh viên lặng người đi vì xúc động, nước mắt giàn giụa. Vị giáo sư lên tiếng: “ Bây giờ em có cảm thấy vui hơn lúc trước nếu như em đem ông ta ra làm trò đùa không?” Người thanh niên trả lời: “ Giáo sư đã dạy cho em một bài học mà em sẽ không bao giờ quên. Đến bây giờ em mới hiểu được ý nghĩa thật sự của câu nói mà trước đây em không hiểu: “ Cho đi là hạnh phúc hơn nhận về”.

Dễ và Khó

Dễ là khi bạn có một chỗ trong sổ địa chỉ của một người, nhưng khó là khi bạn tìm được một chỗ trong trái tim của người đó.

Dễ là khi đánh giá lỗi lầm của người khác, nhưng khó là khi nhận ra sai lầm của chính mình.

Dễ là khi nói mà không suy nghĩ, nhưng khó là khi biết kiểm soát những lời nói của mình.

Dễ là khi làm tổn thương một người mà bạn yêu thương, nhưng khó là khi hàn gắn vết thương đó.

Dễ là khi tha thứ cho người khác, nhưng khó là khi làm cho người khác tha thứ cho mình.

Dễ là khi đặt ra các nguyên tắc, nhưng khó là khi làm theo chúng.

Dễ là khi nằm mơ hàng đêm, nhưng khó là khi chiến đấu vì một ước mơ.

Dễ là khi thể hiện chiến thắng, nhưng khó là khi nhìn nhận một thất bại.

Dễ là khi vấp phải một hòn đá và ngã, nhưng khó là khi đứng dậy và đi tiếp.

Dễ là khi hứa một điều với ai đó, nhưng khó là khi hoàn thành lời hứa đó.

Dễ là khi chúng ta nói rằng chúng ta yêu thương, nhưng khó là khi làm cho người khác cảm thấy như thế hàng ngày.

Dễ là khi phê bình người khác, nhưng khó là khi cải thiện chính bản thân mình.

Dễ là khi dễ xảy ra sai lầm, nhưng khó là khi học từ những sai lầm đó.

Dễ là khi buồn bực vì một điều gì đó mất đi, nhưng khó là khi quan tâm đủ đến điều đó để đừng làm mất.

Dễ là khi nghĩ về một việc, nhưng khó là khi ngừng suy nghĩ và bắt đầu hành động.

Dễ là khi nghĩ xấu về người khác, nhưng khó là khi cho họ niềm tin.

Dễ là khi nhận, nhưng khó là khi cho.

Dễ là khi đọc những điều này, nhưng khó là khi bạn thực hiện nó.

Nếu cơ hội mãi không gõ cửa, bạn phải xem mình đã xây một cánh cửa chưa đã.....

Bài học về sự đánh giá *

Ngày xưa, có một họa sĩ tên là Ranga, một người siêu việt, vẽ được rất nhiều kiệt tác đáng ghi nhớ khiến ai cũng đều khen ngợi.

Ông mở một lớp học mỹ thuật để dạy nghề cho mọi người và cũng để tìm đệ tử nối nghiệp. Ông không mấy khi khen ngợi ai, cũng không bao giờ đề cập đến thời gian của khóa học. Ông nói, một học trò chỉ có thể thành công khi ông hài lòng với kỹ năng và hiểu biết của người đó. Ông truyền cho học trò những phương pháp đánh giá, ước định của ông, và chúng cũng độc đáo như những tác phẩm của ông vậy. Ông không bao giờ thổi phồng tầm quan trọng của những bức tranh hay sự nổi tiếng, mà ông luôn nhấn mạnh đến cách xử sự, thái độ với cuộc sống của học trò.

Trong một số lượng lớn học trò, Rajeev là một người có tài nhất, chăm chỉ, sáng tạo, nên anh ta tiếp thu nhanh hơn nhiều so với các bạn đồng môn. Ông Ranga rất hài lòng về Rajeev.

Một ngày kia, sau bao nhiêu cố gắng, Rajeev được ông Ranga gọi đến và bảo:

- Ta rất tự hào về những tiến bộ mà con đã đạt được. Bây giờ là thời điểm con làm bài thi cuối cùng trước khi ta công nhận con thực sự là một họa sĩ tài năng. Ta muốn con vẽ một bức tranh mà ai cũng phải thấy đẹp, phải khen ngợi.

Rajeev làm việc ngày đêm, trong rất nhiều ngày và đem đến trình thầy Ranga một bức tranh tuyệt diệu. Thầy Ranga xem qua rồi bảo:

- Con hãy đem bức tranh này ra đặt ở quảng trường chính, để tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng. Hãy viết bên dưới bức tranh là tác giả sẽ rất biết ơn nếu bất kỳ ai có thể chỉ ra bất kỳ sơ suất nào trên bức tranh và đánh một dấu X vào chỗ lỗi đó.

Rajeev làm theo lời thầy: đặt bức tranh ở quảng trường lớn với một thông điệp đề nghị mọi người chỉ ra những sơ suất.

Sau hai ngày, Ranga đề nghị Rajeev lấy bức tranh về. Rajeev rất thất vọng khi bức tranh của mình đầy dấu X. Nhưng Ranga tỏ ra bình tĩnh và khuyên Rajeev đừng thất vọng, cố gắng lần nữa. Rajeev vẽ một kiệt tác khác, nhưng thầy Ranga bảo phải thay đổi thông điệp dưới bức tranh. Thầy Ranga nói phải để màu vẽ và bút ngay cạnh bức tranh ở quảng trường và đề nghị mọi người tìm những chỗ sai trong bức tranh và sửa chúng lại bằng những dụng cụ để vẽ ấy.

Hai ngày sau, khi lấy tranh về, Rajeev rất vui mừng khi thấy bức tranh không bị sửa gì hết và tự tin đem đến chỗ Ranga. Ranga nói:

- Con đã thành công vào ngày hôm nay. Bởi vì nếu chỉ thành thạo về kỹ thuật thôi thì chưa đủ, mà con còn phải biết rằng ***con người bao giờ cũng đánh giá bừa bãi ngay khi có cơ hội đầu tiên***, cho dù họ chẳng biết gì về điều đó cả. Nếu con luôn để cả thế giới đánh giá mình, con sẽ luôn thất vọng. ***Con người thích đánh giá người khác mà không nghĩ đến trách nhiệm*** hay nghiêm túc gì cả. Mọi người đánh những dấu X lên bức tranh đầu tiên của con vì họ không có trách nhiệm gì mà lại cho đó là việc không cần động não. Nhưng khi con đề nghị họ sửa những sơ suất thì không ai làm nữa, vì họ sợ bộc lộ hiểu biết- những thứ mà họ có thể không có. Nên họ quyết định tránh đi là hơn. Cho nên, những thứ mà con phải vất vả để làm ra được, đừng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi đánh giá của người khác. Hãy tự đánh giá mình. Và tất nhiên, cũng đừng bao giờ đánh giá người khác quá dễ dàng.

Thư của Thượng Đế gửi cho phụ nữ

Ta cho phép người đàn ông say giấc để anh ta không quấy rầy sự sáng tạo và để ta có thể kiên trì hoàn thiện vẻ ngoài của người...

Từ một mảnh xương, ta tạo ra người. Ta chọn phần xương sườn, dùng bảo vệ cuộc đời người đàn ông, bảo vệ trái tim và lá phổi của anh ta, phần xương nâng đỡ anh ta - đúng nghĩa với điều người phải làm. Ta tạo hình ra người, một cách hoàn hảo và xinh đẹp. Đặc điểm của người là một cái xương sườn, mạnh mẽ lẫn yếu đuối và mỏng manh. Người phải bảo vệ phần mỏng manh nguyên thủy nhất trong người đàn ông - đó là trái tim anh ta. Trái tim là trung tâm của người đàn ông, lá phổi cho anh ta hơi thở.

Khung xương sườn sẽ bị gãy trước khi trái tim bị hủy hoại. Nâng đỡ người đàn ông như khung xương sườn nâng đỡ cơ thể. Người không được lấy ra từ chân - phần ở dưới anh ta, người không được lấy ra từ đầu - phần ở trên anh ta. Người được lấy ra từ bên cạnh, để người luôn bên cạnh và sát cánh với anh ta.

Người là thiên thần hoàn hảo của ta, cô gái nhỏ xinh đẹp của ta. Người sẽ trở thành người phụ nữ lộng lẫy, thông minh. Đôi mắt ta sẽ nhìn thấy đức hạnh chứa đầy tim người. Đôi mắt người đẹp. Đôi môi người sẽ đáng yêu làm sao khi nói những lời nguyện cầu. Lỗ mũi người quá hoàn hảo. Đôi bàn tay người thanh nhã để được chạm vào. Người rất đặc biệt bởi người là phần mở rộng của ta. Đàn ông tượng trưng cho vẻ ngoài của ta - đàn bà tượng trưng cho cảm xúc của ta. Cả hai tượng trưng cho toàn bộ Thượng đế.

Vì thế, người đàn ông hãy cư xử tốt với người phụ nữ. Yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, bởi vì cô ấy mỏng manh. Làm tổn thương cô ấy, anh làm tổn thương ta. Làm đau đớn cô ấy, chính là anh đang hủy hoại trái tim mình, trái tim của cha anh, trái tim của cha cô ấy.

Còn người đàn bà, hãy khiêm nhường cho anh ấy thấy quyền năng của cảm xúc ta đã cho người. Trong sự điềm đạm nhã nhặn, hãy chứng tỏ sức mạnh của người. Trong tình yêu, hãy cho anh ta thấy, người là chiếc xương sườn bảo vệ phần bên trong của anh ta.

Bạn đã thấy người phụ nữ đặc biệt đến thế nào trong mắt của Thượng đế chưa?

Sự khác biệt

Sau khi tốt nghiệp ra trường, Chuan và Jing cùng làm chung trong một công ty và cả hai đều làm việc rất siêng năng.

Sau nhiều năm làm việc, Jing được đề cử làm điều hành kinh doanh trong khi Chuan vẫn làm đại diện kinh doanh. Một ngày kia, Chuan đã đệ đơn xin từ chức và tham phiền rằng sếp không coi trọng những nhân viên làm việc chăm chỉ mà chỉ đề cử người biết nịnh bợ.

Biết rằng Chuan đã làm việc rất chăm chỉ trong nhiều năm, nhưng để giúp Chuan nhận ra sự khác biệt giữa anh ta và Jing, ông chủ đã yêu cầu Chuan đi ra chợ tìm xem có người bán dưa hấu hay không. Chuan quay trở về và trả lời có. Ông chủ lại hỏi bao nhiêu tiền một ký dưa? Chuan quay trở lại chợ để hỏi và về trả lời cho ông chủ là 12 đồng một ký dưa.

Ông chủ nói với Chuan rằng: “ Khi tôi hỏi Jing cùng một câu hỏi, Jing đi và về trả lời: Ở chợ chỉ có một người bán dưa với giá 12 đồng một ký, 100 đồng cho mười ký. Trên bàn có 58 quả dưa, mỗi quả nặng 15kg được mua từ miền Nam cách đây hai ngày. Tất cả đều tươi, đỏ ruột và rất ngon”.

Nghe xong Chuan cảm thấy rất thâm thía và nhận ra được sự khác biệt giữa anh và Jing. Anh quyết định không nghỉ việc nữa và tiếp tục ở lại để được học hỏi từ Jing.

Các bạn ạ, một người thành công hơn khi họ có óc quan sát hơn, suy nghĩ sâu sắc hơn và hiểu sự việc cặn kẽ hơn. Cùng một sự việc, người thành công hơn sẽ thấy được tương lai mấy năm sau, trong khi bạn chỉ có thể thấy được ngày mai. Sự khác biệt của một năm và một ngày là 365 lần đấy bạn ạ.

Bạn thấy mình cần phải giữ mọi thứ được cân bằng. Hãy thử những cách sau đây:

- Đừng làm mòn giá trị của bản thân bằng việc so sánh bạn với người khác. Bởi vì mỗi người trong chúng ta đều là những người đặc biệt.
- Đừng đề ra mục tiêu của bạn chỉ vì người khác cho đó là quan trọng. Vì chỉ có bạn mới biết điều gì là tốt nhất cho mình.
- Đừng để cuộc sống đi qua mắt bạn chỉ vì bạn đang sống trong quá khứ hay tương lai. Bằng cách sống cuộc sống của mình ngày hôm nay, vào lúc này, bạn đang sống tất cả mọi ngày trong cuộc đời.
- Đừng từ chối nếu bạn vẫn còn cái để cho.
- Không điều gì là tồn tại mãi mãi cho đến lúc bạn ngừng cố gắng.
- Đừng ngại ngần thừa nhận rằng bạn chưa hoàn hảo.
- Đừng e dè đối mặt thử thách. Chỉ khi thử sức mình, bạn mới học được can đảm.
- Đừng đóng cửa trái tim và ngăn cản tình yêu đến chỉ vì bạn nghĩ không thể nào tìm ra nó.
- Cách nhanh nhất để nhận tình yêu là cho, cách mau lẹ để mất tình yêu là giữ nó quá chặt, cách tốt nhất để giữ gìn tình yêu là cho nó đôi cánh tự do.
- Đừng đi qua cuộc sống quá nhanh đến nỗi bạn quên mất mình đang ở đâu và thậm chí quên mình đang đi đâu.
- Đừng quên nhu cầu cảm xúc cao nhất của một người là cảm thấy được tôn trọng.
- Đừng ngại học hỏi. Kiến thức là vô bờ, là một kho báu mà ta luôn có thể mang theo dễ dàng.
- Đừng sử dụng thời gian hay ngôn từ bất cần. Cả hai thứ đó đều không thể lấy lại.
- Cuộc sống không phải là một cuộc chạy đua, nó là một cuộc hành trình mà bạn có thể tận hưởng từng bước khám phá...

Người duy nhất

“Thượng đế không thể có mặt khắp nơi, vì thế ngài đã tạo dựng nên các bà mẹ” (Tục ngữ Do Thái)
Người mẹ trong bài viết này không phải thần tượng của con bà. Cô con gái bướng bỉnh của bà không (hoặc chưa?) tôn ai làm thần tượng.

Đó là một phụ nữ đã bươn chải trong những năm tháng thanh xuân của mình khi các con còn thơ dại. Bà làm việc 20 giờ mỗi ngày trong nhiều năm liền. Nhiều người ngợi khen lòng chung thủy của bà khi gia đình bà sa cơ thất thế và người chồng phải đi xa.

Đó là một người quản gia tận tụy khi các con đã trưởng thành. Lăn xả vào việc nhà, đôi khi bà quên huyết áp của mình thường bị tăng vọt. Lặng lẽ cả ngày ở nhà, giây phút hạnh phúc nhất trong ngày của bà là khi các con đi làm về, mỉm cười hoặc biểu lộ một dấu hiệu nào đó để mẹ biết rằng mọi việc đều ổn thỏa trong ngày làm việc của mình.

Đó là một góa phụ vô tình trước tấm lòng của một người đàn ông hiểu và quan tâm đến bà còn sâu sắc hơn các con bà.

Đó là một người bệnh thường tự dẫn vật mình đã, đang và sẽ tiêu tiền vào thuốc men hằng tuần và cho đến hết đời. Dù con bà thường nói rằng việc gì phải chấp nhận thì cần vui vẻ chấp nhận, rằng tiền thuốc hoàn toàn nằm trong ngân sách. Bà tự giận mình là một gánh nặng cho các con mỗi khi bệnh trở nặng. Bà nén tiếng thở dài khi con bà tỏ thái độ đưa bà đi bác sĩ cho xong nghĩa vụ.

Đó là một người bạn đáng tin cậy mà các con bà có thể bộc lộ hết mọi trạng thái tình cảm, hoàn toàn không kiềm chế.

Đó là một người mẹ đã vài lần nén những giọt nước mắt khi con bà tỏ ý trách rằng bà tiêu tiền vào những khoản không cần thiết cho việc chợ búa. Con bà thừa hiểu rằng bà không phải người tiêu xài hoang phí. Câu trách quá lời đó xuất phát từ bản tính tần tiện nhất mực, hay từ một phút nhất thời căng thẳng trước áp lực của công ăn việc làm?

Bà đã viết vào nhật ký: “Một lần nữa, hôm nay cô con gái yêu quý của mình, người lao động chính trong gia đình, lại nhắc nhở rằng mẹ lại đi chợ nữa đấy à. Đi chợ mua thêm thức ăn tươi, chăm sóc bữa ăn cho gia đình, cũng là một điều sai trái hay sao?”

Vậy nếu tự sắm cho mình những bộ quần áo mới mà mình thường thích thú nhìn ngắm mỗi khi đi ngang cửa hàng, những bộ quần áo mà các con chẳng buồn để ý rằng mình đã không mua thêm từ mấy năm nay, thì đó sẽ là một hành vi sai trái đến mức nào? Giá như có ông nhà giàu nào chịu lấy bà góa này thì tôi đồng ý quách! Thà sống với sự vô tâm của ông ta còn hơn chịu đựng sự vô tâm của những đứa con mà mình hết mực yêu thương”.

Nhưng viết rồi bà lại xé. Bà không muốn các con đọc được những dòng chữ như thế sau khi bà qua đời. Bà không muốn gây thêm nỗi buồn cho các con.

Người mẹ được miêu tả trên đây là người còn nhiều thiếu sót trong mắt cô con gái hay xét đoán của bà. Người con ấy xét đoán rằng bà quá hơi hợt trong quan hệ với mọi người, ngoại trừ với con mình, rằng bà chưa tốt với người đàn ông luôn hết lòng với bà...

Nhưng không ai thay thế được vai trò của bà trong lòng các con, vai trò của một người quản gia chu đáo, một người bạn đáng tin tưởng tuyệt đối, một người mẹ nghĩ đến sự bình an và hạnh phúc của các con trước khi nghĩ đến bản thân mình.

Túi sỏi

Không biết đây là lần thứ mấy trăm hay mấy nghìn nhưng tôi lại giận chị tôi. Lý do cũng tương tự như mọi lần. Mặc dù trong tập của mỗi đứa có một tờ giấy dùng để thăm mực cho chữ khỏi

nhòe khi tập viết nhưng tôi cứ thích mượn tờ giấy thấm của chị tôi. Tại sao vậy? Tại tôi thích tờ giấy thấm của mình lúc nào cũng trắng tinh. Tôi là em, vậy chị ấy phải nhường tôi chứ! Cha mẹ tôi vẫn dạy thế kia mà.

Thế mà lần này... Chị ấy lại dùng giấy thấm của tôi. Trong khi ngồi viết chính tả, do sơ xuất, chị tôi gạt đổ bình mực. Vết mực đen sì từ từ bò theo mặt bàn dốc tiền về phía cuốn tập trắng tinh đang mở rộng. Thoáng cái, vết mực đã nuốt chửng tờ giấy thấm của chị tôi. Nếu chị không nhanh tay lấy tờ giấy thấm của tôi chặn dòng mực đang bò xuống mép bàn, chiếc váy của tôi có lẽ đã đi đời nhà ma.

Biết vậy nhưng tôi vẫn giận chị tôi lắm, giận suốt đời và có lẽ sẽ không bao giờ tha thứ. Tôi không thèm nói chuyện với chị ấy. Vì giận, tôi sẽ không thể ăn uống gì được. Tôi tưởng tượng một ngày kia tôi sẽ phát bệnh, gầy rộc nằm trên giường thoi thóp. Chị tôi chắc sẽ hối hận lắm. Chị ấy sẽ khóc nức nở như mưa!

Bữa cơm trưa, thấy tôi lẳng lặng ôm chén ra thêm ngồi ăn, cha tôi không nói gì cả. Đến tối, sau khi đã hỏi chị tôi cho rõ ngọn ngành, cha tôi kêu tôi lại.

Ông nhẹ nhàng giảng giải cho tôi chuyện không may xảy ra, chị tôi đành phải làm vậy chứ không cố tình. Nhưng dẫu cha tôi có nói gì đi chăng nữa, tôi vẫn cứ ầm ục và điều này lộ trên nét mặt tôi. “Cha bắt con làm gì cũng được nhưng con không đời nào chịu tha thứ cho chị ấy”, tôi đồ lì.

Cha tôi thở dài: “Thôi được, rồi con sẽ hiểu”, cha tôi nói. Ông đổi giọng nghiêm khắc buộc tôi đi theo ông ra vườn. Cha bảo tôi nhặt lấy một túi đầy những viên sỏi trắng. “Từ giờ phút này trở đi, lúc nào con cũng phải mang túi sỏi này bên người”, ông ra lệnh. “Chuyện nhỏ”, tôi thâm nghĩ.

Nhưng chuyện quả không nhỏ tí nào. Trong những ngày sau đó, túi sỏi trở thành ngọn núi khổng lồ đè lên người tôi. Bạn cứ thử cuộc bộ từ nhà tới trường và ngược lại với một đồng sỏi trên vai mà xem. Và còn bao điều bất tiện khác.

Giả như tôi muốn leo cây, nhưng không lẽ bám cành bằng một tay và tay kia cầm túi sỏi? Tôi nghĩ ra một cách buộc túi sỏi bên hông. Thế nhưng hề đi nhanh một chút, túi sỏi đập vào hông đau điếng. Khi đi ngủ, hề trở mình tôi lại ê ẩm cả người vì lăn lên đá sỏi lòn nhón...

Sau hai ngày vật lộn với túi sỏi, tôi chịu hết thấu và đi kiếm cha tôi xin được “giải thoát”. Được ông đồng ý, tôi mừng rỡ vì thoát được cái túi sỏi nặng nề. Lòng tôi thanh thản, nhẹ nhõm. Chuyện với tờ giấy thấm kia cũng biến mất khỏi đầu tôi.

“Con thấy đấy, ở đời, nếu có thể tha thứ được hãy ráng tha thứ. Nếu không cuộc đời con lúc nào cũng như bị đá đeo nặng trĩu”, cha tôi mỉm cười.

Những cảm giác bình thường tuyệt vời

Đó là khi:

- Chợt hiểu ra rằng bạn đang được yêu thương
- Cười nhiều đến mức thấy... đau cả miệng
- Nhận được một ánh mắt “đặc biệt”
- A, mình có thư/ email
- Nghe thấy bài hát mình ưa thích trên ti vi hoặc trên đài (chứ không phải tự bật CD)
- Chui trong chăn và nghe mưa rơi bên ngoài
- Bước ra khỏi phòng thi(sau khi làm được bài, tất nhiên)

- Nhận được điện thoại của một người bạn ở xa
- Tìm được tờ 1000đ (hay 500đ thôi cũng được) trong túi áo khoác mà bạn đã không sờ đến từ năm ngoái
- Dở cuốn album cũ và ngắm hình ảnh của mình từ hồi còn bé tí. Mình đã từng bé thế này ư?
- Có ai đó nói rằng bạn rất tuyệt
- Gặp bạn bè
- Nghe một người nói lại rằng một người khác nói điều gì đó tốt đẹp về bạn
- Tỉnh dậy sớm và chợt nhớ ra hôm nay là chủ nhật và có thể ngủ thêm một chút
- Mơ một giấc mơ đẹp
- Uống sôcôla nóng
- Tìm được lời bài hát mà bạn thích, để bạn có thể hát theo mà không ngại rằng mình hát sai
- Tìm đập nhanh hơn khi nhìn thấy một-người-nhất-định nào đó
- Nghe thấy tiếng cười của đứa bạn thân
- Gặp một người bạn cũ đã lâu không liên lạc và chợt thấy rằng người đó vẫn không thay đổi, vẫn quý mến bạn như trước
- Nhìn khuôn mặt của một người khi họ mở món quà mà bạn đã chuẩn bị rất công phu
- Tỉnh dậy mỗi sáng và nghĩ rằng mình sẽ có một ngày tốt đẹp

Đó là những cảm giác rất bình thường nhưng rất tuyệt vời. Bạn hãy tận hưởng để biết mình hạnh phúc.

Chíp à, đúng là đôi khi mình đã bỏ qua những giây phút đơn giản của cuộc sống hàng ngày, hãy dừng lại và cảm nhận những điều xung quanh các bạn nhé!

Tôi là người rất xấu!

Người xấu đơn giản là người không đẹp về ngoại hình. Nhưng xấu hay đẹp đều rất tương đối, tùy thuộc vào sự cảm nhận của mỗi người. Cứ cho là bạn xấu, thậm chí là rất xấu đi nữa, thì cái rủi bao giờ cũng để lại không ít cái may.

1. Không ai quấy rầy. Bạn tha hồ sống nội tâm và khám phá năng lực của bản thân. Sinh ra xấu xí khác nào nhiều việc lớn trong đời đang đợi bạn. Nếu thành công, ngoại hình của bạn có khi làm nhiều người thán phục cũng nên. Bạn nổi tiếng, các nét xấu xí của bạn cũng sẽ “ nổi tiếng” theo.

2. Thường thì người xấu ít có khả năng gây ra ham muốn cháy bỏng - khó kiềm chế nổi ở đối phương. Do đó không rơi vào các tình thế khó tránh khỏi: sa ngã, không vướng vào các quan hệ phiền toái ngoài công việc như người đẹp. Chưa hết, người ta thường đặt lòng tin vào người xấu, rằng họ sẽ không mất thời gian cho việc ngắm vuốt cũng như đối phó với người hâm mộ, để toàn tâm toàn ý với công việc.

3. Người xấu không có những mơ mộng cao xa hay quyền ý lại như người đẹp. Người xấu tiến bộ nếu không dựa vào bản thân thì cũng không thể viện đến sắc đẹp. Vì thế người xấu sẽ không có cơ hội than thân trách phận sao giờ sinh mình đẹp. Cũng chẳng hơi đâu để ý đến nhan sắc đang tàn phai ra sao.

4. Mọi người thường tự tin hơn trước những người nhan sắc không bằng họ. Mà tự tin thì dễ bày tỏ. Cho nên người xấu có cơ hội tiếp xúc và hiểu biết về đối tác. Bản thân đối tác cũng có cơ hội nhận thấy bản chất (tốt đẹp) của người xấu do không bị vẻ đẹp bên ngoài gây nhiễu.

5. Người đẹp không cảm thấy có gì trở ngại khi tiếp xúc với người xấu, bởi vì 2 lý do:

- Người xấu thường có những mặt tích cực, đôi khi vượt trội mà người đẹp có khi thiếu: ý chí, sự hài hước, lòng tốt...

- Đơn thuần là sự chọn lọc gene. Người ta hay bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp khác mình. Trong cuộc sống thường thấy những cặp lùn-cao, béo-gầy, kể cả xấu đẹp đi với nhau rất ăn ý.

6. Người nào cũng có cái duyên nhưng cái duyên của người xấu dễ nhận ra hơn bởi nó tồn tại độc lập. Chẳng ai xấu toàn diện, trên một cơ thể tưởng không có gì nổi bật lại hiện lên một nét đẹp khó quên, một khi đã được khám phá.

7. Là người xấu, bạn chủ động trong nhiều mối quan hệ, nhất là trong chuyện tình cảm. Vô hình chung người xấu mới là kẻ lựa chọn, chứ không phải người đẹp. Và người đẹp thường vui sướng khi được lựa chọn, vì thói thường ai cũng tưởng đẹp thể hẳn phải thừa thãi các mối quan hệ. Đâu biết người đẹp vẫn thiếu mối quan hệ sâu sắc mà người xấu có thể đem lại.

8. Thực ra người xấu cũng như người đẹp đều đặt ra sự thử thách đối với những người có bản lĩnh, đều đòi hỏi được chinh phục hay chịu đựng. Khác cái là trong khi người đẹp cứ thắc mắc về việc người ta đến với mình vì ngoại hình hay không, người xấu có ngay câu trả lời: không.

Điều tôi muốn biết

Tôi không quan tâm bạn mưu sinh thế nào mà chỉ muốn biết bạn khao khát điều gì và có dám mơ ước đạt được điều mình đang khao khát không?

Tôi không quan tâm bạn bao nhiêu tuổi mà chỉ muốn biết bạn có dám như một kẻ ngốc liều mình vì tình yêu, vì những ước mơ và vì một chuyến phiêu lưu để được tồn tại trong cuộc đời này không?

Tôi không cần biết điều gì mới phù hợp với ước mơ của bạn mà chỉ muốn biết bạn đã dám đổi mặt với nỗi đau bị cuộc đời dối trá hay lại khép chặt lòng mình vì e sợ lại một nỗi đau khác?

Tôi muốn biết bạn có dám ngồi lại với nỗi đau của tôi hay của chính bạn; có dám khiêu vũ thật điên cuồng để sự say mê tràn ngập đến tận đầu ngón tay và ngón chân của mình mà không cần phải e dè gì, phải thực tế hay phải luôn nhớ đến những giới hạn của con người?

Tôi không quan tâm câu chuyện bạn kể có thật hay không mà chỉ muốn biết bạn có dám làm thất vọng người khác để thành thật với bản thân mình? Liệu bạn có thể chịu đựng bị kết tội phản bội mà vẫn không phản bội lại chính nhân cách của mình? Liệu bạn sẽ trung thực và vì thế sẽ đáng được tin cậy chứ?

Tôi muốn biết liệu bạn có nhận ra vẻ đẹp dù cho hằng ngày nó chẳng hề xinh đẹp, và liệu bạn có thể quyết định cuộc đời mình mà không cần sự hiện diện của Chúa?

Tôi muốn biết liệu bạn sẽ chịu đựng được thất bại của lần bạn và tôi, đứng bên bờ hồ mà hét vang đến tận trời cao là “có” ?

Tôi muốn biết liệu bạn có thể thức dậy dù sau đêm dài đau khổ, thất vọng, kiệt sức và rã rời mà làm những gì phải làm cho các con của bạn không?

Tôi không quan tâm bạn là ai hay làm sao đến được đây. Tôi chỉ muốn biết liệu bạn có thể sát cánh cùng tôi trong lửa đỏ và sẽ không chùn bước thoái lui?

Tôi không quan tâm bạn đã học ở đâu, những gì và của ai. Tôi chỉ muốn biết liệu bạn có thể một mình đối diện với bản thân chân thật như người bạn bạn có bên mình trong những giây phút đơn độc?

Nỗi lo ời, đi chơi chỗ khác!

Tất cả mọi người ai cũng thường hay lo lắng. Tuy nhiên nếu mức độ lo lắng cao và diễn ra thường xuyên sẽ hại đến thần kinh của bạn. Có nhiều lý do khác nhau dẫn đến những suy nghĩ này. Bản chất tự nhiên của con người luôn muốn biết câu chuyện kết thúc thế nào và nếu chúng ta trông mong điều gì quá

nhiều, chúng ta càng dễ bị thất vọng.
Lúc nào cũng là khẩn cấp

Sự căng thẳng thần kinh, đau óc, có thật hay suy diễn đều ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe, thể chất và cảm xúc chúng ta. Nếu bạn thường xuyên gửi những tín hiệu khẩn cấp không cần thiết đến não sẽ gây tổn hại nhiều đến hệ thần kinh.

Đôi khi sự lo lắng được biểu hiện dưới hình thức nhớ lại, chẳng hạn như: Gặp nha sĩ lúc 4 giờ; thứ tư là sinh nhật chị gái.... Trong trường hợp này tốt nhất bạn nên ghi lại những gì cần nhớ hay những việc cần làm trong một quyển sổ để đầu óc được thành thoi.

Lo lắng có thể trở thành thói quen

Lúc nào cũng nghiền ngẫm, lo âu sẽ trở thành một dạng sở thích hay thói quen của chúng ta. Thậm chí, một số người thường xuyên lo âu sẽ bị “nghiện” lo âu. Bất cứ việc gì họ cũng lo, suy nghĩ vớ vẩn lang thang, mất hết thời gian, nhiệt huyết và bỏ lỡ những thú vui trong cuộc sống.

Bình thường, lo lắng là sự lưu tâm đến cuộc sống của mình và của người thân. Trong một số trường hợp, sự lưu tâm ấy là có thật thì nó sẽ chuyển sang một dạng lo lắng triền miên. Trong trường hợp này, tốt hơn hết bạn nên kiểm tra lại mình bằng cách tự hỏi “Tôi có biết chắc chắn là việc này đang xảy ra không?”.

Bộc lộ sự lo lắng

Thông thường chúng ta muốn giải tỏa sự lo âu của mình. Tuy nhiên bạn cũng nên lựa chọn đối tượng người nghe. Không phải bất cứ ai cũng chịu khó nghe bạn tâm sự và không phải ai cũng đáng tin cậy để bạn gửi gắm những âu lo của mình. Tốt hơn hết đối với trường hợp này bạn nên viết ra giấy những gì mình đang lo lắng. Nhờ vậy bạn sẽ không cần nghĩ đến nó nữa.

La hét

Một số người chọn phương cách này để giải tỏa bớt tâm lý. Họ chọn những khu vực yên tĩnh, lên núi cao, ra ngoài cánh đồng hay đồng cỏ, hay chỉ cần mở toang cửa sổ và la thật to.

Nếu bạn thuộc dạng người không quen làm như vậy bạn có thể viết nguệch ngoạc ra giấy những câu mà bạn muốn hét ra thật to hay nhảy xuống hồ bơi, đánh tennis một mình trong nhà tập... Bất cứ cách nào bạn cảm thấy tốt nhất và giúp bạn giải tỏa được tốt nhất thì bạn cứ áp dụng.

Khi cần quyết định

Khi cần phải quyết định việc gì nhưng tâm trạng đang lo lắng, tốt hơn hết bạn nên bỏ mặc và đi ngủ. Hãy để mọi chuyện lại vào sáng hôm sau hay sau khi được nghỉ ngơi, thư giãn, đầu óc sáng suốt hơn thì mọi việc, mọi quyết định mới được sáng suốt.

Có những món quà khiến người cho trở thành kẻ ban ơn, khiến người nhận trở thành kẻ mang nợ. Có những món quà khiến người cho trở thành ông chủ, khiến người nhận trở thành kẻ nô lệ. Có những món quà khiến người cho trở thành kẻ xâm lược, khiến người nhận trở thành kẻ bị áp bức. Những món quà ấy được đo bằng giá trị tiền bạc. Bạn có biết về một món quà, món quà khiến người cho kẻ nhận thành bạn của nhau, món quà khiến người cho kẻ nhận được trở thành người hơn; món quà làm người cho có cơ hội nhận ra chính mình, món quà làm người cho trở thành người được nhận. Vì món quà ấy được cho và nhận trong tình yêu. Tôi muốn nói đến Hoa Nhân Ai. Tình Yêu... Mỗi loài hoa đều có mảnh đất của riêng mình. Hoa hồng chỉ nở trên mảnh đất màu mỡ; Hoa xương rồng chỉ nở trong sa mạc. Riêng Hoa Nhân Ai chỉ có thể nở trên sa mạc của lòng người, nhưng được tráng bằng một lớp đất màu mỡ của yêu thương. Không ai có thể diễn tả được tình yêu là gì. Nhưng có thể nói đôi điều về miền đất có thể nảy sinh tình yêu. Đó chính là sự hy sinh tự nguyện. Sự hy sinh làm cho ta thành người, làm cho ta thành bạn của người bên cạnh, trước khi có thể nhìn nhận người bên cạnh là người, là bạn của chính mình.... và Lòng Nhân Ái Trên vùng đất hy sinh, tình yêu đâm chồi và kết hoa nhân ái, trái của nó là tất cả những gì chúng ta nhận thấy. Ai dám bảo rằng đó là điều không cần thiết trong cuộc sống thực dụng hôm nay ?

Hoa Nhân Ái: rất dễ nhưng cũng rất khó trồng tía, rất dễ nhưng cũng rất khó trao tặng, rất dễ nhưng cũng rất khó đón nhận, rất dễ nhưng cũng rất khó nhận ra. Điều khó-dễ ấy là do tình yêu nơi người cho và kẻ nhận. Bởi cho không phải là dư của và nhận không phải do thiếu thốn, nhưng là tất cả người cho và kẻ nhận đã cảm thấy khuôn mặt của Tình yêu và cố gắng diễn tả tình yêu ấy...

Thầy giáo đưa ra một tờ giấy trắng có vết mực và hỏi học sinh, tất cả các học sinh đều đưa ra nhận xét là tờ giấy có vết mực đen. Thầy giáo nhẹ nhàng nói, các em đều nhận thấy tờ giấy có vết mực, điều đó không sai, nhưng thầy muốn nói với các em rằng tờ giấy này còn nhiều khoảng trắng lắm và nó vẫn còn có ích đối với chúng ta. Hiểu một cách sâu xa hơn, khi đánh giá về con người, chúng ta phải có cái nhìn toàn diện và bao dung.

Phép lạ

Đau khổ trong đời là điều không thể tránh, nhưng sâu thẳm lại là vấn đề tự chọn của mỗi người. Mỗi tháng người quản lý của nghĩa trang đều nhận được một số tiền từ bà mệnh phụ tật nguyên đang được điều trị tại một bệnh viện trong thành phố. Số tiền ấy dành để mua hoa đặt lên mộ người con của bà ta, một chàng trai trẻ đã chết trong một tai nạn ô tô hai năm về trước.

Ngày nọ, một chiếc ô tô đi vào nghĩa trang và dừng lại trước ngôi nhà phủ đầy dây trường xuân, đó là nơi bác quản lý nghĩa trang sử dụng làm văn phòng tiếp khách. Người tài xế bước xuống xe. Ở băng ghế sau, một người phụ nữ lớn tuổi ngồi nhắm mắt bất động, bà ta trông xanh xao như một xác chết.

“ Bà ta yếu quá. Không thể ra khỏi xe được - người tài xế nói với bác quản lý nghĩa trang - “ Xin bác vui lòng lên xe, đưa chúng tôi đến mộ thằng bé con bà ấy. Bà ta cũng muốn yêu cầu bác giúp cho một số việc. Bác thấy đấy, bà ta không còn sống được bao lâu nữa. Bà ấy đã yêu cầu tôi, một người bạn cố cựu của gia đình, đưa bà ấy đến đây để thăm mộ con trai lần cuối. ” “ Có phải là quý bà Wilson đấy không? ” - Bác quản lý đưa mắt nhìn sang bà mệnh phụ ngồi trong xe. Ông tài xế gật đầu.

“ Vâng, tôi biết bà ấy ” - Bác quản lý gật gù - “ Hằng tháng, bà Wilson có gửi tiền cho tôi để đặt hoa cho ngôi mộ của con bà ta ”. Bác theo ông tài xế đến bên xe, bước vào hàng ghế sau ngồi cạnh bà mệnh phụ. Hai người lặng lẽ chào nhau qua ánh mắt. “ Bà ta trông mong manh như cánh hoa tàn úa và xanh xao như một xác ướp ”, bác quản lý nhận xét thầm. Trong con người của bà ta, tất cả đều đã buông xuôi và từ chối cuộc sống, ngoại trừ đôi mắt; đôi mắt sâu thẳm mang nặng một nỗi đau thẳm lặng và u uất.

“ Tôi là bà Wilson ” - Bà ta thăm thi - “ Hai năm qua, mỗi tháng... ”

“ Vâng, đúng vậy. Mỗi tháng tôi đều nhận được tiền của bà ” - Bác quản lý nhẹ nhàng đỡ lời.

“ Hôm nay, tôi đến đây ” - bà Wilson cố gắng nói tiếp, “ bởi vì các bác sĩ trong bệnh viện nói rằng tôi chỉ sống được vài tuần nữa thôi. Trước khi tôi chết, tôi muốn được nhìn mộ con trai tôi lần cuối. Nhân tiện tôi muốn gặp ông để thu xếp việc gửi tiền đặt hoa cho mộ con tôi sau này. ” Bà có vẻ kiệt sức vì phải nói nhiều. Chiếc xe chậm chậm rẽ vào một ngõ hẹp, tiến dần đến ngôi mộ đứa con trai bà mệnh phụ ấy rồi dừng lại. Bà mẹ tội nghiệp cố sức ghé đầu qua ô cửa kính để nhìn ra ngôi mộ của con. Không gian tĩnh lặng, tiếng chim chiu chít đâu đó bên trên những tán cây.

Bác quản lý nghĩa trang lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng. “ Thưa bà, tôi luôn lấy làm tiếc vì món tiền bà đã thường xuyên gửi đến để đặt hoa cho ngôi mộ. ”

Thoạt đầu bà mệnh phụ có vẻ không nghe được câu nói ấy. Sau đó bà chậm chậm xoay đầu lại.

“ Xin lỗi ông ” - bà ta thì thào - “ Ông đang nói đến việc gì thế! Con trai của tôi... ”

“ Vâng, tôi hiểu ” - bác quản lý dịu dàng ngắt lời - “ Bà biết không, tôi là thành viên trong nhóm cứu trợ nhà thờ. Hằng tuần chúng tôi đều tổ chức đi thăm bệnh viện, trại tể bần, nhà dưỡng lão, nhà tù... Ở những nơi ấy, có nhiều người sống cần được quan tâm, đa số họ đều yêu thích hoa. Họ còn có thể nhìn ngắm màu sắc và thưởng thức mùi hương của hoa. Còn ngôi mộ này... ” - bác quản lý đưa mắt về phía ngôi mộ... - “ không có sự sống trong đó, không có ai nhìn ngắm và thưởng thức nét đẹp và hương thơm của hoa. Vì thế, tôi... ” - Bác quay mặt đi và tránh cái nhìn

của người mẹ sầu khổ, giọng của bác lạc dần rồi tắt hẳn.

Bà mệnh phụ không nói gì cả, mắt đăm đăm nhìn về phía ngôi mộ của cậu con trai. Dường như hàng tiếng đồng hồ đã trôi qua trong bầu không khí lặng lẽ và ngột ngạt ấy. Cuối cùng bà ta khẽ đưa tay ra hiệu, người lái xe cho xe quay trở về phòng tiếp khách của nghĩa trang.

“Mình đã xúc phạm bà ấy” - bác quản lý đưa mắt nhìn theo, lòng thầm nghĩ “ - Đúng ra mình không nên nói cho bà ta biết điều ấy.”

Vài tháng sau, bác quản lý nghĩa trang không khỏi ngạc nhiên trước một cuộc viếng thăm bất ngờ và thú vị. Bà mệnh phụ ấy đã tìm đến gặp bác. Lần này không có tài xế, bà ta tự mình lái xe đến nghĩa trang. Bác quản lý không còn tin vào mắt mình nữa.

“Vâng, ông đã nói đúng, ông quản lý thân mến!” - Bà Wilson vui vẻ mở lời - “Về chuyện thưởng thức hoa đó mà! Đó chính là lý do tại sao tôi ngưng gởi tiền cho ông suốt mấy tháng vừa qua. Hôm ấy tôi trở về bệnh viện, không thể nào gạt được những lời của ông ra khỏi tâm trí. Sau đó tôi bắt đầu đặt hoa gởi tặng cho các bệnh nhân trong bệnh viện, những người không được ai tặng hoa cả. Tôi cảm thấy vui khi họ yêu thích và thưởng thức chúng – những cánh hoa tươi đẹp đến từ một người hoàn toàn xa lạ. Điều đó đã khiến họ vui và tin tưởng hơn. Nhưng quan trọng hơn cả, điều đó đã làm tôi hạnh phúc và vui với cuộc sống.”

“Không có vị bác sĩ nào hiểu được” - bà ta nheo mắt, “phép lạ nào đã khiến tôi bình phục nhanh đến thế. Chỉ có tôi biết được điều ấy thôi!”

Có một chiếc vòng *

Có một chiếc vòng bị cắt đi một mảnh hình tam giác. Cái vòng muốn được trọn vẹn, không thiếu mẩu nhỏ nào nên lang thang tìm kiếm mảnh thất lạc nhưng vì nó không hoàn hảo nên nó lẩn rất chậm. Nó chiêm ngưỡng những bông hoa bên đường. Nó tán gẫu với những con sâu. Nó tận hưởng ánh nắng mặt trời. Nó đã thấy rất nhiều mảnh vỡ khác nhau nhưng không có cái nào là vừa với nó. Và nó để tất cả lại bên đường và tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Một ngày kia, chiếc vòng tìm thấy một mảnh rất vừa vặn. Thật là hạnh phúc! Giờ đây nó có thể toàn vẹn, không thiếu chút gì. Nó lấp lại cái mẩu đã mất và bắt đầu lẩn. Bây giờ đã là một cái vòng thật hoàn hảo và nó có thể lưu ý tới những bông hoa và nói chuyện cùng lũ sâu. Và khi chiếc vòng nhận ra thế giới đổi khác như thế nào khi lẩn nhanh quá, nó dừng lại, vớt mảnh vỡ vừa tìm được lại bên đường và tiếp tục lẩn đi chậm rãi.

Câu chuyện mang lại một bài học khá kỳ lạ: chúng ta càng trở nên toàn vẹn hơn khi mất đi hay bỏ lỡ một cái gì đó. Trên một phương diện nào đó, một người có tất cả mọi thứ là một người đáng thương. Anh ta sẽ không bao giờ có được niềm thích thú để khát khao, để hi vọng và nuôi dưỡng tâm hồn mình bằng những ước mơ về một điều tốt đẹp hơn. Anh ta cũng sẽ không bao giờ có được cái cảm giác được một ai đó yêu thương, cho anh ta những cái anh ta luôn luôn muốn mà không bao giờ có. Một con người sống toàn vẹn là người biết rằng để vượt qua những thảm kịch và tồn tại, là người có thể thất bại mà vẫn cảm thấy bình an, mình đã thoát ra khỏi điều tồi tệ nhất mà vẫn nguyên vẹn. Có thể người đó là bạn

Đại bàng và Gà

Ngày xưa, có một ngọn núi lớn, bên sườn núi có một tổ chim đại bàng. Trong tổ có bốn quả trứng lớn. Một trận động đất xảy ra làm rung chuyển ngọn núi, một quả trứng đại bàng lăn xuống và rơi vào một trại gà dưới chân núi. Một con gà mái tình nguyện ấp quả trứng lớn ấy.

Một ngày kia, trứng nở ra một chú đại bàng con xinh đẹp, nhưng buồn thay chú chim nhỏ được nuôi lớn như một con gà. Chẳng bao lâu sau, đại bàng cũng tin nó chỉ là một con gà không hơn không kém. Đại bàng yêu gia đình và ngôi nhà đang sống, nhưng tâm hồn nó vẫn khao khát một điều gì đó cao xa hơn. Cho đến một ngày, trong khi đang chơi đùa trong sân, đại bàng nhìn lên trời và thấy những chú chim đại bàng đang sải cánh bay cao giữa bầu trời.

“Ồ - đại bàng kêu lên - Ước gì tôi có thể bay như những con chim đó”.

Bầy gà cười ầm lên: “ Anh không thể bay với những con chim đó được. Anh là một con gà và gà không biết bay cao”.

Đại bàng tiếp tục ngược nhìn gia đình thật sự của nó, mơ ước có thể bay cao cùng họ. Mỗi lần đại bàng nói ra mơ ước của mình, bầy gà lại bảo nó điều không thể xảy ra. Đó là điều đại bàng cuối cùng đã tin là thật. Rồi đại bàng không mơ ước nữa và tiếp tục sống như một con gà. Cuối cùng, sau một thời gian dài sống làm gà, đại bàng chết.

Trong cuộc sống cũng vậy: Nếu bạn tin rằng bạn là một người tầm thường, bạn sẽ sống một cuộc sống tầm thường vô vị, đúng như những gì mình đã tin. Vậy thì, nếu bạn đã từng mơ ước trở thành đại bàng, bạn hãy đeo đuổi ước mơ đó... và đừng sống như một con gà!

Làm lẩn về sự thành đạt *

Trong một bài trả lời phỏng vấn, người giàu có và thành công nhất thế giới Bill Gates đã nói quan niệm của mình:

“ Cuộc sống là một cuốn sách to, dày. Kể đại thì lật quá nhanh. Người khôn thì đọc, suy nghĩ và ứng dụng. Đáng sợ nhất là sự rỗng tuếch, nước chảy bèo trôi. Mái trường là nơi sản sinh ra những người chèo lái cuộc sống nhưng không nên coi là con đường duy nhất để có tương lai. Học ngoài nhà trường là công việc cả đời. Thất nghiệp cũng chỉ là chuyện thường gặp, đừng quan trọng hóa mà coi nó là quãng thời gian tiếp tục rèn luyện. Cuộc sống càng dễ con người càng yếu đuối”.

Khi được hỏi ông có lời khuyên gì với tư cách là một người thành đạt nhất thế giới, Bill Gates nói: “ Hãy bớt ngủ, tăng giờ làm việc và không bao giờ bỏ học giữa chừng như tôi!”.

Rõ ràng Bill Gates cũng như nhiều người thành đạt khác có chung một phẩm chất là lao động không ngừng để đạt lấy đỉnh cao ước mơ.

Khi bạn không có nhiều phẩm chất trí tuệ, bạn chưa có tích lũy mà bạn lại còn bắt đầu từ con số 0 về vật chất hẳn bạn thấy mình nhỏ bé và khó có chỗ chen chân. Nhưng đó chỉ là mở đầu, rồi bạn sẽ có một công việc nào đó. Bạn thấy mình là lính mới giữa đám cựu binh lâu đời, lãnh nghề. Đôi khi ở công sở có những người sống lâu lên lão làng, che khuất mất vai trò của bạn. Có thể họ nhìn bạn là một người “ đầu sai” chạy việc vất như ngày xưa họ đã trải qua. Có thể họ là đám bảo thủ, họ sẽ gây khó khăn cho bạn. Nhưng, ở họ là cả một kho kinh nghiệm, nếu bạn tự đắc thấy họ ít bằng cấp, bạn đừng vội cho mình mới đáng lên chức, làm lãnh đạo họ. Dù sự thật là bạn có nhiều tiềm năng, bạn cũng phải sống và làm việc sao cho tài năng của bạn được công nhận và ứng dụng một cách rõ ràng qua công việc.

Có một số bạn trẻ quan niệm làm lẩn về sự thành đạt. Phải đua chen, nếu cần thì rất ích kỷ, chỉ thấy mình là nhất, xem người khác là đối tượng để mình dẫm đạp lên. Có lẽ họ đã không đủ kiên nhẫn để chứng tỏ thực tài của mình. Người khác giỏi hơn bạn, bạn đừng coi điều đó là điềm không may của mình. Cho nên bạn dễ cảm thấy ghét người giỏi hơn mình. Đó là nọc độc ngấm dần, người ta nhìn thấy bạn rất rõ trong sự “ vươn lên một cách điên cuồng và nóng vội” và đó là lý do để bạn thất bại. Bạn có thể giành giật được một cái gì đó nhưng về con người, về các mối quan hệ xã hội, về sự thanh thản trong tâm hồn, bạn thất bại ê chề.

Thời gian

Hãy tưởng tượng có một ngân hàng đặc biệt, mỗi buổi sáng nó cấp cho bạn một tài khoản là 86. 400 USD. Nhưng cứ vào cuối mỗi buổi tối, nó sẽ xóa sạch tài khoản của bạn, nghĩa là kết thúc một ngày, số

đư trong tài khoản của bạn trở về không.

Bạn cũng không thể rút tiền trong tài khoản hôm nay đem nạp vào tài khoản ngày mai được. Thế thì bạn sẽ làm gì nào? Rút ra hết tất cả chẳng? Tất nhiên là phải vậy rồi. Và bạn biết không, mỗi chúng ta, hằng ngày, đều có một ngân hàng như vậy đấy! Tên của nó là Thời gian.

Mỗi buổi sáng, Thời gian ghi cho bạn 86. 400 giây. Thế nhưng khi đêm về, nó lại xóa hết số giây ấy và như vậy, bạn sẽ mất tất cả nếu bạn không biết đầu tư đúng chỗ.

Ngân hàng Thời gian không cho phép bạn chuyển khoản số dư sang ngày hôm sau cũng như không cho phép bạn chi quá những gì bạn có.

Mỗi ngày nó mở mới một tài khoản cho bạn, nhưng mỗi đêm nó lại lấy hết những gì bạn chưa xài tới. Nếu bạn không biết cách sử dụng vốn, mất mát thuộc về bạn. Bạn không bao giờ được phép lấy lại số vốn mà bạn đã sử dụng. Bạn cũng chẳng thể rút vốn ra để dành cho “ ngày mai”. Bạn phải sống bằng tài khoản “ hôm nay”.

Đồng hồ vẫn đang đều đều gõ nhịp. Vì thế, hãy tận dụng tối đa tài khoản “ hôm nay” ! Và hãy luôn nhớ rằng, thời gian không biết đợi chờ một ai cả.

Bài thuyết giảng

Tại một ngôi làng nhỏ, có một vị giáo sư thường đến nói chuyện về cuộc sống, về cộng đồng vào mỗi ngày chủ nhật. Ngoài ra, ông còn tổ chức nhiều hoạt động cho những cậu bé trong làng cùng chơi.

Nhưng đến một ngày chủ nhật nọ, một cậu bé, vốn rất chăm đến nghe nói chuyện bỗng nhiên không đến nữa. Nghe nói cậu ta không muốn nghe những bài nói chuyện tầm xàm và cũng chẳng muốn chơi với những cô cậu bé khác nữa.

Sau hai tuần, vị giáo sư quyết định đến thăm nhà cậu bé. Cậu bé đang ở nhà một mình, ngồi trước bếp lửa.

Đoán được lí do chuyển việc thăm, cậu bé mời vị giáo sư vào nhà và lấy cho ông một chiếc ghế ngồi bên bếp lửa cho ấm.

Vị giáo sư ngồi xuống nhưng vẫn không nói gì. Trong im lặng, hai người cùng ngồi nhìn những ngọn lửa nhảy múa.

Sau vài phút, vị giáo sư lấy cái kẹp, cẩn thận nhặt một mẩu than hồng đang cháy sáng ra và đặt riêng nó sang bên cạnh lò sưởi.

Rồi ông ngồi lại xuống ghế, vẫn im lặng. Cậu bé cũng im lặng quan sát mọi việc.

Cục than đơn lẻ cháy nhỏ dần, cuối cùng cháy thêm được một vài giây nữa rồi tắt hẳn, không còn đốm lửa nào nữa. Nó trở nên lạnh lẽo và không còn sức sống.

Vị giáo sư nhìn đồng hồ và nhận ra đã đến giờ ông phải đến thăm một người khác. Ông chậm rãi đứng dậy, nhặt cục than lạnh lẽo và đặt lại vào giữa bếp lửa. Ngay lập tức, nó lại bắt đầu cháy, tỏa sáng, lại một lần nữa với ánh sáng và hơi ấm của những cục than xung quanh nó.

Khi vị giáo sư đi ra cửa, cậu bé chủ nhà nắm tay ông và nói:

- Cảm ơn bác đã đến thăm, và đặc biệt cảm ơn bài nói chuyện của bác. Tuần sau cháu sẽ lại đến chỗ bác cùng mọi người.

Cái máy bơm

Một chàng trai bị lạc giữa một sa mạc rộng lớn. Anh mệt lả và khát khô, sẵn sàng đánh đổi bất kỳ cái gì chỉ để lấy một ngụm nước mát. Đi mãi đi mãi, đến khi đôi môi anh đã sưng lên nhức nhối, thì thấy một căn lều: cũ, rách nát, không cửa sổ.

Anh nhìn quanh căn lều và thấy ở một góc tối có một cái máy bơm nước cũ và gỉ sét. Tất cả mọi thứ trở nên lu mờ đi bên cạnh cái máy bơm, anh vội vã bước tới, vịn chặt tay cầm, ra sức bơm.

Nhưng không có một giọt nước nào chảy ra cả.

Thất vọng, anh nhìn quanh căn lều. Lúc này, anh chàng mới để ý thấy một cái bình nhỏ. Phải sạch bụi cát trên bình, anh đọc được dòng chữ nguệch ngoạc viết bằng cách lấy viên đá cào lên:

“Hãy đổ hết nước trong bình này vào cái máy bơm. Và trước khi đi, hãy nhớ đổ nước đầy vào chiếc bình này”.

Anh bật nắp bình ra, và đúng thật: trong bình đầy nước mát. Bỗng nhiên, anh bị rơi vào một tình thế bấp bênh. Nếu anh uống ngay chỗ nước trong bình, chắc chắn anh có thể sống sót. Nhưng nếu anh đổ hết nước vào cái máy bơm cũ gi, có thể nó sẽ bơm được nước trong lành từ sâu trong lòng đất – rất nhiều nước.

Anh cân nhắc khả năng của cả hai sự lựa chọn; nên mạo hiểm rót nước vào máy bơm để có nguồn nước trong lành, hay uống nước trong cái bình cũ và coi như không đọc được lời chỉ dẫn? Dù sao, lời chỉ dẫn không biết đã ở đó bao lâu rồi và không biết có còn chính xác nữa không?

Nhưng rồi cuối cùng, anh cũng quyết định rót hết nước vào cái máy bơm, rồi tiếp tục nhấn mạnh cái cần máy bơm, một lần, hai lần... chẳng có gì xảy ra cả! Tuy hoảng hốt, nhưng nếu dừng lại, anh sẽ không còn một nguồn hi vọng nào nữa, nên anh tiếp tục kiên trì bơm,.. lần nữa, lần nữa... nước mát trong lành bắt đầu chảy ra từ cái máy bơm cũ kỹ. Anh vội vã hứng nước vào bình và uống.

Cuối cùng anh hứng nước đầy bình, để dành cho người nào đó không may mắn bị lạc đường như anh sẽ đến đây. Anh đặt nắp bình, rồi viết thêm một câu dưới dòng chữ có sẵn trên bình:

“Hãy làm theo chỉ dẫn trên. Bạn cần phải cho trước khi bạn có thể nhận”.

Tìm lá cây

“Ngày xưa, có một vị đại sư muốn chọn một đệ tử làm người nối dõi. Một hôm, ông bảo hai đệ tử rằng: “Các con hãy ra ngoài và chọn về đây cho ta 1 chiếc lá đẹp nhất, hoàn mỹ nhất.” Hai đệ tử vâng lời thầy đi tìm lá. Thoáng chốc, người anh quay về và trình cho đại sư một chiếc lá không được đẹp lắm: “Thưa thầy, tuy chiếc lá này không phải là hoàn mỹ nhất nhưng nó là chiếc lá hoàn mỹ nhất mà con thấy”. Người em đi cả ngày trời và quay về với 2 bàn tay trắng, người em nói với vị đại sư: “Thưa thầy, con đã tìm và thấy rất nhiều lá đẹp, nhưng con không thể nào chọn được chiếc lá hoàn mỹ nhất.” Cuối cùng, vị đại sư đã chọn người anh.” Tìm một chiếc lá hoàn mỹ nhất”, chúng ta vẫn cứ luôn nghĩ đến việc “hoàn mỹ nhất” nhưng nếu bạn cứ một mực đi tìm mà không nhìn vào thực tế, không so sánh với thực tế thì bạn cứ phải vất vả để rồi... trắng tay. Cho đến một ngày nào đó, bạn mới phát hiện rằng: Chỉ vì mãi đi tìm một chiếc lá hoàn mỹ nhất mà bạn đã bỏ qua biết bao cơ hội lớn một cách đáng tiếc! Hơn nữa, thứ hoàn mỹ nhất của con người cuối cùng có được bao nhiêu? Trên đời này đã xảy ra không ít chuyện đáng tiếc, đó cũng do một số người xa rời thực tế đi tìm “chiếc lá hoàn mỹ nhất”, coi thường cuộc sống đạm bạc. Nhưng chính trong cuộc sống đạm bạc, vô vị đó mới chứa đựng những điều kỳ diệu và to lớn. Điều quan trọng là thái độ của bạn như thế nào khi đối diện với nó. Trong cuộc sống chúng ta, không nhất thiết cứ phải theo đuổi những thứ hoàn mỹ mà chỉ cần bình tâm lại, từng bước từng bước tìm chiếc lá mà bạn cho rằng là hoàn mỹ nh”

Kiểm tra sự tự tin

Đó là một bài kiểm tra kỳ lạ nhất từ khi tôi đi học. Hôm đó, thầy giáo vào lớp và phát cho mỗi người chúng tôi một bài kiểm tra toán. Bài kiểm tra được chia làm đề riêng lẻ, có ghi chú rất rõ ràng ngay từ đầu: loại một gồm những câu hỏi vừa dễ, vừa khó, nếu làm hết sẽ được 10 điểm. Loại 2 là đề bài ở mức trung bình, làm hết sẽ được 8 điểm. Loại 3 có tổng điểm là 6 với những câu hỏi rất dễ. Học sinh có quyền lựa chọn làm một trong ba đề đó. Vì thời gian khá gấp gáp, lại ngại không làm được bài khó nên phần lớn, chúng tôi đều cắm đầu vào làm ngay loại đề số 3 hoặc số 2 cho ăn chắc.

Một tuần sau khi thầy giáo trả bài kiểm tra, chúng tôi còn ngạc nhiên hơn lúc nhận được đề bài

vì thầy không hề chấm, cứ ai làm đề nào thì thầy cho đúng tổng điểm của đề đó, bất kể sai hay đúng. Quá ngạc nhiên, chúng tôi đã hỏi thầy, các bạn có biết câu trả lời của thầy là gì không?

Thầy đã nói với chúng tôi rằng đó không phải là bài kiểm tra kiến thức mà là bài kiểm tra sự tự tin. Thầy nói ai trong chúng tôi cũng muốn đạt điểm 10 nhưng ít ai dám vượt qua thử thách để biến ước mơ đó thành sự thật. Chúng tôi biết nếu làm đề 10 điểm, chúng tôi sẽ phải làm thêm những câu hỏi khó nên đã bỏ cuộc ngay từ đầu mà không hề ngó qua để nhận thấy rằng số câu rất dễ trong đề này cũng vừa tròn với tổng số điểm là 6.

Có những việc nhìn bề ngoài thì tưởng chừng như là khó nên chúng ta thường rút lui ngay từ phút đầu tiên mà không hề cân nhắc. Nhưng đôi khi chúng ta cũng nên mạo hiểm một lần vì nếu không vượt chướng ngại vật thì làm sao biết khả năng của mình đến đâu, và làm sao về đích như ước mơ của mình.

Sỏi hay Kim cương?

'Tại sao chúng em phải học tất cả những điều ngu ngốc này?'

Trong tất cả những câu hỏi và phản đối mà tôi đã nghe từ học trò của mình suốt bao nhiêu năm dạy học đây là câu mạnh nhất. Tôi trả lời học trò của mình bằng một câu chuyện sau.

Một đêm, một đám người du mục chuẩn bị nghỉ đêm giữa đồng thì bất ngờ họ thấy mình bị bao quanh bởi một luồng sáng. Họ tin là thiên thần đang đến với họ. Họ chờ đợi với niềm tin rằng thiên thần sẽ nói cho họ những điều quan trọng chỉ dành riêng cho họ thôi.

Một giọng nói vang lên 'Hãy nhặt tất cả những viên sỏi xung quanh. Bỏ chúng vào trong túi mang theo bên mình. Hãy đi một ngày và đêm mai các anh sẽ thấy vui mừng và cả nỗi buồn. '

Sau khi thiên thần biến mất, những người du mục ngạc nhiên và thất vọng. Họ chờ đợi một sự khám phá lớn, những bí mật giúp họ trở nên giàu có, mạnh khỏe và làm bá chủ thế giới. Nhưng thay vào đó họ chỉ phải làm một việc còn con không có ý nghĩa gì cả. Dẫu sao, nghĩ đến lời nói của thiên thần, mỗi người cũng nhặt vài viên sỏi rồi bỏ vào túi dù không hài lòng chút nào.

Đi suốt một ngày, khi đêm đến họ dừng chân cắm trại. Mở túi ra họ thấy những viên sỏi đã trở thành những viên kim cương. Họ vui mừng vì có kim cương, nhưng cũng buồn tiếc đã không lấy thêm vài viên sỏi nữa.

Tôi có một học trò, tên Alan, từ thời kỳ đầu tiên đi dạy học đã chứng minh chuyện trên là sự thật. Khi Alan học lớp 8, cậu bé này rất giỏi 'gây chuyện' và hay bị đuổi học. Cậu ta đã trở thành một tên 'anh chị' trong trường và trở thành bậc thầy về 'chôm chia'.

Mỗi ngày tôi cho học trò học thuộc lòng những câu danh ngôn. Khi điểm danh, tôi đọc đoạn đầu của một câu danh ngôn. Để được điểm danh, học trò phải đọc nốt phần cuối của câu danh ngôn.

'Alice Adams - Không có thất bại ngoại trừ... '

"Không tiếp tục cố gắng", em có mặt thừa thầy Schlatter. '

Như vậy đến cuối năm, những học trò của tôi nhớ được khoảng 150 câu danh ngôn.

'Nghĩ bạn có thể, nghĩ bạn không thể - cách nào cũng đúng!'

'Nếu bạn thấy chướng ngại, bạn đã rời mất khỏi đích đến. '

'Người cay độc là người biết giá cả mọi thứ nhưng chẳng biết giá trị của cái gì cả. '

Và tất nhiên câu danh ngôn của Napoleon Hill 'Nếu bạn nghĩ ra nó, và tin vào nó, bạn có thể đạt

được nó. '

Alan là người phản đối nhiều nhất về cách học này - một ngày kia cậu bị đuổi khỏi trường và biến mất suốt năm năm. Một ngày nọ, cậu ta gọi điện thoại cho tôi. Cậu vừa được bảo lãnh ra khỏi trại cải tạo.

Sau khi cậu ta bị ra tòa và cuối cùng bị chuyển đến trại cải tạo trẻ vị thành niên vì những điều mình đã làm, cậu ta chán ghét chính bản thân mình và cậu đã lấy dao cạo cắt cổ tay mình.

Cậu kể 'Thầy có biết không, em nằm đó khi mà sự sống đang chảy ra khỏi thân thể em, em chợt nhớ đến một câu danh ngôn thầy đã bắt em chép đi chép lại 20 lần một ngày. 'Không có sự thất bại trừ việc không tiếp tục cố gắng. ' Và đột nhiên em thấy nó có ý nghĩa. Nếu em còn sống, em không thất bại, nhưng nếu em để cho mình chết, em sẽ thất bại hoàn toàn. Vì thế với sức lực còn lại em gọi người tới cứu và bắt đầu một cuộc sống mới. '

Khi cậu nghe câu danh ngôn đó, nó là viên sỏi. Khi cậu cần một chỉ dẫn vào thời điểm quan trọng của cuộc đời, nó trở thành viên kim cương. Và như tôi nói với bạn, hãy tìm cho mình thật nhiều viên sỏi, và bạn sẽ nhận được những viên kim cương.

Cơ hội

Giáo sư Vật lý nổi tiếng George Gate muốn tìm một phụ tá cho mình khi nghiên cứu lĩnh vực truyền điện tín. Ông đăng báo tuyển phụ tá.

Căn phòng đợi hôm ấy chật ních. Mọi người đều chọn cho mình những bộ quần áo sang trọng nhất, nghiên cứu hàng chục sách về morse trước khi đến đây. Họ đều phải chờ ở phòng ngoài cho tới khi được vị giáo sư mời vào phỏng vấn.

Trong khi chờ đợi, họ tán gẫu và cố gắng thể hiện kiến thức của mình. Chỉ có một chàng trai trẻ ngồi yên lặng chú tâm quan sát phòng làm việc của George Gate. Anh đã theo dõi sát sao những công trình nghiên cứu trước đó của vị giáo sư này và rất muốn góp sức với ông.

Nhiều giờ trôi qua, cửa phòng thí nghiệm vẫn đóng im ỉm. Nhà đợi vẫn ồn ã những tiếng bàn cãi sôi nổi. Bỗng chàng trai vẫn ngồi im lặng khi nãy khẽ mỉm cười, bật đứng dậy bước vào phòng thí nghiệm của giáo sư. Cánh cửa không hề khoá. Thoạt đầu họ nhìn chàng trai với ánh mắt thương hại vì cho rằng anh ta không đủ kiên nhẫn chờ và định xin bỏ cuộc. Nhưng không lâu sau, tất cả mọi người đều bất ngờ khi thấy giáo sư George từ phòng thí nghiệm bước ra cùng chàng trai trẻ.

- Xin cảm ơn mọi người đã đến đây, nhưng tôi đã tìm được người trợ lý thực sự có năng lực cho mình rồi. Vị giáo sư chỉ vào chàng trai.

Mọi người hết sức bất bình trước quyết định đột ngột của giáo sư. Họ đã phải chờ đợi rất lâu, vậy mà thậm chí không có cả một cơ hội để chứng tỏ khả năng của mình.

Giáo sư chậm rãi giải thích:

- Các bạn đã không để ý nhưng ngay từ khi mọi người bước vào đây, máy điện tín của tôi đã liên tục đánh một dòng thông báo bằng tín hiệu như thế này: “ Nếu bạn giải mã được lời nhắn này, hãy bước vào gặp tôi. ”. Tôi biết mọi người ở đây đều rất giỏi nhưng chỉ có một cơ hội và người biết tập trung vào mục tiêu chính khi đến đây đã giành được cơ hội đó.

Và chàng phụ tá trẻ đó chính là Thomas Edison, người đã góp phần làm thay đổi thời đại của chúng ta. Cơ hội là cho tất cả mọi người. Nhưng chỉ những người có đủ tập trung và nhạy bén mới đọc được thông điệp của nó.

Thiên thần đẹp nhất

Trái tim của người ngu xuẩn thì nằm trên miệng của anh ta, còn tiếng nói của người khôn ngoan thì nằm tận trong tim”

Có một người chuyên đóng vai những nhân vật lịch sử quá cổ để diễn thuyết trước quần chúng. Một ngày nọ trong vai một nhà chính trị nổi tiếng, ông đến một lớp 5 của trường để trả lời những câu hỏi của học sinh. Một học sinh giơ tay và hỏi:

- Cháu ngỡ rằng ông đã chết rồi cơ mà !

Câu hỏi này thật không bình thường và ông đã trả lời:

- Đúng là tôi đã chết vào năm 1970, lúc 84 tuổi - nhưng tôi chẳng thích việc này chút nào và tôi sẽ không lặp lại nó nữa.

Ông hỏi xem các cậu bé khác có gì thắc mắc nữa không và gọi cậu bé cuối lớp học đang giơ tay.

Cậu bé hỏi:

- Ông ơi, khi ông chết lên thiên đàng ông có nhìn thấy mẹ cháu không ?

Tim ông như ngừng đập, ông chỉ kịp nghĩ duy nhất một điều: đừng để nỗi xúc động này tan biến. Một cậu bé 11 tuổi đứng trước lớp và hỏi về mẹ, hẳn sự kiện này vừa xảy ra với em hoặc đây là điều mà em quan tâm nhất trên đời. Cần phải nói một điều gì đó, diễn giả lại nghĩ, và nghe chính giọng nói của mình cất lên:

- Ông không chắc người mà ông gặp có phải là mẹ con không, nhưng nếu phải thì đích xác đó là một thiên thần đẹp nhất ở trên thiên đàng.

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt em khiến ông hiểu rằng lời nói của mình đã làm em bé hài lòng. Mà câu trả lời đó đến từ cõi nào ông cũng không biết nữa, nhưng ông tin là có sự giúp đỡ nào đó từ vị thiên thần đẹp nhất kia.

Viết cho Ngày Lễ tạ ơn

Lý do gì khiến người khác thích bạn hoặc ghét bạn? Tại sao có người dù cố gắng thế nào đi nữa cũng không có bạn, trong khi nhiều người không phải “phần đầu” mà ở đâu cũng có người quen biết?

Tất nhiên, chẳng dễ gì để cuộc sống luôn luôn tươi đẹp với mỗi người, chỉ có điều bạn có biết cách hay không. Nào, hãy bắt đầu từ cái đầu tiên... Nụ cười!

Các nhà xã hội học khẳng định rằng có tới 85% các vấn đề thường gặp trong cuộc sống hàng ngày cần đến sự hiểu biết tâm lý con người. Trong khi đó hầu như ai cũng mất quá nhiều thời gian ngồi dưới mái trường mong có được kiến thức để đối phó với 15% còn lại. Nếu định nghĩa của giáo dục là dạy ta cách đối phó và giải quyết mọi vấn đề sẽ gặp trong cuộc sống thì khả năng lấy được cảm tình của người khác phải được đặt lên hàng đầu.

Nếu bạn muốn người khác cảm thấy dễ chịu khi ở gần bạn, trước hết bạn phải là người đầu tiên tỏ rõ sự vui mừng, hạnh phúc... khi được đứng gần hay nói chuyện với một ai đó. Nụ cười sẽ miêu tả được mọi cảm xúc của bạn! Hãy dùng nó!

Bất cứ ai dù chỉ một lần đặt chân đến nước Mỹ cũng nhận ra ngay sự khác biệt giữa người Mỹ và người Ba Lan. Người Mỹ thường trao đổi cho nhau những nụ cười. Hầu như ai ai cũng tham gia vào các cuộc trao đổi thứ “hàng hóa” vô giá này - hàng xóm, người quét rác, người đi bộ... và ngay cả cảnh sát.

Còn đối với nhiều người Ba Lan, đó là một trong những nhiều hiện tượng lạ. Nhiều người lý

luyện rằng, tại Mỹ người dân không gặp nhiều khó khăn, vất vả như ở các nước khác. Nhưng đó không phải là nguyên nhân chính. Cách đào tạo, suy nghĩ và cách sống đã tạo cho họ một phong cách rất đáng quý đó, một phong cách mà ai cũng nên học, bởi lẽ với nụ cười tươi trên môi bạn mới dễ dàng thành công.

Cuộc sống có muôn vàn khó khăn. Vất vả này chưa qua thì các vất vả khác đã vội tới. Khó khăn khiến con người không dám nghĩ đến tương lai, không cho phép mình mơ ước, nhiều khi tưởng chừng như sắp ngã khuỵ xuống vì quá căng thẳng và kiệt sức. Trong những lúc như vậy bạn phải làm một việc: Trong giây lát hãy từ bỏ tất cả để bạn có thể vô tư cười tươi vui vẻ.

Chỉ một nụ cười thôi, thật đơn giản nhưng chính trong những lúc “nước sôi lửa bỏng” lại là cái không thể. Dù có như thế nào đi nữa bạn vẫn phải cười, cười thật tươi. Hãy cho phép những nụ cười “hạnh phúc” đó tiếp thêm sức mạnh, niềm tin và nghị lực cho bạn. Nụ cười sẽ là cơn mưa rào sau bao ngày hè nóng bức; sẽ xua tan hết những đám mây đen trong suy nghĩ của bạn. Khi không bị quần trí và lấy lại được tinh thần lạc quan thì bất kể khó khăn gì bạn cũng có cách giải quyết.

Hãy chọn cho mình vai diễn Người ban phát nụ cười trong bộ phim truyện dài tập của cuộc đời. Bạn là người quyết định hoàn toàn về tâm trạng của bạn và qua đó gián tiếp ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người xung quanh. Nụ cười sẽ giúp bạn trong việc quản lý, điều chỉnh tâm trạng của cá nhân và mọi người.

Đừng sợ trao đổi những nụ cười tự nhiên với những người lạ đứng cạnh bạn trên xe buýt, bà bán hoa quả, cô bán hàng trong siêu thị hay bà dọn dẹp trong tòa nhà bạn đang ở. Nhiều khi trong suốt một ngày dài lao động mệt nhọc, cái để lại trong tâm trí họ sâu đậm nhất chính là nụ cười của bạn.

Hãy là người hảo tâm ban phát nụ cười và niềm vui cho mọi người.
Cuộc đời rồi sẽ cảm ơn bạn! Và bạn nữa, bạn cũng sẽ cảm ơn cuộc đời vì tuyệt vời thay, cuộc đời cũng có nhiều nụ cười dành cho bạn lắm... !

Muối

Một chàng trai trẻ đến xin học một ông giáo già. Anh ta lúc nào cũng bi quan và phàn nàn về mọi khó khăn. Đối với anh, cuộc sống chỉ có những nỗi buồn, vì thế học tập cũng chẳng hứng thú gì hơn. Một lần khi chàng ta than phiền về việc mình học mãi mà không tiến bộ, người thầy im lặng lắng nghe rồi đưa cho anh một thìa muối thật đầy và một cốc nước nhỏ.

- Con cho thìa muối này vào cốc nước và uống thử đi.

Lập tức chàng trai làm theo rồi uống thử.

- Cốc nước mặn chát. Chàng trai trả lời

Người thầy lại dẫn anh ra một hồ nước gần đó và đổ một thìa muối đầy xuống nước. Bây giờ con hãy nếm thử nước trong hồ đi.

- Nước trong hồ vẫn vậy thôi, thưa thầy. Nó chẳng hề mặn lên chút nào. Chàng trai nói khi múc một ít nước dưới hồ và nếm thử.

Người thầy chậm rãi nói:

“ Con của ta, ai cũng có lúc gặp khó khăn trong cuộc sống. Và những khó khăn đó giống như thìa muối này đi. Nhưng mỗi người hoà tan nó theo một cách khác nhau. Những người có tâm hồn rộng mở giống như một hồ nước thì nỗi buồn không làm họ mất đi niềm vui và sự yêu đời. Nhưng với những người tâm hồn chỉ nhỏ như một cốc nước họ sẽ tự biến cuộc sống của mình trở thành đắng chát và chẳng bao giờ học được điều gì có ích. ”

Mài lại “vũ khí”

Ngày xưa ngày xưa, có một tiểu phu khỏe mạnh đến tìm gặp ông chủ xưởng gỗ để tìm việc làm và anh đã được nhận vào làm một công việc phù hợp với khả năng: đốn gỗ. Tiền lương được trả thật sự cao và điều kiện làm việc rất tốt. Chính vì lý do đó mà người tiểu phu đã làm việc hết sức mình.

Ông chủ đưa cho ông một cái rìu và chỉ anh nơi để đốn gỗ. Ngày đầu tiên, người tiểu phu mang về 18 cây.

“Thật tuyệt vời, hãy tiếp tục như thế”, ông chủ khích lệ.

Nghe những lời khuyến khích của ông chủ, người tiểu phu gắng sức làm việc trong ngày tiếp theo nhưng anh ta chỉ mang về có 15 cây. Ngày thứ ba anh cố gắng làm việc hơn nữa nhưng anh cũng chỉ mang về được 10 cây. Những ngày tiếp theo số cây anh mang về ngày càng ít hơn.

“Tôi đã đánh mất sức mạnh của mình”, người tiểu phu nghĩ thế. Anh tìm đến gặp ông chủ để nói lời xin lỗi và giải thích rằng anh không hiểu được tại sao lại như thế.

“Lần cuối cùng anh mài cái rìu của anh là vào khi nào”, ông chủ hỏi.

“Mài rìu ư? Tôi không có thời gian để mài nó. Tôi đã rất bận trong việc gắng sức đốn những cái cây”.

Cuộc sống của bạn cũng giống như người tiểu phu kia, đôi lúc bạn rất bận rộn để hoàn tất công việc nhưng có vẻ như nó ngày càng tệ hơn. Hãy nghỉ ngơi và tìm cách mài lại “vũ khí” và bạn sẽ tìm thấy được sức mạnh của mình.

Nghề nghiệp

Có một bạn trẻ tìm đến một công ty phần mềm máy tính xin một chân dọn dẹp vệ sinh. Sau khi qua phỏng vấn và thử việc (như lau dọn khu vệ sinh...), người quản lý nhân sự đồng ý nhận anh vào làm, đồng thời yêu cầu anh để lại địa chỉ email để tiện liên lạc. Anh nói: “Tôi không có máy tính”. Người quản lý nói với anh rằng đối với công ty phần mềm, một người không có email đồng nghĩa với sự không tồn tại. Vì thế, ông ta lấy làm tiếc là không thể nhận anh được.

Anh thất vọng rời khỏi công ty, trong túi chỉ còn 10 USD. Đi ngang một cửa hàng thực phẩm, anh chợt nghĩ ra việc mua 10kg khoai tây, lê la đến từng hộ gia đình bán lại. Hai giờ sau anh đã bán hết và có lời. Anh lại làm như vậy mấy lần nữa, số tiền vốn ban đầu đã tăng lên đáng kể. Anh phát hiện làm công việc này có thể nuôi sống bản thân.

Từ đó anh chăm chỉ làm việc. Nhờ lực cộng với một chút may mắn, công việc của anh ngày càng thành công. Trong năm năm anh lập được một công ty lớn chuyên giao hàng tận nhà. Mọi người chỉ cần đứng ở cửa nhà mình cũng có thể mua được các loại thực phẩm tươi sống. Đến một hôm anh chợt nghĩ đến tương lai, đến gia đình và quyết định đi mua bảo hiểm.

Lúc ký hợp đồng, nhân viên bảo hiểm hỏi địa chỉ email của anh. Anh lại nói: “Tôi không có máy vi tính!”. Người nhân viên ngạc nhiên: “Ngài có một công ty lớn như thế nhưng lại không có máy vi tính và địa chỉ email sao? Ngài thử nghĩ xem nếu ngài có máy tính, ngài đã có thể làm được bao nhiêu thứ nữa!”.

Anh nói: “Khi đó tôi sẽ trở thành nhân viên vệ sinh của công ty phần mềm máy tính”.

Người mù

Một người kia đã bị mù từ thuở vừa sinh ra đời. Mãi sống trong cuộc đời tối tăm nên anh ta không tin gì cả ngoài bóng đêm thăm thẳm.

Có nhiều người thuật cho anh những câu chuyện nhưng anh ta vẫn quả quyết:

- Tôi không tin gì cả vì tôi không thấy.

Một vị lương y thấy vậy động lòng thương hại bèn cố gắng đi tìm một linh dược tận Hy Mã Lạp Sơn về để chữa bệnh mù mắt cho anh ta. Thoát khỏi bệnh mù mắt, anh ta rất sung sướng và trở nên tự phụ luôn lớn tiếng nói cùng mọi người rằng:

- Giờ đây tôi đã thấy được tất cả sự thật chung quanh tôi.

Có người biết chuyện khuyên anh ta và cho biết rằng những gì anh ta trông thấy cũng chưa phải là tất cả. Anh ta chỉ mới thấy được những gì trong phòng của anh thôi. Thế giới này còn có rất nhiều điều khác mà anh chưa biết được như mặt trời, mặt trăng v. v... Anh ta bèn lớn tiếng:

- Làm gì có những điều ấy. Tôi không tin. Những gì thấy được thì tôi đã thấy tất cả rồi!

Mọi người đều thương hại cho anh ta, vì đôi mắt của anh ta đã thấy nhưng anh ta vẫn còn bệnh mù.

Điều đáng sợ nhất

“ Điều đáng sợ nhất trong cuộc sống không phải là cái chết, mà bị lãng quên... bị xem như là hạt bụi sau những hào quang rực rỡ... ”

... là khi người bạn yêu dấu nhất... từ bỏ tấm chân tình của bạn để chạy theo những điều hư ảo...

... là khi bạn bày tỏ nỗi niềm sâu kín nhất với một người và bị cười vào mặt...

... là khi người thân quá bận rộn với cuộc sống đã không thể an ủi bạn khi bạn cần được nâng đỡ tinh thần...

... là dường như không còn ai trên cõi đời quan tâm đến bạn...

Cuộc sống vốn đầy áp những niềm đau, liệu có bao giờ trở nên độ lượng hơn ?

Bao giờ mọi người mới quan tâm đến người khác và nhi. n chút thời giờ cho những người đang cần giúp đỡ...

Mỗi người chúng ta đều có một vai diễn trên sàn diễn vĩ đại của cuộc đời.

Mỗi người chúng ta đều có trách nhiệm với mọi người chung quanh, nói với họ rằng chúng ta yêu mến họ...

Nếu bạn không quan tâm đến người khác, bạn sẽ không bị trừng phạt đâu... đơn giản bạn chỉ bị lãng quên, hững hờ... y như bạn đã từng đối với người khác...”

Vậy ngay từ hôm nay, chúng ta hãy tập thói quen bày tỏ sự quan tâm đến người khác... Đâu có mất gì khi chúng ta mỉm một nụ cười, siết chặt một bàn tay, thốt lên một lời khích lệ, hoặc chỉ đơn giản nói rằng chúng ta muốn lắng nghe.

Đánh nhau bằng gậy

Trong một tiết học của các sinh viên trường mỹ thuật, vị giáo sư đưa cả lớp xem bức tranh mô tả thân phận con người của Goya, họa sĩ nổi tiếng người Tây Ban Nha. Bức tranh mang tên Đánh nhau bằng gậy.

Trong bức tranh, Goya vẽ hai người nông dân đang xô xát nhau. Mỗi người cầm trên tay một chiếc dùi cui sần sùi. Một người đang giơ dùi cui để bảo vệ mặt mình. Nền trời trong xanh không để lộ một nét gì sắp xảy đến. Người ta không đoán được trời sắp dông bão hay sáng rực nữa.

Cả lớp nhón nháo. Ai nấy đều lao nhau muốn phát biểu trước. Có sinh viên nói đây là bức tranh diễn tả định luật bảo tồn của con người: “ Đấu tranh bảo tồn sinh mạng”. Sinh viên khác: bức tranh diễn tả mục đích của con người là muốn hạnh phúc vì hạnh phúc là đấu tranh. Sinh viên

khác nữa lại phân tích: bức tranh muốn diễn tả chân lý con người là động vật có lý trí, vì chỉ có thú vật mới cắn nhau mà ở đây là thú vật có lý trí nên cắn nhau bằng gậy.

Vị giáo sư ra hiệu cho cả lớp im lặng rồi bảo các sinh viên hãy quan sát thật kỹ một lần nữa. Cả lớp im ắng ắng. Mỗi một lúc sau ông mới chậm rãi nói: “ Thoạt nhìn ai cũng nghĩ đây chỉ là bức tranh tầm thường như những bức tranh khác. Thế nhưng có một chi tiết nói lên tất cả ý nghĩa của bức tranh: hai người nông dân đang hầm hầm sát khí để loại trừ nhau lại đang mắc cạn trong cơn cát. Từng cơn gió thổi đến, cát bụi đang kéo tới phủ lấp hai người đến quá đầu gối mà hai người không ai hay biết”.

Vị giáo sư ngừng lại hồi lâu rồi nói tiếp: “ Goya muốn cho chúng ta thấy rằng cả hai người nông dân này sắp chết. Họ sẽ không chết vì những cú dùi cui giáng vào nhau mà do cát bụi đang từ từ chôn vùi họ. Thế nhưng thay vì giúp nhau để thoát khỏi cái chết, họ lại cư xử chẳng khác nào loài thú dữ: họ cắn xé nhau. Bức tranh trên đây của danh họa Goya nói lên phần nào tình cảnh mà nhân loại chúng ta đang trải qua. Thay vì giúp nhau để ra khỏi không biết bao nhiêu tai họa, đói khổ, động đất, khủng bố, chiến tranh... thì con người lại giành giật chém giết lẫn nhau.

Bức tranh ấy có lẽ không chỉ diễn ra ở một nơi nào đó ngoài cuộc sống của các bạn, mà không chừng đang diễn ra hằng ngày trong các mối tương quan của ta với người xung quanh. Con cảm động muốn thanh toán và loại trừ người khác có lẽ vẫn còn đang gặm nhấm nơi từng con người. Một trong những cách tốt đẹp nhất để tiêu diệt một kẻ thù chính là biến kẻ thù ấy trở thành một người bạn. Ngay chính trong cơn quần bách và đe dọa tứ phía, ta hãy liên đới để bảo vệ nhau, bảo vệ sự sống, bảo vệ hành tinh này”.

Các bạn có thể vào đây để xem bức họa đó của Goya

<http://www.abcgallery.com/G/goya/goya29.html>

Gì là xa nhất?

Trên đời khoảng cách xa nhất không phải là sống và chết mà là gần nhau mà không hiểu nhau. Trên đời khoảng cách xa nhất không phải là ở ngay trước mắt mà là mến nhau lại không giữ được.

Khoảng cách xa nhất trên đời không phải mến thương lại không giữ được mà là tình thương không được đáp....

Khoảng cách xa nhất trên đời này không phải là tình thương không được đáp mà là đem trái tim lạnh giá của mình để đối với người yêu thương mình.

Người sống bên cạnh mình mà không thể hiểu mình, lại không thể yêu mến nhau và yêu mến nhau lại không thể nói ra được... đó mới là xa.

Món quà từ trái tim

Khi nói về nguồn gốc của trò chơi thả điều, người Rumani thường kể lại câu chuyện sau:

Tại làng nọ, có một người nghèo mà ai cũng gọi là Cob - một tên gọi không mấy thân thiện - người ta gọi ông bằng cái tên ấy vì hàm răng sún và đôi chân khập khiễng của ông, đi đến đâu, ông cũng trở thành trò đùa cho mọi người, nhưng ông vẫn bình thản, không hề than thân trách phận hoặc tỏ ra giận dữ, buồn phiền khi bị chọc ghẹo.

Cả đời ông chỉ bận khoản một điều là chưa làm được việc gì lớn lao cho người khác nên tự an ủi “ ít ra mình cũng làm cho họ vui” mỗi khi ông bị đem ra làm trò cười.

Cho đến một hôm, ông nghĩ ra một món quà, đó là cánh điều bay lơ lửng trên không trung như ước mơ của ông, thế là ông đi nhặt những gì cần thiết, miệt mài cắt xén sơn vẽ... và hoàn thành một cánh điều óng ả, sáng chói như một đĩa bay. Khi cánh điều gặp gió bay cao, cả dân làng kéo nhau ra cánh đồng ngắm nhìn một cách thích thú và nhìn ông triu mến.

Lặng lẽ điều khiển con điều bay cao cho mọi người chiêm ngưỡng, ông Cob mỉm cười và thầm nghĩ: đây là quà tặng của con người khốn khổ nhất trong ngôi làng mang lại cho đồng loại của mình.

Lời cuối:

Một tác giả nào đó đã nói: “ trái tim không phải là món hàng để mua bán, mà là món quà để trao tặng, một trái tim không biết trao tặng là một trái tim chết”. Sự giàu có và nghèo nàn có thể phân biệt thành giai cấp cung bậc, nhưng mỗi người đều chỉ có một trái tim, do đó, quà tặng xuất phát từ trái tim đều vô giá. giá trị của món quà không nằm ở giá trị tiền bạc mà ở trái tim được gửi gắm qua món quà. Một ánh mắt, một nụ cười, một lời an ủi, một bàn tay nâng đỡ... đó là những “ trái tim” mà con người có thể trao tặng cho nhau.

Chúng ta thật giàu có

Chúng ta sinh ra có Hai Mắt đằng trước thì chúng ta không nên luôn nhìn lại phía sau mà là nhìn xem có gì đang đợi chúng ta ở phía trước.

Chúng ta sinh ra có Hai Tai: một bên phải một bên trái, để chúng ta nghe được hai phía, nghe được cả lời khen và lời chê.

Chúng ta sinh ra có Bộ Não được giấu trong một hộp xương, dù chúng ta có nghèo về vật chất đến đâu, chúng ta vẫn giàu vì không ai lấy đi được những gì trong bộ não của chúng ta - những thứ ấy quý hơn cả vàng bạc và trang sức mà bạn có.

Chúng ta sinh ra có hai mắt, hai tai, nhưng chỉ có một cái miệng. Hẳn bạn biết tại sao chứ ? Vì miệng lưỡi là một vũ khí sắc bén, có thể làm cho người khác cảm thấy yêu thương hay thù ghét. Hãy nhớ: nói ít, nghe và quan sát nhiều hơn.

Chúng ta sinh ra chỉ có một Trái Tim, nằm sâu trong lồng ngực để nhắc chúng ta hãy biết trân trọng và luôn cho đi sự thương yêu từ sâu trong lòng mình.

Món quà cho người nhút nhát

Hãy trao tặng những người nhút nhát món quà niềm tin.

Mẹ Theresa có lần bảo: “ Những lời tử tế có thể ngắn và dễ nói, nhưng âm vang của chúng lại thực sự bất tận”. Thực vậy, lời nói dịu dàng của lòng nhân ái có sức mạnh nâng đỡ phi thường.

Lillian là thiếu nữ Canada gốc Pháp, lớn lên ở một vùng nông nghiệp gần sông Canard, tỉnh Ontario. Năm cô mười sáu tuổi, người cha nghĩ rằng con gái mình cấp sách đến trường như vậy đã đủ lắm rồi, và ép cô bỏ ngang việc học để kiếm tiền phụ giúp gia đình.

Ấy là năm 1922, tiếng Anh là ngôn ngữ thứ hai của cô, chút vốn liếng học hành và kỹ năng hạn chế, tương lai đối với cô chẳng thấy có gì sáng sủa.

Ông Eugene Bezaire, cha cô, là người nghiêm khắc, ít khi chịu để người khác khước từ yêu cầu của ông và chẳng bao giờ chấp nhận lý lẽ bào chữa của kẻ ấy. Ông buộc con gái phải tìm ra việc làm nhưng những hạn chế của cô khiến cô thiếu tự tin và cô chẳng biết mình có thể làm được gì.

Với hy vọng nhỏ nhoi tìm ra chỗ làm, ngày ngày cô vẫn lên xe buýt đi vào những chốn thị thành đô hội như Windsor hay Detroit nhưng cô không đủ can đảm để tiếp xúc những chỗ đăng tin cần người. Thậm chí cô còn không thể đưa tay gõ cửa chỗ người ta.

Ngày ngày, cô lại vào thành phố, bước đi loanh quanh vô định và đến lúc sụp tối thì quay về nhà. Cha cô thường hỏi: “Bữa nay có chút may mắn nào không, Lill?”. Cô thường trả lời ngoan ngoãn: “Thưa cha, không có... không có gì may mắn cả”.

Ngày lại ngày trôi qua, Lill tiếp tục lên xe buýt và cha cô tiếp tục hỏi về kết quả tìm việc. Câu hỏi càng lúc càng gay gắt hơn và Lill biết rằng chẳng muộn màng gì cô sẽ phải gõ một cánh cửa nào đó.

Một ngày kia, ở khu thương mại của thành phố Detroit, Lill nhìn thấy thông báo của Công ty Carhartt Overall: “Cần một thư ký. Liên lạc bên trong”.

Cô leo hết dãy cầu thang dài thượt mới lên tới các văn phòng của Công ty Carhartt. Thận trọng, Lill gõ ngay cánh cửa đầu tiên cô gặp. Bà trưởng phòng Margaret Costello tiếp cô. Bằng thứ tiếng Anh lúng cụng những lỗi, Lill nói rằng cô thích chôn thư ký, và bịa ra rằng cô mười chín tuổi. Margaret biết có điều gì sai sự thật, nhưng quyết định cho cô gái một cơ hội.

Bà đưa Lill đi qua văn phòng làm việc cũ kỹ của Công ty Carhartt. Trước những dãy là dãy người ngồi bên những dãy là dãy máy tính và máy đánh chữ, Lill có cảm giác như hàng trăm cặp mắt đang nhìn cô chòng chọc.

Cúi gằm mặt ngó xuống, cô gái con nhà nông miễn cưỡng nới gót Margaret đi tới cuối căn phòng tối tăm. Margaret cho cô ngồi trước một máy đánh chữ và bảo: “Lill, hãy chứng tỏ cô thực sự giỏi cỡ nào đây”.

Bà yêu cầu Lill gõ một cái thư và bỏ đi. Lill nhìn đồng hồ thấy đã 11. 40. Ai nấy sắp sửa rời văn phòng ăn bữa trưa. Lúc ấy, cô nghĩ rằng mình có thể đi lẫn vào đám đông để đánh bài chuẩn, nhưng cô biết ít ra cô nên cố gắng gõ lá thư.

Lần thử sức đầu tiên, cô đánh được một dòng. Nó có năm chữ và cô sai bốn lỗi. Cô rút tờ giấy ra khỏi máy và quăng đi. Bây giờ đồng hồ chỉ 11. 45. Cô nhủ thầm: “Đúng ngo là mình sẽ đi ra theo đám đông và thiên hạ sẽ chẳng bao giờ gặp lại mình nữa”.

Lần thử sức thứ hai, Lill đánh được trọn một đoạn thư, nhưng vẫn mắc nhiều lỗi. Cô lại rút tờ giấy ra khỏi máy, quăng đi và khởi sự làm lại. Lần này cô gõ xong trọn lá thư, nhưng tác phẩm của cô vẫn rải rác nhiều lỗi. Cô nhìn đồng hồ: 11. 55 - năm phút nữa là thoát.

Đúng lúc ấy, cánh cửa ở đầu kia văn phòng mở ra và Margaret bước vào. Bà tiến thẳng về phía Lill, đặt một tay lên bàn và bàn tay kia đặt lên vai cô gái. Bà đọc lá thư và dừng lại. Rồi bà bảo: “Lill à, cô làm tốt đấy chứ!”.

Lill sững sờ. Cô nhìn lá thư, rồi ngược nhìn Margaret. Bằng những lời khích lệ đơn giản ấy, nỗi ham muốn trốn chạy nơi cô tan biến và lòng tự tin bắt đầu nảy nở. Cô nghĩ: “À nếu bà ta nghĩ là tốt thì hẳn nhiên phải là tốt. Mình sẽ ở lại”.

Quả thực Lill đã trụ lại Công ty Carhartt Overall suốt... 51 năm, kinh qua hai trận thế chiến và một thời kỳ kinh tế suy thoái, trải qua 11 đời tổng giám đốc và sáu đời thủ tướng - tất cả chỉ vì có một người đã thấu hiểu mà trao tặng cho cô gái trẻ nhút nhát, thiếu tự tin một món quà là lòng tự tin khi cô gái ấy gõ cửa tìm việc.

Câu thần chú

Có một nhà thông thái, lúc biết mình sắp ra đi theo tổ tiên, liền gọi các con lại bên giường, chỉ vào kho sách mênh mông của mình và nói:

-Bây giờ cha tiết lộ cho các con một điều bí mật: kho sách vĩ đại của ta chính là một món quà do một vị Thánh đã ban tặng, khi Ngài thấy ta nhà nghèo mà học hành chăm chỉ. Cùng với món quà tặng vô giá đó, Ngài còn bảo: “ Trong kho sách vô tận có một quyển sách quý nhất, trong quyển sách quý nhất ấy có một trang quý nhất, trong trang sách quý nhất ấy có ghi một câu thần chú. Ai đọc được câu thần chú ấy sẽ trở thành một nhà thông thái trong những nhà thông thái...

-Cuốn sách nào vậy cha? người con trai cả nhanh nhẩu hỏi

-Chính ta cũng muốn hỏi vị Thánh câu đó, nhưng chưa kịp thì Ngài đã biến mất. Ngừng lại giây lát rồi người cha trút cạn sinh lực vào lời trăng trối cuối cùng:

-Cả đời ta đã cặm cụi đọc, nhưng vẫn chưa đọc được cuốn sách quý báu ấy. Đời các con còn dài, các con hãy chăm chú vào việc đọc. Ta hy vọng rằng các con sẽ may mắn hơn ta là tìm được câu thần chú linh thiêng ấy!

Nghe lời căn dặn, những người con của nhà thông thái cần mẫn đọc hết ngày này qua ngày khác. Họ đọc mãi, nhưng vì kho sách dường như là vô tận nên vẫn chưa đọc đến cuốn sách quý báu ấy. Song nhờ những kiến thức thu lượm được qua ngày tháng, họ đã trở thành những bậc trí giả khả kính.

Giáng sinh có từ bao giờ?

Không ai biết chính xác ngày chúa Jesus ra đời. Cổ xưa có nói rằng, người ta đã kỷ niệm ngày sinh của chúa từ khoảng năm 98 sau công nguyên.

Vào năm thứ 137 sau công nguyên, Giáo hoàng của Rome yêu cầu phải có một lễ kỷ niệm trọng thể và chính thức cho vị Chúa này.

Rồi tới năm 350 sau công nguyên, một vị giáo hoàng khác của Rome, Julius I, đã chọn ngày 25 tháng 12 hàng năm để tưởng nhớ Jesus và gọi tên là Lễ Giáng sinh - Christmas.

Một buổi tối, sau khi các cô con gái dọn dẹp nhà cửa và giặt quần áo, họ phơi những chiếc ủng trên giá bếp cho nhanh khô. Đêm đến, Thánh Nicholas, biết được nỗi khổ của người cha, đã dừng lại bên túp lều nhỏ. Qua cửa sổ Thánh Nicholas thấy mọi người đã đi ngủ. Ông lặng lẽ lấy ba túi nhỏ cho vàng vào đó rồi thả theo đường ống khói để chúng rơi vào đúng chiếc ủng mà hồi tối các cô gái mang phơi.

Sáng hôm sau, các cô gái dậy và tìm trong những chiếc ủng rất nhiều vàng. Số vàng này đủ để cho cả 3 cô làm lễ kết hôn một cách sang trọng. Người cha nhìn các con gái vui tươi trong ngày cưới vô cùng hạnh phúc.

Từ câu chuyện này, trẻ em trên khắp thế giới vẫn luôn thích đặt những chiếc ủng bên cạnh ống khói vào đêm Giáng sinh để nhận được quà vào sáng hôm sau. Ở Pháp, trẻ em thường để giày của chúng bên cạnh bếp và sáng ra tỉnh dậy không quên kiểm tra món quà trong những đôi giày của mình. Còn tại Hungary, trẻ em lại đặt trên bậc cửa ra vào hoặc cửa sổ đôi giày của mình để đón chờ những điều may mắn. Thời gian trôi nhanh, những món quà trong những chiếc ủng bắt đầu từ bao giờ không ai còn để ý...

Đôi tay đẹp nhất

Mấy cô gái đang chuyện trò với nhau bên con suối và khoe nhau những bàn tay đẹp.

Một cô nhúng đôi tay mình xuống làn nước lấp lánh và nhỏ những giọt nước trông như những viên kim cương rơi xuống từ lòng bàn tay cô.

Cô lên tiếng:

- Này các bạn ơi, trông đôi tay mình đẹp biết bao ! Nước lã từ bàn tay này qua tay kia trông như những viên ngọc quý.

Và cô đưa đôi bàn tay cho các bạn ngắm. Đôi bàn tay mềm mại và trắng muốt, vì cô chưa phải làm gì bao giờ, mà suốt ngày chỉ lo rửa chúng trong dòng nước mát.

Một cô khác chạy đi hái những quả dâu tây và bóp nát nó trong lòng bàn tay, nước dâu chảy qua các ngón tay như rượu nho chảy từ máy ép cho đến khi các ngón tay cô ửng hồng như ánh bình minh buổi sớm mai.

- Nhìn này, bàn tay mình đẹp quá chừng ! Nước dâu tây chảy ra trông như rượu nho.

Cô ta vừa nói vừa giơ tay ra cho những người khác ngắm. Đôi bàn tay hồng và mềm, vì cô ta chẳng làm gì ngoài việc rửa chúng bằng nước dâu tây mỗi sáng.

Một cô khác thu lượm những cánh hoa tím và vò nát chúng trong đôi bàn tay cho đến khi chúng tỏa ra hương thơm.

- Coi này, bàn tay mình đẹp chưa ! Chúng có mùi thơm của những cánh hoa tím trong khu rừng sâu đang độ xuân sang.

Cô nói và giơ tay ra cho các bạn xem. Đôi bàn tay mềm mại và trắng muốt, vì cô có làm gì đâu, mà chỉ lo rửa chúng trong hương thơm của những cánh hoa tím.

Còn cô thứ tư không đưa tay mình ra mà giấu trong vạt áo. Một bà lão bước xuống, ngừng trước các cô, các cô thì nhau đưa tay ra hỏi xem đôi tay nào đẹp nhất. Bà ta xoa đầu từng đứa, đoạn muốn xem bàn tay của cô cuối cùng vẫn đang giấu trong vạt áo. Cô gái rút rề dứa bàn tay cho bà lão xem.

- Ô, đây mới thực sự là đôi bàn tay đẹp - bà lão nói - Dù chúng thô cứng vì vất vả. Đôi bàn tay này đã luôn giúp mẹ cha bao việc, từ rửa chén bát đến quét nhà, nhổ cỏ vườn. Đôi tay này trông nom các em, mang nước cho bà, và hướng dẫn các em chơi vui, đắp nhà, thả diều. Đúng vậy, đây là đôi tay biến căn nhà thành một gia đình hạnh phúc, ấp đầy tình yêu thương và đỡ nâng.

Rồi bà lão sờ soạng trong túi lấy ra một chiếc nhẫn cần kim cương, hồng ngọc, thắm màu hơn cả những trái dâu tây và màu xanh ngọc lam, xanh hơn những cánh hoa tím.

Đây, con hãy đeo chiếc nhẫn này. Con xứng đáng được phần thưởng cho đôi tay đẹp nhất, vì chúng là đôi tay hữu ích nhất.

Nói rồi bà lão biến mất, bỏ lại bốn cô gái còn ngơ ngẩn bên bờ suối.

Bức tranh

Bạn đã bao giờ nghe câu chuyện về Antonio Rossini (1792-1868) chưa? Đó là một tác giả người Italia rất nổi tiếng, nhất là với vở opera “The Barber of Seville” và “William Tell Overture”. Lúc đó, vị vua của nước Pháp rất ngưỡng mộ ông nên đã mời ông tới và tặng ông một chiếc đồng hồ.

Ông Rossini rất quý chiếc đồng hồ đó, và thường đem khoe với mọi người. Ai cũng hào hứng chiêm ngưỡng chiếc đồng hồ quý, cho đến một lần, một người bạn của Rossini bảo ông:

- Tôi chắc chắn rằng anh không biết giá trị thực của chiếc đồng hồ đâu!

Rossini rất bức nội, phản đối rằng chiếc đồng hồ rất quý, đơn giản vì đó là chính một vị quốc vương đã tặng nó cho ông.

Nhưng người bạn vẫn lắc đầu:

- Không phải là lý do đó!

Nói rồi người bạn cầm lấy chiếc đồng hồ, cẩn thận mở mặt sau của nó ra. Trước sự ngạc nhiên của Rossini: mặt bên trong phía sau của chiếc đồng hồ là bức tranh nhỏ xíu, rất đẹp, vẽ chân dung của Rossini.

Như vậy là Rossini đã giữ chiếc đồng hồ hàng năm trời nhưng vẫn không biết giá trị thực sự của nó không nằm ở bên ngoài, mà chính là ở bên trong nó.

Trong cuộc sống cũng vậy, bạn có biết điều gì đã làm cho bạn trở nên giá trị không? Không

phải chỉ là những gì bạn thể hiện ra ngoài, mà còn là những gì ở bên trong tâm hồn bạn nữa. Đó mới là bức tranh rõ nhất, hoàn thiện nhất về bạn.

Cuộc nổi loạn của bọn số 0

Thưa quý vị, tôi là một số 3. Chúng tôi có đến 9 chị em, là các số tự nhiên từ số 1 đến số 9.

Mỗi người mỗi vẻ, số 1 thích khuyên răn người khác. Số 2 chuyên gia buồn dưa lê. Còn tôi thầy bói phán là số chưa hoàn thiện, lúc nào cũng có xu hướng đi tìm một nửa (bên trái) của mình. Số 4 thích biểu diễn xiếc thăng bằng trên ghế. Số 5 hoang tưởng mình là siêu mẫu, gặp ai cũng hỏi: “Thử nắm xem có ai hài hòa những nét thăng và cong như tôi không”. Đến nỗi chỉ nghe nó nói thử nắm là mọi người đã đồng thanh: “Biết rồi, thăng và cong”

Số 8 cặn lòi, thích đọc sách và xem ti vi. Mà cũng lạ, một đứa nhút nhát như nó lại rất thích xem phim hành động. Hồi mãi, nó mới thú nhận: “Thỉnh thoảng trên mấy cái phim đó, họ nhắc tới em”. Chúng tôi xem thử, hóa ra là công số 8.

Ngộ nhất là thằng số 9. Thỉnh thoảng, cao hứng, nó lại biểu diễn trồng cây chuối thành số 6. Thằng số 6 thì nặng nề đòi học trò này đề... lừa số 8 gọi là anh.

Ngày tháng êm đềm trôi qua cho đến khi thằng số 0 xuất hiện. Chắc các bạn tưởng chúng tôi là cùng một mẹ, nhưng thực ra 9 anh chị em chúng tôi do người Ả Rập phát minh ra, còn thằng số 0 sinh sau đẻ muộn, quê quán hình như là Ấn Độ thì phải.

Ban đầu, chúng tôi thấy cái thằng tròn như quả dưa này cũng dễ thương. Nó cứ xách dấu cộng dấu trừ lẫn xăng khắp nơi. Rồi nó lại nghĩ ra trò biến hình, nó đang đứng đằng trước, thoát cái, nó vòng ra đằng sau và hấp... bạn bỗng lớn lên gấp 10 lần. Đôi khi nó cũng nghịch quá trốn khi gọi mọi người đến xem siêu mẫu 50 tuổi chẳng hạn.

Nhưng tai họa thật sự bắt đầu khi cậu chủ học phép nhân và thằng số 0 lĩnh hội được cách sai dấu nhân. Hễ nó đứng cạnh ai là người đó biến thành số 0 y như nó. Cái dấu nhân trong tay nó biến thành một vũ khí khủng bố siêu hạng. Và thằng số 0 cũng rất nhanh, từ 1 đứa trẻ hay nghịch đại trở thành kẻ quy định luật chơi. Nếu có ai thử mở miệng phản đối sẽ có một số 0 nữa. Mọi người đều im như thóc dưới triều đại của số 0.

Người đưa chúng tôi thoát khỏi cảnh hiềm nghèo là số 8. Một buổi tối, trong lúc tất cả mọi người im lặng, dăm chiêu nghĩ tới ngày mai, thì số 8 thì thầm: “Em nghe nói, bên cặp của cậu chủ lớn học lớp 11 có 2 anh Vô-Cùng-Lớn. Nghe nói họ có thể xoi tái số 0”.

Chúng tôi dấy lên một hy vọng mong manh. Một buổi tối, tất cả bí mật kéo sang cặp cậu chủ lớn. Thoạt tiên, chúng tôi cứ ngỡ đó là 2 sự phụ của số 8, bởi họ giống hệt số 8 nằm ngang. Hai anh có vũ khí là dấu + và dấu -. Các anh tự giới thiệu mình là những: Dương Vô Cùng và Âm Vô Cùng.

Không hiểu có kẻ nào chỉ điểm, thằng số 0 cũng lạch bạch chạy sang, nó xách theo một dấu nhân to tướng. Nó nhìn hai anh Vô Cùng Lớn liền hăng máu vọt xông đến và ngay lập tức biến mất.

Anh Dương Vô Cùng cười lớn: “Ngoài trời còn có trời, ngoài số học còn có đại số. Chúng bay đừng tưởng làm loạn được với cái dấu nhân kia!”. Anh Âm Vô Cùng nói tiếp: “Toán học mệnh mệnh như trời. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, các em sẽ biết đến dấu chia. Nếu các số 0 sử dụng dấu chia này thì các em sẽ trở thành vô nghĩa. Khi chúng có ý định vùng lên tiếp, các em hãy nhớ rằng chỉ có hai con đường: hoặc là tuân theo chúng, hoặc là trở thành như chúng ta đây, những Vô Cùng Lớn.

Số 1

Bạn có nghĩ rằng số 1 là nhỏ bé? Hãy khám phá những điều bất ngờ của con số đầy ý nghĩa này!

- Ai cũng chỉ có một mẹ, mẹ là người cho con tình yêu mãi mãi. Mẹ cho con tất cả, vô điều kiện. Mẹ là tài sản quý giá nhất mà con có được ngay từ khi mới sinh ra.
- Mỗi người chỉ có một trái tim để giữ nó trong sạch. Trái tim hoàn hảo nhất là trái tim đã chia sẻ tình yêu thương nhiều nhất.
- Mỗi cuộc đời có thể trải qua nhiều mối tình, mỗi tình đầu khó quên nhất, nhưng mối tình cuối mới là mối tình đẹp nhất.
- Một người yêu đúng nghĩa là người mà trái tim họ có thể sưởi ấm khi giá lạnh nhất.
- Hãy tin vào tình yêu, luôn có một ai đó dành cho một ai đó.

- Một người bạn chân thành đủ khiến ta bình tĩnh, tự tin và an tâm dù trong hoàn cảnh nghiệt ngã hay nguy hiểm nhất. Đó là món quà quý báu đặc biệt của cuộc sống.
- Một ánh nhìn ấm áp, nói được nhiều hơn những điều vô vị.
- Một nụ cười có thể làm nên những điều kì diệu.
- Ai cũng có ít nhất một khả năng hơn người, chẳng qua là họ chưa thấy được để nhìn nhận khả năng mới của họ mà thôi.
- Mỗi người chỉ có một cái miệng để cẩn thận khi dùng lời nói, để không còn làm nó dơ bẩn và không làm tổn hại đến người khác.
- Một cuốn sách có thể làm thay đổi con người. Cuốn sách với nội dung xấu xa đủ làm hư hỏng người đọc, nhưng không ai thành công với chỉ một cuốn sách hay.
- Một lần ăn cắp thì mãi là kẻ cắp.
- Một người không có gì ngoài gia tài kếch xù thì không bằng một người nghèo khổ mà có tri thức, sáng tạo, kinh nghiệm và lý tưởng.
- Một đồng tự lao động được quý giá hơn nhiều so với hàng ngàn đồng nhặt được hay làm việc bất chính mà có.
- Ai cũng chỉ có một cuộc sống để làm việc và yêu thương hết mình.
- Chuỗi ngày quá khứ đã qua, tương lai rộng mở nhiều bất ngờ. Ta chỉ có một hiện tại để sống và để tận hưởng từng phút từng giây.
- Có nhiều cơ hội chỉ đến một lần trong đời.
- Với thế giới, bạn chỉ là một ai đó, nhưng có thể với một ai đó, bạn là cả một thế giới.

Vì vậy, ngay khi đọc xong những dòng này, bạn hãy làm ngay một việc gì đó có ích cho cuộc sống, nhé!

Thỏ con và Rùa con

Ngày này ngày nay, có một chú thỏ con nghe mẹ kể về truyền thống gia đình, không được vẻ vang cho lắm vì cụ thỏ đã thua cụ rùa. Mà rùa thì, đến một con muỗi cũng bay nhanh hơn chúng.

Không thể chấp nhận sự thật phũ phàng, đồng thời muốn chứng minh cho muôn loài thấy chuyện thỏ thua rùa chỉ là dĩ vãng, chú thỏ nhỏ hẹn bạn rùa thi chạy. Rùa con đồng ý! Rút kinh nghiệm của các bậc tiền bối, thỏ con rất chăm chú vào đường đua và không mấy khó khăn để về đích trước rùa đến hàng tiếng đồng hồ. Thỏ đã thắng, tất nhiên.

Câu chuyện đến đó chưa kết thúc, vài ngày sau, thỏ con lại nhận được sự thách đấu từ rùa nhóc. Tất nhiên là thỏ đồng ý. Thỏ cũng không cần tham khảo đường đua và thể thức đua. Cuộc đua bắt đầu, thỏ vẫn cẩn thận và quyết tâm chạy trước rùa một đoạn xa. Bạn thử đoán xem liệu chú thỏ có tiếp tục giành chiến thắng?

Thỏ sẽ chiến thắng nếu như đường đua không bao gồm cả một con sông. Vạch đích ở bên kia sông và nếu muốn về đích thì không còn cách nào khác là phải vượt qua con sông đó. Mà thỏ con thì không biết bơi. Trong lúc thỏ ngồi ủ rũ tìm cách vượt sông thì rùa bình tĩnh bơi qua sông và chiến thắng, cuộc đấu Thỏ Rùa là 1-1.

Bạn thân mến, bạn học được gì ở chú rùa con nào? Nếu bạn chưa thành công hay đã gặp quá nhiều thất bại, hãy noi gương chú rùa: Hãy thay đổi cuộc chơi cho phù hợp với khả năng của bạn, không nhất thiết phải giống cách mọi người vẫn chọn. Điều quan trọng là sự lựa chọn phù hợp sẽ giúp bạn thành công.

20 điều về bạn

- Điều thứ nhất: Bằng cách nào đó, có ai đó trên thế giới này rất yêu thương bạn.
- Điều thứ hai: Một nụ cười của bạn có thể mang lại cả một bầu trời, hạnh phúc cho bất kỳ ai, kể cả khi họ không ưa bạn.
- Điều thứ ba: Mỗi tối có ai đó luôn cầu nguyện cho bạn trước khi họ đi ngủ.

- Điều thứ tư: Đối với vũ trụ bạn chỉ là một người, nhưng đối với một người, bạn là cả vũ trụ.
- Điều thứ năm: Thiếu vắng bạn, có ai đó sẽ không sống được.
- Điều thứ sáu: Bạn là một cá nhân đặc biệt và cũng là duy nhất.
- Điều thứ bảy: Khi bạn phạm phải một sai lầm lớn nhất, điều tốt đẹp nhất vẫn luôn xảy ra sau đó.
- Điều thứ tám: Khi bạn nghĩ rằng thế giới này đang quay lưng với bạn, hãy nhìn lại, chính bạn đang quay lưng với thế giới.
- Điều thứ chín: Khi bạn nghĩ rằng bạn không có cơ hội để đạt được những điều bạn muốn, chắc chắn bạn sẽ không đạt được. Nhưng nếu bạn có niềm tin, không sớm thì muộn bạn cũng sẽ có nó.
- Điều thứ mười: Luôn trân trọng những lời phê bình thẳng thắn, mà hãy quên đi những lời khen xu nịnh
- Điều thứ mười một: Hãy luôn nói với ai đó bạn nghĩ gì về họ, bạn sẽ cảm thấy vui vẻ hơn khi họ biết điều đó.
- Điều thứ mười hai: Nếu bạn biết mang hạnh phúc đến cho người khác, chính bạn đang mang hạnh phúc đến cho chính mình.
- Điều thứ mười ba: Khi bạn thấy được những mặt tối của người khác, chính là lúc bạn thấy được những mặt tối của bản thân.
- Điều thứ mười bốn: Muốn người khác thay đổi, trước hết bạn phải thay đổi.
- Điều thứ mười lăm: Những người bạn tiếp xúc, sẽ giúp bạn nhận ra bạn là con người như thế nào.
- Điều thứ mười sáu: Hãy yêu và bạn sẽ được yêu (Muốn nhận cái gì, trước hết phải cho cái đó)
- Điều thứ mười bảy: Dù người đời có cho là bạn sống viễn vông, hãy sống thật tốt đẹp và sẽ có người tốt đẹp chân thành đến với bạn.
- Điều thứ mười tám: Nếu biết lắng nghe, lời nói của bạn sẽ có sức thuyết phục.
- Điều thứ mười chín: Nếu có ai đó thù ghét bạn, hãy mỉm cười để chứng tỏ bạn không muốn có kẻ thù
- Điều cuối cùng: Thế giới này là của bạn, hãy trân trọng thế giới

Một câu nói dịu dàng

Đây là câu chuyện mà tôi được một nhà tỷ phú kể cho nghe: ” Nhiều năm về trước, có một cậu bé mồ côi gầy gò 12 tuổi, tên Jim. Jim sống lang thang, là đầu mối của mọi trò cười và trêu chọc của mọi người sống trong thị trấn. Không ai đối xử tử tế với Jim. Những nghi ngờ của mọi vụ ăn cắp vặt hay rắc rối đều có tên Jim đầu tiên. Cậu chỉ nhận được những lời nói cay độc, nghi ngờ. Kết quả là Jim luôn lẩn tránh những người xung quanh. Cậu càng lẩn tránh, người ta lại càng nghi ngờ cậu hơn. Tài sản duy nhất của Jim là chú chó Tige, cũng luôn khép nép và lẩn tránh mọi người như chủ nó. Jim không đối xử thô lỗ với Tige, nhưng cậu luôn dùng thứ ngôn ngữ cay độc mà mọi người vẫn hay dùng với cậu. Phần vì cậu đã quen với những ngôn ngữ đó, phần là để trút đi những uất ức. Một hôm, đang đi trên phố, Jim thấy cô gái đi đường trước làm rơi một gói nhỏ. Cô cúi xuống nhặt thì một gói khác lại rơi khỏi tay. Jim chạy lại gần, nhặt cả hai gói đưa trả cô gái. - Cảm ơn cậu bé, cậu thật tốt - Cô gái mỉm cười và xoa đầu Jim. Jim hoàn toàn sốc. Đó là những lời nói tử tế đầu tiên mà cậu được nghe trong suốt 12 năm. Jim nhìn theo cô gái cho đến khi cô đi khuất. Jim huyết sáo gọi Tige, con chó ve vẩy đuôi chạy tới bên. Cả chủ và chó đi vào rừng. Jim ngồi xuống cạnh bờ suối và trong đầu cậu cứ vang lên: “ Cảm ơn cậu bé, cậu thật tốt!”... Jim cười một mình, rồi gọi: “ Lại đây, Tige!” Toga chạy lại ngay, Jim mỉm cười, xoa đầu nó và nói: “ Cảm ơn mày! Mày thật là tốt!” Tige rất phấn khích và ngạc nhiên, tai nó vểnh lên, mắt hướng về phía Jim chăm chú, đuôi vẫy lia lịa. “ Đến một con chó cũng thích nghe những lời nói dịu dàng!” - Jim nghĩ và lúi trong túi ra một mảnh gương vỡ. Cậu bé nhìn thấy một gương mặt lấm lem. Jim đến gần bờ suối rửa mặt thật cẩn thận. Sau đó, Jim lại nhìn vào gương, và lần này, cậu bé ngạc nhiên. Lần đầu tiên, cậu ngược nhìn lên cao thay vì chỉ cúi mặt như mọi khi. Một cảm giác, cũng là lần đầu tiên cậu cảm thấy: cảm giác tự trọng. Từ khoảng khắc đó, cuộc đời Jim hoàn toàn thay đổi bởi quyết tâm để xứng đáng với những lời nói dịu dàng. ” Ngưng một lát, nhà tỷ phú tiếp tục nói: “ Thừa các bạn, tôi chính là cậu bé đó. Thị trấn nhỏ mà tôi kể đến chính là thành phố này 40 năm trước. Cái cây ở đằng kia mà quý vị có thể thấy đằng kia chính là nơi người phụ nữ đã gieo hạt giống đầu tiên của lòng nhân hậu xuống cuộc đời tôi. Mong sao ai cũng có thể làm được như thế!

Bạn đã bao giờ...

- Bạn đã bao giờ để ý rằng khi bạn cảm thấy nhớ một người nhiều nhất là khi người đó ở ngay bên cạnh bạn mà người đó không phải của bạn?
- Bạn đã bao giờ để ý rằng điều nào đau lòng hơn: nói về một điều rồi về sau ước giá như bạn

không nói, hay là không nói gì để rồi về sau ước giá như bạn nói?

- Bạn có bao giờ để ý rằng, những điều quan trọng nhất luôn là những điều khó nói nhất?

- Bạn có bao giờ ngại nói với một người rằng bạn yêu mến người đó? Nếu bạn nói, có thể họ sẽ làm bạn đau lòng. Nhưng nếu bạn không nói, bạn có thể làm đau lòng họ.

- Bạn đã bao giờ cảm thấy ngại quan tâm đến một người nào đó quá nhiều, đơn giản vì bạn sợ người đó không quan tâm lại bạn nhiều như thế, hoặc thậm chí là chẳng quan tâm chút nào đến bạn?

- Bạn đã bao giờ để ý rằng, chúng ta thường nói dối vì chúng ta sợ người khác biết điều gì đó về chúng ta, nhưng mỗi khi chúng ta nói một lời nói dối, những thứ chúng ta sợ lại càng tăng lên?

- Bạn có bao giờ nghĩ rằng, cuộc sống ngập những rủi ro và cần những bước nhảy vọt? Đừng là một con người luôn phải nhìn lại để tự hỏi mình có thể có gì, mình đã không nên làm gì... Vì không ai đợi bạn được mãi mãi...

Đừng...

Đừng quên hi vọng, sự hi vọng cho bạn sức mạnh tồn tại ngay khi bạn đang bị bỏ rơi.

Đừng đánh mất niềm tin vào bản thân mình. Chỉ cần tin tưởng là mình có thể làm được và bạn lại có lí do để thực hiện điều đó.

Đừng lấy của cải vật chất để đo lường thành công hay thất bại. Chính tâm hồn của mỗi người mới xác định được mức độ “giàu có” trong cuộc sống của mình.

Đừng để những khó khăn đánh gục bạn, hãy kiên nhẫn rồi bạn sẽ vượt qua.

Đừng do dự khi đón nhận sự giúp đỡ, tất cả chúng ta đều cần sự giúp đỡ, ở bất kì khoảng thời gian nào trong cuộc đời.

Đừng chạy trốn mà hãy tìm đến tình yêu, đó là niềm hạnh phúc nhất của bạn.

Đừng chờ đợi những gì bạn muốn, hãy đi tìm chúng.

Đừng bao giờ cho là bạn đã thất bại khi những kế hoạch và giấc mơ của bạn sụp đổ, vì biết được thêm một điều mới mẻ thì đó là lúc bạn tiến bộ rồi.

Đừng quên mỉm cười trong cuộc sống.

Đừng quên tìm cho mình một người bạn thật sự, bởi bạn bè chính là điều cần thiết trong suốt cuộc đời.

Và cuối cùng, đừng quên ơn những người đã cho bạn cuộc sống hôm nay với tất cả những gì bạn cần. Bởi vì con cháu đời sau của bạn sẽ xem bạn như tấm gương của chúng.

Đến 1 ngày.....

Đến một ngày chúng ta bỗng nhận ra nhiều điều của cuộc sống, như 1 căn duyên chợt đến để cảm nhận – theo lời người xưa từng nói là ngộ ra.

Chúng ta bỗng nhận ra sự xuyên suốt lẽ ra fải có trong cuộc sống của mình – khi trời đất tĩnh lặng – khi lòng người lắng xuống tận đáy ký ức tâm hồn. Chúng ta chợt thấy những ngày đã qua dù làm được nhiều việc nhưng chỉ là một quán tính của cảm nhận cùng lòng say mê chiến thắng và sự tự khẳng định mình.

Một lúc nào đó bỗng nhận ra sự vô tình của bản thân với những giá trị khác và những tấm chân tình của người bạn đã xa. Chúng ta thường nhận ra sự chưa hoàn thiện của người khác mà quên đi của chính

mình – khi bản ngã kiêu hãnh và cái tôi chen chân đứng cùng một chỗ, khi chúng ta tự cho tầm nhìn của mình là rộng nhất.

Chúng ta chợt cảm nhận được qui luật sâu xa của cuộc sống là quá trình cho và nhận. Chúng ta cảm thấy sự tha thứ, bao dung, nhìn nhận lại cũng là một sự cho đi và những tổn thương tinh thần tưởng chừng không có nguồn nào bù đắp trở nên nhẹ nhàng, như cơn lũ đã có.

Chúng ta chợt cảm thấy sự thanh thản, nhẹ nhàng trước những nỗi đau, lỗi lầm, mất mát của ngày hôm qua, sự mới mẻ tinh khôi của ngày hôm nay và đó chính là những gì dành cho ngày mai.

Có lúc chúng ta nhận ra bầu trời lấp lánh ngàn vì sao hay đen kịt âm u giông tố không ngăn được sự bùng sáng của một con tim – ánh sáng rực rỡ của mặt trời chiếu rọi không ảm áp bằng chiếc đèn lồng ký ức tình yêu, và hạnh phúc không fải chỉ là nụ cười mà còn là giọt nước mắt trên bờ vai tin cậy.

Đến 1 lúc chúng ta cảm thấy sự thừa thãi của ngôn từ, sự ảm lộng của tình thương thâm lặng, ý nghĩa của sự chia sẻ và điểm thiêng liêng trong sáng của ánh mắt ai đó chợt nhìn ta. Chúng ta cảm nhận được sợi dây kết nối mọi người, điểm tĩnh trong chuyển động, sự trường tồn của cuộc sống và chợt thấy khoảnh khắc của ngày hôm nay ý nghĩa hơn ngày hôm qua!

The sun is for the day

The moon is for the night

Đôi khi

Đôi khi bạn phải bị người ta cho leo cây, đợi chờ vài lần để thăm cái cảm giác bực mình, lo lắng và hiểu rằng đừng nên dùng giờ giây thun với người khác.

Đôi khi ai đó làm bạn tổn thương, phản bội hay lợi dụng bạn... để bạn có thể nhận ra ý nghĩa của sự thật, lòng chân thành và hơn thế nữa, hiểu rằng tha thứ không phải là một điều gì đó quá khó.

Đôi khi bạn cũng phải bị sụt sịt hắt xì vài cái. Tự dung điều đó sẽ giúp cho bạn biết lo cho sức khỏe của mình hơn, biết ăn uống tập luyện điều độ hơn.

Đôi khi cũng phải mạo hiểm để biết rằng đích đến chẳng xa. Rút lui ngán ngại ngay từ lúc đầu tiên là bạn đang đánh mất cơ hội khám phá khả năng tiềm ẩn của mình.

Đôi khi cũng phải mất đi một vài đồ vật bình thường để hiểu được chúng không đơn thuần là những thứ vô tri vô giác. MÀ nó là kỉ niệm, là tình cảm của người tặng gửi gắm, là nhân chứng của sự yêu thương, để biết trân trọng giữ gìn hơn những thứ chỉ khi mất đi mới thấy quý giá.

Đôi khi bạn phải bù đầu bù cổ với công việc, không kiếm ra được một tí thời gian rảnh để bạn nhận ra không nên lãng phí thời gian. Vì nó là một trong những thứ hiếm hoi duy nhất không trở lại bao giờ.

Đôi khi bạn cũng phải bị vấp té vài lần để có thể tự dặn mình phải cẩn thận hơn trong tất cả mọi chuyện, để tránh không chạm phải sai lầm đó lần nữa. VÀ quan trọng hơn để biết rằng mình có đủ bản lĩnh để đứng lên.

Đôi khi phải bị một điểm 3 để biết chủ quan và lười biếng luôn chực chờ lôi tuột ta xuống dốc, và để dặn mình không bao giờ được nhưng cố gắng dù chỉ trong ý nghĩ.

Đôi khi người ta ghét bạn, quay lưng với bạn để chợt nhận ra rằng thương một người không phải là dễ. Vì vậy hãy để trái tim lên tiếng nếu bạn thương yêu ai đó.

Đôi khi bạn phải chấp nhận và đối đầu với tất cả những cái đôi khi để tạo được bản lĩnh của mình trong cuộc sống.

Nhỏ nhất, lớn nhất

Một miếng kính nhỏ đã làm cho bức tranh khổng lồ sống động hơn. Mỗi con người cũng luôn dành phần thánh thiện trong mình để tạo nên một cuộc sống tươi đẹp.

Tương truyền vào thế kỷ 14, một nghệ nhân tranh kính nổi tiếng của Italy được mời sang Pháp làm một bức tranh lớn trên một trong những cửa sổ của tòa giáo đường Chartres (Pháp). Tòa giáo đường này vốn nổi tiếng với những bức tranh kính được thực hiện vào thế kỷ 12-13, thời hoàng kim của bộ môn nghệ thuật trang trí này tại châu Âu.

Bức tranh được làm tại Florence và chở sang Pháp. Trước khi ráp tranh lên cửa sổ, nghệ nhân người Italy nọ xếp toàn bộ bức tranh xuống sàn. Một bức tranh tuyệt đẹp! Chúng gồm những mảnh kính nhiều màu sắc. Có mảnh to bằng nửa cái bàn, có mảnh chỉ nhỏ bằng một đầu ngón tay. Ghép lại với nhau chúng tạo nên một bức vẽ sống động. Cho tới nay, bí quyết tạo mầu cho những mảnh kính đó vẫn còn là một bí ẩn.

Những mảnh kính lần lượt được vị nghệ nhân người Italy lắp lên khung. Công việc tỉ mẩn kéo dài nhiều ngày và vào một ngày nọ có vẻ như bức tranh đã hoàn thành. Biết tin về bức tranh thánh mới được lắp trong nhà thờ, dân thành phố kéo nhau tới xem. Tuy nhiên, bức tranh vẫn giấu mặt sau tấm vải lớn trùm phía ngoài.

Nhưng rồi giây phút mong đợi cũng đã tới. Tấm vải được kéo xuống để lộ bức tranh trước con mắt háo hức của hàng nghìn người. Cả quảng trường trước nhà thờ im lặng. Người ta sững sốt. Lạ thay, không một lời khen cất lên. Ai nấy đều cảm thấy hụt hẫng. Trên bức tranh thiếu vắng một thứ gì đó rất quan trọng! Nhưng không ai biết là thiếu thứ gì. Bỗng tiếng một đứa trẻ vang lên giữa đám đông: “Mất...”.

Giữa tiếng xì xầm tán đồng của đám đông, nghệ nhân người Italy vươn mình trên thang gắn nốt hai mảnh kính cuối cùng của bức tranh. Những mảnh kính nhỏ nhất. Những tiếng khen ngợi nức nở lan khắp quảng trường. Đôi mắt của nhân vật chính trên bức tranh giờ đã biết nói, chỉ nhờ ánh sáng mặt trời phản chiếu vào miếng kính nhỏ nhất. Đôi mắt ấy giờ lóe lên những tia yêu thương, hy sinh khiến hàng ngàn con người cảm phục.

Đôi cánh thiên thần

Ngày xưa, một cậu bé luôn mặc cảm tự ti vì trên lưng cậu có 2 vết sẹo rất rõ. Nó kéo dài từ bả vai xuống đến tận phần eo với phần da nhăn nhúm. Vì thế, cậu bé luôn cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình.

Ngày ngày đi học, cậu đều rất sợ bị bạn bè phát hiện. Vào giờ thể dục, khi ai nấy háo hức thay chiếc áo thể dục trắng tinh không đầm chút mồ hôi thì cậu bé lại trốn vào một góc sân, nhanh chóng thay áo để mọi người không nhìn thấy gì ở lưng cậu.

Thời gian dài trôi qua, rồi cái gì đến cũng phải đến. “Ồi, gớm quá!”, “A...quái vật!”, “ôi, thật khủng khiếp!” Những lời vô tâm ấy đã làm đau lòng người bạn nhỏ của chúng ta. Cậu vừa khóc vừa chạy vào trong lớp, trốn tránh tất cả. Từ đó, cậu bé không bao giờ bước ra khỏi lớp và đặc biệt cậu không học môn thể dục nữa.

Sau sự việc này, mẹ cậu bé dịu dàng nắm tay cậu đến gặp cô chủ nhiệm. Cô là một nữ giáo viên đơn hậu. Người mẹ kể rằng khi mới sinh, cậu con trai đã mắc bệnh nặng, gần như mất hết hy vọng nhưng gia đình không đành lòng bỏ rơi và quyết cứu cho được đứa con. Qua cuộc giải phẫu vô cùng khó khăn vất vả, đứa con đã được cứu nhưng từ đó để lại hai vết sẹo lớn trên lưng. Nói đến đây, người mẹ run run bật khóc.

Đến giờ thể dục ngày hôm sau, cậu bé xuất hiện ở một góc tối với chiếc áo thể dục. Các bạn nhỏ khác thấy thế và lại ngây thơ thốt lên những lời vô tâm: “Ồi, thật đáng sợ!”, “...trên lưng cậu ấy có 2 con trùng to lắm”. Ngay lúc ấy, cô giáo vô tình đi ngang, các bạn nhỏ vây quanh lấy cô và nói về vết sẹo. Cô giáo tiến gần đến cậu bé, đặt nhẹ tay lên bờ vai gầy nhỏ ấy, mỉm cười nói: “Lúc trước cô định kể cho các con nghe một câu chuyện nhưng xem ra, cô phải kể ngay lúc này.” Các bạn trẻ lại vây quanh lấy cô. Cô giáo nhẹ nhàng kéo chiếc áo của cậu bé lên làm lộ rõ hai vết sẹo lớn. “Đây là một truyền thuyết. Ngày xưa, các thiên thần trên trời đã bay xuống và biến thân thành các bạn nhỏ như chúng ta đây. Tất nhiên có thiên thần nhanh nhẹn đã kịp tháo gở đôi cánh của mình nhưng cũng có thiên thần hơi chậm, không kịp tháo hết đôi cánh của mình và để lại hai vết như thế này.”

“Vậy đó là cánh của thiên thần hả cô?”

“Đúng đó!” - cô giáo mỉm cười

Bỗng một bạn gái lên tiếng: “Thưa cô, chúng con có thể sờ chúng không?” Từ nãy giờ cậu bé cứ đứng ngẩn người ra, cậu lại khóc. Cô lại cười và nói: “Chúng ta phải xin phép vị thiên thần nhỏ của chúng ta chứ?” Lặng người một hồi, cậu bé lấy lại bình tĩnh đáp:

“Vâng, được ạ!”

Các bạn nhỏ vây quanh lấy cậu, hết bạn này đến bạn khác sờ vào “đôi cánh” ấy. “Ồi, tuyệt thật, con đã sờ được cánh của thiên thần rồi!”.

Năm tháng dần trời, người bạn nhỏ của chúng ta đã lớn hơn nhiều, cậu vẫn thầm cảm ơn cô giáo đã đem lại cho cậu một niềm tin mới, một nghị lực mới. Lên cấp ba, cậu mạnh dạn tham gia giải bơi lội cấp thành phố và đạt ngôi Á Quân. Cậu đã dũng cảm chọn môn bơi lội bởi cậu tin rằng vết sẹo trên lưng chính là món quà cô giáo năm xưa dành tặng với tất cả sự yêu thương - đôi cánh thiên thần.

Ý Thượng đế *

Tôi cầu xin Thượng đế cho tôi không còn chịu mọi đau khổ.

Ngài nói, không. Đó không phải là ta mà tự ngươi phải biết cách tránh những phiền khổ ấy.

Tôi cầu xin Ngài cho đứa con tật nguyền của tôi được toàn vẹn.

Ngài nói, không. Tinh thần của bé là tinh nguyên, thân thể chỉ là bề ngoài.

Tôi hỏi xin Ngài ban cho tôi thêm lòng kiên nhẫn.

Ngài nói, không. Lòng kiên nhẫn được hình thành từ sự chịu đựng mọi gian khổ, không thể ban phát. Nó là để học và rút tỉa.

Vậy hạnh phúc, thưa Ngài, tôi hỏi xin.

Ngài nói, không. Hạnh phúc hay không là tùy vào ngươi.

Thưa Ngài, hãy cho tôi mọi thứ giúp tôi tận hưởng cuộc đời.

Ngài nói, không. Ta đã ban cho ngươi sự sống để ngươi có được mọi thứ.

Tôi hỏi Ngài sao cho tôi có được lòng yêu thương như tình yêu Ngài dành cho tôi.

Thượng đế phán: Cuối cùng ngươi đã hiểu được ý ta.

Sắc màu của tình bạn

Có một ngày sắc màu của thế giới này bắt đầu tranh luận với nhau xem ai có gam màu đẹp nhất, quan trọng nhất, hữu dụng nhất và được yêu thích nhất.

Xanh lá cây nói: ” Tôi quan trọng nhất. Tôi là dấu hiệu của sự sống và hy vọng. Tôi được chọn màu cho cỏ cây, hoa lá. Không có tôi, tất cả mọi loài trên thế gian này sẽ không thể tồn tại. Cứ hãy nhìn về cánh đồng kia, bạn sẽ thấy một màu xanh bạt ngàn của tôi “.

Xanh dương chen vào: ” Bạn có nghĩ về trái đất. Vậy bạn hãy nghĩ về bầu trời và đại dương xem sao. Nước chính là nguồn sống cơ bản nhất, được tạo ra bởi những đám mây hình thành bởi những vùng biển rộng lớn này. Hơn nữa, bầu trời sẽ cho khoảng không rộng lớn, hòa bình và sự êm ả “.

Màu vàng cười lớn: ” Ôi các bạn cứ quan trọng hóa. Tôi thì thực tế hơn, tôi đem lại tiếng cười, hạnh phúc và sự ấm áp cho thế giới này. Này nhé, mặt trời màu vàng, mặt trăng màu vàng và các vì sao cũng màu vàng. Mỗi khi bạn nhìn vào một đóa hướng dương, bạn sẽ cảm thấy cả thế giới này đang mỉm cười. Không có tôi cả thế giới này sẽ không có niềm vui “.

Màu cam lên tiếng: ” Tôi là gam màu của sự mạnh khỏe và sức mạnh. Mặc dù lượng màu của tôi không nhiều bằng các bạn, nhưng tôi mới đáng giá nhất vì tôi là nhu cầu của sự sống. Tôi mang đến hầu hết các vitamin tối quan trọng như cà rốt, cam, xoài, bí ngô, đu đủ... Tôi không ở bên ngoài nhiều nhưng khi bình minh hay hoàng hôn xuất hiện là màu sắc của tôi. Ở đây có bạn nào sánh kịp được với vẻ đẹp ấy không ?”.

Màu đỏ không thể nhịn được cũng nhảy vào cuộc: ” Tôi là máu, cuộc sống này là máu. Tôi là màu sắc của sự đe dọa nhưng cũng là biểu tượng của lòng dũng cảm. Tôi mang lửa đến cho con người. Tôi sẵn sàng chiến đấu vì mục đích cao cả. Không có tôi, trái đất này sẽ trống rỗng như mặt trăng. Tôi là sắc màu của tình yêu và đam mê, của hoa hồng đỏ, của hoa anh túc “.

Màu tím bắt đầu vươn lên góp tiếng: ” Tôi tượng trưng cho quyền lực và lòng trung thành. Vua chúa thường chọn tôi vì tôi là dấu hiệu của quyền lực và sự xuất chúng. Không ai dám chắt vắn tôi. Họ chỉ nghe lệnh và thi hành !”.

Cuối cùng, màu chàm lên tiếng, không ồn ào nhưng đầy quyết đoán: ” Hãy nghĩ đến tôi. Tôi là sắc màu im lặng và hầu như không ai chú ý đến tôi. Nhưng nếu không có tôi thì các bạn cũng chỉ là vẻ đẹp bên ngoài. Tôi tượng trưng cho suy nghĩ và sự tương phản, bình minh và đáy sâu cả biển cả. Các bạn phải cần đến tôi để cân bằng cho bề ngoài của các bạn. Tôi chính là vẻ đẹp bên trong “.

Và cứ thế các sắc màu cứ tiếp tục tranh luận, thuyết phục màu khác về sự trội hơn của mình. Bỗng một ánh chớp sáng lóe trên nền trời, âm thanh dữ dội của sấm sét và mưa bắt đầu nặng hạt. Các sắc màu sợ hãi đứng nép sát vào nhau để tìm sự ấm áp.

Mưa nghiêm nghị nói: ” Các bạn thật là ngớ ngẩn khi chỉ cố gắng vật lộn với chính các bạn. Các bạn không biết các bạn được tạo ra từ một mục đích thật đặc biệt, đồng nhất nhưng cũng khác nhau ? các bạn là những màu sắc thật tuyệt vời. Thế giới này sẽ trở nên nhàm chán nếu thiếu một trong các bạn. Nào, bây giờ hãy nắm lấy tay nhau và bước nhanh đến tôi “.

Các màu sắc cùng nắm lấy tay nhau và tạo thành những màu sắc đa dạng.

Mưa tiếp tục: ” Và từ bây giờ, mỗi khi trời mưa tất cả các bạn sẽ vươn ra bầu trời bằng chính màu sắc của mình và phải hợp lại thành vòng để nhắc nhở rằng các bạn phải luôn sống trong hòa thuận, và ta gọi đó là cầu vồng. Cầu vồng tượng trưng cho niềm hy vọng của ngày mai “. Và cứ như thế mỗi khi trời mưa, để gội rửa thế giới này, trên nền trời sẽ ánh lên những sắc cầu vồng làm đẹp thêm cho cuộc sống, để nhắc nhở chúng ta phải luôn luôn tôn trọng lẫn nhau.

Sự động viên

Một bầy ếch đi dạo trong rừng và có hai con bị rơi xuống một cái hố sâu. Tất cả con ếch còn lại trong bầy đều bu quanh miệng hố để tìm cách cứu chúng lên. Nhưng khi thấy cái hố quá sâu, cả bầy liền nói với hai con ếch dưới đó rằng chúng chỉ còn nước chết mà thôi.

Hai con ếch bỏ ngoài tai những lời bình luận đó và cố hết sức nhảy lên khỏi hố. Những con ếch kia lại nói với chúng đừng nên phí sức, rằng chúng chỉ còn nước chết.

Sau cùng, một con ếch phía dưới nghe theo những gì cả bầy nói, nó bỏ cuộc và ngã lặn ra chết trong sự tuyệt vọng.

Con ếch còn lại tiếp tục cố gắng nhảy. Một lần nữa cả bầy xúm lại và thét lên khuyên nó hãy thôi đi. Nó càng nhảy mạnh hơn nữa. Cuối cùng nó nhảy được lên bờ. Cả bầy vây quanh và hỏi nó: “ Anh không nghe tụi tôi nói gì hay sao?”. Con ếch bảo nó bị điếc. Nó tưởng cả bầy ếch đã động viên nó suốt khoảng thời gian vừa qua.

Có một sức mạnh sống và chết nơi miệng lưỡi của chúng ta. Một lời động viên khích lệ cho một người đang bế tắc có thể vực người ấy dậy và giúp anh ta vượt qua khó khăn. Nhưng cũng lời nói có thể giết chết một người trong cơn tuyệt vọng. Do đó, hãy cẩn thận với những gì chúng ta nói ra. Bất kỳ người nào cũng có thể nói những lời hủy diệt để cướp đi tinh thần của những người đang ở trong hoàn cảnh khôn khó, nên quý báu thay là những ai dành thì giờ để động viên và khích lệ người khác.

Lung linh trong từng câu chúc

1/. May you have enough happiness to make you sweet; enough trials to make you strong; enough sorrow to keep you human; enough hope to make you happy and enough money to buy things you want. May you have more than enough of nice things to share with others! I wish that you have enough!

Chúc bạn có đủ hạnh phúc để được dịu dàng, đủ từng trải để được mạnh mẽ, đủ nỗi buồn để biết cảm thông, đủ hy vọng để hạnh phúc, đủ tiền mua những thứ bạn muốn. Chúc bạn có

thêm nhiều điều tốt đẹp để chia sẻ với mọi người. Tôi chúc bạn có đủ.

2/. *Don't go for looks- it can deceive. Don't go for wealth – even that fades away. Go for someone who makes you smile because only smile makes a dark day seem bright. I wish that you find that person!*

Đừng xem trọng bề ngoài - bề ngoài có thể đánh lừa ta. Đừng xem trọng sự giàu sang - vì nó có thể mất dần. Hãy đến với người biết làm bạn cười, vì chỉ có nụ cười mới biến một ngày ảm đạm thành tươi sáng. Chúc bạn tìm được một người như thế.

3/. *There are moments in life when you really miss someone that you want to pick him from your dream and hug him for real. I wish that you dream of that someone.*

Có những lúc trong cuộc đời ta nhớ một người đến nỗi chỉ muốn kéo người ấy ra khỏi giấc mơ để ôm chặt lấy. Chúc bạn mơ thấy một người như thế.

4/. *Dream that you want to dream, go where you want to go, be what you want to be, because you have only one life and one chance to do all the things you want in life. I wish that you be blessed with great courage!*

Hãy mơ những gì bạn muốn mơ, hãy đi nơi bạn thích đi, hãy trở thành người bạn muốn trở thành. Bởi vì ta chỉ có một cuộc đời và một cơ hội để ta thực hiện tất cả những gì ta mong mỏi trong cuộc đời ấy. Chúc bạn có được lòng can đảm ấy.

5/. *When one door of happiness closes, another opens but often we look so long at closed door that we don't see the one that has been opened for us. I wish your fingers were caught in the process!*

Khi một cánh cửa hạnh phúc đóng lại, một cánh cửa sẽ mở ra. Nhưng thường ta cứ ngắm mãi cánh cửa đã đóng để rồi không thấy cánh cửa đang mở ra. Chúc bạn biết mở cửa.

6/. *The best kind of friend is one could sit together with on a porch, swing, never saying a word, and then walk away feeling like that was the best conversation you've had. I wish you knew more people like that!*

Những người bạn tốt nhất là người có thể im lặng cùng ta ngồi ngoài hiên hay trên xích đu để rồi khi ta đi, ta cảm thấy như vừa được trò chuyện thật thích thú. Chúc bạn quen được nhiều người như thế.

7/. *It's true that we don't know what we've got until we lose but it's also true that we won't know what we've missed until have had it. I wish you remain ignorant to avoid such agony!*

Đúng là ta chẳng biết ta được hưởng những gì nếu ta không mất nó, nhưng cũng đúng là ta sẽ chẳng mong mỏi gì nếu ta không có nó. Chúc bạn không biết để không phải chịu đau khổ như thế.

8/. *A careless word may kindle strife. A cruel word may wreck a life. A timely word may level stress. A loving word may heal and bless. I wish you be blessed with the “ Gift of the Gap ” !*

Một lời bất cẩn có thể gây bất hoà, một lời độc ác có thể làm hỏng cả một cuộc đời. Một lời

đúng lúc có thể làm giảm căng thẳng. Một lời yêu thương có thể đem lại hạnh phúc. Chúc bạn biết điền vào chỗ trống.

Hình phạt thích đáng!

Trong dịp đi dự trại hè ở trường, cậu bé Billy đã được mẹ gởi cho một hộp bánh bích quy lớn. Cậu bé ăn một ít rồi đặt phần còn lại dưới giường. Ngày hôm sau, sau khi ăn trưa xong, Billy trở về lều để lấy bánh thì phát hiện chiếc hộp đã biến mất.

Buổi trưa hôm đó, sau khi được cậu bé mách về vụ mất cắp, thầy giáo của Billy nhìn thấy một cậu bé khác đang ngồi ăn những chiếc bánh bích quy lấy cắp được sau gốc cây. Thầy giáo tự nhủ rằng:

“ Cậu bé đó phải được dạy một bài học để đừng lấy cắp nữa. ”

Người thầy giáo trở về nhóm học sinh tìm Billy và nói: ” Billy, thầy đã biết ai lấy bánh của em rồi. Em có muốn giúp thầy dạy bạn ấy một bài học không?”

Billy bối rối trả lời: ” Vâng, thưa thầy. Nhưng thầy không định phạt bạn ấy sao!”

“ Không đâu, điều đó chỉ làm cho bạn ấy bức tức và trở nên căm ghét em thôi. Thầy muốn em gọi điện cho mẹ và nhờ mẹ gởi cho em một hộp bánh bích quy khác nhé. ”

Cậu bé làm đúng như lời thầy dặn và vài ngày sau cậu nhận được một hộp bánh khác của mẹ gởi. Thầy giáo bảo Billy: “ Bạn đã lấy cắp bánh của em bây giờ đang ngồi bên bờ hồ đấy. Em hãy đi tới chỗ bạn ấy và mời bạn ấy cùng ăn bánh với em nhé. “ Billy nhăn nhó phản đối: “

Nhưng nó là kẻ cắp mà thầy. ”

“ Thầy biết. Em hãy cứ làm như lời thầy bảo rồi sẽ thấy”.

Nửa giờ đồng hồ sau, thầy giáo thấy hai đứa bé cùng nắm tay nhau rất thân thiết đi lên ngọn đồi. Đứa bé đã lấy cắp bánh cô nài nỉ người bạn mình nhận con dao xép để đền bù cho những cái bánh đã lấy trộm. Còn đứa bé thì một mực từ chối món quà của người bạn mới và nói rằng mấy cái bánh chẳng đáng gì.

Billy đã nhận được một bài học quý giá về sự tha thứ và lòng yêu thương. Nếu kẻ thù của ta đối, hãy cho kẻ đó ăn, nếu khát, hãy cho kẻ đó uống. Bởi vì sự tha thứ và lòng yêu thương luôn có thể cảm hoá được người khác và đó cũng chính là phương cách trả thù hữu hiệu nhất của mỗi chúng ta.

Vì sao mình mến bạn...

Chỉ khi ở bên bạn, tôi mới thật sự là tôi

- Bạn đã đem lại cho tôi những cảm giác mà tôi chưa bao giờ có trước đó
- Bạn không bao giờ bỏ rơi tôi. Điều đó sẽ làm tôi thêm vững bước
- Sự chân thành và sâu sắc của bạn mãi là ngọn lửa thấp sáng tình cảm của hai chúng ta
- Tình cảm của bạn làm tôi xúc động. và tình cảm ấy sẽ luôn ở mãi trong tôi
- Bạn đã chỉ cho tôi biết ý nghĩa thực sự của tình yêu
- Tôi có thể nói với bạn bất cứ điều gì và bạn sẽ không chê cười
- Mỗi khi nghĩ đến bạn, trong tôi lại dấy up những cảm xúc tuyệt vời
- Bạn luôn nói những điều mà tôi muốn nghe (rằng tôi rất tuyệt vời... ^_^)
- Mỗi khi tôi nhìn bạn, tôi lại thấy hồi hộp lạ thường
- Bạn luôn là chủ đề trong những giấc mơ của tôi
- Bạn có một khả năng hài hước tuệt vời
- Bạn luôn có những ý tưởng lãng mạn và thú vị
- Bạn làm những điều tốt đẹp cho tôi hơn là tôi đáng được nhận
- Khi bạn và tôi cùng nhau, chúng ta có thể làm được điều kì diệu
- Bạn là người đã mở cánh cửa trái tim tôi
- Bờ vai bạn là chỗ dựa vững chắc và êm ái nhất mỗi khi tôi khóc
- Và... tất nhiên, tôi thích bạn vì sự thông minh của bạn, bạn rất trông mình khi đã chọn tôi
- Tôi viết bài này lên cũng chỉ muốn nói: TÔI RẤT THÍCH BẠN

Hãy là chính mình!

Cứ tự nhiên, đừng bắt chước ai hết - Đạo diễn điện ảnh nổi tiếng người Mỹ, James Gordon thường nhắc nhở các diễn viên của mình như thế - Không ai khổ sở bằng kẻ đánh đổi con người mình để cố gắng biến thành một người khác. Ngay ở kinh đô điện ảnh Hollywood cũng có những tài năng trẻ đầy triển vọng nhưng hình như họ không muốn là chính mình mà chỉ nhằm bắt chước để may ra có thể thành Sophie Marceau hạng hai hoặc Nicole Kidman hạng ba? Cass Darley là một cô gái mơ ước trở thành ca sĩ nhưng mỗi lần nhìn vào gương cô lại thất vọng vì hai hàm răng của mình rõ ràng cứ chia ra phía trước. Lần đầu ra trước công chúng trên một sân khấu nhỏ ở New Jersey, cô cứ khum khúm bàn tay vừa hát vừa che miệng một cách cực kỳ gò bó, may mà giọng hát tuyệt vời của cô đã cứu cái động tác ngượng ngập, lúng túng đó. Khi vào sau cánh gà, người đạo diễn chương trình nói nhỏ với cô: “Em có giọng hát rất tuyệt nhưng động tác thì rất dở. Tại sao em cứ phải lấy tay che miệng? Em tưởng là hàm răng em xấu à? Em nhầm, đó chính là nét duyên trời cho em đấy”. Từ hôm đó mỗi khi ra sân diễn, Darley quên hẳn cái “mái tây hiền” của mình đi và chỉ nghĩ đến khán giả, cô hát với cả tâm hồn. Hai năm sau, album đầu tay của Darley bán được một triệu bản với hình cô mang gương mặt đầy tự tin, có nụ cười tươi sáng, hàm răng hơi ngả ra phía trước, càng ngấm càng duyên. Cô không chỉ trở thành ca sĩ nổi danh mà còn là một ngôi sao điện ảnh.

Hóa ra cái duyên không có chuẩn mực chung. Thử tưởng tượng nếu tất cả chúng ta đều giống hệt Maryline Monroe thì điều đó đáng vui hay buồn? Ngay trong hội họa, các thiếu nữ đẹp cũng có những khiếm khuyết nhỏ và chính cách khiếm khuyết này đã tạo cho bức tranh sức hấp dẫn riêng. Bạn và tôi, cha mẹ sinh ra mỗi người có một dung nhan không giống ai, có tài năng riêng cũng không giống ai, vậy tại sao ta lại buồn phiền vì mình không được giống như người này, người nọ? Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, bao nhiêu tỉ người đi qua trên trái đất này chưa có một ai hoàn toàn giống hệt như ta cả và chắc chắn từ nay cho đến “ngày tận thế” cũng sẽ không có một người thứ hai y như ta nữa. Cho nên ta hãy tự hào vì ta là ta.

Cách đây mấy chục năm có một cô gái từ vùng quê Missouri nước Mỹ lên thủ đô New York lập nghiệp. Cô vô cùng khâm phục các ca sĩ nổi danh thời ấy, liền mua băng hình của họ về nghiên cứu suốt ngày để xem họ có những “ngón nghề” gì, rồi khổ công luyện cho mình, giống mỗi người một tí với hy vọng sẽ thành “kết tinh” của những tài năng đó. Cuối cùng cô thành một thứ “tả-pí-lù” và đến già vẫn phải tạm bằng lòng với nghề giữ quần áo ở rạp.

Có thể nói trên đời có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu vẻ duyên dáng khác nhau. Có cô gái có cái duyên “quê mùa”, thấm đượm hương đồng gió nội, có cô có cái duyên “quý phái” như sinh ra để làm tiêu thư khuê các, mỗi người có những nét riêng tự nó toát ra từ con người họ. Nếu chúng ta từ bỏ nét duyên của mình, đi bắt chước cái duyên của người khác thì sẽ bị thiệt liên một lúc hai lần: một là đánh mất chính mình, hai là trở thành bản sao vụng về của người ta. Chỉ khi nào ta nhận thức được nét riêng không ai có của ta thì bạn mới tự tin và vượt lên cả chính bản thân mình.

Khi vua hề người Pháp Charlie Chaplin mới chập chững bước vào trường quay, viên giám đốc hãng phim muốn anh phải bắt chước một vai hề nổi danh người Đức. Nếu Chaplin cứ ngoan ngoãn làm theo ý ông ta thì có lẽ đến giờ vẫn không ai biết Charlie Chaplin là ai. Mary Margarit bước vào đời nghệ sĩ với vai nữ quý tộc thất bại nhưng khi cô khai thác được những đường nét của một cô gái chân chất quê mùa đúng như mình vốn có, tuy không đẹp nhưng mát tươi tinh khiết như nụ hoa buổi sớm thì bao nhiêu hãng phim chìa hợp đồng mời cô tham gia.

Và như vậy, bạn thân mến, muốn có duyên bạn hãy là chính mình, đừng bắt chước ai một cách vụng về, có khi sẽ trở thành lỗ bịch.

Những quyền sách dạy nấu ăn

Anh trai tôi và tôi đang ở trong phòng xem tivi thì mẹ vào nói với chúng tôi rằng Juliana, em họ tôi mới năm tuổi, bị bệnh ung thư thời kỳ đầu. Đây quả là tin xấu với chúng tôi, tôi không biết rõ bệnh ung thư là gì, nhưng với một đứa trẻ mười hai bốn, tôi cũng mừng tượng được đây là

bệnh khó chữa.

Mẹ tôi bảo, Juliana được chẩn đoán bị bệnh nhiều bạch cầu, ung thư máu giai đoạn đầu, cần một số tiền để chữa ngay thời kỳ đầu phát bệnh. Anh trai tôi và tôi thật sự sợ hãi, chúng tôi thật không tin vào những gì mẹ nói. Gương mặt cha mẹ tôi đầy âu lo và đăm lẹ, điều đó cũng đủ để làm tôi khóc.

Khi chúng tôi đến bệnh viện thăm Juliana, em đang nằm trên giường truyền nước biển. Mỗi lần đến thăm em, trông em lại khác đi, xanh xao, vàng vọt. Thuốc men em dùng càng ngày càng nhiều, tóc cũng không còn đẹp và dài như xưa. Trông em họ tôi đau đớn nhiều làm tôi cảm thấy tim tôi đau nhói. Tôi muốn giúp em họ nhanh chóng hết bệnh, nhưng mới mười bốn tuổi, tôi không biết làm gì khác.

Một buổi tối sau khi chúng tôi đến thăm Juliana, trên đường về nhà tôi không ngừng suy nghĩ về em. Bệnh viện là nơi rất đáng sợ và lạnh. Tôi đã tưởng tượng một thời gian dài Juliana phải nằm trong bệnh viện suốt ngày, buồn chán, tuyệt vọng vô cùng.

Khi chúng tôi về đến nhà, tôi ngồi xuống bàn bếp của gia đình. Tôi luôn thích viết truyện và vẽ tranh, và tôi bắt đầu công việc tôi đã làm từ nhiều đêm. Nhưng đêm nay thật là khó - tôi đang nghĩ về Juliana. Tôi nghĩ, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi có thể bán những bức tranh của tôi? Sau đó tôi có thể gửi tiền để bác sĩ của Juliana giúp em chữa bệnh nhanh hơn và nhanh chóng rời khỏi bệnh viện?

Khi tôi nói chuyện với cha mẹ tôi, cha mẹ nghĩ đó là ý tưởng hay, rồi chúng tôi đưa ra ý tưởng tốt hơn. Chúng tôi sẽ làm một cuốn sách dạy nấu ăn. Tôi thích nấu ăn, kể cả viết và vẽ - một cuốn sách nấu ăn kết hợp tất cả những điều này.

Những ngày kế tiếp, tôi nhờ mọi người trong gia đình và những người bạn tôi gửi cho tôi những bí quyết thú vị về nấu ăn và tôi nhận rất nhiều. Mẹ giúp tôi diễn đạt, trình bày mọi thứ. Bà ngoại giúp phân loại các công thức, bí quyết trong khi tôi vẽ những bức tranh và trong từng phần cuốn sách dạy nấu ăn.

Ý tưởng của tôi cho một quyển sách dạy nấu ăn nhỏ nhanh chóng tăng lên hơn 100 trang. Và câu lạc bộ trượt băng địa phương trả tiền lần in đầu tiên. Chúng tôi bán hầu hết 300 cuốn sách trong tuần đầu tiên. Tôi không thể tin vào sự hưởng ứng đó. Tôi cảm thấy rất tốt, mọi việc thuận lợi ngoài mong đợi.

Hiện nay, cuốn sách dạy nấu ăn đã được in lần thứ bốn. Vì có nhiều lời yêu cầu, tôi bắt đầu viết một cuốn sách dạy nấu ăn thứ hai. Ước ao của tôi để giúp em họ tôi đã đi đến giúp nhiều người. Tiền từ sách dạy nấu ăn tôi đóng góp vào quỹ nghiên cứu bệnh nhiều bạch cầu của Canada và đủ để gây quỹ học bổng cho việc nghiên cứu.

Tôi rất hạnh phúc khi gặp nhiều người sống sót với bệnh nhiều bạch cầu, và nhiều người trong số họ đã chia sẻ chuyện của họ với tôi. Với em họ tôi cũng vậy, Juliana đã diễn biến tốt và em đang tiến triển rõ! Bây giờ Juliana em họ tôi đã phục hồi sức khỏe.

Tôi vui mừng không chỉ tôi và gia đình có thể giúp phục hồi sức khỏe chính em họ mình mà còn giúp hạnh phúc cho bao gia đình khác. Chữa được bệnh bằng việc bán sách dạy nấu ăn, kể cũng lạ!

Những điều nghịch lý *

Chúng ta xây dựng xa lộ rộng lớn nhưng chúng ta nhìn nhau bằng con mắt hẹp hòi.

Chúng ta mua nhiều đồ hơn nhưng sử dụng chúng ít hơn.

Những ngôi nhà ngày càng to hơn nhưng gia đình ngày một thu nhỏ lại. Nhà đẹp nhiều hơn, gia đình yên ấm ít hơn.

Chúng ta có nhiều tiện nghi nhưng có ít thời gian dành cho nhau.

Chúng ta có nhiều bằng cấp hơn trước nhưng trí khôn kém đi, biết nhiều hơn nhưng óc phán xét suy giảm.

Chúng ta tích góp của cải nhưng đồng thời làm rơi vụng những giá trị của con người. Với nhiều người, thu nhập đi lên, đạo đức đi xuống.

Chúng ta nói quá nhiều, nghe quá ít.

Chúng ta đang cố học cách kiếm sống chứ không học cách sống. Chúng ta kéo dài được tuổi thọ nhưng cuộc sống vẫn ngán ngùi.

Chúng ta vượt được vạn dặm để lên tới mặt trăng và trở về, nhưng không ít người cả đời không bước qua nỗi bức giầu sang thăm người hàng xóm. Chúng ta chinh phục được vũ trụ nhưng bất lực với chính mình.

Chúng ta xây dựng những công trình lớn nhưng chưa chắc đã là công trình tốt.

Chúng ta cố gắng làm sạch không khí trong lúc tự là ô nhiễm tâm hồn bản thân.

Chúng ta viết nhiều nhưng đọc ít. Chúng ta học cách hối hả nhưng không học được cách đợi chờ.

Chúng ta chế được những máy tính công suất lớn và tốc độ nhanh để lưu trữ và xử lý thông tin trong vài phần tỷ của cái nháy mắt nhưng các dân tộc vẫn không hiểu nhau.

Chúng ta chia nhỏ được các nguyên tử nhưng bất lực trước thói quen định kiến.

Chúng ta có nhiều thứ để giải trí nhưng ngày càng ít được thư thả.

Những cái chạm tay

“ Có một vị nữ luật sư nọ được toà án cử ra làm biện hộ cho một tên tội phạm nguy hiểm đang chờ xét xử. Trước ngày ra toà vị nữ luật sư đến trại giam để thu thập thông tin cũng như đến để động viên, an ủi vị “ thân chủ ” của mình.

Tên tội phạm là một người lạnh lùng, khô cứng và rất khép kín. Anh ta nhất định không chịu tiết lộ cũng như chia sẻ với vị nữ luật sư bất kì điều gì. Chính vì vậy cuộc nói chuyện giữa họ bị gián đoạn liên tục và không thể có chung được sự nhất trí. Cho đến khi vị nữ luật sư chuẩn bị ra về, bà nắm lấy tay anh ta để an ủi và chào tạm biệt anh ta.... Thì thật bất ngờ, anh ta nắm chặt lấy tay bà và cúi gầm mặt xuống đất. Không ai nói lời nào, mà họ chỉ nắm chặt lấy tay nhau.

Sau vài phút, anh ta bắt đầu khóc, nắm chặt lấy tay bà hơn. Bằng cách bí ẩn nào đó, cái nắm tay đã làm cho cảm xúc của người đàn ông bắt đầu dâng trào.

Khi tiếng khóc nhỏ dần đi, anh ta bắt đầu nói chuyện. Đến lúc này anh ta mới bắt đầu kể về tuổi thơ bất hạnh, với những trận đòn “ thừa sống thiếu chết ” của ông bố say rượu, với nỗi cô đơn cùng với sự thiếu chăm sóc từ người mẹ nghiện ngập.... Trong suốt thời gian nói chuyện, anh không buông tay vị nữ luật sư và bà cũng để yên tay như vậy. Có lẽ cái nắm tay đó làm cho anh ta thấy có đủ an tâm để chia sẻ... ”

Ai cũng cần được quan tâm và những lần chạm tay là một phần của sự quan tâm đó. Có thể bạn cũng là một người cần được yêu thương và quan tâm như vậy. Và cũng có thể bạn biết những người luôn cần được biết rằng họ được yêu thương và quan tâm như vậy. Bạn và họ không phải là duy nhất. Cái chạm tay của bạn có thể làm trọn vẹn một điều mà ngôn ngữ không làm được.

Và đôi khi, nó có thể thay đổi cả cuộc đời của một con người.... Giống như khi diễn viên

Marilyn Monroe được hỏi đã bao giờ cô cảm thấy được yêu thương khi sống với gia đình nhận cô làm con nuôi, cô đã trả lời: “ Có một lần khi tôi 7-8 tuổi. Lúc đó, mẹ nuôi của tôi đang trang điểm và tôi đứng cạnh, ngắm nghía tò mò. Bà với tay nắm lấy tay tôi kéo về phía bà, ngay khoảnh khắc đó tôi cảm thấy mình được yêu thương.... ”

Cùng nhau vượt qua bão tố

Một công ty nọ tổ chức thi tuyển nhân viên. Câu hỏi cuối cùng trong phần thi viết khiến hầu hết thí sinh ngạc nhiên. Câu hỏi như sau: Bạn đang lái xe hơi đi trong một đêm bão tố cấp 12. Xe bạn chạy qua một quãng đường vắng và bạn phát hiện thấy có 3 người đứng trên ven đường vẫy tay xin đi nhờ xe. Họ gồm một bà cụ đang bị bệnh nặng, một bác sĩ giỏi dư sức cứu tính mạng của bạn nếu bạn mắc bệnh hiểm nghèo, và người thứ ba là cô gái bạn yêu. Họ mong bạn cứu giúp họ, bạn rất muốn nhưng rất tiếc xe bạn chỉ có thể chở thêm được một người. Bạn sẽ chọn chở người nào? Hãy giải thích lí do của sự chọn lựa ấy.

Tới đây, chắc bạn sẽ hiểu rằng đây là một câu hỏi đánh giá nhân cách của bạn bởi mỗi sự lựa chọn đều phản ánh quan điểm của bạn về sinh mạng con người. Bạn có thể đưa bà cụ lên xe. Mặc dù bà cụ có thể (và có lẽ là sẽ như thế) không đủ sức qua được cho tới khi bạn gặp một bệnh viện, nhưng dù sao thì cứu người vẫn là trên hết. Còn một tia hi vọng le lói vẫn phải làm. Nhưng đứng từ góc độ hơn thiệt, bạn sẽ chọn ông bác sĩ. Bạn cứu ông ta để ông ta cứu bạn - một hành động thiết thực có tính chất đầu tư cho tương lai. Việc chở bà cụ nói cho cùng chỉ để lương tâm của bạn khỏi bị cắn rứt. Có thể bạn sẽ tự vấn: Tại sao lại không chở người yêu của bạn? Bà lão đã già, các bạn còn trẻ, tương lai ở phía trước. Bác sĩ giỏi trong thiên hạ cũng không phải là quá hiếm. Trong cuộc đời cơ hội gặp được người bạn đời như ý hầu như là duy nhất. Bỏ qua cơ hội cứu được người bạn yêu cũng có nghĩa là phần đời còn lại của bạn không chắc đã trôi qua trong hạnh phúc.

Trong số hơn 200 ứng viên tham gia cuộc thi tuyển, chỉ có một người duy nhất có câu trả lời được ban giám khảo nhất trí lựa chọn, cho dù thí sinh này không đưa ra lời giải thích nào cho phương án của mình. Vậy thí sinh này đã trả lời ra sao? Phương án của thí sinh này là...

“Đưa chỉ khoá xe cho bác sĩ. Ông ta sẽ chở bà cụ tới bệnh viện. Tôi sẽ cùng người bạn gái của tôi lợi bộ vượt qua bão tố”.

Bước ngoặt

Sau hai mươi lăm năm sống chung, cuộc hôn nhân của vợ chồng tôi tan vỡ, và anh ấy đã dọn đi khỏi căn nhà nơi con gái của chúng tôi được sinh ra và lớn lên. Dù sao thì mọi chuyện cũng trở nên đơn giản hơn nhiều khi mà con gái tôi đã bước sang tuổi 20, hoặc ít ra là do tôi nghĩ vậy. Bởi vì con bé không còn là một đứa trẻ vị thành niên nữa, nên chúng tôi không phải bàn bạc về chuyện chăm sóc hay trợ cấp cho con, tôi không phải chịu đựng việc anh ấy lui tới thăm nó, và cũng không phải cố tìm cách để giải thích một chuyện không tài nào giải thích nổi cho bọn trẻ con. Song, một điều khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm là mọi chuyện đến với con tôi sẽ đơn giản hơn nhiều ở lứa tuổi của nó. Nó đang học đại học xa nhà, nó đã là một người lớn, không phải đối mặt với những chuyện vặt vãnh khó chịu thường nhật ở nhà hay những rối loạn tình cảm khi cha mẹ nó chia tay nhau.

Tôi cố hết sức để đảm bảo nỗi đau riêng của mình không làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai cha con, tôi đã nói với hai cha con rằng kể từ thời khắc đó, mọi chuyện quan hệ giữa họ hoàn toàn không liên quan gì đến tôi và tôi sẽ không bận tâm đến chuyện can thiệp vào. Tôi đã cố gắng tỏ ra bình thường khi thấy số điện thoại của anh ấy có trong hóa đơn điện thoại của con gái tôi do trường nó gửi về, nhưng tôi cũng phải thú nhận rằng mình đã rất tức giận. Vào những lúc như vậy, tôi cố luyện cho mình sự vui vẻ và thanh thản và cố gắng kềm nén nỗi đau và cả cơn thịnh nộ.

Trong những năm kế tiếp, tôi lảng lạng dõi theo từng bước đi của con gái, đôi khi tự hỏi cuộc hôn nhân tan vỡ của cha mẹ có ảnh hưởng gì đến nó hay không. Nhưng những gì tôi thấy được là sự mạnh mẽ, tính độc lập, sự tự tin, óc hài hước và niềm lạc quan yêu đời của con bé. Và cuối cùng là tôi tự chúc mừng mình vì đã giải quyết tốt mọi việc mà không làm tổn thương đến con gái.

Rồi chuyện đó xảy ra vào một buổi tối nhân dịp nghỉ Giáng sinh của con gái tôi và chỉ còn 6 tháng nữa là nó tốt nghiệp. Tối hôm đó, hai mẹ con ngồi bên bàn ăn trong căn hộ mới mua, con bé thú nhận với tôi rằng nó rất sợ buổi lễ tốt nghiệp sắp tới. Khi đó, con bé đã giúp tôi nhận ra một điều quan trọng là tất cả những cuộc hôn nhân tan vỡ của cha mẹ đều có ảnh hưởng ít nhiều đến con cái, cho dù nó bao nhiêu tuổi hay hoàn cảnh sống của nó có tốt đến thế nào đi chăng nữa.

“Gia đình của bạn bè con đều sẽ đến dự đông đủ, và trong suốt một tuần lễ sẽ có rất nhiều bữa tiệc chiêu đãi. Con rất buồn khi mỗi lần mẹ gặp cha hoặc nghe nói chuyện về cha là mẹ lại khóc. Con không thể bảo một trong hai người đừng đến vì hai người một người là cha còn người kia là mẹ của con. Điều đó khiến con chẳng muốn tốt nghiệp chút nào”.

Tôi cảm giác như mình vừa bị giáng một đòn thật đau và thật nặng.

Tôi tưởng như mình không thở nổi, nước mắt bắt đầu tuôn ra như suối. Tôi cảm thấy sững sờ, lòng đau nhói – sững sờ vì những giọt nước mắt đau thương của mình đã vô tình khắc sâu vào tâm hồn bé bỏng của con gái, còn đau lòng khi biết chỉ vì tôi mà con bé không muốn đón nhận một cột mốc quan trọng trong cuộc đời của nó.

Tôi là vốn người nghĩ sao làm vậy nên tôi cố lấy hết sức để nói với con: “ Mẹ biết, thật khó để nói ra điều này”, tôi dừng lại một lát rồi tiếp tục: “ Còn sáu tháng nữa con mới tốt nghiệp. Cha mẹ chỉ có mình con và đều rất yêu thương con. Chúng ta không ai muốn buổi lễ tốt nghiệp hay bất cứ sự kiện quan trọng nào trong đời con sau này phải chịu ảnh hưởng vì chuyện của cha mẹ. Mẹ hứa mẹ sẽ không khóc nữa. Cha mẹ sẽ cố hết sức vì con”.

Và chúng tôi đã làm được như thế bằng tất cả sự nỗ lực của cả hai, của gia đình, và cả bạn bè của chúng tôi nữa. Ngày lễ tốt nghiệp hôm đó nước mắt đã rơi, nhưng đó là của cả hai chúng tôi đứng khi nhìn con gái bước lên sân khấu nhận bằng tốt nghiệp. Khi đó tôi chợt nhận ra rằng lựa chọn của mình từ sau bữa ăn tối với con gái hôm đó thật là đáng giá. Bằng cách cố gắng nói chuyện thân mật với cha con bé, cùng nhau ăn tối, nói ra hết những suy nghĩ của mình, tôi đã trút đi được gánh nặng bấy lâu. Tôi nhận ra rằng, sự tha thứ đã len lỏi vào sâu trong trái tim tôi, và đã xóa đi mọi cơn giận dữ và cả những nỗi đau trong lòng.

Đó đúng là một bước ngoặt quan trọng – không chỉ riêng cho gia đình ba người của tôi – mà còn cho cả đại gia đình và tất cả bạn bè của chúng tôi nữa. Bây giờ chúng tôi lại tiếp tục bận rộn chuẩn bị cho một cột mốc quan trọng khác – đám cưới của con gái. Đến mùa thu này, tôi và chồng cũ lại một lần nữa ngồi cạnh bên nhau, lần này là trên hàng ghế đầu tiên trong nhà thờ, và có lẽ sẽ lại cùng nhau rơi nước mắt vì hạnh phúc của con gái mình.

Tôi còn nhớ có một cô giáo mà tôi rất quý đã nói với tôi rằng: “ Sự tha thứ sẽ giúp ích cho người biết tha thứ nhiều hơn là cho người được tha thứ”. Và cô ấy đã rất đúng.

Ngôi nhà của người thợ mộc

Một người thợ mộc đã già và muốn về hưu. Ông nói với người chủ thầu về dự định rời bỏ công việc tại công ty xây dựng để về sống một cuộc sống an nhàn với gia đình vợ con lúc cuối đời. Mặc dù từ nay sẽ không còn nguồn thu nhập chính nữa, nhưng đã đến lúc ông phải nghỉ ngơi. Và lại, vợ chồng ông có thể thu xếp được. Người chủ thầu rất tiếc khi phải để cho một người thợ giỏi như ông ra đi nên đã yêu cầu ông hãy làm cho ông ta một căn nhà cuối cùng xem như là một đặc ân. Người thợ đồng ý, nhưng có thể nhận ra là ông không hết lòng vì việc làm cuối cùng này. Ông làm việc qua loa và sử dụng những vật liệu kém phẩm chất. Quả thật là đáng tiếc khi ông chọn kết thúc sự nghiệp của mình như thế.

Sau khi công trình hoàn thành, ông chủ thầu đến kiểm tra rồi đưa chìa khóa của ngôi nhà cho người thợ mộc, nói: “ Đây là căn nhà của ông. Món quà cuối cùng của tôi dành tặng cho ông. ” Thật bất ngờ và cũng thật xấu hổ. Nếu biết mình đang xây ngôi nhà cho chính mình, thì có lẽ người thợ mộc đã làm khác đi. Bây giờ thì ông phải sống trong ngôi nhà do chính mình xây lên một cách cầu thả.

Hãy nghĩ bạn cũng là một người thợ mộc. Cuộc đời bạn chính là ngôi nhà của bạn. Mỗi ngày bạn sẽ đóng thêm một cây đinh, dựng thêm một tấm ván, xây lên một bức tường. Hãy làm việc chăm chỉ và khôn ngoan. Bạn chỉ có một cuộc đời duy nhất để sống. Cho dù cuộc đời bạn chỉ có vồn vện một ngày đi chăng nữa thì ngày hôm đó cũng nên được sống tử tế và có ý nghĩa. “ Cuộc đời là một công trình do chính tay bạn tạo nên. ” Cuộc sống của bạn ngày mai sẽ là kết quả của những chọn lựa của bạn ngày hôm nay.

Đen hay trắng

Khi học cấp I, có lần tôi tranh cãi kịch liệt với một cậu bạn. Thực tế tôi không nhớ chúng tôi đã cãi nhau vì cái gì, nhưng bài học ngày hôm ấy thì tôi vẫn nhớ mãi.

Khi cãi nhau, tôi khẳng định cho rằng tao đúng, mày sai, và bạn tôi cũng nhất quyết mày sai, tao đúng!

Cô giáo tôi bắt gặp, bảo cả hai chúng tôi lên phòng giáo viên. Cô bảo mỗi đứa ngồi một bên cạnh bàn, trên bàn có một quả bóng nhựa rất lớn. Quả bóng màu đen xì. Thế mà khi cô giáo hỏi: “Em thấy quả bóng màu gì?” thì cậu bạn tôi đáp: “Thưa cô, màu trắng”.

Tôi không thể hiểu nổi nó đang nói gì. Mắt nó bị mờ hay đầu óc nó bị điên? Hay nó muốn trêu tức tôi? Thế là tôi bật lên cãi: “Màu đen chứ, đồ ngốc!”.

Chúng tôi lại bắt đầu cãi nhau về màu sắc của quả bóng. Đến lúc này thì cô giáo bảo chúng tôi đổi chỗ cho nhau. Lần này khi cô hỏi tôi: “Quả bóng màu gì?”, tôi đành phải trả lời: “Màu trắng ạ”. Bởi quả bóng đó được sơn hai màu khác nhau ở hai phía. Từ chỗ tôi ngồi ban đầu thì nó màu đen, còn chỗ bạn tôi thì nó màu trắng. Vậy mà chúng tôi đã gân cổ cãi nhau vì một điều mà cả hai đều chắc chắn cho là mình đúng mà không biết tại sao người kia nói ngược lại ý kiến của mình.

Đừng bao giờ tự cho mình là hoàn toàn đúng. Bạn phải đặt mình vào địa vị và hoàn cảnh của người khác để đánh giá sự việc, tình huống trong cuộc sống theo quan điểm của chính họ thì mới có thể thật sự hiểu họ được.

Tại sao Phụ nữ khóc?

Một cậu bé hỏi mẹ:

- Tại sao mẹ lại khóc?

Người mẹ đáp:

- Vì mẹ là một phụ nữ.

- Con không hiểu - Cậu bé thốt lên.

Người mẹ ôm chặt con và âu yếm:

- Con không bao giờ hiểu được, nhưng nó là như thế đấy...

Thời gian trôi đi, cậu bé lại hỏi cha:

- Tại sao mẹ lại khóc hở cha?

- Tất cả phụ nữ đều như thế, con yêu ạ - người cha mỉm cười đáp.

Cậu bé lớn dần lên và khi trở thành một người đàn ông, anh vẫn thường tự hỏi: “Tại sao phụ nữ lại khóc?”.

Cuối cùng anh tìm đến một nhà hiền triết. Nghe hỏi, nhà hiền triết ôn tồn nói: “Khi Thượng đế tạo ra người phụ nữ, người phải làm cho họ thật đặc sắc. Người làm cho đôi bờ vai họ cứng cáp để che chở được cả thế giới, đôi tay họ mát lạnh để che chở sự yêu thương, và người cho họ một sức mạnh tiềm ẩn để mang nặng đẻ đau.

Người cho họ một sự dũng cảm để nuôi dưỡng và chăm sóc gia đình, người thân, bạn bè ngay cả những lúc mọi người dường như buông trôi, và dù có nhọc nhằn đến mấy đi nữa họ không bao giờ than thở...

Người cho họ tình cảm để họ yêu thương con cái ở mọi nghĩa trên đời, ngay cả những lúc con cái họ gây cho họ đau khổ.

Người cho họ sức mạnh để chăm sóc người chồng của họ, tránh vấp ngã vì người tạo dựng họ từ những xương sườn của người đàn ông để bảo vệ trái tim anh ta... Người cho họ sự khôn ngoan để biết rằng một người chồng tốt sẽ không bao giờ làm tổn thương vợ mình, hiểu rõ sự chịu đựng của người phụ nữ và cô ta luôn thấp thoáng sau mỗi thành công của người chồng.

Để làm được những việc nhọc nhằn đó, người cũng đã cho họ giọt nước mắt để rơi, để họ sử dụng bất cứ lúc nào và đây là điểm yếu duy nhất của họ. Khi con thấy họ khóc, hãy nói với họ con yêu họ biết bao và nếu họ vẫn khóc, con hãy làm trái tim họ được bình yên”.

Tường giếng Anh sâu em nổi sori gàu dài
 Ai ngờ giếng cạn em tiếc hoài sori đây

Tự nhủ

Mạnh mẽ vừa đủ để đối mặt với mọi nghịch cảnh.
 Yếu đuối vừa đủ để biết rằng không phải bất cứ điều gì mình cũng có thể làm được.
 Hào phóng với những ai cần mình giúp đỡ.
 Tiết kiệm với chính những nhu cầu của bản thân.
 Thông minh vừa đủ để biết rằng mình không thể biết mọi thứ.
 Khờ khạo vừa đủ để tin vào may mắn.
 Sẵn lòng chia sẻ niềm vui của bạn.
 Sẵn sàng san bớt nỗi buồn của người khác.
 Là người đầu tiên chúc mừng thành công của đối thủ.
 Là người chỉ trích sau hết với thất bại của đồng nghiệp mình...
 Và trên hết phải là chính mình!

Lòng tốt

Mùa hè, Nick làm thêm trong tiệm bánh pizza. Công việc của cậu là đi tìm khách mua (như kiểu tiếp thị) và được hưởng 20% tiền hoa hồng từ mỗi cái bánh cậu bán được.

Bạn bè trong kí túc xá nói rằng bánh thì ngon thật nhưng giá đắt quá. Nick nói ngay là cậu sẽ giảm giá 20% cũng có nghĩa là cậu sẽ mất 20% tiền hoa hồng. Mọi người ai cũng khoái nhưng riêng tôi thì thấy nóng mũi. Nick quả là khôn lỏi, quán pizza đó đang giảm giá 20%, tức là dù Nick có giảm giá 20% cho bạn bè thì cậu vẫn dứt túi 20% cơ mà, chẳng đi đâu mà thiệt. Nhưng mọi người đâu có ai biết điều đó. Nhìn tất cả xúm xít đăng kí mua bánh kia. Lừa dối cả bạn bè, tử tế quá !

Nhưng có một người biết tôi đang nghĩ gì, đó là thầy Anderson.

- Thầy mới cùng một người bạn đến đó hôm qua. Bánh pizza rất ngon.

- Nhưng cậu ta đã nói dối trên lòng tin của người khác ! – Tôi nói.

- Thế em nghĩ mọi người không có lợi gì sao ?

- Có, mọi người mua rẻ hơn 20% nhưng... - Tôi lúng túng.

- Thế là đủ. Nếu Nick không mời, chưa chắc tất cả chúng ta đã được ăn bánh giảm giá mà được đem đến tận nơi. Tất cả đều vui, chúng ta còn mong ước gì hơn ? Thầy thấy Nick vốn là một chàng trai tốt. Một người hành động có thể coi là tốt khi giúp đỡ được người khác và đồng thời giúp được chính mình. Em nghĩ mà xem, nếu Nick chịu thiệt 20% tiền hoa hồng của mình với chính bản thân mình, vì cậu ấy không còn xu nào và phải ngửa tay xin bố mẹ. Và chúng ta liệu có đành lòng ăn chiếc bánh ấy không ?

Hãy chỉ lên tiếng nếu sự im lặng gây nguy hại cho người khác. Nhưng nếu sự lên tiếng ấy chỉ làm xấu hổ người nói dối, không giúp được ai và làm những người khác buồn, thì bạn sẽ lại là người có lỗi.

Phụ nữ thực sự muốn gì

Ngày xưa, có một lần, vị vua trẻ Arthur bị quốc vương nước láng giềng phục kích & bắt làm tù binh. Vị vua kia có thể thủ tiêu Arthur, nhưng nể phục “tuổi trẻ tài cao” nên quyết định cho Arthur một cơ hội. Đó là thời hạn 1 năm, Arthur phải tìm được câu trả lời cho câu hỏi: Phụ nữ thật sự muốn gì?

Đây là một câu hỏi mà chưa có ai trả lời chính xác được, ngay cả những nhà thông thái cao tuổi. Câu hỏi lại càng trở nên khó khăn hơn khi vua Arthur trẻ tuổi lại không có mấy kinh nghiệm vì...chưa yêu lần nào. Dù sao một cơ hội vẫn còn hơn bó tay. Arthur chấp nhận câu hỏi & bắt

đầu đi tìm câu trả lời.

Chàng đi hỏi ý kiến của mọi người: các chàng trai, cô gái, những nhà thông thái trong triều cho đến cả những anh hề, nhưng không ai đưa ra được câu trả lời vừa ý. Cuối cùng mọi người đều khuyên nhà vua trẻ đến hỏi mục phù thủy già - người biết mọi thứ nhưng luôn đặt ra cái giá cao khủng khiếp. Không những thế, mục phù thủy này hay có những yêu cầu quái đản, nên Arthur không muốn nhờ cậy tới.

Nhưng rồi ngày cuối cùng của hạn trả lời đã đến và Arthur vẫn chưa tìm ra được câu trả lời nào hợp lý. Không còn cách nào khác, Arthur đành đi tìm mục phù thủy già. Mục ta đồng ý giúp Arthur nhưng đổi lại, bà ta muốn cưới Gawain, hiệp sĩ danh giá nhất trong các hiệp sĩ. Vua Arthur hốt hoảng bởi mục phù thủy là sinh vật xấu xí nhất mà vua đã từng thấy. Trong khi Gawain là chàng hiệp sĩ tao nhã thì mục phù thủy lại có bướu, hôi hám & đáng ghê. Arthur không đồng ý nhưng Gawain khuyên chàng nên chấp nhận bởi tính mạng Arthur và sự toàn vẹn của các hiệp sĩ là trên hết.

Cuối cùng thì Arthur và Gawain cũng phải chấp nhận, mục phù thủy đã đưa ra câu trả lời: “ **Điều mà phụ nữ thực sự muốn là được tự quyết định cuộc sống của mình**”.. Quốc vương nước láng giềng _ người đã đặt câu hỏi _ đã cho trung cầu ý kiến của toàn bộ phụ nữ trong vương quốc, và ai cũng đồng tình rằng đó là câu trả lời đúng, Arthur được tự do!

Khi Arthur được tự do cũng là khi mục phù thủy đòi làm đám cưới với Gawain, vua Arthur đành vật. Gawain là một hiệp sĩ tao nhã nhưng bên cạnh lại là mục phù thủy ghớm ghê ai cũng ghê sợ...?

Khi mọi người ra về, Gawain vào phòng mình nhưng không thấy mục phù thủy đâu mà thay vào đó là một người đẹp lộng lẫy. Gawain hết sức ngạc nhiên, còn người đẹp giải thích rằng vì chàng đã đối xử tốt, dù với một phù thủy xấu xí, nên nàng quyết định từ đó sẽ mang lột phù thủy nửa ngày, nửa ngày còn lại sẽ trở nên xinh đẹp. Vấn đề còn lại là Gawain có quyền lựa chọn buổi tối nàng đẹp còn ban ngày nàng mang lột phù thủy hoặc ngược lại?

Gawain lâm vào tình thế khó xử? Nếu ban ngày nàng xinh đẹp thì chàng có thể hãnh diện với mọi người, nhưng đến tối sẽ thế nào nếu chàng phải ở bên cạnh một phù thủy ghớm ghê? Hay là buổi tối bên một phụ nữ xinh đẹp nhưng còn ban ngày lại phải xấu hổ với tất cả khi kè kè bên cạnh là mục phù thủy ghớm ghê hôi hám...??

Cuối cùng Gawain để cho mục phù thủy quyết định vì đơn giản mục phù thủy cũng là 1 phụ nữ, mà “ Điều mà phụ nữ thực sự muốn là được tự quyết định cuộc sống của mình” đấy thôi...

Theo bạn, kết thúc cuối cùng của câu chuyện này sẽ thế nào?

Hãy học cách tha thứ

Thầy giáo yêu cầu mỗi chúng tôi mang một túi nilông sạch và một bao tải khoai tây đến lớp. Sau đó, thầy bảo cứ hề chúng tôi không tha thứ lỗi lầm cho người nào đó thì hãy chọn ra một củ khoai tây viết tên người đó và ngày tháng lên rồi bỏ nó vào túi nilông. Sau vài ngày, có nhiều túi trở nên vô cùng nặng.

Sau đó, thầy lại yêu cầu chúng tôi phải luôn mang cái túi theo bên mình dù đi bất cứ đâu, tối ngủ phải để túi bên cạnh, làm việc thì đặt trên bàn. Sự phiền phức khi phải mang vác cái túi khiến chúng tôi cảm nhận rõ ràng gánh nặng tinh thần mà mình đang chịu đựng. Không những thế, chúng tôi còn phải luôn để tâm đến nó, nhớ đến nó và nhiều khi đặt nó ở những chỗ chẳng tế nhị chút nào.

Qua thời gian, khoai tây bắt đầu phân huỷ thành một thứ chất lỏng nhầy nhụa. Đây thật là một ẩn dụ sinh động về cái giá mà chúng ta phải trả cho việc khư khư ôm lấy giận hờn trong lòng. Trong thâm tâm chúng ta thường cho rằng tha thứ là một món quà đối với người được tha thứ, nhưng bạn thấy đây, đây rõ ràng là món quà cho chính chúng ta.

Mê cung

Trong đêm tân hôn, chú rể nằm mơ thấy một vị thần hiện ra và bảo: “ Ta sẽ cho con một điều ước mà con mong muốn nhất”. Vì chàng trai rất yêu vợ nên chàng đáp ngay không hề lưỡng lự: “ Con chỉ có một mong muốn. Đó là chúng con được sống tới bạc đầu râu tóc mà vẫn yêu nhau”. Vị thần khoan thai nói: “ Con sẽ được như ý. Nhưng trước khi điều ước của con trở thành hiện thực, con và vợ con phải trải qua một thử thách nhỏ. Ta báo trước cho con biết rằng nếu con không qua cuộc thử thách này thì con sẽ phải sống đơn độc suốt đời, con có chịu không?” “ Chúng con sẽ vượt qua tất cả những gì ngài đưa ra” Người chồng hăm hở.

Vị thần gật đầu và làm phép đưa cả hai vợ chồng tới một hòn đảo hoang vắng giữa biển cả mênh mông. Trên đảo, cây cối mọc cao lớn, rậm rạp. Dưới tán cây là những lối mòn đan chéo chằng chịt giữa những gốc cây, bụi cỏ làm thành một mê cung. “ Các con phải chung sức tìm đường sang tới bờ bên kia của hòn đảo. Đường đi không khó như các con tưởng. Tuy nhiên các con phải biết cách. Đó là một bí mật”. Vị thần nói xong và biến mất.

Vợ chồng nhà nọ cùng bước vào khu rừng. Tới ngã ba đầu tiên họ đứng lại phân vân. Người chồng quả quyết phải rẽ trái, người vợ cho rằng phải quẹo tay phải mới đúng hướng. Rốt cục anh chồng chiều theo ý vợ. Nhưng rồi một ngã ba nữa xuất hiện và cảnh tượng cũ được lặp lại. Lần này người chồng đòi đi bên phải còn người vợ nằng nặc đòi rẽ trái. Lần này cô vợ đành chiều chồng. Nhưng tới ngã ba sau thì chẳng ai chịu nhường ai. Người nào cũng cho ý kiến của mình là đúng chẳng ai chịu nghe ai, thế là vợ đi đường vợ, chồng đi đường chồng. Tuy vậy, họ vẫn giao ước sẽ hú lên để tìm nhau. Đi được một chốc, tiếng hú của người vợ xa dần, người chồng lo sợ vội quay trở lại tìm vợ. Thế nhưng, đi tới đâu cũng chỉ gặp toàn ngã ba, biết rẽ trái hay rẽ phải đây? Rối tinh rối mù, anh chàng đành đi bừa. Anh cứ đi, đi mãi cây càng rậm rạp âm u. Kiệt sức, tuyệt vọng, người chồng quỵ xuống cầu cứu. Vị thần hiện lên và bảo: “ Vậy là người đã không qua được thử thách nhỏ đầu tiên. Những con đường này không có gì là bí mật cả. Tất cả đều dẫn tới mé bên kia của đảo. Giả như vợ chồng người lúc nào cũng bên nhau, trong mọi sóng gió hiểm nguy, thẳng đường mà tiến đừng có nghĩ tới ngã ba ngã tư thì chắc chắn cả hai đã vượt qua khu rừng này từ lâu. Nhưng giờ thì các người sẽ không bao giờ gặp lại nhau được nữa”.

Người chồng bừng tỉnh, người ướm đắm mồ hôi. Cô vợ thức giấc theo vội hỏi: “ Chuyện gì vậy anh?”, “ Không có gì hết, chúng ta sẽ mãi bên nhau, trong mọi sóng gió hiểm nguy, thẳng đường mà tiến”, người chồng khẽ đáp và cúi xuống hôn má vợ” ...

Vận rủi, vận may

May rủi là chuyện thường tình trong cuộc đời. Có những cái may lại hóa rủi, rủi lại hóa may. Phải có thời gian chúng ta mới nhận thức được điều đó.

Hai thiên thần đang du ngoạn trên trần gian đến xin tá túc qua đêm ở một gia đình giàu có. Gia đình này đón tiếp hai vị chẳng mấy niềm nở. Tòa lâu đài có phòng khách nhưng họ chỉ cho hai thiên thần ngủ ở tầng hầm tối tăm lạnh lẽo.

Lúc ngủ lưng trên nền đất ẩm lạnh, thấy tường nhà có một lỗ hổng, thiên thần chị liền lấy đồ bít lại. Thiên thần em tỏ ý ngạc nhiên, thiên thần chị giải thích: “ Không phải mọi điều giống như ta tưởng đâu”.

Đêm hôm sau, hai thiên thần đến xin tá túc tại một gia đình nông dân nghèo túng. Vợ chồng chủ nhà rất hiếu khách. Họ mời hai vị dùng bữa ăn đạm bạc, nhường cho hai vị nghỉ trên cái giường duy nhất của họ. Sáng hôm sau, hai vị thiên thần thấy cặp vợ chồng chủ nhà đang khóc nức nở. Tài sản độc nhất của họ là con bò sữa bỗng lăn đùng ra chết.

Thiên thần em nổi giận trách chị sao quá nhẫn tâm: “ Người giàu có của ăn của để không hết, chị lại giúp đỡ? Còn hai vợ chồng đây nghèo khó nhưng hiếu khách, chị lại giết bò người ta?”. “ Không phải mọi điều giống như ta tưởng đâu” - thiên thần chị đáp. “ Lúc chị em mình ngủ

dưới tầng hầm của tòa lâu đài, chị thấy có vàng trong hốc tường đó. Biết người chủ nhà vừa tham lam vừa keo kiệt, chị đã trộm lấy rồi để hắt không thấy được kho báu. Đêm qua, trong lúc chị em mình ngủ ở nhà hai vợ chồng nông dân, chị thấy thần chết đến kêu người vợ đi. Chị liền đổi cho hắt con bò sữa. Không phải mọi điều giống như ta tưởng đâu”. Cuộc sống luôn có những điều bất ngờ không lường trước được. Không phải mọi điều chúng ta tưởng đều là sự thật.

Nhân cách: Món quà vô giá

Paul là một trong những học sinh tôi quý nhất, nhưng lại không phải là một trong những học trò giỏi của tôi. Một ngày nọ, Paul bước vào phòng tôi và hỏi:

“Thưa thầy, câu nói mà thầy ghi trên bảng tin có đúng hay không ạ? Hay thầy viết ra chỉ vì nó nghe có vẻ bóng bẩy”.

“Câu nói nào?”, tôi hỏi lại mà không rời mắt khỏi chiếc bàn giấy của mình.

“Thưa thầy, đó là câu: Nếu chúng ta nhận thức được và tin tưởng vào một điều gì đó, chúng ta sẽ đạt được nó.”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn Paul rồi trả lời: “Tác giả của câu danh ngôn này, ông Napoleon Hill, đã viết ra nó sau nhiều năm tìm hiểu cuộc sống của những bậc vĩ nhân và phát hiện ra rằng chính niềm tin vào câu châm ngôn trên là điểm chung của tất cả họ”.

“Ý của thầy là nếu như em có ý tưởng và tin vào nó thì em có thể thực hiện được ý tưởng đó?”, Paul hỏi tôi với một xúc cảm mãnh liệt khiến tôi hoàn toàn bị cuốn hút.

“Theo những gì mà thầy đã chứng kiến và đọc qua thì đó không phải là câu nói suông mà là một qui luật đã được lịch sử kiểm nghiệm”.

Paul đi chậm rãi quanh căn phòng. Đột nhiên em quay lại nhìn tôi với một quyết tâm mà trước đây tôi chưa từng thấy ở em và nói: “Thưa thầy Schallter, trước đây em luôn là một học sinh kém và em biết là em sẽ phải trả giá cho điều này. Tuy nhiên nếu như em nghĩ mình là một học sinh giỏi và tin vào điều đó thì liệu em có thể trở thành một học sinh giỏi được không?”

“Tất nhiên là được rồi, Paul. Tuy nhiên em nên biết điều này: nếu như em thật sự tin vào một điều gì đó, em phải nỗ lực hết mình để đạt được nó. Thầy tin là sức mạnh của ý chí sẽ giúp em rất nhiều một khi em có quyết tâm.”

Sau một lúc im lặng, Paul lên tiếng: “Vâng, thưa thầy, đến cuối học kỳ này em sẽ trở thành một học sinh giỏi.”

“Đó là một thử thách thật sự đấy Paul, nhưng thầy tin là em sẽ đạt được điều mà em vừa mới nhận thức ra.”

Những tuần sau đó, Paul đã tự hình thành cho mình một sự ham hiểu biết mãnh liệt khi luôn đưa ra những câu hỏi thông minh và thể hiện một ý thức kỷ luật cao qua cách ăn mặc và tác phong chỉnh tề của mình. Điểm học của em bắt đầu tăng dần lên và lần đầu tiên trong cuộc đời học sinh của mình, bạn bè em đã bắt đầu nhờ em giúp đỡ. Và kèm theo đó Paul cũng dần dần trở thành một học sinh thân thiện và hòa nhã với bạn bè.

Thế rồi cuối cùng thành công cũng đến với em. Vào một buổi chiều ngày thứ sáu, tôi ngồi vào bàn và bắt đầu chấm điểm cho bài kiểm tra quan trọng về Hiến pháp nước Mỹ của lớp Paul. Tới bài của Paul tôi đã phải đọc kỹ nhiều lần bài làm của em trước khi quyết định cầm cây bút đỏ lên và ghi điểm A cộng vào bài. Đây là một bài làm xuất sắc và cũng là điểm A cộng đầu tiên của Paul. Sau đó tôi tính điểm trung bình của Paul và vui mừng nhận ra rằng em đã đạt được điểm giỏi như mong muốn. Sáng hôm sau, khi tôi vừa bước xuống xe, thì Kathy, một trong những người bạn thân nhất của Paul, nước mắt giàn giụa chạy đến và báo cho tôi biết về thảm kịch vừa mới xảy ra: trong khi đang tập kịch với các bạn, một học sinh nghịch ngợm đã chĩa một khẩu súng “không có đạn” vào đầu Paul và bóp cò. Paul đã ngã xuống vì bị một viên đạn

xuyên qua não.

Vài ngày sau, giám thị đưa cho tôi một thông báo về Paul. Ngay kế bên ô ghi điểm của Paul xuất hiện dòng chữ “không cần thiết”. Dù vậy, tôi vẫn ghi điểm A cộng của Paul vào ô đó- điểm số mà em đã nỗ lực không ngừng để đạt được nó mà không sao cảm được nước mắt. Đột nhiên tôi ngừng khóc và bắt đầu mỉm cười khi hình dung ra ở đâu đó Paul vẫn không ngừng nhận thức, tin tưởng và đạt được những gì em muốn, nhờ đó đã hình thành cho mình đức tính ham học hỏi, ý thức kỷ luật, và lòng tự trọng- những đức tính mà những người thầy phải vun trồng cho các học sinh của mình. Đó chính là món quà vô giá mà Paul đã mang đến cho cuộc đời làm giáo viên của tôi trước khi đi xa.

Hai chiếc hộp

Tôi có trong tay hai chiếc hộp mà Thượng đế đã trao cho tôi cất giữ. Ngài nói với tôi: ” Hãy bỏ tất cả nỗi buồn của con vào chiếc hộp màu đen, còn những niềm vui con hãy bỏ vào chiếc hộp màu vàng”.

Tôi ghi nhớ lời dặn dò của Thượng đế, về hai chiếc hộp sẽ chứa đựng cả niềm vui và nỗi buồn của tôi trong cuộc sống. Thời gian trôi qua, chiếc hộp màu vàng ngày càng nặng, còn chiếc hộp màu đen không hiểu sao vẫn nhẹ tênh như trước. Một hôm do tò mò, tôi bèn mở nắp chiếc hộp màu đen để tìm hiểu lý do vì sao chiếc hộp lại nhẹ như vậy. Và tôi nhìn thấy dưới đáy hộp là một lỗ thủng nhỏ, mà từ đó nỗi buồn của tôi đã chảy đi. Tôi đưa cho Thượng đế xem chiếc hộp bị thủng và bối rối nói: ” Thừa Thượng đế, con thắc mắc không biết những nỗi buồn của con lọt đi đâu?” Thượng đế mỉm cười và nói: ” Cô bé của ta, tất cả những nỗi buồn của con đã chảy đến với ta!”. Tôi hỏi Thượng đế tại sao ngài lại đưa cho tôi hai chiếc hộp và tại sao chiếc hộp màu đen lại có lỗ thủng? Ngài trả lời: ” Con gái của ta, chiếc hộp màu vàng để con mong chờ và cất giữ những niềm vui, hạnh phúc, còn chiếc hộp màu đen làm vơi đi những nỗi buồn của con!”.

Bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể trao tặng những người bạn, người thân yêu của mình hai chiếc hộp để mang lại cho họ những hy vọng về niềm vui, chia sẻ những nỗi buồn nếu chúng ta yêu và thật sự quan tâm đến người khác.

Đừng

- Đừng bao giờ ngừng mơ ước
- Đừng bao giờ miễn cưỡng bộc lộ tình cảm khi bạn đang vui, hãy để nó thể hiện tự nhiên. Còn khi bạn đang ở trong tâm trạng xấu, hãy đối mặt với nó
- Đừng bao giờ sợ cố gắng làm cho mọi thứ tốt hơn, bạn sẽ ngạc nhiên với kết quả mà bạn đạt được.
- Đừng để cân nặng của cả thế giới đè nặng lên đôi vai bé nhỏ của bạn.
- Đừng cảm thấy sợ tương lai, hãy cố gắng đối mặt với mọi thứ trước mắt.
- Đừng bao giờ cảm thấy tội lỗi với quá khứ, hãy rút kinh nghiệm từ những lỗi lầm đó.
- Đừng nghĩ rằng bạn cô đơn bởi luôn có ai đó luôn đưa tay cho bạn nắm.
- Đừng bao giờ để cơ hội vượt qua khỏi tầm tay, có thể chẳng còn cơ hội nào tốt hơn đến với bạn.
- Đừng bao giờ chần chừ thực hiện những sở thích của bạn.
- Đừng bao giờ sợ việc cho đi khi bạn vẫn còn thứ để cho.
- Đừng quên rằng bạn có thể biến ước mơ thành hiện thực. Điều đó không quá khó như bạn tưởng đâu.

Bạn sẽ làm được tất cả nếu bạn cố gắng. Vì vậy đừng bao giờ ngừng yêu thương, ngừng tin tưởng và ngừng mơ ước.

Không cần tìm đâu xa

Ali Hafed là một nông dân sống ở châu Phi, anh ta sống một cuộc sống hạnh phúc và hài lòng với những gì mình đang có. Một ngày nọ, vị linh mục đến thăm và kể cho anh ta nghe về vẻ đẹp rực rỡ của kim cương và những quyền lực có được khi sở hữu chúng. Vị linh mục nói với anh ta rằng: “ Nếu con có một viên kim cương với kích thước chỉ bằng ngón tay cái, thì con có thể có cả thành phố của riêng mình. Và với một viên kim cương to bằng bàn tay, con sẽ có cả một quốc gia”. Sau khi vị linh mục đi khỏi, tối hôm đó anh nông dân không tài nào ngủ được. Anh ta bắt đầu cảm thấy mình chưa thật sự hạnh phúc và không còn hài lòng với những gì mình đang có. Anh ta trằn trọc suốt đêm rằng nếu mình có được vài viên kim cương trong tay thì mình có thể thành người giàu có và quyền lực đến mức nào.

Ngay sáng hôm sau, anh ta đem bán toàn bộ trang trại của mình, gởi gắm gia đình cho những người láng giềng, rồi lên đường đi tìm những viên kim cương. Anh ta đã lục lọi khắp châu Phi vẫn không tìm thấy viên kim cương nào. Anh ta tìm kiếm khắp châu Âu và cũng không tìm được viên kim cương nào. Cuối cùng, anh ta trở nên hoàn toàn kiệt sức, mệt mỏi, trong túi không còn một đồng xu, thế là anh ta quyết định tự kết liễu cuộc đời bằng cách gieo mình xuống dòng sông.

Quay trở lại quê nhà, người đã mua trang trại của anh ta đang cho những con lạc đà uống nước tại dòng suối chảy ngang qua khu vườn. Đột nhiên, anh ta nhìn thấy ánh sáng kì lạ phát ra từ bãi cát trắng trong dòng suối cạn. Lội xuống dòng nước, anh ta nhặt lên một viên đá thô ráp tỏa ánh sáng lấp lánh như ánh cầu vồng. Cảm thấy viên đá này thật thú vị, anh ta mang về nhà và đặt nó ngay trong phòng khách như một món đồ trang trí. Một ngày nọ, vị linh mục lại ghé thăm và nhìn thấy viên đá đang chiếu sáng lấp lánh. Vị linh mục liền reo lên: “ Ôi, đây chính là kim cương! Hafed đã trở về rồi đấy ư?”. Người đàn ông đáp: “ Không, không, Hafed vẫn chưa thấy về, còn đó không phải là kim cương đâu. Nó chỉ là một viên đá bình thường mà con đã tìm thấy ngay trong khu vườn này”. Sau khi nghe anh ta nói, vị linh mục khẳng định chắc chắn: “ Chỉ cần nhìn là ta biết nó chính là kim cương”.

Rồi cả hai người cùng vội vã chạy đến dòng suối trong khu vườn và bắt đầu tìm kiếm. Họ thật sự rất ngạc nhiên vì ở đó còn có cả những viên đá quý khác còn tuyệt vời và giá trị hơn nhiều so với viên đá nhặt được lúc đầu. Và ở đó, họ đã tìm thấy mỏ kim cương lớn nhất trên thế giới.

Bí quyết thành công

Mãi mãi con người vẫn đi tìm những cơ hội ở một nơi xa xôi nào đó hơn là chính ở bản thân mình. “ Cánh đồng kim cương” đã giúp chúng ta nhận thức được rằng của cải và cả những cơ hội mà chúng ta đang tìm kiếm đều có trong tâm tay của chúng ta. Tục ngữ có câu: “ Đừng núi này trông núi nọ!”. Những viên đá quý có hình dáng bề ngoài thô kệch nhìn chẳng giống kim cương chút nào. Chúng cần được cẩn thận mài giũa và đánh bóng trước khi trở nên có giá trị. Con người cũng giống như hững viên kim cương thô ráp, cần phải trải qua tôi luyện và mài giũa trước khi chúng ta nhận ra tiềm năng thực sự của mình.

Chuyện thứ 1000 !

Một cô gái trẻ, đẹp, giàu có, cô tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, mọi thứ dường như trải rộng đối với cô, nhưng cô cảm thấy cô đơn, vì tại cái cơ quan danh tiếng đó, người ta sợ bố cô (một quan chức cao cấp), luôn khép nép với cô, kể thì nói sau lưng cô. Rồi cô chuyển đến một nơi mà người ta chẳng biết cô là ai. Ở cơ quan mới, vẫn xảy ra tình trạng cũ, cánh phụ nữ thì ghen tị với sắc đẹp của cô, xì xào không tốt về cô, đám đàn ông thì vây quanh tán tỉnh cô. Cuộc sống vẫn nhạt nhẽo vô vị. Chỉ có

một người luôn nhìn cô với ánh mắt hiền từ, đó là một đồng nghiệp giỏi chuyên môn và anh đã giúp cô rất nhiều trong công việc. Sự gần gũi làm cho cô thấy rằng anh là người đàn ông chân chính, là chỗ dựa vững chắc của cô. Nhưng cô không thể hiểu tại sao anh lại lảng tránh cô, nhiều lúc cô buồn, tự hỏi tại sao???. Đến một ngày, cô không thấy anh đi làm. Rồi một tuần, cô chờ đợi trong khắc khoải, cô được người ta cho biết anh đã bí mật chuyển sang cơ quan khác. Cô định không bao giờ gặp anh nữa, nhưng cô không thể quên được ánh mắt của anh, ánh mắt luôn có nhiều tâm sự. Theo địa chỉ người ta cho cô, cô đến nhà anh sau giờ làm việc. Cô hồi hộp đứng nhìn vào trong nhà, trong nhà không có dấu vết của bàn tay phụ nữ, cô lặng đi khi thấy anh đang bế một bé gái nhỏ, và đôi mắt cô bé không thể nhìn được nữa. Cô thoát hiểu mọi chuyện, cô ôm chặt lấy anh và khóc ngất. Tỉnh dậy, cô thấy anh ngồi bên cạnh: anh nói anh không muốn làm khổ cô lẫn con gái anh, mẹ cô bé đã bỏ đi theo người đàn ông khác. Cô ôm lấy anh, và cả cô bé nữa. Và đó là ngày cô thấy hạnh phúc nhất, tràn ngập sự yêu thương mà cô cho đi và được nhận !

Lòng biết ơn và niềm mơ ước

Một ngày nọ, một gia đình quý tộc giàu có nước Anh đã đưa con về miền quê nghỉ mát. Trong khi nô đùa, tai nạn đã xảy ra: Cậu con trai nhỏ của họ sa chân ngã xuống một vực nước sâu. Tất cả tưởng như vô vọng, không còn phương cách nào cứu sống cậu bé không biết bơi. Thế rồi từ xa, nghe tiếng kêu thất thanh, một chú bé nhem nhuốc, con của người nông dân nghèo trong vùng, đã chạy đến tiếp cứu!

Nhà quý tộc đã hết sức biết ơn cậu bé nhà nghèo. thay vì chỉ nói lời cảm ơn và kèm một ít tiền hậu tạ, ông ân cần hỏi cậu bé:

- Khi lớn lên, cháu muốn làm gì?

Cậu bé nhỏ nhẹ thưa:

- Thưa ông, chắc cháu sẽ tiếp tục nghề làm ruộng của cha cháu.

Nhà quý tộc lại gắng hỏi:

- Thế cháu không còn mơ ước nào lớn hơn nữa sao ?

Cậu bé im lặng cúi đầu một lúc rồi mới trả lời:

- Dạ thưa bác, nhà cháu nghèo thế này thì cháu còn biết mơ ước điều gì nữa đây?

Lại tiếp tục một câu hỏi chân tình:

- Nhưng bác muốn biết nếu cháu được phép mơ ước thì cháu sẽ mơ ước điều gì?

Và lần này cũng lại là một câu trả lời thật thà:

- Thưa bác, cháu muốn được đi học, cháu muốn trở thành một bác sĩ !

Sau này, cậu bé ngày xưa không biết bơi được cứu sống đã trở thành một vĩ nhân, đã làm cho cả nước Anh hãnh diện tự hào, đó chính là thủ tướng Winston Churchill.

Còn cậu bé quê nhà nghèo đã không còn chỉ biết đặt mơ ước đời mình nơi cùm cỏ bờ đê. Cậu trở thành một bác sĩ lừng danh thế giới, cũng đồng thời là ân nhân của cả nhân loại khi tìm ra được thuốc trụ sinh penicillin. Tên của ông là Alexander Fleming.

Không ai ngờ rằng đến khi thủ tướng nước Anh lâm bệnh trầm trọng, cả vương quốc Anh đã đi tìm những vị danh y lừng lẫy để cố cứu sống nhà lãnh đạo tối cao của mình. Tất cả đã bó tay. Thế rồi bác sĩ A. Fleming đã tự ý tìm đến và ông đã cứu sống, một lần nữa, người mà ông đã từng cứu sống năm xưa.

Đôi bàn tay

Một giáo sư lớp xã hội học đưa các sinh viên thực tập tới khu ổ chuột Baltimore để làm hồ sơ lý lịch cho 200 bé trai. Qua các câu hỏi để làm bản lượng giá về tương lai các em, các sinh viên đều nhận định về từng em: “ không có hy vọng tiến thân”.

20 năm sau, một giáo sư xã hội học khác tình cờ đọc qua bản nghiên cứu trước đây tại trường. Ông cho các sinh viên của mình tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra cho những bé trai này. Sau khi nghiên cứu, các sinh viên thấy: trừ 20 đã đi nơi khác hay đã chết, có tới 176 trong số 180 em còn lại đã thành đạt, trở nên những luật sư, bác sĩ và thương gia...

Giáo sư rất ngạc nhiên và quyết định tìm hiểu vấn đề sâu xa hơn.

Mọi người đều trả lời trong xúc động: “ Chúng tôi đã thành công nhờ tình thương của một người thầy. Người thầy đó bây giờ vẫn còn sống, giờ đã là một bà lão, tuy già nhưng bà vẫn còn minh mẫn.

Giáo sư hỏi bà đã dùng phương thức thần diệu nào để kéo những bé trai đó ra khỏi ổ chuột và đạt được thành công như vậy.

Đôi mắt bà lão sáng lấp lánh với nụ cười trên môi, bà nói:

- Thật đơn giản, tôi đã yêu thương chúng bằng chính đôi bàn tay này - bà xoè đôi bàn tay chai sần và đầy gân guốc của mình- tôi đã cầm tay từng cháu và dạy cháu những điều cháu sẽ phải biết. Tôi đã dạy các cháu về sự tuyệt diệu của sách vở. Lấy sách vở làm khí giới, coi ngu dốt là thù địch, lấy văn minh nhân loại làm cuộc khai hoàn. Hãy biết trân trọng từng giá trị trong cuộc sống. Mọi nghề nghiệp trong xã hội đều tốt đẹp, không có gì xấu hổ cho bằng nghề trộm cắp và gian dối. Tôi đã cho bọn chúng thấy nhân loại có thể nghèo về vật chất, nghèo về tiện nghi, nghèo về tri thức nhưng không bao giờ nghèo về tấm lòng và tình thương. Chính sức mạnh của tình yêu, của tình người, của nhân loại đã giúp chúng vươn lên và tình yêu đó có từ đôi bàn tay này.

Giá trị của... 20 đồng

Vị giám đốc già trao cho người lính trẻ một tờ bạc và nói: “ Cậu cầm lấy mà về thăm mẹ. Tôi không cho cá nhân cậu. Đây là phần đóng góp của tôi đối với đất nước”. Người lính trẻ nhận niềm vui bất ngờ không phải từ tờ bạc mà từ nỗi xúc động trước một tấm lòng. Chuyện kể rằng...

Mấy chục năm trước tôi từng là trợ lý cho một vị giám đốc già. Giữa tôi và ông thường có những cuộc tranh luận về đầu tư, về nghĩa vụ của một doanh nhân với quốc gia... Là một kẻ toán, bệnh nghề nghiệp khiến tôi rất chặt chẽ trong chi phí, vì vậy có nhiều chuyện tôi không đồng ý với ông.

Thế nhưng, đã có một kỷ niệm với ông khiến tôi không thể nào quên, dù thời gian đã lùi xa...

Hôm đó, trên đường công tác cùng nhau, thời gian chờ đợi máy bay chúng tôi ở tại một phi trường lớn.

Trong lúc chờ đợi, tôi mở cuốn sách dở dang ra đọc tiếp, còn sếp, ông đi tìm chỗ gọi điện thoại. Các con ông đã lớn và ra ở riêng, ở nhà ông chỉ còn một mình vợ ông.

Dù đi xa hay gần, một ngày thế nào ông cũng gọi cho bà đảm bạn, khi thì nhắc bà uống thuốc, lúc dặn bà khóa bếp ga cho kỹ, khi thì hỏi xem hôm đó con gái có đưa cháu về thăm bà hay không... Tôi trân trọng tình cảm của ông, nhưng nhiều khi cũng thấy... sốt ruột: già rồi mà...

Đọc sách một lúc, chợt nghe tiếng loa thông báo chuyến bay của chúng tôi sắp khởi hành, nhìn quanh không thấy sếp, tôi vội đi tìm. Tôi đã tìm thấy ông ở trong buồng điện thoại công cộng. Nghĩ ông không nghe tiếng loa thông báo, tôi đến gần lấy tay làm dấu. Lần thứ nhất không thấy ông có phản ứng gì, tôi gõ vào cửa kiếng và làm dấu lần thứ hai, nhưng lúc này tôi mới nhận thấy thì ra ông không nhìn tôi mà đang nhìn sang buồng điện thoại bên cạnh.

Ở buồng bên, một chú lính trẻ khoác chiếc ba lô căng trên lưng, đang hồi hả nói vào máy nghe: “ Mẹ ơi, mẹ nói nhanh đi... Con muốn... nhưng người ta không chịu đổi vé... Mẹ gọi lại cho con nhé. Con hết tiền rồi... Số ở đây là 356... ”. Người lính nói chưa dứt câu, từ máy điện thoại phát ra tiếng kêu tí tít...

Từ buồng điện thoại bước ra, với vẻ ân cần của người cha, ông tới bên người lính trẻ: “ Có chuyện gì buồn vậy, chú em?”. “ Cháu thiếu 20 đồng nữa mới đủ tiền đổi vé máy bay về thăm mẹ. Cháu đi phép. Người ta mua vé cho cháu về nhà, nhưng mẹ cháu lại tới chơi nơi chị cháu sống. Bà mệ nên phải ở lại đó. Mà cháu chỉ có 5 ngày phép... ” - người lính bẽn lèn xóc lại ba lô.

Sếp tôi thò tay vào túi rút ra một tờ bạc: “ Cậu cầm lấy mà về thăm mẹ. Tôi không cho cá nhân cậu. Đây là phần đóng góp của tôi đối với đất nước”. Cậu lính trẻ rụt rè đưa tay ra nhận tiền nhưng khuôn mặt thì rạng ngời bởi nụ cười rộng toác.

Tôi thầm tự hỏi: Liệu có khoản chi nào trong cả một năm tài chính của một doanh nghiệp giá trị hơn 20 đồng bạc mà sếp tôi đã dùng để giúp chú lính nọ về với mẹ?

Bức thông điệp yêu thương thâm lặng

Thời gian đầu khi mới làm mẹ, tôi đã khám phá ra một điều thú vị mà sau này nó đã trở thành một bí mật nhỏ của gia đình tôi, đó là sức mạnh của những lời yêu thương.

Lúc mới chập chững tập đi, cũng giống như những đứa trẻ khác, bé con của tôi thường hay níu lấy tôi. Nó sợ ngã. Những lúc như vậy, tôi thường nắm chặt bàn tay nhỏ xíu của bé trong tay mình, khẽ vâng vâng và thì thầm: “Mẹ yêu con”. Trẻ con thường thấy thích thú với những gì có vẻ bí mật. Thế nên, hành động này vô tình đã trở thành một dấu hiệu riêng của hai mẹ con tôi.

Năm tháng trôi qua, bé con của tôi đến tuổi đi học. Nó giờ đã là một cô gái, có lẽ nó không cần những dấu hiệu riêng ngày xưa nữa... Tôi nghĩ vậy.

Hôm đó, trường mẫu giáo của bé con tổ chức hội diễn văn nghệ. Con bé sẽ tham gia trong một vở kịch ngắn cùng các bạn cùng lớp. Trong vở kịch ấy, bé con chỉ đóng một vai nhỏ, nhưng điều đó cũng trở thành một sự kiện đối với con bé và gia đình tôi. Từ hàng ghế khán giả, tôi nhìn thấy con bé cứ lấp ló bên cánh gà, mặt mày ra chiều “căng thẳng” lắm. Tôi muốn trấn an nó, nhưng tôi biết những lời tôi nói lúc này chỉ làm con bé cảm thấy lo lắng hơn thôi. Chợt nhớ đến dấu hiệu bí mật, tôi rời chỗ ngồi của mình và bước đến chỗ con bé. Chẳng nói gì cả, tôi nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang run lên của nó và vâng vâng. Mắt bé con chạm vào mắt tôi. Và tôi biết, con bé đã nhận ra... Ngày hôm đó, bé con và các bạn của nó đã trình diễn thật xuất sắc.

Ba năm trước, “bé con” kết hôn với một chàng trai rất tuyệt. Gần đến giờ làm lễ, nhìn quanh, tôi chẳng thấy “bé con” đâu cả. Thì ra, cô gái nhỏ của tôi đang đứng khóc thút thít bên hông nhà thờ: một sự thay đổi lớn trong cuộc đời. Tôi rất muốn chạy đến ôm lấy con bé, nói cho nó biết nó là một cô gái dễ thương như thế nào, rằng hai đứa thật xứng đôi, và rằng có cả một tương lai rộng mở đang chờ chúng phía trước. Hơn hết thảy, tôi muốn nói cho nó biết, tôi yêu nó biết nhường nào! Nhưng... Khẽ bước đến và cầm lấy đôi bàn tay của cô dâu bé nhỏ. Một lần nữa, tôi muốn nói lời yêu thương với “bé con” theo cách của mình. Tôi gọi đây là bức thông điệp yêu thương thâm lặng.

Sức mạnh của lời nói

Malcolm Dalkoff là một cậu bé nhút nhát, dễ bị tổn thương. Cậu có rất ít bạn và luôn phải lùi thủi một mình. Một lần, cô giáo đọc cho cả lớp một đoạn truyện ngắn “Loài vật là bạn thân của con người”, sau đó phân công mỗi học sinh tự viết đoạn kết cho câu chuyện.

Dalkoff thích lắm, ngay chiều hôm ấy cậu đã hoàn thành bài viết của mình. Nhưng mãi cậu mới có đủ tự tin đem nộp truyện của mình cho cô giáo vào buổi học tuần sau.

Những gì cậu viết cũng như điểm số mà cô giáo đã cho không hề quan trọng. Đối với Dalkoff, điều quan trọng nhất mà cũng là điều cậu nhớ nhất lại chính là bốn chữ cô giáo đã phê: “Em viết hay lắm!”. Chỉ bốn chữ mà cũng đủ để thay đổi toàn bộ cuộc đời cậu bé.

Trước khi nhận được bốn chữ đó, cậu chưa bao giờ có khái niệm về bản thân hay những điều mình đã làm. Còn sau buổi học hôm ấy, cậu đã chạy thật nhanh về nhà, ngồi ngay vào bàn và bắt đầu viết một câu chuyện ngắn, một câu chuyện về tất cả những điều cậu đã từng mơ tới và không bao giờ dám nghĩ mình có thể biến những giấc mơ đó thành hiện thực. Cậu viết ngày càng nhiều hơn và cứ được một chuyện cậu lại mang ngay tới cho cô giáo của mình nhận xét. “Cô ấy đúng là một cô giáo tuyệt vời!”.

Nhiều năm trôi qua, Malcolm Dalkoff đã trở thành một nhà văn nổi tiếng thay cho cậu bé Malcolm Daloff tự ti ngày nào. Cậu trở về thăm trường cũ và thăm lại cô giáo ngày xưa của mình. Điều cậu phải cảm ơn cô không phải vì cô đã trở thành một người bạn của cậu mà chính là bốn chữ đầu tiên cô đã từng phê: “Em viết hay lắm!”, bởi những thứ ấy đã có thể thay đổi cả một cuộc đời.

Nhân vô thập toàn

Theo một truyện cổ, Nasruddin là hiện thân của những người độc thân khó tính. Trong một buổi trà dư tửu hậu, khi được hỏi lí do vì sao ông không lập gia đình, Nasruddin giải thích như sau “ Suốt thời thanh niên, tôi đã dành trọn thời gian để tìm kiếm người đàn bà hoàn hảo. Tại Cairo, thủ đô của Ai Cập, tôi đã gặp người đàn bà vừa đẹp, vừa thông minh, với đôi mắt đen ngời như hạt ô-liu, nhưng người đàn bà này lại không dịu dàng chút nào. Tôi đành bỏ Cairo để đi Baghdad, thủ đô Iraq, tôi tìm thấy người phụ nữ vừa đẹp, vừa thông minh, vừa dịu dàng, độ lượng song nàng và tôi không bao giờ đồng quan điểm về bất cứ chuyện gì. Hết người này đến người khác, người được điều này lại thiếu điều kia. Tôi đã từng tưởng mình sẽ không bao giờ tìm được người phụ nữ lí tưởng cho cuộc đời mình. Thế rồi, một hôm, tôi gặp được nàng, người phụ nữ cuối cùng trong cuộc tìm kiếm của tôi. Nàng kết hợp tất cả những đức tính mà tôi hằng mong muốn. Nàng đúng là người hoàn hảo, nhưng cuối cùng tôi đành phải sống độc thân suốt đời vì người phụ nữ ấy cũng đang đi tìm một người đàn ông lí tưởng mà dưới mắt nàng, tôi là người đàn ông còn quá nhiều thiếu sót “

Người đàn ông độc thân trong câu chuyện trên đây đã quên một trong những quy luật cơ bản của cuộc sống là luật thích nghi. Thay vì bắt người khác và cuộc sống phải thích nghi với chúng ta, chính chúng ta phải tìm cách thích nghi với cuộc sống và người khác.

Tâm lí thông thường của con người là đòi hỏi người khác hơn là đòi hỏi chính bản thân mình.

Chúng ta đòi hỏi người khác phải thế này, thế kia nhưng chính chúng ta quên rằng chúng ta chưa làm được những điều mà người khác trông chờ nơi chúng ta.

Con quái vật trong hang sâu

Ngày xưa ngày xưa, có một hiệp sĩ rất thích mạo hiểm. Chàng đến một ngôi làng có con quái vật rất khủng khiếp ở trong hang sâu. Hiệp sĩ dũng cảm cam đoan rằng chàng sẽ giết con quái vật. Tất nhiên, ai cũng can ngăn chàng, và họ kể lại rằng có nhiều hiệp sĩ dũng cảm khác cũng từng xuống hang, nhưng không ai quay trở ra cả.

Cầm theo một con dao găm, hiệp sĩ bám vào sợi dây và từ từ chui xuống hang. Nhìn quanh, chàng thấy vài bộ xương của những người đi trước, ai cũng cầm vũ khí trong tay nhưng thật khó xác định tại sao họ lại chết.

Bỗng có tiếng động ở đằng sau. Và khi chàng hiệp sĩ quay lại thì thật ngạc nhiên: con quái vật xuất hiện, chỉ nhỏ bằng con thỏ. Nó đang gào thét và phun phì phì để ra oai. Chàng hiệp sĩ cầm dao găm lao theo, nhưng nhanh như cắt, con “ quái vật” nhảy bổ vào một khe hang bên cạnh. Tất nhiên, chàng lao theo, và thêm một ngạc nhiên nữa: Ở trong khe hang mà con “ quái vật” lao vào, ngay trên nền đất, hàng đồng vàng và kim cương, nằm lăn lóc khắp nơi, còn con quái vật đã biến đâu mất. Quả là một kho báu lớn và dễ dàng để có được. Chỉ cần một phần kho báu này thôi, một người cũng có thể trở thành ông hoàng giàu có suốt cuộc đời. Chàng hiệp sĩ đã quên mất con quái vật.

Nhưng chàng hiệp sĩ lại gặp phải một vấn đề khác: làm sao có thể mang chỗ vàng và kim cương này ra khỏi hang khi mà chàng chẳng có một cái túi nào? Mà ai sẽ tin rằng chàng đã xuống đến đáy hang nếu chàng không mang lên một chút bằng chứng nào cả? Nhưng chàng hiệp sĩ thông minh chợt nảy ra một ý: chàng sẽ ngậm một viên kim cương vào miệng và trèo ra khỏi hang. Tạm thời cứ một viên đã, phần châu báu còn lại chàng sẽ quay lại lấy sau.

Chàng vội vã chọn một viên kim cương to nhất. Tất nhiên, chàng phải phồng cả miệng lên mới ngậm nổi nó. Rồi chàng bám vào sợi dây lúc đầu, trèo lên từ từ. Nhưng càng trèo lên cao, chàng hiệp sĩ càng mệt nhất là khi miệng cứ phải ngậm một viên kim cương to tướng. Cuối cùng, mệt quá, chàng phải há miệng ra để thở. Khi hít không khí vào, chẳng may, viên kim cương chui tọt vào cổ họng chàng và mắc luôn ở đó. Không thở nổi nữa, chàng đứng sững cảm buột tay, rơi xuống đáy hang với những bộ xương và chết ở đó.

Con quái vật trong hang hóa ra chẳng có gì ghê gớm. Kinh khủng hơn cả là con quái vật trong mỗi con người: sự ham muốn sở hữu đôi khi đến mức thiếu suy nghĩ. Bạn có tin như vậy không?

Ngày hạnh phúc nhất đời

Hôm nay, khi thức dậy tôi bỗng nhận ra rằng đây chính là ngày hạnh phúc nhất đời tôi, ngày hạnh phúc nhất từ trước tới giờ!

Đã rất nhiều lần tôi tự hỏi liệu mình có thể sống sót qua khỏi ngày hôm nay hay không; nhưng tôi đã vượt qua. Và chính vì thế mà tôi phải chúc mừng.

Hôm nay tôi phải chúc mừng cho cuộc sống tươi đẹp mà mình được ban tặng: những lời khen, những lời chúc phúc, và thậm chí cả những khó khăn trắc trở trong cuộc sống vì chính điều đó đã tiếp thêm cho tôi sức mạnh.

Tôi sẽ sống ngày hôm nay trong tư thế ngẩng cao đầu và với một trái tim tràn đầy nhựa sống. Tôi sẽ tận hưởng những món quà mà thiên nhiên ban tặng: giọt sương buổi sớm mai, ông mặt trời trên cao, những đám mây trôi lơ lửng, những cành cây xanh tỏa bóng mát, những bông hoa tươi đẹp đầy màu sắc rực rỡ, và lũ chim đang hót líu lo ngoài kia. Ngày hôm nay, không có một tạo vật tuyệt vời nào có thể thoát khỏi tầm mắt tôi.

Hôm nay, tôi sẽ chia sẻ niềm vui sống của mình với tất cả mọi người. Tôi sẽ chọc cười ai đó. Tôi sẽ thoát ra khỏi con người tôi mọi ngày để giúp đỡ một người mà có thể tôi chưa hề quen biết. Tôi sẽ an ủi một ai đó đang tuyệt vọng. Tôi sẽ bảo với người tôi yêu rằng tôi quan tâm tới người ấy biết bao, và người ấy thực sự có ý nghĩa như thế nào đối với tôi.

Ngày hôm nay, tôi sẽ trút bỏ mọi lo âu phiền muộn vì những điều mà mình chưa đạt được và tôi sẽ bày tỏ lòng biết ơn tới thượng đế - người đã ban cho tôi những gì mà tôi đang có trong hiện tại. Tôi sẽ ghi nhớ rằng chúng ta sẽ lãng phí thời gian quý báu của mình chỉ để ngồi lo lắng vì những chuyện ngoài tầm tay.

Và tối nay, trước khi đi ngủ, tôi sẽ bước ra ngoài ngắm nhìn mặt trăng huyền ảo và những vì sao lung linh trên bầu trời bao la kia để cảm ơn tạo hóa vì những kỳ quan mà Người đã tạo ra.

Một ngày đã trôi qua, tôi thật tâm bày tỏ lòng biết ơn đối với đáng tối cao vì đã cho tôi một ngày hạnh phúc. Tôi sẽ ngủ một giấc ngủ say nồng như một đứa trẻ, lòng tràn trề hy vọng bởi vì tôi biết ngày mai sẽ lại là một ngày hạnh phúc nhất đời mình, một ngày hạnh phúc nhất từ trước tới nay!

Tác giả: Gregory M. Lousig-Nont,

Một ngàn hòn bi

Càng lớn tuổi, tôi lại càng yêu thích ngày thứ Bảy. Có lẽ là do cái cảm giác khoan khoái được thả mình trong khoảng không gian tĩnh lặng khi thức dậy vào buổi sớm mai, mà cũng có thể là do sự sung sướng vì không phải tất tả chuẩn bị đến sở làm. Nhưng cho dù là vì lý do gì đi chăng nữa, thì những buổi sáng thứ Bảy như buổi sáng hôm nay, đối với tôi, cũng vô cùng tuyệt diệu.

Cách đây vài tuần, như thường lệ khi thức dậy vào buổi sáng thứ Bảy, tôi đi vào nhà bếp, một tay cầm tờ báo, còn tay kia cầm tách cà phê nóng hổi và không quên mở to chiếc radio để nghe chương trình nói chuyện sáng thứ Bảy. Tôi nghe giọng nói sang sảng của một người đàn ông lớn tuổi, bạn cũng biết rồi đấy, cái giọng cứ như là rao bán sản phẩm vậy.

Câu chuyện kể về “một ngàn hòn bi” và một gã nào đó có tên là Tom. Tôi bắt đầu thấy tò mò và ngồi xuống lắng nghe câu chuyện. “Này, Tom, cậu có vẻ quá bận bịu với công việc của mình nhỉ? Và chắc là họ trả cho cậu nhiều đấy chứ? Nhưng cũng thật đáng tiếc khi cậu phải xa nhà và gia đình mình quá lâu như thế. Thật khó tin là một người trẻ tuổi lại phải mất đến sáu mươi bảy mươi giờ một tuần để đạt được mục đích của mình, nhưng rồi cuộc lại lỡ mất câu chuyện ở trường của cô con gái cưng. Để tôi nói cho cậu nghe điều này Tom”. Và rồi ông ấy bắt đầu kể về cái lý thuyết “một ngàn hòn bi” của mình.

“Cậu biết không, một hôm tôi ngồi xuống và làm một bài toán nhỏ. Một người trung bình sống khoảng bảy mươi lăm tuổi, có người sống nhiều hơn và cũng có người sống ít hơn, nhưng nói chung, con người sống trung bình là bảy mươi lăm năm. Kể đến, tôi lấy 75 nhân với 52 tuần và ra 3900, đó là tổng số ngày thứ Bảy mà một người có được trong cả cuộc đời của mình. Nào, Tom, tôi sắp đến phần quan trọng rồi đây”. Ông ta nói tiếp: “Mãi cho đến lúc được 55 tuổi, tôi mới bắt đầu suy nghĩ đến những điều này. Tính đến lúc đó, tôi đã sống qua hai ngàn tám trăm ngày thứ Bảy của cuộc đời mình. Như vậy có nghĩa là nếu tôi sống được đến bảy mươi lăm tuổi thì tôi chỉ còn có khoảng một ngàn ngày thứ Bảy nữa để tận hưởng. Thế là tôi đi đến cửa hàng bán đồ chơi và mua tất cả những viên bi mà họ có, phải đi đến những ba chỗ tôi mới có đủ con số 1000 đấy. Tôi mang chúng về nhà, cho tất cả vào trong một cái hũ nhựa lớn rồi đặt ngay cạnh chỗ làm việc của mình. Kể từ đó, cứ một ngày thứ Bảy trôi qua, tôi lại lấy ra một viên bi và vứt nó đi. Tôi nhận ra rằng, bằng cách nhìn những hòn bi đang mỗi ngày cứ vơi dần đi như vậy tôi sẽ chú tâm hơn đến những điều thực sự quan trọng đối với mình.

“Bây giờ để tôi nói cho cậu một điều cuối cùng trước khi tôi đưa vợ tôi đi ăn sáng. Sáng nay, tôi đã lấy ra viên bi cuối cùng của mình. Tôi nghĩ, nếu mình còn sống được đến thứ Bảy tuần sau, điều đó có nghĩa là ông trời còn thương mà cho mình thêm một chút thời gian để được tiếp tục ở bên cạnh những người thân yêu của mình. Rất vui được nói chuyện với cậu, Tom. Hãy dành nhiều thời gian hơn cho gia đình. Và tôi hy vọng sẽ được gặp cậu một ngày không xa. Chúc buổi sáng tốt lành”.

Câu chuyện của ông ấy thật đáng cho chúng ta suy nghĩ. Sáng nay, tôi định làm một vài việc, sau đó sẽ đến phòng tập thể dục. Nhưng bây giờ, tôi lại đi lên lầu, đánh thức vợ dậy và nói: “Sáng nay anh sẽ chở mấy mẹ con đi ăn sáng”. “Có gì đặc biệt sao?”. “Đâu có, chẳng là đã rất lâu rồi cả nhà chúng ta không cùng nhau đi chơi vào thứ Bảy. Sẵn tiện chúng ta sẽ ghé qua cửa hàng đồ chơi. Anh cần mua mấy viên bi”.

Thế còn bạn, bạn cần bao nhiêu hòn bi cho mình?

Vàng thật

TTO - Ngày xưa ngày xưa, bên Ai Cập có một vị hiền triết tên là Zun-Nun. Ngày kia, một anh thanh niên đến và hỏi ông:

“Thưa ngài, tôi không hiểu tại sao những người đáng kính như ngài luôn ăn mặc theo một cách giống nhau và luôn luôn đơn giản như vậy. Chẳng lẽ không cần chưng diện một tí, không phải để khoe khoang, nhưng còn vì mục đích khác nữa chứ, thưa ngài?”.

Nhà hiền triết chỉ cười và cời chiếc nhẫn ở tay ra, trao cho chàng trai và nói: “Này anh bạn trẻ, ta sẽ trả lời câu hỏi của cậu, nhưng trước tiên cậu phải giúp ta việc này đã. Hãy cầm lấy chiếc nhẫn này và đi đến khu chợ bên kia đường, cậu hãy đổi nó lấy một đồng vàng”.

Cầm chiếc nhẫn đen đúa của Zun-Nun trên tay, chàng thanh niên tỏ vẻ nghi ngại: “Một đồng vàng? Tôi không chắc là chiếc nhẫn có thể bán được với giá đó”.

“ Thử trước đã chàng trai, ai biết được điều gì có thể xảy ra?”. Chàng trai trẻ phóng nhanh ra chợ. Anh ta đem chiếc nhẫn vào hàng tơ lụa, rau cải, thịt cá và rất nhiều nơi khác. Nhưng sự thực là không ai đồng ý trả cho anh ta với cái giá đó. Anh ta quay về gặp Zun-Nun và nói: “ Thưa ngài, không một ai đồng ý bỏ ra một số tiền nhiều hơn một đồng bạc để mua chiếc nhẫn này cả”.

Với một nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt trầm tĩnh, nhà hiền triết đáp lời: “ Bây giờ anh hãy ra tiệm vàng ở cuối đường, đưa chiếc nhẫn này cho ông chủ. Đừng yêu cầu giá bán nhưng chỉ lắng nghe xem ông ta trả giá bao nhiêu”.

Chàng thanh niên đi đến tiệm vàng theo yêu cầu và sau đó quay về với vẻ mặt khác hẳn. Anh ta nói: “ Thưa ngài, những lái buôn ở chợ rõ ràng không biết giá trị của chiếc nhẫn này, người chủ tiệm vàng đã đồng ý mua chiếc nhẫn này với giá một ngàn đồng vàng, và giá trị thật của nó thì gấp cả ngàn lần so với cái giá của những con buôn ở chợ”.

Zun-Nun mỉm cười và ôn tồn nói: “ Đó là câu trả lời cho câu hỏi của anh, không thể đánh giá con người mà chỉ dựa vào cách ăn mặc bề ngoài. Những lái buôn ở chợ định giá theo kiểu đó. Nhưng những nhà buôn vàng thì không như thế. Vàng và đá quý tồn tại bên trong mỗi con người, chỉ có thể được nhận ra và xác định giá trị nếu anh có thể nhìn thấu tâm hồn.

Cần có con tim để nhìn và cả một quá trình dài lâu. Chúng ta không thể ngang nhiên đánh giá người khác mà chỉ dựa vào những lời lẽ và cách cư xử trong một lúc nào đó. Nhiều lúc cái mà ta nghĩ là vàng hóa ra là đồng thau, nhưng thứ ta tưởng là đồng thau thì lại chính là vàng thật

Sức mạnh của đàn ông *

Là một người đàn ông, cần phải có sức mạnh để bảo vệ gia đình. Nhưng sức mạnh là gì?

- Sức mạnh không phải ở chiều rộng của đôi vai mà thể hiện ở bề rộng của vòng tay bao bọc và bảo vệ người khác.
- Sức mạnh không phải ở sự âm vang của giọng nói mà thể hiện trong những lời nói dịu dàng, tử tế.
- Sức mạnh không phải ở chỗ nói hay hoặc hay nói mà thể hiện qua cách anh ta biết giữ im lặng như thế nào.
- Sức mạnh không phải anh ta được tôn trọng như thế nào ở nơi công sở mà là ở ngay trong mái ấm của chính mình.
- Sức mạnh không phải ở trọng lượng của nắm đấm mà ở trong sự dịu dàng của bàn tay biết nắm lấy một bàn tay.
- Sức mạnh không phải là anh ta đã yêu bao nhiêu người phụ nữ mà là anh ta thủy chung như thế nào với một người phụ nữ mà mình đã yêu.
- Sức mạnh không phải là anh ta đã nhắc lên được bao nhiêu cân nặng mà thể hiện qua cách anh ta gánh vác cuộc đời.
- Sức mạnh không phải là có bao nhiêu tài sản được quyền thừa kế mà là ở nỗ lực của anh ta vượt qua những khó khăn trong cuộc sống, tự vươn lên phía trước như thế nào.
- Một người đàn ông thực sự mạnh mẽ sẽ biết đặt tình yêu thương và gia đình lên trên hết, danh vọng và sự nghiệp ở hàng thứ hai.

Một ngôi sao định mệnh

Có bao giờ bạn cảm thấy mình quan trọng đối với một người chưa? Thường thì chúng ta cảm nhận được một người nào đó thật quan trọng với mình, nhưng có lẽ tôi thật may mắn khi biết được rằng đối với một người, tôi thật sự có ý nghĩa. Nếu bạn cũng là người may mắn như tôi thì bạn ơi, hãy trân trọng tình cảm đó vì không phải ai cũng may mắn tìm được một người thương mình thật sự đâu bạn ạ!

Tôi và người ấy là đôi bạn thân rất thân. Từ hồi cấp hai, cả hai đứa chúng tôi cùng chơi chung với một nhóm bạn. Dù cả nhóm chúng tôi không ai học chung lớp với nhau nhưng chúng tôi lại rất thân thiết. Cũng ở những năm cấp II, tôi đã thương thầm người ấy. Thế nhưng tôi lại không dám nói ra, tuy vậy tôi biết một điều là dường như người ấy cũng dành cho tôi một tình cảm đặc biệt. Tuy nhiên đó chỉ là tất cả những điều tôi tự nghĩ. Cho đến một lần, nghe bạn bè kết đôi người ấy cùng với một bạn gái trong lớp. Tôi cảm thấy buồn lắm, và tự hỏi liệu có thật là người ấy đã thích bạn gái kia rồi chẳng? Rồi tôi cũng thử ghép đôi người ấy và bạn gái kia, nhưng người ấy chẳng tỏ ra chút phản ứng gì gọi là phản đối cả. Thế là tôi tự nhủ, có lẽ tôi đã suy nghĩ vớ vẩn thôi chứ làm sao người ấy lại thích tôi được.

Rồi kì thi tốt nghiệp cũng đến, cả bọn chúng tôi, ai nấy cũng bận rộn ôn bài. Lên cấp III, thì người ấy thi đậu vào trường chuyên Lê Hồng Phong, còn tôi học ở Nguyễn Công Trứ. Bước sang tuổi 16, tôi đã bắt đầu mộng mơ và tôi đã thêm một lần rung động với một người con trai khác. Chúng tôi quả thật là đẹp đôi lắm. Có thể nói tôi và bạn trai đó đã trải qua những kỉ niệm thật đẹp, thật ngây thơ của thời áo trắng. Thế nhưng đến năm 12 chúng tôi đã chia tay vì người con trai đó đã không còn thương tôi nữa, bạn đó đã có người con gái khác.

Ôm một nỗi buồn sâu thẳm, tôi tự hứa sẽ cố gắng học để vượt qua kì thi tốt nghiệp. Tôi vẫn thường hay liên lạc với người bạn trai mà tôi thương thầm từ hồi cấp II, mỗi lần gặp người ấy, tôi cảm nhận dường như tôi vẫn còn dành một tình cảm rất đặc biệt cho người ấy nhưng tôi biết mình thật sự không xứng đáng với người ấy. Tôi cố khuyên bản thân mình rằng tôi đã sai rồi, người ấy thật sự đã có người khác rồi. Học ở một môi trường tốt như vậy, chắc rằng có rất nhiều người quan tâm đến người ấy, và chắc rằng người ấy đã chọn được một người bạn cho mình. Rồi cũng năm đó, tôi biết được rằng, năm sau mình sẽ rời VN, để sang Mỹ du học. Tôi không thể tưởng tượng được rằng, mình sẽ cảm thấy như thế nào khi rời xa gia đình, tất cả những người bạn thân yêu của tôi, và rời xa người ấy. Và rồi tôi đã quyết định xếp 1000 ngôi sao cho người ấy với mong muốn rằng sẽ mang lại cho người ấy một điều ước. Tôi đã xếp, xếp liên tục 1 tuần lễ. Và cuối cùng lọ sao đã xếp xong. Nhưng bản thân tôi lại phân vân không biết là có nên gửi tặng người ấy không? Tôi thật sự khó nghĩ quá. Cuối cùng, lọ sao vẫn ở trên bàn học của tôi, tôi vẫn im lặng.

Một tuần trước khi đi, tôi quyết định gửi lọ sao đến cho người ấy. Tôi không mong người ấy sẽ cảm động khi nhận lọ sao, hay sẽ nói những lời ngọt ngào với tôi. Tôi chỉ mong là một điều ước của người ấy sẽ thành hiện thực và tôi luôn cầu mong cho người ấy mãi luôn được vui vẻ, hạnh phúc.

Trước hôm tôi đi, người ấy đã tặng tôi một món quà. Khi mở hộp quà ra, tôi thật bất ngờ, đó là mặt dây chuyền hình ngôi sao bằng bạc. Người ấy hỏi tôi rằng tôi có biết ngôi sao này có ý nghĩa gì không? Tôi ngơ ngác nhìn người ấy một hồi, rồi cười. Người ấy nói là ngày mai khi tiễn tôi ra phi trường sẽ nói cho tôi biết. Thật tình lúc đó tôi đoán rằng mặt dây chuyền đó có liên quan gì đó đến những ngôi sao mà tôi xếp tặng người ấy. Nhưng để xem người ấy sẽ nói gì với tôi vào ngày mai.

Hôm ra đi, cả nhóm bạn ra tiễn tôi và có cả người ấy nữa. Giữ đúng lời hứa, người ấy trao cho tôi một tấm thiệp và dặn rằng câu trả lời ở trong tấm thiệp nhưng khi nào lên máy bay tôi hãy mở ra đọc. Tôi chào tạm biệt các bạn mà nước mắt tuôn trào. Người ấy đưa tay để bắt tay chào tạm biệt với tôi. Lần đầu tiên chúng tôi nắm tay nhau, tôi cảm nhận dường như cái xiết tay ấy thật chặt, và dường như tim tôi đã đập lệch nhịp.

Lên máy bay, tôi mở những lá thư mà bạn bè gửi cho tôi trong buổi chia tay ra đọc, và cả tấm thiệp của người ấy. Tôi đã bật khóc, khóc thật nhiều khi đọc những dòng chữ của người ấy. “ Phong rất vui khi nhận được 1 điều ước từ Trang nhưng nó càng làm Phong buồn hơn khi thời gian Trang ở bên Phong đang vơi dần. Trước đây Phong luôn im lặng, nhưng bất chợt Phong nghe một câu hỏi: ' Trang đi Phong có buồn không?' thì Phong đã biết trong tất cả những vì sao xung quanh Phong có lẽ Trang mãi là vì sao đẹp nhất. Trang đi với Phong sẽ không còn điều kì diệu nữa, vì Phong đã mãi mãi mất đi một ngôi sao để thực hiện điều ước. Và có lẽ điều ước chỉ còn là giấc mơ bởi vì you are my dream. Có lẽ Trang cũng cho là Phong đang mơ. Nhưng Phong muốn được một lần nói thật lòng mình. Dù sao đi nữa mong Trang hiểu rằng có một người mãi nhớ về Trang. ”

Đọc đến câu cuối cùng thì mắt tôi đã ướt đầm. Tôi thật sự rất xúc động trước những lời người ấy viết. Tôi không hề biết rằng tôi đang giữ trong tay ngôi sao thứ 1000, ngôi sao mà 999 ngôi sao khác đang đợi để kết hợp thành một điều ước. Tôi không dám tin rằng trong từng ấy năm qua, Phong vẫn thương nhớ về tôi. Tôi thật sự quá vô tình, tôi đã không nhận ra được tình cảm chân thành của Phong dành cho tôi. Giờ đây ở phương trời xa chỉ còn lại tôi và một ngôi sao nhưng tôi không cảm thấy cô đơn vì tôi biết rằng, ở nửa vòng kia trái đất vẫn có một người luôn nhớ về tôi. Giờ đây tôi đang đeo bên mình ngôi sao ấy và mong rằng một ngày nào đó tôi có thể quay về VN, đối diện với người ấy và nói với người rằng: I love you!!!

Bạn thân mến, bạn có yêu thương ai đó không? có ai đó quan trọng với bạn không? ***hãy nói cho họ biết rằng bạn thật sự yêu thương họ trước khi quá muộn bạn nhé!*** Đừng giống như tôi đã bỏ qua mất một cơ hội để nói với người tôi thương rằng người ấy thật sự rất có ý nghĩa với tôi.

Cám ơn những điều nhỏ nhất

Những hòn đá nhỏ làm nên những ngọn núi lớn, những bước đi nhỏ có thể tạo nên những dặm dài, những hành động nhỏ của lòng tử tế sẽ cho thế giới này những nụ cười rạng rỡ...

Những lời nói nhỏ có thể xoa dịu những ưu tư. Những vòng tay nhỏ có thể lau khô những giọt nước mắt đầm đìa. Những ngọn nến nhỏ có thể thắp sáng bóng đêm, những ký ức nhỏ có thể sống qua nhiều năm tháng... Những giấc mơ nhỏ có thể dẫn đến sự vĩ đại. Những chiến thắng nhỏ có thể đi đến thành công.

Những điều nhỏ nhất trong cuộc sống trong chúng ta có thể đem đến những hạnh phúc lớn lao...

Lịch để bàn

Tôi có 1 cái lịch để bàn khá xinh. Nhà có gần cả chục cuốn lịch treo tường nhưng với tôi chỉ mỗi cái lịch để bàn là hữu dụng. Tôi có thể khoanh tròn, đánh dấu và ghi lịch làm việc của mình lên đó. Nó lại được đặt trên bàn viết, ngang tầm mắt, dễ nhìn...

Bố tôi cũng có 1 cái lịch để bàn, bố cũng khoanh tròn, đánh dấu lên những ngày cần nhớ.

Nhưng ngày nọ, tôi bỗng phát hiện ra những cái khoanh tròn của bố và tôi lại rất khác nhau. Không phải nó khác nhau ở ngày, ở tháng! Mà nó khác nhau ở chỗ: tôi khoanh ngày gần 20 cái sinh nhật của gia đình và bạn bè; còn bố, lại là gần chục cái đám giỗ... Bố đánh dấu không sót đám giỗ nào của gia đình và họ hàng. Cũng như, tôi không quên sinh nhật nào của bạn...

Có phải là chuyện bình thường khi bọn trẻ hai mươi như chúng tôi không nhớ đến ngày giỗ của ông bà mình? Có phải là chuyện bình thường khi chúng tôi không nhớ đến ngày ra đi của những người thân máu mủ, ruột rà...? Có phải là chuyện bình thường khi chúng tôi cho việc cúng giỗ là của... người lớn, trong khi chúng tôi đã được tuổi tác và xã hội công nhận là những người... đã lớn!

Người thắng và kẻ thua

Người thắng luôn có cách giải quyết vấn đề, kẻ thua luôn gặp rắc rối khi giải quyết. Người thắng cuộc luôn có sẵn chương trình. Người bị thua luôn có sẵn lời bào chữa. Người thắng nói: “Để tôi thực hiện việc đó cho bạn”, kẻ thua bảo: “Đó không phải là công việc của tôi”. Người thắng nhìn thấy cách giải quyết cho mỗi trở ngại, kẻ thua nhìn thấy trở ngại trong mỗi lời giải.

Người thắng cuộc nói: “Có lẽ khó nhưng tôi có thể làm được”, kẻ bị thua bảo: “Tôi làm được nhưng nó khó quá”. Khi người thắng phạm sai lầm, anh ta nhận: “Tôi đã sai” còn khi kẻ thua phạm sai lầm, anh ta phân bua: “Đó không phải lỗi của tôi”.

Người thắng thực hiện những lời cam kết, kẻ thua thực hiện những lời hứa hẹn. Người thắng có những ước mơ, kẻ thua có một âm mưu. Người thắng nói: “Tôi phải làm điều gì đó”, kẻ thua nói: “Điều đó phải được làm”.

Người thắng là một bộ phận của tập thể, kẻ thua nằm bên ngoài tập thể. Người thắng nhìn thấy lợi ích, kẻ thua nhìn thấy đau khổ. Người thắng nhìn thấy những khả năng, kẻ thua nhìn thấy trở ngại. Người thắng tin rằng tất cả mọi người sẽ chiến thắng, kẻ thua tin rằng họ chiến thắng những người thua cuộc.

Người thắng như là một máy điều nhiệt, kẻ thua như là cái nhiệt kế. Người thắng thích những điều mình nói, kẻ thua nói những điều họ thích. Người thắng sử dụng những lý lẽ cứng rắn bằng ngôn từ mềm mại. Kẻ thua sử dụng những lý lẽ mềm mại bằng ngôn từ cứng rắn.

Người thắng kiên định với những giá trị cao đẹp nhưng bỏ qua những điều nhỏ nhặt, kẻ thua cứng rắn với những điều nhỏ nhặt nhưng bỏ qua những giá trị cao đẹp. Người thắng sống theo triết lý của sự cảm thông: “Đừng làm những điều mà bạn không muốn người khác làm cho mình”, kẻ thua sống bằng lý lẽ: “Hãy làm điều đó trước khi nó làm cho mình”.

Bí mật của Thiên đàng và Địa ngục

Vị sư già ngồi bên vệ đường. Ông ngồi, đôi mắt khép lại, hai chân xếp bằng và hai tay đặt thong thả trên đùi. Trong sâu lắng thiên tịnh, ông cứ ngồi mãi ở đó. Bỗng nhiên một giọng nói hỗn xược và đầy mệnh lệnh của một chàng hiệp sĩ samurai cắt ngang sự yên tĩnh của ông: “Lão già! Hãy dạy cho ta về thiên đàng và địa ngục!”

Thoạt đầu, dường như không nghe thấy gì, vị sư già chẳng mấy may cử động. Thế nhưng từ từ ông mở mắt ra, một nụ cười thoáng trên khoé miệng, trong khi chàng hiệp sĩ samurai cứ đứng đó chờ đợi một cách nóng nảy.

“Người muốn biết về bí mật của thiên đàng và địa ngục à?”, cuối cùng thì vị sư già cũng trả lời. “Người là một người bê tha. Tay chân người bám đầy cát bụi. Tóc người rối bù, hơi thở người hôi hám, còn thanh kiếm của người thì chẳng được gìn giữ và đã rỉ sét cả rồi. Mặt mũi người xấu xí và áo quần người mặc thật là buồn cười. Người lại hỏi ta về thiên đàng và địa ngục ư?”

Chàng hiệp sĩ samurai tức tối thốt lên một tiếng chửi thề độc địa. Anh ta tuốt kiếm và giương cao lên đầu. Mặt đỏ bừng bừng và gân máu trên cổ nổi lên gai góc, anh ta chuẩn bị ra tay chém lia đầu vị sư già.

“Đó là địa ngục”, vị sư già từ tốn nói khi thanh kiếm bắt đầu hạ xuống.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, chàng hiệp sĩ samurai chợt thấy trong lòng tràn ngập sự ngạc nhiên, ngưỡng mộ và kính phục dành cho vị sư già yếu đuối nhưng can đảm đem tính mạng của mình ra để dạy cho anh ta một bài học. Chàng hiệp sĩ thu kiếm về giữa chừng và nước mắt bắt đầu chảy tuôn trên khuôn mặt anh ta.

“Và đó,” vị sư già bảo, “chính là thiên đàng.”
The Secrets of Heaven and Hell, John W. Groff Jr.

Chào Chip & các bạn,

Lev là thành viên mới của 1001 câu chuyện cảm động do Chip mở đầu. Vì chưa thực sự có tâm trạng nên chần chừ mãi hôm nay mới viết vài dòng để cảm ơn người khởi xướng Topic này và cũng cảm ơn sự tham gia của các thành viên khác, những câu chuyện rất tình cảm, để lại nhiều ấn tượng khó quên... Tò mò về lịch sử của 1001 câu chuyện cảm động, Lev mới thử làm một thống kê: Diễn đàn này bắt đầu từ tháng 8 năm 2003, tính đến nay là hơn 850 ngày, theo con số trên trang web thì có hơn 171.000 lượt người xem, như vậy một ngày chúng ta có trung bình 200 lần truy cập. Đi sâu thêm tìm hiểu về nội dung, trong số 190 trang Web, tên của Chip đã xuất hiện trên 168 trang, có nhiều trang Chip đã post nhiều hơn 1 truyện và tổng số từ Chip đã xuất hiện trên 190 trang web là 876 lần!!! Một con số đáng kinh ngạc, để thấy rằng công sức của Chip đã mang lại cho chúng ta rất nhiều, và Lev tự hỏi chúng ta đã cố gắng đóng góp được 1 phần nhỏ nhoi bằng 1% như thế chưa? Qua đây Lev cũng chỉ mong muốn là, chúng ta sẽ cùng Chip xây dựng và phát triển chủ đề 1001 câu chuyện cảm động này; các bạn hình dung, khi các bạn có gia đình, có con, các bạn sẽ tự hào là đã post những câu chuyện cảm động, và đôi khi bạn kêu con bạn: “Này con, vào vnn.vn/forum/ 1001 câu chuyện cảm động, trang 147, 356, 433..., đọc xem bố (mẹ) muốn nhắn nhủ con điều gì!” 😊Chào thân ái

Căn nhà 1.000 gương

Xưa lắm rồi, ở một ngôi làng xa xôi nọ có một căn nhà 1.000 chiếc gương. Một con chó nhỏ hạnh phúc biết đến nơi này và quyết định tìm tới chơi. Nó nhìn xuyên qua ô cửa với đôi tai vểnh lên và cái đuôi quẫy quẫy liên hồi.

Thật là ngạc nhiên, nó thấy mình nhìn chăm chăm vào 1.000 con chó nhỏ khác cũng đang hạnh phúc như nó với chiếc đuôi cũng quẫy quẫy liên hồi. Nó cười thật lớn và được đáp lại bằng 1.000 nụ cười ấm áp và thân thiện y như vậy.

Khi rời khỏi ngôi nhà nó tự nhủ: “Đây thật là một nơi tuyệt vời. Mình sẽ còn quay trở lại”.

Ở cùng ngôi làng, một con chó nhỏ khác không vui vẻ mấy như con chó ban đầu, cũng đến thăm ngôi nhà. Nó chậm rãi bước lên những bậc thang với cái đầu cúi xuống khi nó nhìn qua ô cửa. Khi nó nhìn thấy 1.000 con chó không thân thiện khác đang nhìn chăm chăm lại nó, nó gầm gừ và cảm thấy hoảng sợ bởi thấy 1.000 con chó kia cũng đang gầm gừ lại nó.

Khi rời căn nhà, nó tự nhủ: “Thật là một nơi kinh hãi. Mình sẽ không bao giờ quay trở lại nơi đây thêm lần nào nữa”.

Tất cả khuôn mặt trên Trái đất này đều là những chiếc gương. Bạn thấy được hình ảnh phản chiếu nào trên gương mặt của những người bạn gặp?

Đuổi thỏ

Một đệ tử vào sa mạc đã lâu để tìm đạo mà vẫn chỉ thấy lơ mờ, một hôm hỏi sư phụ: Thầy ơi, con thấy trong cuộc sống có những người mắt thật sáng đầy hứng khởi, mà cũng nhiều người thì mắt mờ tối mỗi một thiếu sinh khí. Điều gì làm khác biệt vậy Thầy?

Thầy đang trù trù tìm cách nào giải nghĩa cho đệ tử có thể hiểu dễ hơn, thì bỗng ngay phía trước nhà một con thỏ rừng chạy phóng qua. Con chó của Thầy trông thấy thỏ liền sủa mấy tiếng rồi lao mình đuổi theo. Nghe tiếng con chó của Thầy sủa và chạy đuổi bắt một vật gì, các con chó của hàng xóm cũng ra sủa vang cả lên và hồ hởi chạy theo lối. Thấy thế, Thầy liền bảo các trò để ý theo dõi xem sao. Chỉ sau mấy phút, các con chó hàng xóm đã mò về cả, đứa nào đứa nấy mệt bỏ hơi tai, lưỡi thè dài thờ dốc ra, và mắt mờ đi vì quá mệt. Chỉ trừ con chó của Thầy thì chưa thấy về. Nó nhất quyết đuổi con thỏ cho bằng được. Con thỏ nhảy qua đồi qua lạch nó cũng nhảy qua. Con thỏ phóng chui qua bụi gai nó cũng phóng theo, không còn biết ngán một sự gì nữa.

Thầy liền hỏi đệ tử: Con có thấy sự khác biệt giữa con chó của Thầy và các con chó hàng xóm chưa? Điều gì làm khác biệt vậy?

Người đệ tử bỗng nhận ra và gật đầu: Thưa Thầy, con đã hiểu. Chỉ một mình con chó của Thầy trông thấy thỏ. Còn những con chó khác không trông thấy thỏ nhưng chỉ nghe tiếng chó của Thầy sủa mà chạy theo thôi, nên chỉ một thời gian ngắn là mắt hứng bỏ cuộc, mà còn mờ cả mắt đi vì mệt nhọc nữa.

Con chó biết nói

Ngày xưa, có một ông già giàu nhất làng. Tiền bạc của ông kiếm được phần nhiều là do những món nợ

ăn lời quá vốn, hoặc những âm mưu cướp giật ruộng đất, nhà cửa của dân lành. Càng có nhiều tiền lão càng cay nghiệt. Không bao giờ lão chịu bỏ thí, cứu giúp cho chòm xóm. Lúc nào lão cũng lăm lăm kiếm nhiều tiền hơn nữa để trở thành phú hộ ăn trên ngồi trước thiên hạ.

Lão có nuôi một con chó mực, lão thương con chó còn hơn con ruột. Lão cho con chó ăn ngon như lão, cho ngủ trên giường và chăm sóc kỹ lưỡng. Lão thường ao ước:

- Giá như con mực này biết nói tiếng người thì ta sẽ trở thành một người nổi tiếng nhất làng. Ta sẽ làm tiền thiên hạ mỗi khi ai muốn nghe nó nói. Và nhờ vậy mà ta sẽ có nhiều tiền, ta sẽ ăn trên ngồi trước người.

Một anh đầy tớ biết ý muốn của lão chủ, nghĩ kế làm tiền chủ cho bỏ ghét. Anh lựa lúc chủ vui mà nói rằng:

- Thưa ông chủ, tôi biết một vị tu sĩ trong núi có phép dạy chó nói tiếng người. Nếu ông cho tôi dắt chú mực đi học, chắc chắn trong ba tháng sẽ nói được như tôi.

Lão già khoái quá hỏi giá bao nhiêu. Anh đầy tớ tính phỏng lồi năm nén bạc. Lão liền đưa cho anh năm nén bạc và một nén làm lộ phí.

Anh đầy tớ dắt chó ra đi. Anh không đi vào núi mà lại đưa chó về nhà cha mẹ mình ở cách đó khá xa. Anh giao chó cho cha mẹ nuôi và trăm năm nén bạc, nhờ cha mẹ mua ruộng cho anh. Ở chơi vài ngày rồi anh trở lại nhà chủ, thưa rằng:

- Ông tu sĩ nhận tiền và hứa sẽ dạy chú mực biết nói trong hai tháng. Ông ta đòi thêm ba nén bạc nữa về lớp dạy gấp rút này.

Lão già bằng lòng lắm, hy vọng sẽ có con vật đặc biệt nhất làng. Lão đi khoe khắp nơi và hăm rằng kẻ nào khinh khi lão sẽ bị chó chửi thay lão.

Thời gian trôi qua, đến ngày hẹn, lão trao ba nén bạc nữa cho anh đầy tớ và cho thêm hai nén đi đường. Anh chàng khôn ranh ôm bạc về nhà nhờ cha mẹ cất, chờ anh về cưới vợ. Anh gọi con chó lại vuốt đầu tí về cảm ơn nó. Vài hôm sau anh trở lại nhà chủ một mình.

Lão già ngạc nhiên thấy không có con chó, lật đặt hỏi:

- Chó mực đâu? Chó mực đâu? Sao mày lại về một mình?

Anh làm bộ âu sầu kể lại rằng:

- Thưa ông chủ, tôi không ngờ chú mực lại vô ơn bội nghĩa đến thế. Ông tu sĩ đã dạy nó nói được tiếng người đang hoàng như tôi, vừa thấy tôi là chú kêu tên tôi ngay. Tôi hỏi thăm sức khỏe của chú để thù tài ông thầy, thì chú trả lời ron rớt y như tôi nói chuyện với ông chủ vậy. Chú nói rằng: “Tôi về nhà rồi chủ tôi sẽ biết. Tôi sẽ kể hết tội ông chủ làm lâu nay, như cho vay lấy lời cắt cổ, gạt người ta lấy của, kiện cáo đoạt nhà, cướp ruộng thiên hạ, lo lót quan trên, hãm hại dân lành. Tôi sẽ tố cáo ông chủ trước mặt quan phủ để ngài bắt lão chủ bỏ tù, tịch thu tài sản mới được...”.

Thưa ông chủ chú còn nói nữa, nhưng tôi không dám thuật hết cho ông chủ nghe, tóm lại chú biết hết các chuyện ám muội của ông chủ và nhất định cho ông chủ vào tù. Tức quá tôi lấy búa chém đứt đầu nó rồi.

Lão già toát mồ hôi hột. Lão đâm lo vì tội ác rành rành như thế, nếu con chó nói hết thì lão không tránh khỏi tai họa. Lắm cảm ơn anh đầy tớ đã giúp lão giết con vật “chó chết” và cứu lão thoát nạn. Lão cho anh ba nén bạc gọi là thưởng công anh.

Từ đó lão bớt dần tính ác độc và bủn xỉn, lão sợ những con vật rồi đây sẽ biết nói và sẽ không bỏ qua những việc làm có tội của lão.

Còn anh đây tới, anh xin nghỉ làm ở nhà chủ, anh về nhà với cha mẹ lo làm ruộng, rồi anh cưới vợ, cất nhà riêng. Anh nuôi con chó mực như các con chó khác, và nó cũng chỉ “biết nói” gâu gâu mà thôi.

Người học trò và con chó đá

Ngày xưa, có người học trò hôm nào đến nhà thầy cũng phải đi qua một nơi có con chó đá. Khi người ấy qua thì con chó đá nhồm dậy tỏ vẻ mừng rỡ. Người học trò lấy làm lạ, một hôm đứng lại hỏi con chó rằng: “Anh em học trò qua đây cũng đông, sao các người khác thì mầy không mừng, lại chỉ mừng riêng có một mình tao”? Con chó đáp: “Khoa này bao nhiêu người kia không ai đậu cả. Chỉ có một mình thầy thi đậu mà thôi. Số trời đã định, nên tôi phải kính trọng mừng thầy”.

Người học trò nghe nói vậy, lúc về nhà kể chuyện lại cho cha mẹ nghe. Từ đó, người cha bỗng lên mặt ta đây, hống hách với cả mọi người. Một hôm ông ta giắt trâu ra đồng cày, cho trâu dẫm cả lúa của người làng. Người ta nói, ông ta không thèm đáp lại. Rồi hôm sau, lại đưa thêm trâu, thêm người, cứ ruộng lúa của người ta bước bừa xuống dẫm be bét không kiêng nể chi cả. Chủ ruộng trông thấy thế lại kêu, thì ông trừng mắt dọa dẫm: “Khoa này con ông đỗ, rồi cho chúng bay sẽ biết tay ông”!

Chủ ruộng thấy ông nói vậy, cũng có lòng sợ, không dám lời thôi gì nữa. Đến hôm sau, người học trò đi học, qua chỗ con chó đá thì không thấy nó đứng dậy nữa. Lúc về cũng vậy, nó cũng không mừng. Người học trò lấy làm lạ, đến hỏi con chó rằng: “Mọi buổi tao qua đây, mầy vẫn đứng dậy mừng, hôm nay sao mầy không đứng dậy nữa thế”? Con chó nói: “Tại cha thầy lên mặt hách dịch với cả mọi người, rồi lại cho trâu dẫm hại ruộng lúa của người ta, cho nên Thiên tào đã gạch tên thầy đi, khoa này thầy không đỗ được, nên tôi không phải mừng thầy nữa”. Người học trò về nhà đem lời con chó kể lại với cha. Người cha lấy làm hỏi. Từ đó dẹp hết thói khoe khoang lên mặt, rồi lại đến từ tạ người chủ đất rất khiêm tốn.

Khoa ấy, người học trò đi thi đã vào lọt mấy kỳ, mà cũng không đỗ thật. Tuy vậy, người ấy không lấy làm nản, càng chăm chỉ học hành, mà người cha ở nhà cũng không lấy làm oán hận, càng tu thân tích đức để chuộc lỗi. Cách đây ít lâu, người học trò đi qua chỗ con chó đá, lại thấy nó đứng dậy mừng rỡ như trước. Hỏi thì con chó nói rằng: “Nhà thầy tu nhân tích đức đã ba năm nay, đủ chuộc lại những lỗi lầm trước rồi. Nên sổ Thiên tào lại định cho thầy khoa này thi đỗ”.

Người học trò nghe nói về nhà không kể chuyện lại cho cha nghe nữa, chỉ biết ra sức cố học. Khoa ấy quả nhiên thi đỗ cao.

Câu chuyện về 4 ngọn nến!

Trong phòng tôi có 4 ngọn nến đang cháy.

Xung quanh thật yên tĩnh, đến mức chúng ta có thể nghe thấy tiếng thì thầm của chúng

- Ngọn Nến thứ nhất nói:

“TÔI LÀ HIỆN THÂN CỦA HOÀ BÌNH, cuộc đời sẽ như thế nào nếu không có tôi, tôi thực sự quan trọng cho mọi người.”

- Ngọn Nến thứ 2 lên tiếng:

“Còn TÔI LÀ HIỆN THÂN CỦA LÒNG TRUNG THÀNH, hơn tất cả, mọi người đều phải cần đến tôi.”

- Đến lượt mình, ngọn Nến thứ 3:

“TÔI LÀ HIỆN THÂN CỦA TÌNH YÊU, tôi mới thực sự quan trọng, hãy thử xem cuộc sống sẽ như thế nào nếu thiếu đi tình yêu?”

Đột nhiên, cánh cửa chợt mở tung, một cậu bé chạy vào phòng. Một cơn gió ủa vào làm tắt 3 ngọn nến.

“Tại sao cả ba ngọn Nến lại tắt” cậu bé sững sốt nói.

Đến đây cậu bé òa lên khóc.

- Lúc này ngọn Nến thứ 4 mới lên tiếng:

“Đừng lo cậu bé, Khi tôi vẫn còn cháy thì vẫn có thể tắt sáng lại ba ngọn Nến kia. Bởi vì: TÔI CHÍNH LÀ NIỀM HY VỌNG”

Lau những giọt nước mắt còn đọng lại, cậu bé lần lượt tắt sáng lại những ngọn Nến vừa tắt.

Ngọn lửa HY VỌNG sẽ luôn đi theo bạn suốt cuộc đời, khi giữ được HY VỌNG, chúng ta có thể tắt sáng lại ngọn lửa của HOÀ BÌNH, LÒNG TRUNG THÀNH và TÌNH YÊU!!

“Đừng bỏ con đường mà bạn đã chọn”

Chúc các bạn có một năm mới thành công và hạnh phúc...

Hãy thấp sáng ngọn lửa HY VỌNG của mình và những người xung quanh bạn.

Kịch Cầm

1

Ừ đây - nó nghĩ - mọi thứ tự, luật lệ đã thay đổi!

Với mẫu giấy này, nó trở nên một người có vai vế trong nhà, nó sẽ được tự do, tự do tiếp bạn bè vào chiều tối, thoải mái mà đi chơi và nhất là, nó đã có cái cớ để mà đổ tội cho những sai lầm nếu có, sau này

Tờ giấy thông hành ấy nhỏ bằng hai bao diêm, một cạnh xé lam nham, vôi vãi, một lời hẹn yêu đương của một người già quên tuổi tác và nghĩa vụ - bố nó với một người nó không hề có một tí khái niệm nào về tuổi, đẹp, xấu, nghề nghiệp... hoàn toàn lù mù, chỉ hiểu bố nó tha thiết viết: “Em!”...

2

Như một con rắn, nó trườn đến một hàng photocopy thật xa, ở đây chắc không ai biết, nó là ai; hai tờ, một tờ rút túi, một tờ nó lẳng lặng đưa cho ông bố đang ngồi đọc báo, và cười, một cái cười ngang hàng, không phải của con giành cho bố. Một trật tự mới ngay lập tức được thiết lập, bố nó cầu khẩn và căm thù nhìn nó, cái đứa lảm lì nhất trong bốn đứa đây, cái đứa ít nhìn vào mắt ông nhất trong nhà, hầu như hai bố con không trao đổi gì ngoài những câu chào, tiếng mời cơm, đứng trước nó, ông thật sự thấy mình là chủ gia đình, một gia đình của trăm năm xa xưa mà trong thâm tâm ông đàn ông nào cũng ao ước... Bây giờ, nó đứng trước ông, điệu bộ rất lễ phép, cũng lẳng lặng không một lời.. chỉ có cái cười nhẹ nhàng và đôi mắt... Ông bố hiểu ra, nó thỏa mãn biết bao nhiêu, nó đã cảm hờn ông biết bao lâu...

3

Bà mẹ không biết gì, chỉ thấy các con mình ít bị la mắng hơn, những bữa cơm dọn trễ một chút cũng không sao, đứa nào chậm chân ngồi vào trễ một chút cũng không sao, ông chồng đắm chiêu, thờ ơ và dễ tính... lẩn lộn.

Và nó, nó không sử dụng luôn cái quyền của “giấy thông hành” ấy, vẫn chưa thắng bạn trai nào được tiếp vào chiều tối, vẫn chưa một buổi đi chơi nào quá lâu.. không phải vì nó còn sợ, chỉ đơn giản là nó chưa quen được tự do, chỉ thế thôi, chẳng có tí tí đạo đức nào trong việc chậm trễ này cả. Rồi nằm dài một trưa, nó nghĩ: “Hay thật, mình bây giờ lại còn đạo đức hơn bố mình! Bây giờ, bây giờ mà đi chơi nhiều, đàn đúm nhiều thì lại hư bằng nhau! Mình càng nghiêm trang, ông cụ càng hãi, như vậy đã hơn”.

4

Và như thế, hàng ngày, nó quan sát lại mọi việc trong nhà. Nó nhìn bố nó, ông hiệu phó của một trường cấp III. Lầm lũi với cái cặp đen, gầy gò, mực thước trong bộ quần áo phẳng phiu đến lớp, nó cười thầm: “Đi giảng đạo đức đây!”. Nó quan sát mẹ nó say sưa trong cái trò rửa thịt, nhặt rau, nhìn bà mẹ hồn nhiên giữa mấy đứa con lít nhít, đứa nào cũng giống mẹ, mắt lồi. Nhìn mấy mẹ con quần lầy nhau trong góc bếp, nó nghĩ: “Chẳng cần có bố cũng sống được!”. Nhưng khi ngồi vào bàn ăn, nhìn thấy mẹ mình yêu thương và sợ sệt gấp thức ăn cho chồng, nó tủi thân một cách trẻ con: “À cái đám mắt lồi chúng mình đây được yêu thương chẳng qua vì chúng mình là sản phẩm của ông bố này. Mẹ yêu bố gấp đôi tụi mình. Nếu bây giờ có một đám cháy, cho mẹ cứu một người duy nhất, hẳn là mẹ sẽ cứu bố”. Rồi như thật, nó kín đáo liếc các em nó, liếc những đứa bé sẽ bị bỏ rơi trong đám cháy thử thách mà nó đã tưởng tượng ra.. Rồi bình tâm trở lại, nó nhìn bà mẹ rất đơn giản ấy mà thương hại: “Thôi giấu đi là vừa, mẹ hiền quá chắc cũng chẳng làm gì được, và ngây ngô quá, chưa chắc đã khổ, chuyện lớn thành trò đùa, bố sẽ quên đi và sẽ không ai sợ ai trong cái nhà này cả”. Vậy là nó tiếp tục ăn, mẹ tiếp tục gấp, bố tiếp tục lẳng lẽ, các em nhai nuốt hồn nhiên, ngày này qua ngày khác, không ai biết có hai người khổ sở trong nhà.

5

Nó khổ sở trong nhà, cũng chẳng nghĩ đến việc thù tiếp bạn bè hay chơi bời khuya khoắt nữa. Cảm thấy mình giống một tên “ thừa nước đục thả câu”, nó cụt hứng. Ngồi lặng lẽ bên một đám bạn ồn ào, nó nhìn hàng đầu gió bên đường thả quả như những cái trục thẳng tí hon và nghĩ: “ Khốn nạn thật, nếu không có chuyện bắt thiêu kia thì bây giờ phải đập bán sống bán chết về nhà rồi!”. Và một tối, một thằng bé chưa biết luật lệ của cái gia đình nghiêm khắc này, cao hứng ở lại đến 9 giờ, cười cười nói nói, tay chân múa may không biết sợ. Ông bố, theo thói quen cùng một chút tự ái thua cuộc đi ra rồi bất lực đi vào. Tự nhiên, nó thấy cái miệng thằng bé sao mà rộng, tay chân sao mà như hễ, và nó cúi lên một cách vô lối, nghĩ rằng từ đây mọi trò vui của mình có được chẳng qua cũng nhờ một trò đáng khóc.

Rồi nó tiếc, phải như không nhìn thấy tờ giấy quý quái ấy. Nhặt được, tưởng rằng từ đây sẽ có gan nhìn thẳng vào mắt bố nó khi cần thiết, hóa ra càng ngày càng ít dám nhìn, nhìn nhau, mắt hai bố con đại đi, và nó ngượng.

Cay đắng, nó nghĩ đến cuộc sống gia đình đen tối mà nó sẽ phải có. Nó sẽ không được hồn nhiên trời phú như mẹ nó. Chồng nó, dễ gì có được cái địa vị mực thước như bố nó, có nghĩa là cái gia đình tương lai ấy càng dễ tan nát gấp trăm lần cái tổ ấm bây giờ. Nghi ngờ, nó gác lại những kế hoạch yêu đương; sợ hãi và giễu cợt, nó nhìn những thằng bạn đi bên cạnh như nhìn những tên lừa đảo còn ẩn mình trong lá ú!

Và ông bố, mỗi sáng lầm lũi trên đường đến trường, ông nghĩ ra mọi cách để giải thích tại sao lâu nay mình ít nói trước học trò, ông sợ rằng một ngày nào đó, rui như chuyện này vỡ lở, những cái áo dài nết na kia, những bộ đồng phục ngoan ngoãn kia sẽ làm thịt ông như trả thù một nhà đạo đức giả hiệu bao lâu nay vẫn áp bức chúng nó. Rồi lo sợ, ông miên man nghĩ đến bà vợ và những đứa bé ở nhà như một án treo lơ lửng trên đầu, và co dúm người lại, ông vô tình tập trước cái tư thế sẽ thay cho tác phong uy quyền xưa nay.

Nước mắt người và xe nhoè nhoẹt, ông nghĩ đến đứa con gái lớn: “ Minh mất nó thật rồi! Nó có rơi xuống bùn mình cũng không đủ tư cách mà kéo nó lên; thò tay xuống kéo, biết đâu nó sẽ trùng mắt rồi tự nguyện lặn luôn xuống đấy!”. Rồi túi thân của một người già, ông loạng choạng đạp xe giữa cây cỏ hai bên đường: “ Minh chết đi nó có khóc không?”. Lẫn thẩn, như mơ, ông tưởng tượng ra một đám tang, một bà vợ, mấy đứa bé mịt mù khóc cùng nhang khói. Chỉ một đứa, nó lặng lẽ đứng bên quan tài, một đứa con gái lầm lũi và cương quyết, như đang canh gác một phạm nhân.

Phan Thị Vàng Anh

Ngày xui xẻo

Hôm nay là ngày gì mà xui xẻo quá vậy! Sáng nay cô có buổi hẹn phỏng vấn xin việc ở một công ty. Tối qua cô đã chỉnh giờ báo thức cho thật sớm nhưng ai ngờ chiếc đồng hồ hết pin khi cô đang ngủ.

Vậy là cô dậy muộn, quảng quảng tìm bàn ủi cho bộ quần áo được tươm tất một chút thì phát hiện hôm nay cúp điện. Đã thế, vừa hồi hả phóng xe chừng hơn trăm thước thì cô lại cảm thấy mình đang cùng chiếc xe nhảy lóc cóc trên đường. Thôi chết! Xẹp lốp. Cô đành xuống dắt bộ, dáo dác ngó quanh. Kia rồi, nơi có gắn tấm biển ghi nguệch ngoạc hai chữ “ sửa xe” ấy.

- Bơm giúp hai bánh xe, chủ tiệm ơi!

Một bà già lụm cụp đi ra. Thôi rồi! Cô nhắm mắt. Chỉ cần nhìn thấy dáng đi lẫm chẫm như mới bệnh dậy của bà là cô biết bà chẳng thể bơm căng hai bánh xe đạp giúp cô. Trước đây, cô có gặp chuyện như thế này rồi. Lần ấy, bánh xe hơi mềm, cô ghé vào tiệm nhờ một bà cụ cũng già lụm cụp như bà này bơm xe giúp. Kết quả là cô đành phải dắt chiếc xe có hai bánh xẹp lép đi bơm ở chỗ khác. “ Hay mình bỏ đi cho rồi! Ai bắt buộc mình phải để bà ấy bơm xe giúp chứ!”. Cô thoáng nghĩ và định dậm bước đi thì dừng lại. Bà cụ có vẻ sợ cô chờ lâu nên đang cố bước nhanh đến lú cả chân kia kia!

- Chờ chút... cô gái ơi!

Thôi được rồi, cô quyết định, đã trễ thì cho trễ luôn! Cô dựng chân chống, đặt xe đứng ngay ngắn.

- Bà cụ bơm giúp con hai bánh xe với!

Bà già cười móm mém, run rẩy quơ cái ống bơm áp vào van xe. Bà cụng vừa bơm, vừa cười rình rích. Thật lạ, có khách đến bơm xe mà làm gì bà vui đến thế sao! Tự nhiên cô cũng cười theo bà cụng...

Trả tiền cho bà cụng rồi, cô đẩy xe đi tìm một chỗ bơm khác. Cô đã biết trước mà, hai bánh xe vẫn lép xẹp y như cũ.

- Cô gì ơi, để tôi bơm xe giúp cho!

Một thanh niên - qua bộ quần áo và đôi tay lấm láp dầu nhớt của anh mà cô đoán đây là một thợ sửa xe - đưa tay dắt lấy chiếc xe của cô, quay ngược trở lại cửa tiệm mà cô vừa ở đó ra. Cô ngạc nhiên:

- Anh... làm gì vậy?

- Tôi là cháu của bà cụng vừa bơm xe cho cô. Lúc nãy tôi qua bên kia đường mua mấy món phụ tùng nhưng đã thấy hết chuyện bên này - anh thanh niên mỉm cười - Cảm ơn cô!

- Ô, cảm ơn tôi á? - Cô ngạc nhiên - Vì cái gì?

- Vì cô đã không bỏ đi. Vì cô đã để bà tôi bơm xe giúp. Cô có biết, mỗi lần giúp tôi bơm xe cho khách là bà tôi vui lắm không! Bà bảo như vậy là bà vẫn còn có ích!

Anh thanh niên nhìn cô triu mến.

- Cảm ơn cô lần nữa nhé, vì đã mang niềm vui đến cho bà tôi!

Ô, vậy hôm nay đâu phải là ngày xui xẻo! Ít nhất cô cũng đã có một niềm vui cho mình rồi đấy thôi...

Con rối muốn làm người

Cát Phượng Nguyễn Phước

Ngày này ngày nay tại một thành phố xinh đẹp, có một con rối tóc dài mượt như nhung, đôi mắt to tròn, cái miệng dễ thương luôn cười rất xinh xắn. Con rối xinh xắn đó tên là... À, mà không biết cũng được, đâu có gì quan trọng đâu.

Con rối đi theo đoàn rối biểu diễn ở khắp nơi. Ở mỗi nơi nó mang một cái tên khác nhau, một cái vai khác nhau. Ở mỗi nơi nó đều được người ta yêu thích và hoan nghênh nhiệt liệt.

Một hôm, con rối nằm mơ thấy một vị thần nói với nó rằng:

- Này con rối, con đã sống rất tốt trên đời, con có thể trở thành người đấy, con có muốn làm người không?

Con rối trả lời:

- Con muốn làm người.

“Vậy thì con hãy để người ta gọi tên thật của con, tên con là... Đó là một cái tên mà rất nhiều người cho là xấu xí, nhưng chỉ cần người khác gọi tên con và yêu thương cái tên đó thì con sẽ trở thành người”

Con rối trả lời:

- Nhưng cái tên đó làm sao người ta chịu gọi tên con? Sao ngài không cho con một cái tên khác?

Vị thần trả lời “Tên con do số phận đặt, không phải ta”. Nói rồi, Ngài biến mất.

Năm này qua năm khác, con rối cười, con rối khóc, con rối cử động dưới những sợi dây. Con rối kết bạn với những con rối khác và những con người, thân có, sơ giao có, nhưng cũng không ai biết đến tên thật của nó. Nhưng con rối luôn muốn làm người.

Đến một ngày, con rối quyết định nói cho người ta nghe tên của mình. Con rối đến bên cô bé bán kem - bạn thân của con rối hơn một năm qua và nói rằng:

- Cô bé bán kem ơi, tôi đã chơi với cô hơn một năm rồi, nhưng cô chưa bao giờ biết đến tên thật của tôi.

Bây giờ tôi muốn cô biết.

Cô bé bán kem dù ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười trả lời:

- Bạn rồi hãy nói cho tôi nghe tên của bạn đi. Tôi là bạn thân của bạn, tôi muốn biết tên của bạn.
- Nhưng tên của tôi có thể cô bé sẽ thấy xấu lắm...
- Có gì đâu! Dù xấu như thế nào đi nữa chẳng phải bạn luôn là bạn tôi sao? Bạn cứ nói đi, đừng ngại...

Con rồi chăm chú nhìn cô bé, rồi khẽ ghé miệng sát vào:

- Tên tôi là...
- Aaaaaaaaaaaaaa... - Cô bé bán kem hoảng hốt, khuôn mặt xanh xao và bất thần.

Rồi cô bé bán kem xa dần, xa dần, không còn nói chuyện với con rồi nữa. Cô bé bán kem xem con rồi như là quái vật. Con rồi buồn... buồn lắm. Nhưng con rồi không bỏ cuộc vì nó không muốn cô đơn, nó muốn có người gọi tên của nó. Nó muốn có người yêu thương nó và cái tên ấy. Nó muốn được làm người.

Một ngày kia, con rồi đến bên người chăn bò - bạn thân của con rồi đã năm năm và nói rằng:

- Anh chăn bò ơi, tôi và anh đã làm bạn năm năm rồi nhưng chưa bao giờ anh biết đến tên thật của tôi. Tôi muốn nói cho anh nghe vì tôi muốn có người gọi tên tôi.

Người chăn bò dù ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười trả lời:

- Bạn hãy nói đi. Tôi là bạn của bạn, tôi muốn biết tên thật của bạn lắm.
- Nhưng tên của tôi có thể anh sẽ thấy xấu lắm...
- Có gì đâu! Dù xấu như thế nào đi nữa chẳng phải bạn luôn là bạn tôi sao? Anh cứ nói đi, đừng ngại...

Con rồi chăm chú nhìn người chăn bò, rồi khẽ ghé miệng sát vào:

- Tên tôi là...

Người chăn bò cũng ít nói chuyện dần, rồi xa dần, xa dần con rồi. Người chăn bò xem con rồi như là quái vật. Con rồi buồn... buồn lắm.

Bạn bè của con rồi bảo “Mày đừng nói cho người ta biết tên thật nữa, người ta rồi sẽ bỏ rơi mày, khinh miệt mày như chúng tao mà thôi”. Một con rồi khác nói “Mày không thể làm người được đâu”. Nhưng con rồi không bỏ cuộc vì nó không muốn cô đơn, nó muốn có người gọi tên của nó. Nó muốn có người yêu thương nó ngay cả khi biết được cái tên. Nó muốn được làm người.

Con rồi đến bên người cha đã tạo ra nó và nói rằng:

- Cha ơi, cha đã tạo ra tôi, cha đã cho tôi hình hài này, vóc dáng này, từ con mắt đến bàn tay. Cha đã nuôi tôi, đã cho tôi những vai diễn. Tôi cảm ơn cha nhiều lắm. Tôi yêu cha nhiều lắm. Tôi muốn nói cho cha nghe tên thật của mình.

Người tạo ra con rồi ngạc nhiên và bảo:

- Tên thật? Không phải ta đã đặt cho con một cái tên sao? Tên của con là...

Con rồi lắc đầu:

- Không phải đâu cha ơi! Đó là tên cha đặt, còn tên mà số phận đặt cho tôi không phải như thế.

Người tạo ra con rồi nheo mắt suy nghĩ rồi ôm lấy con rồi vào lòng:

- Thế tên thật mà số phận đã đặt cho con là gì, con của ta?
- Nhưng tên của tôi có thể cha sẽ thấy xấu lắm...
- Dù xấu như thế nào đi nữa thì con vẫn là con của ta, ta là người đã sinh ra con, cho dù tất cả mọi người có bỏ rơi con thì ta vẫn còn đó.

Con rồi chăm chú nhìn người đã tạo ra nó, rồi khẽ ghé miệng sát vào:

- Tên của tôi là...

Người tạo ra con rối lên tim và ngắt xiu ngay tại chỗ. Sau khi được người ta cấp cứu và dưỡng bệnh một thời gian, ông dù rất yêu thương và rất nhớ con rối nhưng cũng không bao giờ muốn gặp nó, không bao giờ muốn nó bước chân vào nhà ông nữa. Ông không thể chấp nhận mình đã tạo ra một con rối như thế này. Ông xem con rối như một quái vật.

Con rối buồn lắm... và nó ra đi.

Con rối vẫn đi, nó cùng với những con rối khác diễn những vở diễn vĩ đại của cuộc đời. Nó đi rất nhiều nơi. Nó có rất nhiều tiền. Ở mỗi nơi nó mang một cái tên khác nhau, một cái vai khác nhau. Ở mỗi nơi nó đều được người ta yêu thích và hoan nghênh nhiệt liệt nhưng mà có ai biết đến tên của nó đâu. Và nó cũng không muốn người ta biết đến cái tên của nó nữa... một cái tên ai cũng cho là xấu xí.

Con rối vẫn cười bằng gương mặt người ta đã vẽ cho mình, vẫn diễn bằng những kịch bản mà người ta giao cho nó, nói những câu người ta thích nghe, làm những thứ người ta thích nhìn. Đôi khi nó cũng tự viết kịch bản cho mình nhưng đó là những kịch bản trong im lặng.

Ngày này ngày nay có một con rối, con rối có tên là..... và mấy chục năm sống trên đời vẫn không ai gọi tên nó.

Lời của người viết:

Có một bộ truyện tranh mang tên Monster kể về một con quái vật không tên. Con rối trong câu chuyện cổ tích này có tên, nó tên là... - à, mà thôi, biết cũng có làm được gì đâu vì bạn sẽ không gọi tên nó. Con rối rất dễ thương, nó dù không được làm người nhưng mãi mãi sẽ không bị biến thành quái vật.

Có nhiều bạn đọc xong câu chuyện sẽ biết được tên thật của con rối, vậy thì bạn đừng nói cho người khác nghe nhé, vì con rối không muốn bị xem là quái vật. Nó là một con rối rất dễ thương.

Nếu bạn muốn có tình yêu của ai đó... đầu tiên hãy yêu người đó trước đã...

Cây

Lý do tôi được gọi là cây là vì tôi thích vẽ cây, một thời gian dài, tôi vẽ 1 cái cây nhỏ ở góc những bức tranh của tôi. Tôi đã từng hẹn hò với 5 cô gái khi tôi còn học dự bị đại học, trong số đó có 1 người tôi rất mến, rất mến nhưng lại không có can đảm để quen cô ấy. Cô ấy không có khuôn mặt xinh đẹp, không có những ngón tay thon dài, không có một ngoại hình nổi bật, cô ấy là một cô gái hết sức bình thường.

Tôi thích cô ấy, thật sự thích cô ấy, tôi thích sự ngây thơ, thích nét tinh nghịch, thích sự dễ thương, thông minh và yếu ớt của cô ấy. Lý do mà tôi không quen với cô ấy là vì tôi nghĩ người quá bình thường như cô ấy thì không hợp với tôi. Tôi cũng sợ rằng khi quen nhau rồi thì những tình cảm tốt đẹp tôi dành cho cô ấy cũng tan vỡ. Một phần cũng sợ những tin đồn sẽ làm tổn thương cô ấy. Tôi nghĩ rằng nếu cô ấy thật sự dành cho tôi thì cuối cùng cô ấy cũng sẽ là của tôi và tôi không việc gì phải từ bỏ mọi thứ vì cô ấy. Lý do cuối cùng đã khiến cô ấy ở bên cạnh tôi suốt 3 năm. Cô ấy nhìn tôi theo đuổi những cô gái khác và.. tôi đã làm cô ấy khóc suốt 3 năm đó...

Cô ấy muốn làm một diễn viên giỏi nhưng tôi lại là một đạo diễn vô cùng khắt khe. Khi tôi hôn người bạn gái thứ 2 thì cô ấy từ đâu đi tới, cô ấy rất bối rối nhưng cũng chỉ cười và nói “ cứ tự nhiên” trước khi chạy đi. Ngày hôm sau, mắt cô ấy sưng như một hạt dẻ. Tôi cố tình không hiểu lý do tại sao cô ấy khóc và chọc cô ấy suốt ngày hôm đó. Khi mọi người đi về hết, cô ấy ngồi khóc một mình trong lớp. Cô ấy không biết tôi quay trở về lớp để lấy đồ ...và tôi đã ngồi nhìn cô ấy khóc hơn 1 tiếng

Người bạn gái thứ tư của tôi không thích cô ấy. Có một lần hai người đã cãi nhau, tôi biết theo tính cách của cô ấy, cô ấy chắc chắn không phải là người gây chuyện nhưng tôi vẫn đứng về phía bạn gái mình. Tôi mắng cô ấy, cô ấy đã nhìn tôi với một ánh mắt thật sự shock, tôi đã không quan tâm đến cảm giác của cô ấy và bỏ đi với bạn gái của mình

Ngày hôm sau, cô ấy vẫn cười giòn với tôi như không có chuyện gì xảy ra, tôi biết cô ấy bị tổn thương nhưng tôi nghĩ cô ấy không biết, tôi cũng đau như cô ấy vậy.

Khi tôi chia tay với người bạn gái thứ 5, tôi đã hẹn hò với cô ấy, sau khi đi chơi được vài ngày tôi nói với cô ấy tôi có chuyện muốn nói cho cô ấy, cô ấy nhìn tôi và cũng nói là có chuyện muốn nói cho tôi biết. Tôi nói cho cô ấy nghe về việc tôi chia tay và cô ấy nói cho tôi hay là cô ấy bắt đầu quen người con trai khác. Tôi biết người đó là ai, người đó đã theo đuổi cô ấy một thời gian dài, một người con trai rất dễ thương, năng động và đầy sức sống. Việc người đó thích cô ấy đã được bàn tán trong trường một thời gian dài.

Tôi không thể nói cho cô ấy biết là tim tôi đau như thế nào, tôi chỉ cười và chúc mừng cô ấy. Khi tôi về tới nhà, tim tôi đau đến nỗi tôi không thể đứng vững nổi nữa, giống như có một tảng đá đè nặng lên ngực tôi, Tôi không thở nổi, muốn hét thật to nhưng không thể. Nước mắt rơi xuống, tôi gục ngã và khóc. Đã bao nhiêu lần tôi nhìn thấy cô ấy khóc vì một người đàn ông cũng không chịu hiểu cho cảm giác của cô ấy?

Sau khi tốt nghiệp, tôi cứ đọc mãi cái sms được gửi 10 ngày sau đó, nó nói “ lá rời cây là vì gió cuốn đi hay là vì cây không giữ lá lại”

Lá

Suốt thời còn học dự bị đại học, tôi rất thích đi nhặt lá, tại sao ư? Tại vì tôi thấy để một cái lá rời khỏi cái cây mà nó đã dựa dẫm lâu như vậy cần phải rất can đảm. Suốt thời gian học dự bị, tôi luôn ở rất gần một người con trai, không phải là bạn trai đâu... chỉ là bạn bè thôi. Khi anh ấy có người bạn gái đầu tiên. Tôi học được một cảm giác mà trước giờ tôi nghĩ là mình không thể có – Sự ghen tị. Nỗi cay đắng đó không thể diễn tả bằng lời, giống như là cực đỉnh của đau khổ vậy. nhưng sau đó 2 tháng thì họ chia tay, tôi chưa kịp vui mừng thì anh ấy lại quen tiếp một người con gái khác

Tôi thích anh ấy và tôi biết rằng anh ấy cũng thích tôi. Nhưng tại sao anh ấy lại không hề biểu hiện? Tại sao anh ấy thích tôi mà lại không chịu bắt đầu trước. Mỗi lần anh ấy có bạn gái mới là một lần tim tôi đau nhói. Thời gian trôi qua, tim tôi đã vì anh ấy mà tổn thương rất nhiều. Tôi bắt đầu tin rằng đây chỉ là tình cảm đơn phương của mình tôi mà thôi. Nhưng nếu anh ấy không thích tôi thì tại sao lại đối xử tốt với tôi như vậy. Nó khác xa với việc anh ấy làm vì tình bạn. Thích một người sao mà khổ như vậy. Tôi có thể biết anh ấy thích gì, biết sở thích của anh ấy, nhưng tình cảm anh ấy dành cho tôi thì tôi không thể hiểu được và tôi cũng không thể nào mở lời được.

Trừ việc đó ra, tôi vẫn muốn được ở bên cạnh anh ấy, quan tâm anh ấy, chăm sóc anh ấy và yêu anh ấy, hi vọng một ngày đẹp trời nào đó anh ấy sẽ thay đổi và yêu tôi, kiểu như đợi điện thoại của anh ấy mỗi đêm, muốn anh ấy gửi tin nhắn cho mình... Tôi biết cho dù anh ấy bận thế nào, anh ấy cũng sẽ dành thời gian cho tôi. Bởi vì như vậy nên tôi đã chờ anh ấy. 3 năm thật khó mà trôi qua và nhiều lúc tôi cũng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Thình thoảng, tôi tự hỏi liệu tôi có nên tiếp tục đợi chờ hay không? Nỗi đau, sự tổn thương và nỗi ám ảnh đã theo tôi suốt 3 năm.

Cho đến năm tôi sắp tốt nghiệp, một chàng trai nhỏ hơn tôi 1 tuổi đã công khai theo đuổi tôi. Mỗi ngày anh ấy đều thể hiện tình cảm với tôi, anh ấy như một cơn gió, thổi một chiếc lá ra khỏi cành cây mà nó dựa dẫm, ban đầu tôi thấy hơi khó chịu, nhưng dần dần tôi đã dành cho anh ấy một góc nhỏ trong tim mình. Đến cuối cùng, tôi nhận ra rằng cơn gió đó có thể làm tôi hạnh phúc, có thể thổi tôi tới một vùng đất tốt đẹp hơn...cho nên cuối cùng tôi đã rời cây, nhưng cái cây chỉ cười và không hề khuyên tôi ở lại.

Lá lìa cành là vì gió thổi hay vì cây không giữ lá ở lại??

Gió

Bởi vì tôi thích một cô gái được gọi là Lá, bởi vì cô ấy quá dựa dẫm vào cây cho nên tôi phải trở thành một cơn gió mạnh, một cơn gió có thể cuốn cô ấy đi. Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là khoảng 1 tháng sau khi tôi chuyển trường tới đây. Tôi nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn hay nhìn đội trưởng và tôi chơi đá

bóng. Suốt thời gian đó, cô ấy luôn ngồi đó, một mình hoặc với những người bạn chỉ để nhìn đội trưởng. Khi anh ấy nói chuyện với những cô gái khác, tôi nhận thấy sự ghen tị trong mắt cô ấy, khi anh ấy nhìn cô ấy, tôi lại thấy nụ cười trong mắt cô ấy. Nhìn cô ấy trở thành một sở thích của tôi, giống như cô ấy thích nhìn anh ấy vậy.

Một ngày, cô ấy không xuất hiện nữa, tôi cảm thấy như có gì đó trống vắng vậy. Tôi không thể giải thích nổi cảm giác của mình lúc đó, cảm thấy như là khó chịu lắm vậy, bữa đó đội trưởng cũng không tới, tôi tới lớp của 2 người, đứng ở ngoài và nhìn thấy anh ấy đang la mắng cô ấy. Mắt cô ấy ngân ngấn nước khi anh ta đi. Ngày hôm sau, tôi thấy cô ấy trở lại bình thường, vẫn ngồi đó và ngắm anh ta. Tôi đi ngang qua cô ấy và cười, tôi viết một lời nhắn và đưa cho cô ấy, cô ấy hơi ngạc nhiên, cô ấy nhìn tôi, cười rồi nhận mảnh giấy. Ngày hôm sau, cô ấy xuất hiện, đưa tôi mảnh giấy rồi đi

“ Trái tim của chiếc lá quá nặng nề, gió không thể thổi đi được đâu”

“ Không phải tại vì trái tim chiếc lá quá nặng nề. Nó bởi vì chiếc lá không muốn rời khỏi cây”

Tôi trả lời lời nhắn của cô ấy như vậy và dần dần cô ấy đã chấp nhận những món quà và điện thoại của tôi. Tôi biết người cô ấy yêu không phải là tôi. Nhưng tôi có linh cảm là một ngày nào đó tôi có thể làm cho cô ấy thích tôi. Trong vòng 4 tháng, tôi công khai tình cảm của tôi với cô ấy không dưới 20 lần. Mỗi lần như vậy, cô ấy đều chuyển đề tài, nhưng tôi không bỏ cuộc. Nếu tôi đã quyết định muốn có cô ấy, tôi sẽ làm mọi cách để cô ấy thích tôi. Tôi không thể nhớ nổi là tôi đã tỏ tình với cô ấy bao nhiêu lần. Mặc dù cô ấy lảng tránh nhưng trong lòng tôi vẫn nuôi hi vọng, hi vọng một ngày cô ấy sẽ chịu làm bạn gái của tôi.

Một hôm tôi gọi điện cho cô ấy nhưng cô ấy không nói gì cả. tôi hỏi cô ấy “ em đang làm gì vậy, sao em không nói gì hết vậy”, cô ấy nói “ Đầu của em đau lắm” “ hả?” “ đầu em đau lắm” cô ấy lặp lại to hơn. Tôi cúp máy và vội vàng đón taxi đến nhà cô ấy, khi cô ấy vừa ra mở cổng, tôi ôm ghì cô ấy vào lòng.... và từ hôm đó...chúng tôi là một cặp.

Vậy lá rời cây là vì gió thổi đi hay vì cây đã không giữ lá lại?...

Vẻ đẹp

Gấu và Sói ngồi nói chuyện trên trời dưới đất. Cạnh đó có một chị Bướm đang bay lượn. Chị bay từ cây này sang cây khác. Nhìn thấy chị Bướm, bác Gấu đưa mắt ngắm nghía.

- Xem kìa! - Bác nói với anh Sói - Tuyệt diệu làm sao!
- Ở đâu? - Sói hỏi.
- Đây kia, trên cành cây, ngay trên đầu anh đấy! Một chị Bướm! Biết bao nhiêu vẻ đẹp trên thân hình chị!...
- Trên thân hình chị Bướm ấy à? - Sói cười mỉa.
- Anh không thích chị Bướm ấy ư? - Bác Gấu ngạc nhiên.
- Có cái gì hay ho trong con bướm ấy nào?
- Khỏi nói! - Bác Gấu cãi lại - Anh xem kìa! Chị ấy bay lượn mới nhẹ nhàng uyển chuyển làm sao! Những nét hoa trên đôi cánh đẹp để làm sao! Thật là tuyệt vời!
- Uyển chuyển ư? Nét hoa ư? Tôi chẳng thấy một cái gì gọi là hay ho cả!
- Nhưng...
- Không có “ nhưng” gì cả! Cách đây không lâu, tôi nhìn thấy một con Cừu non mũm mĩm. Chà, toàn là thịt! - Sói nói, hai mắt sáng rực lên - Đây mới thật là đẹp!
- A! - Bác Gấu nói, vẻ chán chường - Thiết tưởng tôi đã hiểu anh...

Cuộc thi sắc đẹp

Một công ty mỹ phẩm nổi tiếng tìm kiếm người mẫu quảng cáo loạt sản phẩm mới, đã gửi những lá thư thăm dò tới mọi công dân trong một thành phố lớn “ Hãy mô tả thật ngắn gọn về mẫu phụ nữ mà bạn cho là đẹp nhất “ và yêu cầu người trả lời đính kèm theo một tấm hình của

người phụ nữ ấy. Chỉ vài tuần sau hàng ngàn lá thư hồi đáp đã được chuyển về

Một lá thư tạo được sự chú ý của vị giám đốc. Tác giả của lá thư đó là một cậu trai nhỏ, bố mẹ đã ly dị, hiện đang sống trong một trại thanh thiếu niên cơ nhỡ. Cậu viết “ Người phụ nữ đẹp nhất trên đời hiện sống ở cuối con đường tôi đang cư ngụ. Cô ấy cho tôi cảm giác rằng mình là người quan trọng nhất thế giới. Chúng tôi chơi cờ với nhau và cô ấy luôn lắng mọi câu chuyện tôi kể. Cô ấy hiểu tôi và luôn bảo rằng cô tự hào về tôi mỗi khi tôi chào tạm biệt. Tái bút: Nhìn vào bức hình, các bạn sẽ thấy được rằng cô ấy hoàn hảo như thế nào, tôi hy vọng vợ tôi sau này cũng sẽ xinh đẹp như thế “

Vị giám đốc xem tấm hình. Đó là hình một phụ nữ ngồi trên chiếc xe lăn, miệng cười móm mém, mái tóc bạc lưa thưa chải ngược về sau, đuôi mắt và cả khuôn mặt hằn sâu những nếp gấp của thời gian

“ Chúng ta không thể sử dụng người phụ nữ này “ vị giám đốc cười nhẹ, vì bà ấy sẽ cho cả thế giới biết không nhất thiết phải sử dụng mỹ phẩm, quần áo lụa là, một thân hình tuyệt mỹ... người ta mới trở thành người phụ nữ đẹp!

Hoàng hậu đẹp nhất

Ngày xưa, ngày xưa, có một ông vua trẻ. Đức vua cai trị một vương quốc giàu có, xinh đẹp, nhưng đẹp nhất có lẽ là ba bà hoàng hậu của đức vua.

Ba vị hoàng hậu này vừa có sắc lẫn có tài, nên cả ba đều được đức vua sủng ái như nhau, “ Mỗi người một vẻ, mười phần vẹn mười”. Cho đến một hôm, nhà vua bỗng nảy ra một ý nghĩ: Trong ba mỹ nhân này thế nào cũng có một người tuyệt diệu hơn hai người kia, nhưng ta không tài nào nhận ra được, có lẽ vì mình nhìn mãi nó quen mắt đi chăng? Hay là ta hỏi ý kiến bọn cung phi vậy”.

Đức vua bèn mở cuộc trưng cầu dân ý tại hậu cung để tìm xem trong ba mỹ nhân ai là người đẹp nhất. Kết quả cũng không lấy gì làm sáng sủa cho lắm, vì ai cũng cho rằng cả ba vị hoàng hậu đều đẹp ngang nhau. Kể tám lạng, người nửa cân vậy.

Nhà vua lại đem nội vụ ra bàn với đình thần. Kết quả cũng tương tự như trên. Quan tể tướng khuyên đức vua nên dừng cuộc khảo nghiệm lại, vì e nó chẳng ích lợi gì mà đôi khi mang đến hậu họa khó lường được.

Thay vì nghe lời khuyên sáng suốt của vị trung thần lão thành ấy thì đức vua của chúng ta lại nổi cơn thịnh nộ, truyền lệnh cho quan tể tướng phải giải quyết cho xong công việc trong vòng ba hôm. Sau một lúc im lặng, quan tể tướng kính cẩn thưa:

- Muôn tâu bệ hạ, thần trộm nghĩ rằng, bọn hạ thần chỉ sờ trường về chuyện cung kiếm văn thơ, còn chuyện đẹp xấu tướng hảo ra sao thì chắc phải nhường cho các vị bốc sư nổi tiếng. Hay là bệ hạ cho vời y vào, y sẽ phân biệt rõ ràng hơn không?

Nhà vua nguôi giận. Một ông thầy bói được lập tức triệu vào cung để chiêm ngưỡng dung nhan ba người đẹp. Vị bốc sư không chịu cho biết kết quả ngay mà xin khát lại ngày hôm sau để về “ tra tự điển” lại.

Lão bốc sư đi rồi, quan tể tướng bèn tâu nhỏ với đức vua:

- Muôn tâu thánh thượng! Hạ thần trộm nghĩ rằng quý đức bà, mỗi người có một vẻ đẹp riêng, tùy theo nhãn quan và sở thích của từng người. Ý kiến của chúng thần có thể bất đồng nhau, nhưng vì sợ uy quyền của quý đức bà, nên bọn hạ thần không dám nói lên ý kiến của mình mà chỉ kết luận chung chung rằng, cả ba đức bà đều tài sắc như nhau. Nếu thần không lầm thì lão bốc sư này cũng lâm vào một tình thế khó xử như bọn hạ thần, nên lão mới xin khát lại vào ngày mai đó thôi.

- Thế thì khanh giải quyết bằng cách nào?

- Muôn tâu! Ngu thần có một kế mọn là bệ hạ giả mạo bức thư, ký tên của ba đức bà, hẹn lão ấy đến ba địa điểm riêng. Nếu y đến địa điểm nào thì đức bà ấy sẽ là người đẹp nhất.

- Hay lắm, khanh hãy thi hành ngay cho trẫm.

Ba bức thư tức tốc được gửi đi và lão bốc sư đi đến chỗ hẹn với bà hoàng đẹp nhất. Đức vua truyền lệnh chém đầu lão thầy bói... Và từ đó ngài đặc biệt sủng ái vị hoàng hậu vào chung kết này.

Hai bà hoàng hậu còn lại vô cùng tức tối, họ âm mưu với nhau dùng độc dược giết chết bà hoàng hậu đẹp nhất.

Chuyện bại lộ, đức vua truyền lệnh xử tử luôn hai bà hoàng hậu còn lại.

Ba vị hoàng hậu xinh đẹp nhất nước đều chết hết, đức vua còn lại một mình để thấy hoàng cung sao mà trống trải lạnh lẽo, bất kể Xuân Hạ Thu Đông.

Các bạn thân mến!

Vạn pháp trên thế gian này, mỗi pháp đều có một đặc tính riêng, nhưng khi chúng ta bắt đầu “ưu tiên một” cho pháp nào, tức là để tâm vào nó, thì sự việc bắt đầu trở nên rắc rối. Có lẽ vì vậy mà đức Phật thường khuyên chúng ta là hãy để yên cho các pháp trụ ở bản vị của nó. Chớ xen vào phân biệt để tự chuốc khổ cho mình và làm di họa cho người chung quanh.

Cũng thế, trong cuộc tương giao với bạn bè lân cận, mỗi người bạn của chúng ta đều mang một cái tính riêng biệt, chiếm một vị trí, cách thế khác nhau, chẳng ai giống ai. Và chúng ta cũng khó mà kết luận rằng ai quan trọng hơn ai. Mùa Xuân có hoa lan, mùa Thu có hoa cúc, mỗi loài hoa đều có hương sắc riêng của nó, không thể nào bắt loại hoa này phải bắt chước hoa kia được. Bạn có thấy rằng số phần rủi ro luôn luôn đến với người mà chúng ta đặc biệt ưu ái hay không?

Vậy thì, ta có nên ngu muội đem cái ý thức phân biệt của mình xen vào các mối tương giao ấy, để cảm thấy cuộc đời này sao mà lạnh lẽo bất kể bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông hay không?